

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СТЕФАН ПЕТРОВ
ФОМАНИ

СИЛНИ ШЕДЪНИ

НАЙ-ЧЕТЕБИЯТ ПИСАТЕЛ В СВЕТА!

ОТВЪРА ПОЛУНОЩ

ТАЛАНТЪТ НА ШЕДЪН ДА РАЗКАЗВА Е ЛЕГЕНДАРЕН.
ВСЯКА НЕГОВА КНИГА ПРЕОБРАЗЯВА!

СИДНИ ШЕЛДЪН ОТВЪД ПОЛУНОЩ

Превод: Дафина Китанова

chitanka.info

Това е роман за две жени, изгорели в любовта си към един мъж. Париж и Вашингтон, Холивуд и Гърция — такъв е декорът за тази драма, едновременно величествена и нелепа.

Гордостта и неутолимата страст ще направят живота на двете съперници Ноел и Катерин мъчителна броеница от ад и рай, от възторг и падение. Магьосникът Шелдън ще ви накара да забравите всичко, докато не прелистите и последната страница.

На Джорджия за радостите, с които ме дарява

ПРОЛОГ

Атина, 1947 година

През прашното предно стъкло на колата началникът на полицията Йоргос Скури наблюдаваше как учрежденията и хотелите в центъра на Атина се сричат в бавен, разрушителен танц като редици гигантски кегли в някаква невероятна зала за боулинг.

— Двадесет минути — обеща униформеният полицай на волана.
— Няма движение.

Скури кимна разсеяно и се взря в сградите. Тази илюзия винаги го омайваше. Трептящата мараня на безжалостното августовско слънце обгръщаше сградите с разлюлените си вълни и те сякаш се изсипваха върху улиците като изящен водопад от стомана и стъкло.

Беше дванадесет и десет, улиците бяха почти пуссти, но дори и малкото пешеходци бяха твърде апатични и хвърляха само бегъл любопитен поглед към трите полицейски коли, които профучаваха на изток към летище Еленикон, разположено на двадесет мили от центъра на Атина. Началникът на полицията Скури пътуваше в първата кола. Обикновено той стоеше в удобния си прохладен кабинет, докато подчинените му действаха навън в палещата обедна жегга, но сега обстоятелствата бяха извънредни и Скури имаше двойно повече основания да присъства лично. Първо, през целия ден щяха да пристигат самолети с известни личности от всички краища на света и се налагаше те да бъдат посрещнати както трябва и прекарани през митницата с минимум безпокойства. Второ, и по-важно, летището гъмжеше от репортери на чуждестранни вестници и оператори от телевизията. Скури не беше глупак и докато се бръснеше сутринта, му хрумна, че няма да навреди на кариерата му, ако по новините го покажат как се грижи за видните гости. Беше голям късмет, че такова световно сензационно събитие се разиграва на негова територия, и щеше да е глупаво, ако не се възползва. Обсъди го с най-близките си — с жена си и с любовницата си. Ана — грозна, озлобена жена на средна

възраст и от селски произход — му нареди да не припарва до летището и да стои настрана, за да не го обвинят, ако нещо се обърка. Мелина — неговият сладък, красив и млад ангел — го посъветва да посрещне видните личности. Беше съгласна, че това събитие може да му донесе бърза слава. Стига да се справеше добре, щеше да получи най-малко повишение на заплатата, а ако е рекъл Господ, биха могли да го направят дори и комисар на полицията, когато сегашният се пенсионира. За стотен път Скури се замисли по каква ирония на съдбата Ана му беше жена, а Мелина — любовница, и се запита къде точно е сбъркал.

Скури насочи мислите си към това, което предстоеше. Трябваше да се убеди, че на летището всичко върви гладко. Водеше със себе си дузина от най-добрите си хора. Знаеше, че главният му проблем ще бъде да овладее представителите на пресата. Беше удивен колко много репортери от известни вестници и списания се изсипаха в Атина от цял свят. Самият той даде шест интервюта — всеки път на различен език. Отговорите му се превеждаха на немски, английски, японски, френски, италиански и руски. Тъкмо започна да изпитва радост от новата си слава, и комисарят му се обади, за да го уведоми, че според него не е разумно началникът на полицията да коментира публично процес за убийство, който още не се е гледал. Скури беше убеден, че истинският мотив на комисаря е завист, но благоразумно реши да не упорства по въпроса и отказа да дава повече интервюта. Ала комисарят едва ли можеше да се сърди, ако Скури се окажеше в центъра на събитията на аерогарата точно когато операторите на телевизията снимаха пристигащите знаменитости.

Колата летеше по булевард „Сигру“ и при Фалерон зави наляво към морето. Скури почувства как стомахът му се свива. Бяха само на пет минути от летището. Той отново си повтори наум списъка на знаменитостите, които щяха да пристигнат в Атина преди падането на нощта.

На Арман Готие му прилошаваше при пътуване със самолет. Изпитваше дълбоко вкоренен страх от летенето, породен от изключителната любов към собствената си личност и собствения си живот. Този страх, съчетан със суетнята, обичайна за гръцкото

крайбрежие през лятото, му причиняваха силно гадене. Готие беше висок, аскетично слаб мъж с изтънчени черти, високо чело и язвително присвита уста. На двадесет и две години беше сред създателите на „новата вълна“ в борещата се за съществуване френска филмова индустрия, а в следващите години беше продължил с още по-голям успех в театъра. Сега, когато беше признат за един от най-големите режисьори в света, Готие изцяло се вживяваше в ролята си. До последните двадесет минути полетът му беше много приятен. Стюардесите го познаха и обградиха с внимание, като му дадоха да разбере, че са на разположение и за друго. По време на полета няколко пътници дойдоха при него да му кажат колко се възхищават от филмите и пиесите му, но най-много го заинтересува хубавата англичанка, която следваше в колежа „Света Ана“ в Оксфорд. Беше избрала Арман Готие за тема на дипломната си работа върху театъра. Разговорът им вървеше добре, докато момичето не спомена името на Ноел Паж.

— Вие сте били неин режисьор, нали? — попита англичанката. — Надявам се, че ще мога да проникна на процеса ѝ. Ще бъде голям цирк.

Готие усети, че се е вкопчил в страничните облегалки на стола, и силната му реакция го изненада. Дори след толкова години споменът за Ноел пораждаше у него същата остра болка. Никой не му беше въздействал както тя, никой не би и могъл. Откакто преди три месеца прочете за арестуването ѝ, Готие не можеше да мисли за друго. Изпрати ѝ телеграма, писа ѝ, предлагайки да направи каквото може, за да ѝ помогне, но изобщо не получи отговор. Нямахше намерение да присъства на процеса, но знаеше, че не може да остане настрана. Казваше си, че иска само да види дали се е променила от времето, когато бяха живели заедно. И все пак пред себе си признаваше, че има и друга причина. Театралът у него трябваше да присъства на драмата, да наблюдава лицето на Ноел, когато съдията ще ѝ съобщи дали ще живее, или ще умре.

По високоговорителите пилотът обяви с метален глас, че след три минути ще кацнат на летището в Атина, и развълнуван, в очакване отново да види Ноел, Арман Готие забрави, че му е лошо.

Д-р Израел Кац пътуваше за Атина от Кейптаун, където беше неврохирург и главен лекар на „Гроте Шур“ — голяма, току-що построена болница. Беше признат за един от водещите неврохирурзи в света. Медицинските списания бяха пълни с негови нововъведения. Сред пациентите му бяха един министър-председател, един президент и един крал.

Сега седеше, облегнат назад, в самолета — среден на ръст, със силно, умно лице, хлътнали кафяви очи и деликатни, неспокойни ръце с дълги пръсти. Д-р Кац беше уморен и затова започна да чувства познатата болка в левия си крак, който липсваше. Преди шест години един мъжага го беше ампутирал с брадва.

Беше прекарал дълъг ден. Оперира още призори, мина на визитация при десетина пациенти и излезе от съвещание на директорския съвет на болницата, за да хване самолета за Атина заради процеса. Жена му Естер се опита да го разубеди.

— Вече нищо не можеш да направиш за нея, Израел.

Може би имаше право, но навремето Ноел Паж бе рискувала живота си, за да спаси неговия, и той ѝ беше задължен. При мисълта за Ноел отново усети същото неописуемо чувство, което изпитваше винаги в нейно присъствие. Сякаш дори споменът за нея можеше да заличи годините на раздяла. Разбира се, това беше само една романтична мечта. Нищо не можеше да върне отново онези години. Д-р Израел Кац почувства как самолетът потрепери от отварянето на колесника и започна да се снижава. Погледна през илюминатора. Долу се простираше Кайро, там той щеше да се прехвърли на друг самолет за Атина, където се намирал Ноел. Беше ли виновна за убийството? Докато самолетът се насочваше към пистата, той мислеше за другото ужасно убийство, което тя беше извършила в Париж.

Филип Сорел стоеше край парапета на яхтата си и наблюдаваше как се приближава пристанището на Пирея. Морското пътуване беше приятно, защото беше една от редките възможности да избяга от почитателите си. Сега Сорел беше от сигурните касови атракции в света, а някога шансовете му да стане звезда бяха съвсем нищожни. Не бе красив мъж — напротив. Имаше лице на боксьор, изгубил десетина срещи поред, носът му беше чупен няколко пъти, косата му бе рядка,

леко накуцваше. Но всичко това нямаше значение, защото Филип Сорел притежаваше сексапил. Беше образован, възпитан, а съчетанието между вродената му деликатност и лицето и телосложението на хамалин подлудяваше жените и караше мъжете да гледат на него като на герой. Докато яхтата се приближаваше към пристанището, Сорел отново се запита какво търси тук. Отложи снимките на филма, който искаше да прави, за да присъства на процеса срещу Ноел. Много добре съзнаваше, че ще бъде лесна мишена за пресата, ако всеки ден седи в съдебната зала без защитата на своите агенти по печата. Репортерите положително щяха да изтълкуват погрешно присъствието му и да сметнат, че си прави реклама от делото за убийство срещу бившата му любовница. Както и да го погледнеше, щеше да бъде мъчително преживяване, но Сорел трябваше отново да види Ноел, трябваше да разбере няма ли начин да ѝ помогне. Докато яхтата се плъзгаше покрай белокаменния вълнолом на пристанището, той мислеше за онази Ноел, която познаваше, с която бе живял, която беше обичал, и стигна до извода, че тя е напълно способна да извърши убийство.

Докато яхтата на Филип Сорел се приближаваше към гръцкия бряг, на сто мили северозападно от летище Еленикон в самолета на „Пан Американ“ пътуваше съветникът на президента на САЩ. Уйлям Фрейзър беше прехвърлил петдесетте, бе хубав мъж с прошарена коса, сурови черти и властно държане. Беше се взрял в писмото, което държеше, но повече от час не бе обърнал страница, нито бе помръднал. Фрейзър си бе взел отпуска за това пътуване, въпреки че моментът беше крайно неподходящ — точно по време на кризата в Конгреса. Знаеше, че следващите няколко седмици ще бъдат болезнени за него, и все пак чувстваше, че няма друг избор. Бе предприел това пътуване, за да отмъсти, и мисълта го изпълваше с хладно задоволство. Фрейзър си наложи да не мисли за процеса, който започваше на другия ден, и погледна през прозорчето на самолета. Някъде долу екскурзионен кораб се полюшваше към Гърция, чийто бряг се мержелееше в далечината.

Огюст Ланшон страдаше от морска болест и изпитваше ужас вече три дни. Страдаше от морска болест, защото екскурзионното корабче, на което се качи в Марсилия, попадна в опашката на мистрал, а изпитваше ужас, защото се страхуваше, че жена му ще открие какво прави. Беше над шестдесетгодишен, дебел и плешив, с къси крака и белязано от шарка лице, със свински очички и тънки устни, които постоянно стискаха евтина пура. Притежаваше магазин за дрехи в Марсилия и не можеше да си позволи отпуска като богатите — или поне постоянно го повтаряше на жена си. Разбира се, това не беше истинска отпуска — припомни си той. Трябваше още веднъж да види своята любима Ноел. Откакто тя го напусна, години наред той жадно следеше кариерата ѝ по клюкарските рубрики във вестниците и списанията. Когато Ноел играеше първата си главна роля в театъра, Ланшон взе влака за Париж, за да я види, но не можаха да се срещнат заради глупавата ѝ секретарка. По-късно гледаше отново и отново филмите ѝ и си припомняше как някога се е любила с него. Да, това пътуване му излизаше през носа, но си струваше. Скъпата му Ноел щеше да си спомни колко добре са живели заедно и щеше да се обърне към него за закрила. Той щеше да подкупи някой съдия или друг чиновник — стига да не му струваше твърде скъпо, — Ноел щеше да бъде освободена и той щеше да я настани в малко апартаментче в Марсилия, където тя щеше да му бъде подръка, щом я пожелаеше.

Дано само жена му не разбере.

Фредерик Ставрос работеше в малката си адвокатска кантора на втория етаж на стара порутена сграда в Монастираки — един от бедните квартали на Атина. Беше нервен млад мъж, нетърпелив и амбициозен, борещ се да си изкарва прехраната с избраната професия. Тъй като не можеше да си позволи да наеме помощник, беше принуден да извършва сам всички досадни подготвителни юридически проучвания. Обикновено мразеше тази част от работата си, но този път нямаше нищо против, защото знаеше, че ако спечели това дело, ще бъде толкова търсен, че няма да се притеснява повече до края на живота си. Ще може да се ожени за Елена, да създаде семейство. Ще се премести в луксозна кантора, ще наеме чиновници и ще се запише в някой моден клуб като „Атене Лески“, където ще се среща с богати

потенциални клиенти. Метаморфозата вече беше започнала. Всеки път, когато Фредерик Ставрос излезеше по улиците на Атина, някой, видял снимката му по вестниците, го познаваше и го спираше. За броени седмици той се бе прочул и беше станал адвокатът, който защитава Лари Дъглас. Дълбоко в себе си Ставрос признаваше, че му се е паднал не клиентът, който му е необходим. Би предпочел да защитава блестящата Ноел Паж вместо нищожество като Лари Дъглас, ала и самият той беше такъв. Но пак добре, че беше сред главните участници в най-сензационното дело за убийство на века. Ако обвиняемите бѣдеха оправдани, славата щеше да стигне за всички. Само едно нещо измѣчваше Ставрос и не му излизаше от главата. И двамата подсъдими бяха обвинени за едно и също престъпление, но друг адвокат защитаваше Ноел Паж. Ако признаеха нея за невинна, а осѣдеха Лари Дъглас... Ставрос потръпна и се опита да не мисли за това. Репортерите постоянно го питаха дали смята подсъдимите за виновни. Колко наивни бяха! Какво значение имаше дали са виновни или невинни? Полагаха им се най-добрите адвокати, които можеха да се наемат. Признаваше, че в неговия случай това звучи малко пресилено, но що се отнася до адвоката на Ноел Паж... о, той беше друго. Защитата ѝ беше поета от Наполеон Котас, а в света нямаше по-блестящ криминалист. Котас не беше губил важно дело. При тази мисъл Фредерик Ставрос се усмихна наум. Пред никого не би го признал, но смяташе да се добере до победата чрез таланта на Наполеон Котас.

Докато Фредерик Ставрос се трудеше в мрачната си кантора, Наполеон Котас беше на официална вечеря в скъп дом в Колонаки — моден квартал на Атина. Беше слаб, съсухрен мъж с големи, тъжни като на куче очи и сбръчкано лице. Зад благите му, леко сковани обноси се криеше великолепен, остър ум. Котас си играеше с десерта, зает с мисли по процеса, който започваше на другия ден. Тази вечер повечето разговори се въртяха около предстоящото дело. Обсъждаха го в общи линии — гостите бяха твърде дискретни, за да разпитват без заобикалки. Но към края на вечерта, когато узото и конякът започнаха да се леят по-обилно, домакинята попита:

— Кажете, мислите ли, че са виновни?

Котас отговори невинно:

— Как може да са виновни? Та едната е моя клиентка!

Предизвика одобрителен смях.

— Каква е всъщност Ноел Паж?

Котас се поколеба.

— Тя е необикновена жена — внимателно отговори той, — красива и талантлива...

За своя изненада изведнъж откри, че не му се иска да я обсъжда. Освен това не беше възможно да опише Ноел с думи. Допреди няколко месеца имаше смътна представа за нея като за блестяща личност, мяркаща се по клюкарските рубрики и красяща кориците на филмовите списания. Никога не я беше виждал и ако изобщо бе мислил за нея, то беше с някакво безразлично презрение, каквото изпитваше към всички актриси. Само тяло без капчица ум. Господи, колко се бе заблуждавал! Откакто се запозна с Ноел, беше безнадеждно влюбен в нея. Заради Ноел Паж наруши главното си правило — никога да не се обвързва емоционално със свой клиент. Котас ясно си спомняше следобед, когато му се обади да поеме защитата ѝ. Тъкмо си събираше багажа, заминаваше за три седмици в Париж и Лондон заедно с любовницата си. Смяташе, че нищо не би могло да го спре от това пътуване. Но бяха нужни само две думи. Още си представяше как икономът му влезе в стаята, подаде му телефона и каза:

— Константин Демирис.

До острова можеше да се стигне само с хеликоптер или с яхта. И площадката за кацане, и пристанището бяха пазени денонощно от въоръжена охрана с обучени немски овчарки. Островът беше собственост на Константин Демирис и никой не можеше да се натрапва без покана. С течение на годините тук бяха идвали крале и кралици, настоящи и бивши президенти, филмови звезди, оперни певци, прочути писатели и художници. Всички си тръгваха, изпълнени със страхопочитание. Константин Демирис беше един от най-могъщите мъже в света и трети по богатство. Той имаше вкус и стил и знаеше как да вложи парите си, за да създаде красота.

Сега Демирис седеше, отпуснат в дълбоко кресло, в богатата, облицована с ламперия библиотека, пушеше от плоските египетски

цигари, приготвяни специално за него, и мислеше за процеса, който започваше другата сутрин. Пресата го преследваше от месеци, но той беше просто недостижим. Достатъчно е, че любовницата му ще бъде съдена за убийство, че името му, макар и косвено, ще бъде въввлечено в делото. Не желаше да допринася за шумотевицата, като дава интервюта. Питаше се какво ли чувства сега, в този момент, Ноел в килията си в затвора на улица „Свети Никодemos“. Спи ли? Или е будна? Обзета ли е от паника пред изпитанието, което ѝ предстои? Мислеше за последния си разговор с Наполеон Котас. Имаше му доверие и знаеше, че адвокатът няма да го подведе. Демирис му внуши, че за него няма значение дали Ноел е невинна или виновна. Котас трябваше да се потруди, за да заслужи баснословната сума, която Константин Демирис плащаше за защитата ѝ. Не, нямаше основание за безпокойство. Процесът щеше да мине добре. Константин Демирис беше човек, който никога нищо не забравяше. Припомни си, че любимите цветя на Катерин Дъглас са трендафилите — красивите гръцки рози. Пресегна се, взе бележник от бюрото си и отбеляза: „Трендафили. Катерин Дъглас.“

Това беше най-малкото, което можеше да направи за нея.

КНИГА ПЪРВА

1. КАТЕРИН

Чикаго, 1919 — 1939 година

Всеки голям град си има свой облик, индивидуалност, която му придава особен, собствен стил. През двадесетте години Чикаго беше неспокоен, динамичен гигант, недодялан и без маниери, с единия крак все още в безскрупулната ера на магнатите, с чиято помощ се беше родил — Уилям Б. Огдън и Джон Уентуърт, Сайръс Маккормик и Джордж М. Пулман. Това беше царството на хора като Филип Армър, Густавъс Суифт и Маршал Фийлд. Беше запазена територия на нагли професионални гангстери като Хайми Уайс и белязания Ал Капоне.

Един от най-ранните спомени на Катерин Александър беше, когато баща ѝ я заведе в кръчма с под, покрит със стърготини. Повдигна я на главозамайващо високо столче и поръча за себе си огромна чаша бира, а за нея „Грийн Ривър“. Беше петгодишна и си спомняше колко горд се чувстваше баща ѝ, когато около нея се събраха непознати, които ѝ се възхищаваха. Всички мъже си поръчаха пиене, а баща ѝ го плати. Спомняше си как непрекъснато се притискаше до ръката му, за да се увери, че той все още е при нея. Беше се завърнал в града едва предишната вечер и Катерин знаеше, че скоро пак ще замине. Той беше търговски пътник и ѝ обясняваше, че работата му е да пътува понякога по цели месеци до различни градове далече от нея и от майка ѝ, за да може да ѝ донесе хубави подаръци, когато се върне. Катерин безнадеждно се опитваше да се споразумее с него — ако остане при нея, тя ще се откаже от подаръците. Баща ѝ се засмя и каза, че е преждевременно развито дете, после замина и тя го видя чак след шест месеца. В онези ранни години майка ѝ, с която беше всеки ден, ѝ се струваше неясна и безформена личност, докато образът на баща ѝ, когото виждаше само за кратко, беше жив и удивително ярък. За Катерин той беше хубав, засмян мъж с блестящо чувство за хумор и жестове, издаващи сърдечност и щедрост. Миговете, когато се

върщаше в дома им, се превръщаха в празници, изпълнени с угощения, подаръци и изненади.

Когато Катерин беше седемгодишна, баща ѝ бе уволнен и начинът им на живот се промени. Напуснаха Чикаго и се преместиха в Гари в щата Индиана, където той започна работа като продавач в бижутерски магазин. Катерин тръгна на училище. Отношенията ѝ с другите деца бяха предпазливи и сдържани. От учителите си изпитваше ужас, а те погрешно приемаха саможивостта ѝ за самонадеяност. Всяка вечер баща ѝ се прибираше у дома и за първи път в живота си Катерин почувства, че и те са истинско семейство като другите. В неделя тримата отиваха на плажа „Милър“, наемаха коне и язدهа час-два сред пясъчните дюни. Животът в Гари ѝ харесваше, но след шест месеца баща ѝ отново остана без работа и те се преместиха в Харви — предградие на Чикаго. Учебната година вече беше започнала и Катерин беше „новата“, която не приемаха в създадените вече приятелства. Започнаха да я смятат за саможива. Децата, уверени в сигурността на своите групички, често наобикаляха дългнестата новачка и жестоко ѝ се подиграваха.

През следващите няколко години Катерин издигна щит от безразличие между себе си и нападките на децата. Когато стрелите минаваха през бронята ѝ, тя отвърщаше на удара с хапливо, язвително остроумие. Смяташе, че така ще отблъсне своите мъчители и те ще я оставят на мира, но неочаквано се получи друго. Тя участваше в описването на училищния вестник и в първата си рецензия за мюзикъла, представен от съучениците ѝ, написа: „Във второ действие Томи Белдън имаше соло на тромпет, но се издъни.“ Всички цитираха репликата ѝ — каква изненада! На другия ден Томи Белдън се приближи към нея в коридора и ѝ каза, че го намира за остроумно.

За домашна работа по английски им бяха възложили да прочетат „Капитан Хорейшо Хорнблоуър“. На Катерин книгата ѝ се стори отвратителна. Съчинението ѝ се състоеше само от едно изречение: „Куче, което лае, не хапе.“ Учителят, който в почивните си дни се занимаваше с ветроходство, ѝ писа отличен. Съучениците ѝ започнаха да цитират нейните афоризми и скоро тя се прочу като най-остроумна в училището.

Същата година Катерин навърши четиринадесет години и тялото ѝ започна да загатва узряването на жената. Изследваше се пред

огледалото с часове и мрачно обмисляше как да промени бедствието, което виждаше в отражението. В себе си се чувстваше като Мирна Лой, влудяваща мъжете с красотата си, но огледалото — най-жестокият ѝ враг — показваше безнадеждно заплетена черна коса, която не можеше да бъде срасана, сериозни сиви очи, уста, която с всеки час ставаше все по-широка, и леко вирнат нос. Предпазливо си казваше, че може би не е чак грозна, но никой не би се втурнал да ѝ предлага да я направи филмова звезда. Всмукваше бузите си, присвиваше очи предизвикателно и се опитваше да си се представи като манекен. Отчайващо. Заемаше друга поза — широко разтворени очи, страстен израз, приветлива усмивка. Безполезно. Не беше и типичното американско момиче. Не беше нищо. Мрачно приемаше, че може би тялото ѝ ще стане хубаво, но нищо особено. А естествено най-много от всичко искаше точно това — да бъде нещо по-особено, да бъде личност, да бъде запомнена и никога, никога, никога да не умира.

Когато беше петнадесетгодишна, през лятото ѝ попадна „Наука и здраве“ от Мери Бейкър Еди, цели две седмици тя прекарваше по един час дневно пред огледалото — изгаряше от желание да се види красива. Накрая единствената промяна, която установи, беше нов обрив на акне по брадичката и пъпка на челото. Отказа се от сладкишите, от Мери Бейкър Еди и от огледалото.

Семейството ѝ се върна в Чикаго и се настани в малък мрачен апартамент в северния район Роджърс Парк, където наемите бяха пониски. Страната все повече затъваше в икономическата депресия. Бащата на Катерин работеше все по-малко и пиеше все повече. Двамата с майка ѝ постоянно си крещяха, безкрайно се обвиняваха един друг, което караше Катерин да бяга от дома. Отиваше на плажа на шест преки от тях и се разхождаше по брега. Оставяше се на вятъра, който сякаш даваше крила на тънкото ѝ тяло. Прекарваше дълги часове, взряна в бурното сиво езеро, изпълнена с някакъв отчаян неописуем копнеж. Толкова силно желаше нещо, че понякога я заливаше внезапна вълна от непоносима болка.

В книгите на Томас Улф откри огледален образ на горчиво-сладката носталгия, която я изпълваше, носталгия по предстоящо бъдеще, сякаш някога някъде беше преживяла един прекрасен живот и нямаше търпение да го изживее отново. Вече имаше месечни неразположения и въпреки че физически се превръщаше в жена,

съзнаваше, че потребностите ѝ, копнежите ѝ, болезненото желание не бяха физически и нямаха нищо общо със секса. Бленуваше пламенно да бъде оценена, да се издигне над милиардите хора, от които гъмжи земята, всеки да я познава, а когато минава, да казват: „Ето я Катерин Алегзандър, великата...“ Великата каква? Това беше проблемът. Не знаеше какво иска, а само че го желяе болезнено и безнадеждно. В неделния следобед, когато имаше пари, тя ходеше на кино в „Стейт енд Лейк Тиътър“, в „Маквикърс“ или „Чикаго“. Потапяше се изцяло в прекрасния, изискан свят на Кари Грант и Джийн Артър, смееше се с Уолас Бири и Мари Дреслър, страдаше с романтичните несполуки на Бети Дейвис. Чувстваше Айрини Дън по-близка от майка си.

В последния клас на гимназията заклетият враг на Катерин — огледалото — най-после ѝ стана приятел. Момичето в огледалото имаше живо, интересно лице. Косата ѝ беше гарвановочерна, а кожата — нежна, млечнобяла. Имаше правилни нежни черти, щедра чувствена уста, умни сиви очи. Тялото ѝ беше хубаво — със стегнати, добре развити гърди, нежно заоблени хълбоци и стройни крака. В израза ѝ имаше безразличие и надменност, като че ли отражението ѝ притежаваше други черти, които ѝ бяха чужди. Предполагаше, че това е част от защитната броня, зад която се прикриваше от първите си училищни дни.

Голямата икономическа криза притискаше все по-жестоко цялата нация и бащата на Катерин непрестанно се заплиташе в някакви сделки, които така и не се осъществяваха. В главата му постоянно се въртяха мечти да направи изобретения, които да му донесат милиони долари. Измисли крикове, които да се монтират над колелата на автомобила и да се спускат само с натискане на копче върху арматурното табло. Никой производител на автомобили не прояви интерес. Изработи въртяща се електрическа реклама за магазините. След краткотрайно суетене и обнадеждаващи срещи идеята угасна.

Баща ѝ взе пари на заем от по-малкия си брат Ралф, който живееше в Омаха, за да оборудва обуцарски камион, с който да обслужва квартала. С часове обсъждаше проекта с Катерин и майка ѝ.

— Няма начин да не успея — обясняваше той. — Представи си, че обуцарят сам идва пред вратата ти. Никой досега не го е правил.

Вече имам един обуцарски камион, нали? Ако печели само по двадесет долара дневно, това са сто и двадесет долара седмично. Два камиона ще ми носят двеста и четиридесет долара на седмица. След година ще имам двадесет камиона. Това прави две хиляди и четиристотин долара седмично, сто двадесет и пет хиляди долара годишно. И е само началото...

След два месеца камионът и обуцарят изчезнаха — рухна още една мечта.

Катерин се надяваше, че ще може да учи в университета „Нортуестърн“. Беше най-добрата ученичка в класа, но дори и да получеше стипендия, трудно можеше да разчита само на нея. Разбираще, че приближава денят, когато ще трябва да напусне училище, за да започне работа. Би могла да си намери място като секретарка, но беше твърдо решена никога да не се отказва от мечтата си, която ще изпълни живота ѝ с богат и прекрасен смисъл. Това, че не знаеше каква точно е мечтата ѝ или смисълът на нейния живот, правеше всичко още по-непоносимо тъжно.

— Казваше си, че сигурно е от възрастта. При всички положения беше ужасно. Децата са твърде малки, за да преживяват юношеството, с горчивина си мислеше тя.

Две момчета смятаха, че са влюбени в Катерин. Първият беше Тони Корман, който един ден щеше да постъпи в адвокатската кантора на баща си. Беше с цяла педя по-нисък от Катерин, с нездрав цвят на лицето и късогледни воднисти очи, които я гледаха с обожание. Другият беше Дийн Макдермон — дебел и стеснителен, искаше да стане зъболекар. Имаше и трето момче — Рон Питърсън, но той беше друга категория. Бе футболната звезда на гимназията и всички казваха, че сигурно ще го приемат в колежа със стипендия за спортист. Висок, широкоплещест, той приличаше на театрален идол и безспорно беше най-популярното момче в училището.

Единствената пречка Катерин да не се сгоди незабавно за него бе, че той дори не подозираше за съществуването ѝ. Всеки път, когато се разминаваше с него по училищния коридор, сърцето ѝ забиваше лудо. Тя си блъскаше главата какво ли остроумно и предизвикателно да му каже, че той да ѝ определи среща. Но щом се приближеше до него, езикът ѝ се вдървяваше и те се разминаваха мълчаливо. Като кораба

„Куийн Мери“ и боклукчийски шлеп — с отчаяние си мислеше Катерин.

Имаха все по-големи трудности с парите. Бяха закъснели три месеца с наема и не ги изхвърляха само защото хазайката беше очарована от баща ѝ и от грандиозните му планове и изобретения. Когато го слушаше, Катерин изпитваше мъчителна тъга. Той беше все така бодър и оптимист, но тя виждаше и зад поочуканата му фасада. Чудният безгрижен чар, превръщащ в празник всичко, с което се заемаше той, беше помръкнал. Баща ѝ приличаше на хлапе, възплътило се в мъж на средна възраст, който си фантазира за великолепното бъдеще, за да скрие жалките провали на миналото. Неведнъж го беше виждала да дава вечеря за дузина гости в „Ханричи“, а после весело да отвежда настрана някой от тях и да му иска пари на заем, за да плати сметката плюс щедър бакшиш, разбира се — задължително щедър, защото трябваше да поддържа репутацията си. И все пак, макар да съзнаваше, че той е небрежен и безразличен баща, Катерин го обичаше. Харесваше ѝ, че се пали, че вечно се усмихва и прелива от енергия в този свят от намръщени, мрачни хора. Това беше неговият дар и той щедро го предлагаше.

В крайна сметка според Катерин той се чувстваше по-добре с прекрасните си мечти, които никога нямаше да се сбъднат, отколкото майка ѝ, която се страхуваше да мечтае.

През април майка ѝ умря от сърдечен пристъп. Това беше първият сблъсък на Катерин със смъртта. Малкият им апартамент се изпълни с приятели и съседи, поднасящи съболезнованията си с фалшиво уважение, както е прието при такива трагедии.

Смъртта беше превърнала майка ѝ в дребна, съсухрена, безжизнена фигура, а може би животът я беше направил такава — мислеше Катерин. Опитваше се да си припомни общи спомени, моменти, когато се бяха смели заедно, когато душите им се бяха сливали, но в представите ѝ непрекъснато изскачаше образът на бащата — усмихнат, енергичен и весел. Сякаш животът на майка ѝ беше бледа сянка, която чезнеше под слънцето на спомена. Катерин се вираше в ковчега с восъчната фигура на майка си, облечена в проста черна рокля с бяла якичка, и мислеше за пропиления ѝ живот. За какво е било всичко? Чувствата, които Катерин бе изпитвала преди години, отново я завладяха — решимостта да стане нещо, да остави следа, за

да не свърши в анонимен гроб, без светът да-знае, нито да го е грижа, че Катерин Алегзандър е живяла и е умряла, че се е върнала в земята.

Чичо й Ралф и леля й Полин дойдоха със самолет от Омаха за погребението. Ралф беше десет години по-млад от баща й и съвсем различен от него. Занимаваше се с поръчки и доставка на витамини по пощата и преуспяваше. Беше едър, квадратен мъж — с квадратни рамене, квадратна челюст, квадратна брадичка и — Катерин беше сигурна — с квадратен мозък. Жена му беше като птичка — само пърхаше и чуруликаше. Бяха свестни хора и Катерин знаеше, че чичо й е дал доста пари на заем на баща й, но чувстваше, че няма нищо общо с тях. Те бяха като майка й — хора без мечти.

След погребението чичо Ралф каза, че иска да поговори с Катерин и баща й. Седнаха в малката дневна, а Полин хвърчеше насам-натам с табли с кафе и сладкиши.

— Знам, че си доста зле с парите — каза чичо Ралф на брат си. — Прекалено голям мечтател си, винаги си бил такъв. Но ти си ми брат. Не мога да те изоставя. Разговаряхме за това с Полин. Искам да дойдеш на работа при мен.

— В Омаха?

— Ще имаш добър и постоянен доход и двамата с Катерин можете да живеете у нас. Имаме голяма къща.

Сърцето на Катерин се сви. Омаха! Това беше краят на мечтите й.

— Нека помисля — рече баща й.

— Ще вземем влака в шест часа — продължи чичо Ралф. — Отговори ми, преди да тръгнем.

Когато двамата с баща й останаха сами, той простена:

— Омаха! Басирам се, че там няма дори сваятна бръснарница.

Но Катерин знаеше, че той се преструва заради нея. И със, и без сваятна бръснарница баща й нямаше друг избор. Накрая животът го беше хванал в капана си. Тя се питаше как ли ще му се отрази, ако се установи на постоянна скучна работа с определено работно време. Щеше да е като уловена волна птица, блъскаща крилата си в стените на клетката, загиваща в пленничество. А тя трябваше да се прости с университета „Нортуестърн“. Беше кандидатствала за стипендия, но не получи отговор. Следобед баща й се обади на брат си, за да му каже, че приема предложението.

На другата сутрин Катерин отиде при директора да го уведоми, че ще се мести в Омаха. Той стоеше прав зад бюрото си и преди тя да проговори, ѝ каза:

— Честито, Катерин, спечелила си пълна стипендия за университета „Нортуестърн“.

Вечерта двамата с баща ѝ обсъдиха всичко подробно и накрая решиха, че той ще се премести в Омаха, а Катерин ще отиде в „Нортуестърн“ и ще живее на общежитие. И така след десет дни тя изпращаше баща си на гара „Ла Сал Стрийт“. Изпитваше силно чувство на самотност и тъга от раздялата с човека, когото обичаше най-много, и в същото време с нетърпение очакваше влакът да потегли, приятно развълнувана от мисълта, че за първи път ще бъде свободна и ще живее свой собствен живот. Стоеше на перона и гледаше баща си, притиснал лице до прозореца за последен поглед — занемарен, но хубав мъж, който все още искрено вярваше, че един ден светът ще му принадлежи.

На връщане от гарата Катерин се засмя на глас — беше се сетила, че за да заmine за Омаха на работа, от която крайно се нуждаеше, баща ѝ си е купил билет за единично спално купе.

Денят на записването в университета беше ужасно вълнуващ. За Катерин той имаше особено значение, което не можеше да опише с думи. Това беше ключът, който щеше да отвори вратите към всички мечти и неопределени амбиции, отдавна бушуващи в нея. Тя огледа огромната зала, в която стотици студенти чакаха на опашка за записване, и си помисли: „Един ден всички вие ще ме познавате. Ще казвате: «Следвах заедно с Катерин Александър.»“ Тя записа максимално допустимия брой учебни предмети. Настани се в общежитието и същия ден си намери работа като касиерка следобедна смяна в „Руст“ — популярна закусвалня срещу университета. Заплатата ѝ беше петнадесет долара седмично и въпреки че с тях не би могла да си позволи никакъв лукс, щяха да ѝ стигат за учебници и неотложни нужди.

Към средата на втори курс Катерин реши, че сигурно е единствената девственица в целия университет. Като малка беше долавяла откъслечни моменти от разговорите на възрастните по

сексуални въпроси. Струваше ѝ се нещо чудесно и много се страхуваше, че ще свърши, докато тя стане достатъчно голяма, за да изпита удоволствие от него. Сега излизаше, че май е имала право. Поне що се отнасяше лично до нея. Всички в университета говореха само за секс — в общежитието, в учебните зали, в банята и в „Руст“. Откровеността на разговорите стъписваше Катерин.

— Джери е невероятен. Като Кинг Конг е.

— Имаш предвид члена му или ума му?

— Не се иска ум, сладурче, снощи изживях шест оргазма.

— Излизала ли си с Ърни Робинс? Не е едър, но си го бива.

— Алекс ми определи среща довчера. Някой да има сведения за него?

— Алекс е тъпак. Не си пилей времето. Миналата седмица ме заведе на плажа, смъкна ми гащите и започна да ме опипва. Аз също се опитах, но не можах да му го намеря.

Смях.

Катерин смяташе тези разговори за просташки и отвратителни, но гледаше да не изпусне нито дума. Беше като упражнение по мазохизъм. Докато момичетата описваха сексуалните си преживявания, Катерин си представяше, че е в леглото с някое момче, което я любеше диво и необуздано. Чувстваше физическа болка в слабините си и притискаше силно юмруци към бедрата си, причинявайки си страдание, за да забрави другата болка. Мислеше си: „Боже мой, ще си умра девствена. Единствената деветнадесетгодишна девственица в университета «Нортуестърн». По дяволите, сигурно в целите Съединени щати! Дева Катерин. Църквата ще ме обяви за светица и веднъж годишно ще палят свещи в моя чест. Какво ли ми има? — питаше се тя и сама си отговаряше: — Ще ти кажа. Просто никой не те е поканил, а за играта трябва поне двама. Такива са правилата.“

Най-споменаваното име в сексуалните разговори на момичетата беше Рон Питърсън. Той беше приет в „Нортуестърн“ със стипендия като спортист и тук беше също така популярен, както и в гимназията. Избраха го за председател на първокурсниците. Катерин го видя още първия учебен ден в час по латински. Изглеждаше дори по-добре, отколкото в гимназията — тялото му се беше наляло, лицето му беше

придобило сурова нехайна зрелост. След часа той тръгна към нея и сърцето ѝ силно заби.

„— Катерин Алегзандър!

— Здравей, Рон.

— В този курс ли си?

— Да.

— Какъв късмет!

— Защо?

— Защо ли? Защото хич ме няма по латински, а ти си гениална. Ще бъдем страхотен дует. Какво ще правиш довечера?

— Нищо особено. Искаш ли да учим заедно?

— Хайде да идем на плажа. Да бъдем сами. Винаги можем да учим.“

Той я гледаше втренчено.

— Хей, ти... — опитваше се да си припомни името ѝ.

Тя преглътна, мъчеше се отчаяно да дойде на себе си.

— Катерин — изрече бързо. — Катерин Алегзандър.

— Аха. Какво ще кажеш? Тук е страхотно, нали?

Тя се постара да вложи ентузиазъм в гласа си, за да му се хареса, да го спечели, съгласявайки се с него.

— О, да — рече Катерин. — Това е най...

Рон гледаше една изключително красива блондинка, която го чакаше на вратата. Подхвърли:

— Довиждане! — И тръгна към момичето.

„И това беше краят на приказката за Пепеляшка и принца — помисли си тя. — И живели дълго след това — той в своя харем, а тя в брулена от ветровете пещера в Тибет.“

От време на време го срещаше из университета винаги с различно момиче, понякога с две или три. „Господи, не му ли омръзва понякога?“ — чудеше се тя. Все още си представяше, че един ден Рон ще дойде при нея да му помогне по латински, но той вече не я заговори.

Нощем самотна в леглото Катерин си мислеше за другите момичета, които се любеха с приятелите си, и момчето, което идваше в мечтите ѝ, винаги беше Рон Питърсън. Представяше си как я съблича,

после тя бавно го събличаше, както в любовните романи. Сваляше ризата му и нежно галеше с пръсти гърдите му, после разкопчаваше панталоните му и смъкваше гащетата. Той я вдигаше и я понасяше към леглото. Тук вече чувството ѝ за хумор надделяваше и Рон се схващаше в кръста, падаше на пода, стенеше и пъшкеше от болка. „Идиотка — казваше си тя, — дори и във фантазиите си не можеш да го направиш като хората.“ Може би трябваше да влезе в манастир. Питаше се дали монахините имат сексуални фантазии и дали се смята за грях да мастурбират. Чудеше се дали свещениците имат полови сношения.

Седеше в прохладния сенчест двор на прекрасно старо абатство край Рим и топеше пръстите си в затоплената от слънцето вода на езерце. Портата се отвори и един висок свещеник влезе в двора. Беше с широкопола шапка и дълго черно расо и изглеждаше точно като Рон Питърсън.

— А, извинете, синьорина — промълви той, — не знаех, че имам гостенка.

Катерин бързо скочи на крака.

— Не би трябвало да съм тук — извини се тя, — но е толкова красиво, че седнах да се полюбувам.

— Бъдете добре дошла! — Той се устреми към нея, тъмните му очи горяха. — Миа кара... излъгах ви.

— Излъгали сте ме?

— Да. — Очите му бяха впити в нейните. — Знаех, че сте тук, защото ви проследих.

Тя почувства как потръпва.

— Но вие сте свещеник!

— Бела синьорина, аз съм първо мъж, после свещеник.

Наведе се към нея, да я вземе в обятията си, спъна се в подгъва на расото си и цопна в езерцето с рибките.

Глупости!

Всеки ден след лекции Рон Питърсън идваше в „Руст“ и седеше в сепарето в дъното. То бързо се изпълваше с негови приятели и ставаше център на бурни разговори. Катерин седеше на касата зад щанда и когато влизаше, Рон любезно и разсеяно ѝ кимваше, без да

спира. Никога не се обръщаше към нея по име. „Забравил го е“ — мислеше Катерин.

Но щом влезеше, тя му се усмихваше широко и чакаше да я поздрави, да ѝ определи среща, да ѝ поиска чаша вода, девствеността ѝ, каквото и да е. Ала за него бе сякаш чест от мебелировката. Разглеждайки съвсем обективно момичетата в закусвалнята, Катерин реши, че е по-хубава от всички освен една: фантастичната Джийн-Ан, русата южнячка, с която най-често виждаше Рон, а положително беше по-умна от всички тях, взети заедно. За Бога, какво тогава не беше в ред при нея? Защо нито едно момче не ѝ определяше среща? На следващия ден научи отговора.

Бързаше през университетския комплекс към „Руст“, когато видя Джийн-Ан и една непозната брюнетка да вървят към нея през зелената морава.

— Я, мис Големия мозък! — рече Джийн-Ан.

„И мис Големите цици“ — със завист си помисли Катерин, но попита:

— Тестът по литература беше убийствен, нали?

— Нямам нужда от твоето снизхождение — каза студено Джийн-Ан. — Знаеш достатъчно, за да ни преподаваш по литература. И не само на това можеш да ни научиш, нали, скъпа?

Нещо в тона ѝ накара Катерин да се изчерви.

— Аз, аз... не разбирам.

— Остави я на мира — намеси се брюнетката.

— Защо пък? — попита Джийн-Ан. — За каква се мисли тя, по дяволите? — И се обърна към Катерин: — Искаш ли да знаеш какво говорят за теб всички?

„Господи, не!“

— Да.

— Че си лесбийка.

Катерин я гледаше втрещена, не можеше да повярва на ушите си.

— Какво съм?

— Лесбийка, рожбо. Не можеш да заблудиш никого, въпреки че се правиш на голяма светица.

— Т-това е абсурдно — заекна Катерин.

— Да не мислиш, че хората са глупаци? — попита Джийн-Ан. — Само дете не си си окачила табела.

— Но аз, аз никога...

— Момчетата си падат по теб, но ти не им буташ.

— Хайде де! — избухна Катерин.

— Майната ти — рече Джийн-Ан. — Не си нашият тип.

Тръгнаха си, а тя смазана гледаше след тях.

Тази нощ Катерин лежеше в леглото си и не можеше да заспи.

„— На колко години сте, мис Александър?

— На деветнадесет.

— Имали ли сте полови сношение с мъж?

— Никога.

— Харесват ли ви мъжете?

— Нима не харесват на всички?

— Някога имали ли сте желание да се любите с жена?“

Катерин размишлява върху това дълго и упорито. Беше се заглеждала по други момичета, по учителки, но то беше част от растежа. Сега си представи, че се люби с жена, че телата им се преплитат, че допира устни до женски устни, че меки женски ръце гаят тялото ѝ. Тя потрепери. Само това не! Гласно си рече:

— Аз съм нормална.

Но щом е нормална, защо лежи тук сама? Защо не се чука някъде навън като другите? Може би е фригидна. Може би трябва да ѝ се направи някаква операция? По всяка вероятност — лоботомия.

Когато небето зад прозореца на общежитието започна да просветлява от изток, Катерин — цяла нощ немигнала — взе решение. Щеше да изгуби девствеността си и късметлията щеше да бъде партньорът по легло на всяко момиче — Рон Питърсън.

2. НОЕЛ

Марсилия — Париж, 1919 — 1939 година

Тя беше родена принцеса.

Най-ранните ѝ спомени бяха от едно бяло кошче, покрито с дантелен балдахин, украсено с розови панделки и пълно с меки плюшени животни, красиви кукли и златни дрънкалки. Бързо се научи, че ако отвори уста и нададе вик, някой ще дотича да я прегърне и утеши. Когато беше шестмесечна, баща ѝ я извеждаше в градината в количката, даваше ѝ да докосва цветята и казваше:

— Те са прекрасни, принцесо, но ти си по-красива от всички тях.

Обичаше, когато той я вдигаше в силните си ръце, отнасяше я до прозореца, откъдето тя виждаше покривите на високите сгради, и ѝ говореше:

— Те са прекрасни, принцесо, но ти си по-красива от всички тях.

Обичаше, когато той я вдигаше в силните си ръце, отнасяше я до прозореца, откъдето тя виждаше покривите на високите сгради, и ѝ говореше:

— Това там е твоето царство, принцесо — посочваше баща ѝ високите мачти на корабите, поклащащи се на котва в пристанището. — Виждаш ли тези големи кораби? Един ден те ще бъдат под твоя команда.

В замъка идваха гости да я видят, но само на някои по-специални им се разрешаваше да я подържат. Другите я разглеждаха легнала в малката люлка и изпадаха във възторг от невероятно нежните ѝ черти, чудесната ѝ руса коса, кадифената кожа с цвят на мед, а баща ѝ гордо казваше:

— Всеки може да познае, че е принцеса! — Навеждаше се над люлката и прошепваше: — Някой ден ще дойде един красив принц и ще те отнесе.

И нежно я завиваше с топлото розово одеялце, а тя се унасяше в спокоен сън. За нея целият свят беше розов сън от кораби, високи

мачти и замъци и чак когато стана на пет години, тя разбра, че е дъщеря на марсилски рибар, а замъците, които виждаше от прозорците на малката си таванска стая, бяха складовете около вонящия рибен пазар, където работеше баща ѝ. Нейна флотилия бяха старите рибарски кораби, които отплаваха всяка сутрин преди разсъмване и се връщаха в ранния следобед, за да избълват в крайбрежните докове зловонния си товар.

Това беше царството на Ноел Паж.

Приятелите на баща ѝ го предупреждаваха да внимава какво прави.

— Не пълни главата ѝ с врели-некипели, Жак. Ще си въобрази, че е нещо повече от другите.

Техните пророчества се сбъднаха.

На пръв поглед Марсилия е град на насието, град, пълен със зажаднели за развлечения моряци и ловки хищници, които им помагат да изхарчат парите си. Но за разлика от останалите французи жителите на Марсилия притежават чувство на солидарност, породено от общата борба за оцеляване, защото прехраната на града идва от морето, а рибарите на Марсилия са част от семейството на рибарите по целия свят. Те споделят заедно бурите и спокойните дни, внезапните бедствия и изобилния улов.

Затова съседите на Жак Паж се радваха на късмета му, че има такава чудесна дъщеря. И празнуваха също, че е чудо върху торището на мръсния и груб град да се роди истинска принцеса.

Родителите на Ноел не можеха да превъзмогнат изумлението си от изящната красота на дъщеричката си. Майка ѝ беше набита селянка с груби черти, увиснали гърди, дебели бедра и ханш, а баща ѝ — нисък и дебел, с широки рамена и подозрителни очички на бретонец. Косата му имаше цвета на мокрия пясък по плажовете на Нормандия. Отначало му се струваше, че природата е сбъркала, че това изящно, русо, подобно на фея създание не би могло да принадлежи на него и на жена му.

Мислеше, че щом порасне, Ноел ще се превърне в обикновено момиче — ни хубаво, ни грозно, като дъщерите на всичките му приятели. Но чудото растеше, разцъфтяваше и с всеки ден Ноел ставаше все по-красива.

Майка ѝ не беше чак толкова изненадана от появата на златокосата красавица в семейството. Девет месеца преди раждането на Ноел беше срещнала едър норвежки моряк, току-що слязъл от товарен кораб. Той приличаше на гигантски бог на викингите — с руса коса и съблазнителна усмивка. Докато Жак беше на работа, морякът прекара оживен четвърт час в леглото в малкото им жилище.

Страх обзе майката на Ноел, когато видя колко русо и красиво е бебето ѝ. Живееше в ужас, чакаше кога съпругът ѝ ще я посочи обвиняващо с пръст и ще поиска да узнае кой е истинският баща. Но невероятно — някакъв глад за самоутвърждаване го накара да приеме детето за свое.

— Сигурно у прадедите ми е имало скандинавска кръв, която се е проявила у нея — хвалеше се той пред приятелите си, — но вижте, че има моите черти.

Жена му го слушаше, кимаше в знак на съгласие и си мислеше какви глупаци са мъжете.

Ноел обичаше да бъде с баща си. Обожаваше непохватната му игривост, непознатите интересни миризми, с които беше пропит, и същевременно се ужасяваше от жестокостта му. Гледаше с широко отворени очи, когато той крещеше на майка ѝ и силно я удряше по лицето, а мускулите по врата му изпъкваха от гняв. Майка ѝ викаше от болка, но във виковете имаше нещо повече, нещо животинско и сексуално и Ноел изпитваше пристъп на ревност, искаше да бъде на нейно място.

Ала с нея баща ѝ винаги беше нежен. Обичаше да я води на доковете и да я показва на грубите недодялани мъже, с които работеше. Там тя беше известна като принцесата и се гордееше с това не само заради баща си, но и заради самата себе си.

Искаше да му достави удоволствие и понеже той си беше чревоугодник, започна да му готви любимите ястия и постепенно измести майка си от кухнята.

Когато стана на седемнадесет години, всички очаквания, че ще бъде хубава, бяха многократно надминати. Тя се превърна в прекрасна жена. Имаше нежни изтънчени черти, яркотеменужени очи и мека пепеляворуса коса. Кожата ѝ беше свежа и златиста, като че ли я бяха топнали в мед. Имаше фантастична фигура — с щедър, стегнат бюст, тънка талия, заоблен ханш и дълги стройни крака с изящни глезени.

Гласът ѝ беше характерен — приятен и мелодичен. Ноел излъчваше силна, тлееща чувственост, но магията не беше в това. Обаянието ѝ идваше от непокътнатата невинност, която прозираше под тази чувственост, никой не можеше да устои на подобно съчетание. Минеше ли по улицата, веднага получаваше предложение от някой минувач. Това не бяха обичайните подхвърляния към проститутките в Марсилия, защото дори и най-тъпите мъже долавяха у Ноел нещо особено, нещо, което никога преди не бяха срещали и сигурно никога вече нямаше да видят. Всеки бе готов да заплати с каквото можеше, за да получи поне мъничко за себе си, пък било и за миг.

Бащата на Ноел също съзнаваше красотата ѝ. Впрочем Жак Паж мислеше, кажи-речи, само за това. Забелязваше интереса, който Ноел предизвикваше у мъжете. Въпреки че нито той, нито жена му бяха говорили с нея за това, беше сигурен, че все още е девствена — малък капитал за една жена. С лукавия си селски мозък обмисляше дълго и сериозно как най-добре да спечели от неочаквания късмет, поднесен му от природата. Трябваше да се погрижи красотата на дъщеря му да донесе колкото е възможно по-голяма печалба и на Ноел, и на него. В крайна сметка я беше създал, хранил, обличал, беше ѝ дал образование — тя му дължеше всичко. Беше дошъл моментът и той да бъде възнаграден. Ако я уредеше като любовница на някой богаташ, щеше да е добре и за нея, а и той щеше да си поживее като хората. С всеки изминат ден ставаше все по-трудно за честния човек да си изкарва прехраната. Сянката на войната започваше да се разпростира над Европа. Нацистите бяха навлезли в Австрия след светкавичен преврат, зашеметил Европа. Подир няколко месеца завзеха Судетската област и нахлуха в Словакия. Въпреки уверенията на Хитлер, че няма интерес от други завоевания, определено се очакваше голям конфликт.

Влиянието на тези събития остро се чувстваше и във Франция. В магазините и по пазарите стоките не достигаха, а правителството подготвяше мощна отбранителна кампания. Жак се опасяваше, че скоро ще забранят и риболова, а тогава какво ще стане с него? Не, проблемите му щяха да се решат, ако намереше подходящ любовник на дъщеря си. Бедата беше в това, че не познаваше богати хора. Всичките му приятели бяха дрипльовци като него, а той нямаше намерение да допусне до Ноел мъж, който не можеше да плати цената.

Най-случайно дилемата на Жак Паж беше разрешена от самата Ноел. През последните месеци тя ставаше все по-неспокойна. В училище вървеше добре, но беше започнала да се отегчава. Каза на баща си, че иска да си потърси работа. Той я изучаваше мълчаливо и хитро премисляше възможностите. Запита я:

— Каква работа?

— Не знам — отговори Ноел, — може би като манекенка.

Беше толкова просто.

През следващата седмица всеки следобед Жак Паж се прибираше от работа вкъщи, старателно се измиваше, за да премахне миризмата на риба от ръцете и косата си, обличаше хубавия си костюм и отиваше на „Канбиер“ — главната улица, която водеше от старото пристанище на града към богатите квартали. Разхождаше се нагоре-надолу, вираше се във всички модни къщи — недодялан селянин в един свят на коприна и дантели, ала нито съзнаваше, нито се интересуваше, че няма какво да търси тук. Имаше една цел и я откри, когато стигна до „Бон Марше“ — най-хубавия магазин за облекло в Марсилия. Но не го избра по тази причина. Избра го, защото собственик беше мосю Огюст Ланшон. Прехвърлил петдесетте, Ланшон беше грозен, плешив, с къси крака и алчна уста с нервен тик. Съпругата му — дребна жена с дългнесто лице с остри черти, работеше в пробната и кресливо командваше шивачите. След един поглед към мосю Ланшон и жена му Жак Паж разбра, че е намерил решението на проблема си.

Ланшон погледна с отвращение бедно облечения непознат, който влезе в магазина му, и грубо го попита:

— Да? Какво мога да направя за вас?

Жак Паж му намигна, забодде дебел пръст в гърдите му и се ухили самодоволно.

— Аз мога да направя нещо за вас, мосю. Ще позволя на дъщеря си да работи при вас.

Огюст Ланшон изгледа втренчено простака срещу него, сякаш не вярваше на ушите си.

— Ще позволите какво?...

— Утре в девет часа тя ще бъде тук.

— Аз не...

Жак Паж си беше отишъл. След няколко минути Огюст Ланшон забрави напълно за случката. В девет часа на другата сутрин той видя

Жак Паж да влиза в магазина. Тъкмо се канеше да каже на управителя да го изхвърли, когато зърна зад него Ноел. Те — бащата и невероятно красивата му дъщеря — приближиха към него. Старият се хилеше.

— Ето я, готова е да започне работа.

Огюст Ланшон се блещеше срещу момичето, облизвайки устни.

— Добро утро, мосю — усмихна се Ноел. — Баща ми каза, че имате работа за мен.

Огюст Ланшон кимна, не смееше да проговори.

— Да, аз... аз мисля, че можем да уредим нещо — успя да изпелтечи той.

Изучаваше лицето и фигурата ѝ и не можеше да повярва на очите си. Вече си представяше под себе си младото голо тяло.

Жак Паж продума:

— Е, оставям ви да се опознаете!

Тупна енергично Ланшон по рамото и му намигна, с което не остави никакви съмнения за намеренията си.

Първите няколко седмици Ноел имаше чувството, че е попаднала в друг свят. Жените, които идваха в магазина, носеха красиви дрехи, имаха прекрасни обноски, а придружаващите ги мъже бяха съвсем различни от грубите шумни рибари, сред които беше израсла. Струваше ѝ се, че за първи път в живота си не долавя зловонието на риба. Всъщност по-рано то не ѝ правеше впечатление, защото беше част от нея. Но сега изведнъж всичко се промени. И само благодарение на баща ѝ. Гордееше се, че той се разбира с мосю Ланшон. Два-три пъти седмично баща ѝ идваше в магазина и двамата с мосю Ланшон се измъкваха да пийнат коняк или бира, а когато се връщаха, имаха вид на съзаклятници. В началото мосю Ланшон не ѝ хареса, но се държеше внимателно с нея. Момичетата разправяха, че веднъж жена му го хванала с една от манекенките в склада, грабнала ножиците и едва не го кастрирала. Ноел чувстваше, че погледът му я следи непрестанно, но той винаги беше подчертано вежлив.

„Вероятно се страхува от баща ми“ — доволна си мислеше тя.

Обстановката в дома им изведнъж стана по-ведра. Баща ѝ вече не биеше майка ѝ, престанаха и постоянните им караници. За ядене имаха бифтеци и пържоли, а след вечеря той изваждаше новата си лула и я пълнеше с ароматен тютюн от специална кожена кесия. Купи си и нов официален костюм. Международната обстановка обаче се влошаваше.

Ноел се вслушваше в разговорите на баща ѝ и приятелите му. Всички бяха силно разтревожени от заплахата, надвиснала над начина, по който си изкарваха прехраната, единствен Жак Паж изглеждаше спокоен.

На 1 септември 1939 година войските на Хитлер нахлуха в Полша, а след два дни Великобритания и Франция обявиха война на Германия.

Започна мобилизация и само за една нощ улиците се изпълниха с униформи. Всички сякаш се бяха примирили с това, което ставаше, имаха чувството, че вече са го преживявали, като че гледаха стар, познат филм, но не изпитваха страх. Другите страни може би имаха основание да треперят пред могъществото на германската армия, но Франция беше непобедима. Тя имаше линията „Мажино“ — непревземаемо укрепление, което можеше да я пази от нашествие в продължение, на хиляда години. Въведоха полицейски час и хранителни дажби, но тези неща не тревожеха Жак Паж. Той изглеждаше променен — успокоен. Ноел го видя изпаднал в ярост само когато я завари да се целува в тъмната кухня с едно момче, с което понякога излизаше. Внезапно лампата светна, а на вратата застана Жак Паж, разтреперан от гняв.

— Изчезвай! — изкрещя той на ужасеното момче. — И повече да не си докоснал дъщеря ми, мръсно прасе!

Паникьосаното момче избяга. Ноел се опита да обясни на баща си, че не са правили нищо лошо, но той беше прекалено вбесен, за да я слуша.

— Няма да позволя да пропилееш живота си на вятъра! — ревеше той. — Това нищожество не е достойно за моята принцеса!

Тази нощ Ноел лежеше будна, удивена колко много я обича баща ѝ, и се закле вече никога да не го наскърбява.

Една вечер, точно преди да затворят, влезе клиент и Ланшон помоли Ноел да покаже няколко рокли. Щом тя приключи, всички си бяха отишли освен Ланшон и жена му, която оправяше сметките в канцеларията. Ноел беше по сутиен и пликчета, когато Ланшон влезе в стаята. Вторачи се в нея и устните му започнаха нервно да потрепват. Ноел посегна към роклята си, но преди да успее да я облече, Ланшон се хвърли към нея и пъкна ръка между краката ѝ. Ноел почувства, че я

изпълва отвращение, кожата ѝ настръхна. Опита се да се отдръпне, но Ланшон я беше сграбчил здраво и ѝ причиняваше болка.

— Красива си! — прошепна той. — Прекрасна! Ще се погрижа да ти бъде добре.

В този момент жена му го повика, той без желание пусна Ноел и се втурна навън.

Докато се прибираше, Ноел размишляваше дали да каже на баща си за случилото се. Той сигурно щеше да убие Ланшон. Тя го ненавиждаше, не можеше да понесе близостта му, но желаше да запази работата си. Освен това, ако напуснеше, може би щеше да разочарова баща си. Реши, че засега няма да казва нищо и ще намери начин да се справи сама. Следващия петък телефонираха на мадам Ланшон, че майка ѝ във Виши е болна. Ланшон откара жена си на гарата и се втурна обратно към магазина. Извика Ноел в канцеларията и я уведоми, че ще заминат заедно за края на седмицата. Ноел се ококори срещу него, решила, че това е някаква шега.

— Ще отидем във Виан — дърдореше той, — там е един от най-добрите ресторанти в света — „Пирамид“. Скъп е, но няма значение, аз съм щедър към тези, които се отнасят добре с мен. Кога ще бъдеш готова?

Тя го гледеше втренчено.

— Никога! — Успя да каже само това. — Никога!

Обърна се и избяга в магазина.

Мосю Ланшон погледна за миг след нея, лицето му беше на петна от гняв, после грабна телефона. След един час бащата на Ноел дойде в магазина. Запъти се право към нея и лицето ѝ грейна от облекчение. Беше почувствал, че става нещо, и идваше да я спаси. Ланшон стоеше на вратата на канцеларията си. Баща ѝ я хвана за ръка и бързо я вкара вътре. Обърна се и застана срещу нея.

— Толкова се радвам, че дойде, татко — започна Ноел, — аз...

— Мосю Ланшон ми каза, че ти е направил прекрасно предложение, а ти си му отказала.

Тя го гледеше озадачена.

— Предложение ли? Поиска да замина с него за уикенда.

— И ти отказа?

Преди Ноел да отговори, баща ѝ вдигна ръка и силно я удари по бузата. Тя стоеше зашеметена и невярваща, ушите ѝ пищяха и като

през мъгла го чу да вика:

— Глупачка! Глупачка! Време е вече да престанеш да мислиш само за себе си, малка себична кучко! — И отново я удари.

След тридесет минути той стоеше на тротоара и гледаше как колата с Ноел и мосю Ланшон потегля за Виан.

В хотелската стая имаше голямо двойно легло, евтини мебели и в ъгъла — умивалник с леген. Мосю Ланшон не беше човек, който пилее парите си на вятъра. Даде на пиколото малък бакшиш и щом момчето излезе, той се нахвърли на Ноел и започна да смъква дрехите ѝ. Обхвана гърдите ѝ с горещите си, потни ръце, като силно ги стискаше.

— Боже мой, колко си красива! — задъхваше се той.

Смъкна ѝ полата и пликчетата и я събори на леглото.

Ноел лежеше неподвижна, безучастна, като че ли беше изпаднала в шок. Докато пътуваха, не беше промълвила нито дума. Ланшон се надяваше, че не е болна. Не би могъл да го обясни на полицаите, или — пази боже — на жена си. Той бързо свали дрехите си, хвърляйки ги на пода, и легна до Ноел. Тялото ѝ беше по-прекрасно, отколкото беше предполагал.

— Баща ти ми каза, че още не са те чукали — хилеше се той. — Е, аз ще ти покажа какво е мъж.

Търкулна се върху нея с охранения си корем и вкара члена си между краката ѝ. Проникваше в нея с все по-силни тласъци, но Ноел не чувстваше нищо. В съзнанието си чуваше крясъците на баща си: „Трябва да си благодарна, че такъв любезен господин като мосю Ланшон иска да се грижи за теб. От теб се иска само да бъдеш мила с него. И ти ще го направиш заради мен и заради себе си.“

Сцената беше кошмарна. Беше сигурна, че баща ѝ не е разбрал правилно, но когато започна да му обяснява, той отново я удари и закрещя:

— Ще правиш каквото ти се казва! Други момичета ще са благодарни, че им е паднал такъв шанс!

Нейният шанс! Тя погледна Ланшон — тантурестото грозно тяло, лъхтящото животинско лице със свински очички. Това беше принцът, на когото баща ѝ я беше продал. Любимият ѝ баща, който я обичаше, пазеше и не можеше да си представи, че тя ще пропилее живота си заради някого, който не я заслужава. Ноел си спомни за

пържолите, появили се внезапно на масата им, за новите лули на баща ѝ, за новия му костюм и ѝ се повдигна.

В следващите няколко часа изпита чувството, че умира и се ражда отново. Умря принцесата, роди се уличницата. Бавно започна да осъзнава къде се намира и какво става с нея. Не си представяше, че може да съществува толкова силна омраза като тази, която изпълваше. Никога нямаше да прости на баща си за предателството. Странно, но не мразеше Ланшон, защото го разбираше. Той просто имаше една слабост, присъща на всички мъже. Ноел реши, че отсега нататък тази слабост ще бъде нейната сила. Ще се научи да я използва. Баща ѝ е бил прав. Тя беше принцеса и светът ѝ принадлежеше. А сега знаеше и как ще го получи. Беше толкова просто. Мъжете владееха света, защото имаха силата, парите и властта, следователно тя трябваше да владее мъжете или поне един от тях. Но за да успее, трябваше да бъде подготвена. Имаше да се учи още много. Това беше само началото.

Насочи вниманието си към мосю Ланшон. Лежеше под него, усетила и разбрала какво предизвиква мъжкият член у жената.

В полудата да обладае това красиво създание с дебелилото си, тресящо се тяло Ланшон дори не забелязваше, че Ноел просто лежи безучастно, но и не го интересува. Стигаше му само да я поглъща с очи, за да достигне възбуда, каквато не беше чувствал от години. Беше привикнал със сбръчканото, поостаряло тяло на жена си и с уморените услуги на проститутките в Марсилия. Струваше му се, че е станало чудо, като гледаше това младо и свежо момиче под себе си.

Но чудото едва сега започваше. Когато се отпусна изтощен, обладал Ноел за втори път, тя промълви:

— Стой мирно.

И започна да експериментира върху него с езика си, с устните си, с ръцете си — опитваше нови неща, напипваше чувствителните зони по тялото му и го галеше, докато той не започна да вика от удоволствие. Сякаш Ноел натискаше серия от бутони: когато правеше едно, Ланшон стенеше, когато правеше друго, той се гърчеше в екстаз. Беше много лесно. Това беше нейното училище, нейното образование. Това беше началото на властта.

Прекараха три дни, без изобщо да отидат в „Пирамид“. През тези дни и нощи Ланшон я научи на малкото, което знаеше за секса, а Ноел откри за себе си много повече.

Когато се върнаха в Марсилия, Ланшон беше най-щастливият мъж в цяла Франция. В миналото имаше краткотрайни връзки с разни продавачки в един ресторант, който предлагаше самостоятелни стаи с дивани, беше се пазарил с проститутки, беше стиснат в подаръците за любовниците си и прословут скъперник към жена си и децата си. Сега се чу как великодушно изрича:

— Ще ти наема апартамент, Ноел. Можеш ли да готвиш?

— Да — отговори тя.

— Хубаво. Всеки ден ще идвам на обяд и ще се любим. И два-три пъти седмично ще идвам на вечеря. — Сложи ръка на коляното ѝ и я потупа. — Какво ще кажеш?

— Чудесно — отвърна Ноел.

— Дори ще ти давам издръжка. Не много голяма — бързо добави той, — но достатъчна, за да си купуваш от време на време по нещо хубаво. Искам само да не се срещаш с други мъже освен с мен. Сега ми принадлежиш.

— Както желаяш, Огюст — рече тя.

Ланшон въздъхна доволен и нежно проговори:

— Към никого досега не съм изпитвал такова чувство. Знаеш ли защо?

— Не, Огюст.

— Защото ме караш да се чувствам млад. Чака ни чудесен живот заедно.

Късно вечерта пристигнаха в Марсилия, мълчаливи, всеки потънал в мечтите си.

— Ще се видим утре в девет часа в магазина — каза Ланшон. Замисли се. — Ако си изморена, поспи повече. Ела в девет и половина.

— Благодаря, Огюст.

Той извади шепа банкноти и ѝ ги подаде.

— Вземи. Утре следобед потърси апартамент. Това е за депозит — да го запазиш, докато го видя и аз.

Тя гледаше втренчено парите в ръката му.

— Какво има? — попита Ланшон.

— Искам да наема наистина хубаво жилище — отвърна Ноел, — където да ни бъде приятно заедно.

— Но аз не съм богаташ! — възрази той.

Ноел разбиращо се усмихна и сложи ръка върху бедрото му. Ланшон дълго я гледа, после кимна.

— Права си — рече той.

Отвори портфейла си и започна да брой банкнотите, като наблюдаваше лицето ѝ. Когато му се стори, че е доволна, спря, опиянен от собствената си щедрост. Какво толкова в края на краищата? Беше хитър търговец и знаеше: това е гаранция, че Ноел никога няма да го напусне.

Тя го гледаше как потегля щастлив, после се качи горе, събра вещите си и извади спестяванията си от скривалището. Същата вечер в десет часа вече седеше във влака за Париж.

Рано на другата сутрин пристигна в Париж. Гарата беше пълна с нетърпеливи пристигащи и заминаващи пътници. Врявата беше оглушителна — хората се поздравяваха с викове, разделяха се със сълзи, грубо се блъскаха и бутеха, но това не смущаваше Ноел. В мига, в който слезе от влака, преди дори да е успяла да види града, знаеше, че си е у дома. Струваше ѝ се, че Марсилия е непознат град, че мястото ѝ е в Париж. Беше странно, опияняващо усещане и Ноел му се наслаждаваше, поглъщайки шума, тълпите, възбудата. Всичко това ѝ принадлежеше. Трябваше само да го поиска. Взе куфара си и тръгна към изхода.

Отвън на ярката слънчева светлина, сред лудо профучаващите автомобили се поколеба, внезапно осъзнала, че няма къде да отиде. Пред гарата чакаха шест-седем таксита. Тя се качи в първото.

— Накъде?

Ноел се двоумеше.

— Можете ли да ми препоръчате добър и немного скъп хотел?

Шофьорът се обърна и я огледа преценяващо.

— За първи път ли сте в Париж?

— Да.

Той кимна.

— Предполагам, че търсите и работа?

— Да.

— Имате късмет — каза шофьорът. — Работили ли сте като манекенка?

Сърцето ѝ заби силно.

— Всъщност да — промълви тя.

— Сестра ми работи в една от големите модни къщи — сподели шофьорът. — Точно тази сутрин каза, че едно от момичетата е напуснало. Искате ли да проверите дали мястото все още е свободно?

— Би било чудесно — отвърна Ноел.

— Ще ви струва десет франка да ви закарам дотам.

Тя се намръщи.

— Струва си — увери я той.

— Добре.

Тя се облегна на седалката. Шофьорът потегли и се вля в лудото движение към центъра на града. Докато пътуваха, той бърбореше, но Ноел не чуваше нито дума. Тя поглъщаше гледките на своя град. Предполагаше, че поради затъмнението Париж е по-тих от обичайното, но за нея беше направо вълшебен. Притежаваше своя елегантност, стил, дори аромат. Минаха покрай Нотр Дам, прекосиха реката по Пон Ньоф към десния бряг и завиха към авеню „Фош“. В далечината Ноел виждаше Айфеловата кула, издигаща се над града. В огледалото за обратно виждане шофьорът наблюдаваше изражението ѝ.

— Хубаво, а?

— Прекрасно — тихо промълви Ноел.

Все още не можеше да повярва, че е тук. Това беше царство, достойно за една принцеса... за нея.

Таксито спря пред мрачна сивокаменна сграда на улица „Прованс“.

— Пристигнахме — заяви шофьорът. — Два франка по брояча и десет — за мен.

— А как да бъда сигурна, че мястото все още е свободно? — попита Ноел.

Шофьорът сви рамене.

— Казах ви, че момичето е напуснало тази сутрин. Ако не искате да влезете, ще ви върна на гарата.

— Не — бързо рече Ноел.

Отвори портмонето си, извади дванадесет франка и ги подаде на шофьора. Той се вторачи в парите, после я погледна. Смутена, тя бръкна в портмонето и му даде още един франк. Мъжът кимна, без да се усмихне, наблюдавайки я как сваля куфара си от таксито. На тръгване Ноел го попита:

— Как се казва сестра ви?

— Жанет.

Ноел стоеше до бордюра и гледаше отдалечаващото се такси, после се обърна и погледна сградата. На вратата нямаше никакъв надпис, но тя предположи, че за известна модна къща това не е нужно. Всички би трябвало да знаят къде се намира. Все куфара си, приближи се до вратата и позвъни. След няколко мига отвори прислужница в черна престилка. Тя погледна безизразно Ноел.

— Да?

— Извинете — промълви Ноел, — разбрах, че има свободно място за менекенка.

Жената се втренчи в нея и примига.

— Кой ви праща?

— Братът на Жанет.

— Влезте.

Тя разтвори вратата и Ноел пристъпи в приемна, мебелирана в стил от началото на миналия век. От тавана висеше голям полилей, по стените имаше аплици, а през една отворена врата се виждаха стая, пълна със старинни мебели, и стълба, която водеше нагоре. Върху маса с красива инкрустация имаше броеве на „Фигаро“ и „Еко дьо Пари“.

— Почакайте тук. Ще проверя дали мадам Дели може да ви приеме.

— Благодаря — отвърна Ноел.

Остави куфара и се приближи до голямо стенно огледало. Дрехите ѝ бяха измачкани от пътуването и тя съжали, че е дошла ей така, без да се поосвежи. Важно беше да направи добро впечатление. И все пак, докато се разглеждаше, съзнаваше, че е красива. Съзнаваше го без самонадеяност, просто приемаше красотата си като преимущество, което трябва да използва. В огледалото видя, че по стълбите слиза момиче, и се обърна. Имаше стройна фигура и хубаво лице, беше облечено в дълга кафява пола и блуза с вдигната яка. Очевидно манекените тук бяха от високо качество. Момичето се усмихна на Ноел и отиде в салона. След миг влезе мадам Дели. Беше над четиридесетте, ниска и трътлеста, със студени пресметливи очи. Ноел прецени, че роклята ѝ струва поне две хиляди франка.

— Режина ми каза, че търсиш работа — проговори тя.

— Да, мадам — отговори Ноел.

— Откъде си?

— От Марсилия.

— Свърталище на пияни моряци — изсумтя мадам Дели.

Лицето на Ноел помръкна. Мадам Дели я потупа по рамото.

— Това няма значение, мила моя. На колко години си?

— На осемнадесет.

Мадам Дели кимна.

— Това е добре. Мисля, че ще се харесаш на клиентите ми.

Имаш ли роднини в Париж?

— Не.

— Отлично. Можеш ли да започнеш веднага?

— О, да! — с готовност я увери Ноел.

Отгоре долетя смях и след миг по стълбите се появи червенокосо момиче под ръка с дебел мъж на средна възраст. Момичето носеше само тънко неглиже.

— Свършихте ли вече? — попита мадам Дели.

— Изтощих Анжела — ухили се мъжът. Изведнъж съзря Ноел.

— Коя е тази малка красавица?

— Това е Ивет — новото ни момиче — отговори мадам Дели и продължи уверено. — Тя е от Антиб, дъщеря на принц.

— Никога не съм чукал принцеса! — възкликна мъжът. — Колко?

— Петдесет франка.

— Шегуваш се. Тридесет.

— Четиридесет. Повярвайте, струва си.

— Съгласен съм.

Обърнаха се към Ноел. Тя беше изчезнала.

От часове вървеше по улиците на Париж. Разхождаше се по „Шанз Елизе“ — ту по единия тротоар, ту обратно по другия, бродеше през пасажа Лидо, спираше пред всеки магазин да позяпа невероятното изобилие от бижута, рокли, кожи и парфюми. Чудеше се какъв ли е Париж, когато няма недостиг на стоки. Изложените на витрините вещи бяха ослепителни, част от нея се чувстваше като недодялана провинциалистка, друга част знаеше, че един ден тези неща ще ѝ принадлежат. Вървеше през Булонския лес, по улица

„Фобур Сент-Оноре“ и по авеню „Виктор Юго“, докато се почувства уморена и гладна. Беше оставила чантата и куфара си у мадам Дели, но нямаше намерение да се връща там. Щеше да изпрати някой да ѝ вземе нещата.

Не беше шокирана, нито разтревожена от случилото се. Просто разбираше разликата между проститутка и куртизанка. Проститутките не можеха да повлияят на хода на историята, куртизанките — да. Но в момента тя нямаше пукната пара. Трябваше някак да се оправи, докато си намери работа на следващия ден. Започваше да се здрачава, търговците и портиерите на хотелите бързаха да пуснат завесите за затъмнение срещу евентуално въздушно нападение. Най-неотложният ѝ проблем беше да намери някого, който да я покани на хубава топла вечеря. Попита един полицаи за пътя и се отправи към хотел „Крийон“. Отвън мрачни железни щори закриваха прозорците му, но вътре фойето беше шедьовър на сдържаната изисканост — приятна и ненаатрапчива. Ноел влезе уверено, като че живееше там, и седна на един стол срещу асансьора. Никога досега не беше правила подобно нещо и беше малко притеснена. Припомни си колко лесно се е справила с Огюст Ланшон. Мъжете наистина бяха много елементарни. Момичето трябва да помни само едно — мъжът е мек, когато му е твърд, и е твърд, когато му е мек. Така че трябва само да се погрижи да му е твърд, докато получи от него това, което иска. Оглеждайки фойето, Ноел реши, че е проста работа да улови погледа на някой свободен мъж, тръгнал да вечеря сам.

— Извинете, госпожице.

Ноел се обърна и видя едър мъж в тъмен костюм. Никога в живота си не беше виждала детектив, но изобщо не се усъмни какво означава това.

— Чакате ли някого?

— Да — отговори Ноел, като се опитваше да овладее гласа си. — Чакам един приятел.

Изведнъж тя болезнено осъзна, че е с измачкани дрехи и без чанта.

— В този хотел ли е настанен приятелят ви?

Ноел почувства, че я обзема паника.

— Той такава... не съвсем.

Мъжът я гледа известно време и прибави с по-остър тон:

— Мога ли да видя документите ви?

— Аз... аз не ги нося със себе си — заекна тя. — Загубих ги.

Детективът продължи:

— Може би госпожицата ще дойде с мен?

Хвана я здраво за ръката и тя се изправи. В този миг някой я сграбчи за другата ръка и каза:

— Извинявай, че закъснях, скъпа, но нали знаеш как е на тези проклети коктейли. Едва успях да се измъкна. Отдавна ли чакаш?

Удивена, Ноел рязко се обърна към мъжа. Беше висок, с тънко, но силно тяло, беше облечен в странна, непозната униформа. Косата му беше синкавочерна. Очите му имаха цвета на тъмно бурно море, обграждаха ги дълги гъсти мигли. Чертите му напомняха образ от стара флорентинска монета. Двете половини на лицето му не бяха съвсем симетрични, сякаш ръката на леяра беше трепнала за миг, но то бе изключително живо и подвижно, готово всеки момент да се усмихне или да се намръщи. Силната, мъжествена брадичка с дълбока трапчинка беше единственото, което не му позволяваше да бъде женствено красиво.

Той кимна към детектива.

— Безпокои ли те този човек? — Беше с плътен глас и говореше френски с много слаб акцент.

— Н-не — смутено изрече Ноел.

— Моля за извинение, господине — заговори детективът на хотела, — станало е недоразумение. Напоследък имаме проблеми с... — обърна се към Ноел. — Моля, приежете извиненията ми, госпожице.

Непознатият погледна Ноел.

— Е, не знам. Какво ще кажеш? — Ноел преглътна и бързо кимна. Мъжът продължи към детектива: — Госпожицата е великодушна. Просто занапред внимавайте.

Хвана Ноел под ръка и се отправиха към изхода. На улицата тя продума:

— Аз... не знам как да ви благодаря, господине.

— Винаги съм мразил полицаите — усмихна се той. — Искаш ли да ти извикам такси?

Ноел го гледаше и като си припомни в какво положение се намира, почувства, че я обзема паника.

— Не.

— Добре. Лека нощ.

Той тръгна към едно такси, обърна се и видя, че тя стои като прикована и гледа към него. От вратата на хотела ги наблюдаваше детективът. Непознатият се поколеба, после се приближи към Ноел.

— По-добре се махай отук — посъветва я той. — Нашият приятел все още се интересува от теб.

— Няма къде да отида — отговори тя.

Мъжът кимна и бръкна в джоба си.

— Не искам пари от вас — бързо рече Ноел.

Той я погледна изненадан и попита:

— А какво искаш?

— Да вечеряме заедно.

Мъжът се усмихна.

— Съжалявам. Имам среща и вече съм закъснял.

— Вървете тогава — каза тя. — Аз ще се оправя.

Той пхна банкнотите обратно в джоба си.

— Както искаш, сладурано. Довиждане!

Обърна се и отново тръгна към таксито. Ноел гледаше след него и се питаше какво ѝ става. Знаеше, че се държи глупаво, но разбираше, че не би могла да постъпи по друг начин. Още в първия миг, когато го погледна, изпита непознато досега чувство, заля я вълна от силно емоционално и физическо усещане. Не знаеше дори името му и сигурно никога вече нямаше да го срещне. Погледна към хотела и видя, че детективът решително се отправя към нея. Сама си беше виновна. Този път нямаше да успее да се измъкне. Усети, че някой я докосва по рамото, обърна се, непознатият я хвана за ръката и я поведе към таксито, бързо отвори вратата и се качи след нея. Каза на шофьора някакъв адрес, таксито потегли, а детективът остана облещен на тротоара.

— А срещата? — попита Ноел.

— Това е голямо събиране — сви рамене той. — Един човек повече — няма никакво значение. Аз съм Лари Дъглас. Ти как се казваш?

— Ноел Паж.

— Откъде си, Ноел?

Тя погледна блестящите му тъмни очи и каза:

— От Антиб. Дъщеря съм на един принц.
Той се разсмя, показвайки равни бели зъби.

— Браво, принцесо!

— Англичанин ли си?

— Американец.

Тя погледна униформата му.

— Америка не е във война.

— Аз съм в Британските кралски военновъздушни сили —
обясни той. — Току-що сформираха част от американски летци —
Ескадрилата на орлите.

— Но защо воювате за Англия?

— Защото Англия воюва за нас — отговори той, — само че още
не го проумяваме.

Ноел поклати глава.

— Не вярвам. Хитлер е нищо и никакъв швабски палячо.

— Може би. Но този палячо знае какво искат германците — да
владят света.

Лари коментираше военната стратегия на Хитлер, внезапното
оттегляне от Обществото на народите, взаимния пакт за ненападение,
подписан с Япония и Италия, а Ноел го слушаше очарована не заради
това, което говореше, а защото ѝ беше приятно да гледа лицето му.
Тъмните му очи въодушевено искряха, горяха от завладяваща
жизненост.

Не беше срещала друг като него. Той щедро се раздаваше —
изключителна рядкост сред мъжете. Беше открит, сърдечен, жизнен,
радваше се на живота и искаше да се убеди, че и другите се радват.
Беше като магнит, привличащ всички, които навлязат в обсега му.

Пристигнаха в един апартамент на улица „Шмен Вер“, пълен със
смеещи се, шумни млади хора. Лари представи Ноел на домакинята —
сексапилна червенокоса жена — и се гмурна в тълпата. От време на
време Ноел го зърваше обграден от нетърпеливи момичета, всяко се
опитваше да завладее вниманието му. И все пак у него няма
егоцентричност, мислеше си Ноел. Сякаш изобщо не съзнаваше колко
е привлекателен. Някой даде на Ноел нещо за пиене, друг ѝ предложи
да ѝ донесе чиния с храна, но тя вече не беше гладна. Искеше да бъде с
американеца, далече от момичетата, които се тълпяха около него.
Различни мъже се опитваха да я заговорят, но умът ѝ беше другаде. От

момента на пристигането им американецът направо я изостави, държеше се, сякаш тя не съществуваше. Защо пък не? Защо му е Ноел, когато би могъл да има всяко от присъстващите момичета? Двама мъже се опитаха да я заговорят, но тя не можеше да се съсредоточи. В стаята изведнъж беше станало непоносимо горещо. Ноел се огледа, търсейки начин да се измъкне. Един глас прошепна в ухото ѝ:

— Да вървим.

И след миг двамата с американеца бяха на улицата, на прохладния нощен въздух. Градът беше тъмен и тих заради невидимите германци в небето и колите се плъзгаха по улиците като безмълвни риби в черна вода.

Не можаха да намерят такси и тръгнаха пеша. Вечеряха в малко бистро на площад „Виктоар“ и Ноел откри, че е изгладняла. Изучаваше американеца, седнал срещу нея, и се питаше какво ѝ става. Той като че беше отключил някакъв извор дълбоко в нея, за чието съществуване тя и не подозираше. Никога досега не беше изпитвала такова щастие. Говореха за всичко. Ноел му разказа за своя произход, а той ѝ разправи, че е от южната част на Бостън и по произход е ирландец. Майка му била родена в графство Кери.

— Къде си научил толкова добре френския? — попита го Ноел.

— Като дете често прекарвах по цяло лято в Кап д’Антиб. Баща ми беше борсов магнат, но накрая го изядоха мечките.

— Мечките ли?

И Лари ѝ заобяснява мистериозните операции на фондовата борса в Америка. За нея нямаше значение какво ѝ говори, само да не спира.

— Къде живееш?

— Никъде.

Тя му разказа за шофьора на таксито, за мадам Дели, за дебелака, повярвал, че е принцеса, и предложил за нея четиридесет франка, и Лари се смя на глас.

— Спомняш ли си къде е тази къща?

— Да.

— Да вървим, принцесо.

Пристигнаха пред дома на улица „Прованс“, отвори им същата униформена прислужница. Когато съгледа красивия и млад

американец, очите ѝ светнаха, но помръкнаха, щом видя кой го придружава.

— Искаме да говорим с мадам Дели — каза Лари.

Двамата с Ноел влязоха в приемната. В другата зала имаше няколко момичета. Прислужницата излезе и след няколко минути се появи мадам Дели.

— Добър вечер, мосю — каза тя на Лари. Обърна се към Ноел: — А, надявах се, че си променила решението си.

— Не е — любезно рече Лари. — У вас има нещо, което принадлежи на принцесата.

Мадам Дели го погледна въпросително.

— Куфарът и чантата ѝ.

Мадам Дели се поколеба за миг, после излезе от стаята. След малко прислужницата донесе чантата и куфара на Ноел.

— Мерси — каза Лари и се обърна към Ноел: — Хайде, принцесо.

Ноел се настани при Лари в малък чист хотел на улица „Лафайет“. Изобщо не обсъждаха въпроса — и за двамата беше нещо неизбежно. През нощта се любиха и за Ноел това беше най-вълнуващото преживяване в живота ѝ — дива, първична експлозия, разтърсила и двамата. Цяла нощ лежа в прегръдките на Лари, притискаше се до него, по-щастлива, отколкото бе мечтала.

На другата сутрин се събудиха, отново се любиха и после тръгнаха да разглеждат града. Лари беше прекрасен екскурзовод и превръщаше Париж в чудесна играчка за забавление на Ноел. Обядваха в Тюйлери, прекарах следобеда в Мал Медон, с часове бродиха по „Плас де Вож“ в края на Нотр Дам — най-старата част на Париж от времето на Луи Тринадесети. Той ѝ показваше места извън обичайните туристически маршрути — площад „Мобер“ с колоритния уличен пазар, „Ке де Межисри“ с клетките с пъстроцветни птици и кресливи животинчета. Преведе я през „Марше де Буси“, където слушаха глъчката на амбулантните търговци, рекламиращи достойнствата на пресните домати, на стридите, подредени върху водорасли, на спретнато надписаните сирена. Бяха на Дю Пон и на Монпарнас. Вечеряха на увеселително корабче и привършиха с Лучена супа в Халите в четири часа сутринта, заедно с касапите и шофьорите на камиони. През това време Лари събра около себе си голяма група

приятели и Ноел осъзна: привлича ги с дарбата си да се смее. Научи и нея да се смее, а тя не знаеше, че носи смеха у себе си. Беше същински дар от Бога. Беше благодарна на Лари и силно влюбена в него. Прибраха се в хотела едва призори. Ноел беше изтощена, но Лари кипеше от енергия като неуморно динамо. Тя лежеше на леглото и го гледаше. Застанал до прозореца, той наблюдаваше изгрева на слънцето над покривите на Париж.

— Обичам Париж — каза й. — Прилича на храм на най-хубавото, създадено от човека. Той е град на красотата, на храната, на любовта. — Обърна се към нея и се засмя.

— Може и да не е точно в този ред.

Ноел го гледаше как се съблича и ляга до нея. Прегърна го, обичаше да го усеща до себе си, обичаше мъжката му миризма. Спомни си за предателството на баща си. Не беше права, като смяташе, че всички мъже са като него и Огюст Ланшон. Сега знаеше, че има мъже като Лари Дъглас. Знаеше също, че за нея вече никога не може да има друг.

— Знаеш ли кои са двамата най-велики мъже, принцесо? — попита я той.

— Ти — промълви тя.

— Уилбър и Орвил Райт. Те дадоха на човека истинска свобода. Летяла ли си някога?

Ноел поклати глава.

— Имахме вила в Монток — това е в края на Лонг Айланд, — като хлапе гледах чайките, виещи се в небето над плажа и носени от въздушното течение, и душа давах да бъда там горе при тях. Знаех, че искам да стана летец още преди да прохода. Когато бях на девет години, приятел на семейството ме качи на стар биплан, а на четиринадесет взех първия си урок по летене. Живея истински, когато съм във въздуха. — След малко:

— Ще има световна война. Германия иска да владее целия свят.

— Франция няма да бъде засегната, Лари. Никой не може да премине линията „Мажино“.

Той изсумтя:

— Преминавал съм я стотици пъти. — Тя го погледна озадачена. — По въздух, принцесо. Това ще бъде въздушна война... моята война. — След малко — нехайно: — Защо да не се оженим?

Това беше най-щастливият миг в живота на Ноел.

Неделята беше спокоен, ленив ден. Закусиха в малко улично кафене в Монмартр, прибраха се в хотела и прекараха почти целия ден в леглото. Ноел не можеше да повярва, че човек е в състояние да изпитва такова щастие. Когато се любеха, беше вълшебно, но тя беше щастлива и просто да лежи и да слуша Лари или да го гледа как неспокойно се движи из стаята. Стигаше ѝ само да е близо до него. Мислеше си колко странно се бяха развили нещата. Беше израсла, наричана от баща си принцеса, а сега макар и на шега, Лари също я наричаше така. Когато беше с него, се чувстваше личност. Лари възвърна вратата ѝ в мъжете. Той беше целият ѝ свят и Ноел знаеше, че никога няма да ѝ трябва нищо повече. Струваше ѝ се невероятно, че има щастието и той да изпитва същото към нея.

— Нямах намерение да се женя, преди да свърши войната — каза ѝ той. — Но, по дяволите! Плановете се правят, за да бъдат променяни, нали, принцесо?

Тя кимаше уплашена, че ще се пръсне от щастие.

— Нека ни ожени някой кмет в провинцията — предложи Лари. — Освен ако не искаш голяма сватба.

Ноел поклати глава.

— Мисля, че ще е чудесно.

Той кимна.

— Дадено! Довечера трябва да се явя в ескадрилата. Ще се видим тук следващия петък. Какво ще кажеш?

— Аз... не знам как ще издържа без теб толкова дълго.

Гласът на Ноел потрепери. Лари силно я притисна и попита:

— Обичаш ли ме?

— Повече от живота си — отговори протичко Ноел.

След два часа Лари замина за Англия. Не ѝ позволи да го изпрати на летището.

— Не обичам разделите — каза той. Даде ѝ пълна шепа банкноти. — Купи си булчинска рокля, принцесо. Ще те видя с нея другата седмица.

И замина.

Ноел прекара седмицата в еуфория. Връщаше се по местата, където бяха ходили заедно, с часове мечтаеше за съвместния им живот. Дните едва се влачеха, минутите минаваха страшно бавно, Ноел мислеше, че ще полудее.

Обиколи десетина магазина да си търси булчинска рокля и най-после при Мадлен Вионе намери точно това, което искаше. Роклята беше от прекрасна бяла коприна със затворен корсаж, дълги ръкави с редица от шест перлени копчета и три кринолинени фусти. Струваше много повече, отколкото бе очаквала, но тя не се поколеба. Даде парите, които Лари ѝ остави, и почти всичките си спестявания. Цялото ѝ същество се беше съсредоточило около Лари. Мислеше с какво да му достави удоволствие, търсеше в ума си спомени, с които да го забавлява, анекдоти, с които да го развесели. Чувстваше се като ученичка.

Изгаряна от нетърпение, очакваше петъка и когато той най-после настъпи, тя стана в зори и два часа се къпа и облича. Сменяше дрехите си отново и отново, опитваше се да отгатне коя рокля най-много би харесала на Лари. Облече булчинската рокля, но бързо я съблече, изплашена, че това ще ѝ донесе нещастие. Беше полудяла от вълнение.

В десет часа застана пред огледалото в спалнята — знаеше, че никога не е изглеждала по-красива. В преценката ѝ нямаше самолюбие — тя просто беше доволна заради Лари, радваше се, че може да му поднесе този дар. До обяд той не се появи. Ноел съжаляваше, че не ѝ е казал точно кога ще пристигне. През десет минути звънеше на рецепцията да пита дали няма съобщение за нея и непрекъснато вдигаше телефона, за да се убеди, че работи. Стана шест часът вечерта, а от него все още нямаше никаква вест. Не се обади и до полунощ. Ноел седеше сгъшена в един стол и гледаше втренчено телефона, внушавайки му да звънне. Заспа и когато се събуди, вече беше съмнало. Беше събота. Тя все още седеше на стола, схваната и измръзнала. Роклята, която толкова старателно избра, беше измачкана, на чорапа и имаше бримка.

Ноел се преоблече и цял ден стоя в стаята пред отворения прозорец, казваше си, че ако стои там, Лари ще се появи, а ако излезе, ще му се случи нещо ужасно. Следобед вече беше убедена, че е станало нещо. Самолетът на Лари е паднал, той лежи някъде на полето или в болница — ранен или мъртъв. Ужасни видения изпълваха

съзнанието ѝ. Стоя будна цялата нощ, прилошаваше ѝ от тревога, не смееше да излезе от стаята, а не знаеше как да се свърже с него.

Той не се обади до обяд в неделя и Ноел не издържа повече. Трябваше да му телефонира. Но как? Беше война и не беше лесно да се обади в чужбина, а тя дори не знаеше къде точно се намира Лари. Знаеше само, че е в Кралските военновъздушни сили в някаква американска ескадрила. Вдигна телефона и обясни на телефонистката, която отсече:

— Това е невъзможно!

Ноел обясни ситуацията и дали от думите ѝ, или от безумното отчаяние в гласа ѝ — така и не разбра, — но след два часа говореше с Военното министерство в Лондон. Не можели да ѝ помогнат, но я прехвърлиха към Военновъздушното министерство в Уайтхол, откъдето я свързаха с Командването на бойните действия, ала връзката прекъсна, преди да получи каквато и да е информация. Свързаха я отново чак след четири часа, когато вече беше на ръба на истерията. Командването не можеше да ѝ даде информация, посъветваха я да опита във Военното министерство.

— Вече говорих с тях! — изкрещя Ноел в телефона и избухна в ридания.

Мъжкият глас от другия край каза смутено:

— Моля ви, госпожице, няма непоправими неща. Почакайте един момент.

Ноел стискаше слушалката и знаеше, че няма надежда, беше сигурна, че Лари е мъртъв и тя никога няма да разбере как или къде е загинал. Точно щеше да затвори, когато гласът бодро изрече:

— Госпожице, търсите Ескадрилата на орлите. Това са янките на база в Йоркшир. Не е съвсем редно, но ще ви свържа с летището им Чърч Фентън. Техните момчета ще ви помогнат.

И линията прекъсна.

Ноел успя да се свърже отново чак в единадесет часа вечерта. Безпльтен глас каза „Военновъздушна база «Чърч Фентън»“, но връзката беше толкова лоша, че Ноел едва го чуваше, сякаш той говореше от дъното на морето. Очевидно човекът също я разбираше трудно и извика:

— Говорете по-силно!

Нервите на Ноел бяха така опънати, че тя едва владееше гласа си.

— Търся... — Не знаеше дори ранга му. Лейтенант? Капитан? Майор? — Търся Лари Дъглас. Обажда се годеницата му.

— Не ви чувам, госпожице, говорете по-силно, моля!

На ръба на паниката Ноел изкрещя, убедена, че мъжът на другия край се опитва да скрие от нея, че Лари е мъртъв. За няколко мига линията като по чудо се изчисти и тя чу гласа му, сякаш беше в съседната стая.

— Лейтенант Лари Дъглас ли?

— Да — продума тя, с усилие сдържайки чувствата си.

Стори й се, че чака цяла вечност, когато отново чу гласа:

— Лейтенант Дъглас е в седмичен отпуск. Ако е спешно, можете да го намерите в балната зала на хотел „Савой“ в Лондон на тържеството на генерал Дейвис.

И връзката прекъсна.

На другата сутрин камериерката дойде да почисти стаята и намери Ноел в безсъзнание на пода. Погледа я, изкушена да иде да си върши работата. Защо все в нейните стаи ставаха такива неща? Приблужи се и пипна челото й. То гореше. Мърморейки, камериерката се заклати по коридора и помоли портиера да извика управителя. След един час пред хотела спря линейка и в стаята на Ноел дойдоха двама млади стажант-лекари с носилка. Тя беше в безсъзнание. Единият стажант-лекар повдигна клепача й, допря стетоскопа до гърдите й, чу хриповете и каза на колегата си:

— Пневмония, ще я вземем с нас.

Вдигнаха Ноел на носилката и след пет минути линейката летеше към болницата. Спешно я сложиха на кислородна маска и чак след четири дни тя дойде в съзнание. С нежелание се измъкна от мрачните зелени дълбини на забравата, защото подсъзнателно чувстваше, че се е случило нещо ужасно, и се бореше да не си спомня за това. Бореше се да се предпази от ужаса, който все по-ясно изплуваше в съзнанието й, докато изведнъж съвсем точно си спомни всичко. Лари Дъглас. Ноел заплака, разтърсвана от ридания, докато най-сетне се унесе в дрямка. Почувства, че някой я хваща за ръката, знаеше, че Лари се е върнал при нея, че всичко е наред. Отвори очи и видя един непознат с бяла престилка, който мереше пулса й.

— Е, добре дошла отново на тоя свят — бодро я поздрави той.

— Къде се намирам? — попита Ноел.

— В Л'Отел Дийо — Градската болница.

— Защо съм тук?

— За да ви лекуваме. Имахте двойна пневмония. Аз съм Израел

Кац.

Беше млад, със силно интелигентно лице и хлътнали кафяви очи.

— Вие ли сте моят лекар?

— Стажант-лекар — каза той и ѝ се усмихна. — Аз ви докарах тук. Радвам се, че се преборихте. Не бяхме сигурни, че ще оживеете.

— От колко време съм тук?

— От четири дни.

— Бихте ли ми направили една услуга? — попита тихо Ноел.

— Стига да мога.

— Обадете се в хотел „Лафайет“. Питайте ги — тя се поколеба, — питайте ги има ли някакви съобщения за мен.

— Много съм зает, но...

Ноел силно стисна ръката му.

— Моля ви. Важно е. Годеникът ми се опитва да се свърже с мен.

Той се засмя.

— Не мога да го упрекна. Добре. Ще се постарая — обеща лекарят. — А сега поспете.

— След като ми се обадите.

Той си тръгна, а Ноел лежеше и чакаше. Разбира се, че Лари се е опитвал да се свърже с нея. Станало е някакво ужасно недоразумение. Той ще ѝ обясни и отново всичко ще бъде наред. Израел Кац се върна след два часа. Приближи се до леглото ѝ с един куфар.

— Донесох ви дрехите. Ходих до хотела ви — обясни той.

Ноел вдигна поглед към него и лекарят видя как лицето ѝ се напрегна.

— Съжалявам — промълви той смутено. — Няма никакви съобщения.

Ноел дълго го гледа, после обърна лице към стената. Очите ѝ бяха сухи.

След два дни я изписаха от болницата. Израел Кац дойде да се сбогува с нея.

— Имаш ли къде да отидеш? — попита я той. — А работа?

Ноел поклати глава.

— Какво работиш?

— Манекенка съм.

— Може би ще ти помогна.

Тя си спомни шофьора на таксито и мадам Дели.

— Нямам нужда от помощ.

Израел Кац написа на листче едно име.

— Ако промениш решението си, иди там. Това е малка модна къща. Собственичката ми е леля. Ще поговоря с нея за теб. Имаш ли пари?

Тя не отговори.

— Ето вземи! — Извади от джоба си няколко банкноти и ѝ ги подаде. — Съжалявам, че нямам повече, но стажант-лекарите не получават много.

— Благодаря — продума Ноел.

Тя седна в малко кафене и докато отпиваше от кафето си, се опита да реши как отново да започне разбития си живот. Знаеше, че трябва да живее, защото имаше причина за това. Изпълваше я дълбока изгаряща омраза, която бе унищожила всичко друго у нея. Беше като феникс отмъстител, роден от пепелта на чувствата, които Лари Дъглас бе убил у нея. Нямахте да се успокои, докато не го унищожи. Не знаеше как или кога, но бе сигурна, че един ден ще успее.

Сега ѝ трябваша работа и квартира. Ноел отвори чантата си и извади листчето, което лекарят ѝ беше дал. Гледа го известно време и се престаши. Следобед отиде при лелята на Израел Кац и получи работа като манекенка в малка, второразрядна модна къща на улица „Бурсо“.

Лелята на Израел Кац се оказа сивокоса жена на средна възраст с лице на харпия и душа на ангел. Отнасяше се майчински към всичките си момичета и те я обожаваха. Казваше се мадам Роз. Даде на Ноел аванс от заплатата и ѝ намери апартаментче близо до салона. Докато подреждаше багажа си, Ноел най-напред окачи булчинската рокля на

гардероба, така че тя да бъде първото нещо, което да вижда сутрин, и последното, което да вижда вечер, преди да легне.

Разбра, че е бременна, още преди да има никакви видими признаци, преди да си е правила изследвания, преди да ѝ закъснее менструацията. Тя усещаше новия живот, зародил се в утробата ѝ, и нощем лежеше и се взираше в тавана, мислеше за него, а очите ѝ блестяха от диво животинско удоволствие.

В първия си свободен ден се обади на Израел Кац и му определи среща за обяд.

— Бременна съм — събщи му тя.

— Откъде знаеш? Направи ли си изследвания?

— Нямам нужна от изследвания.

Той поклати глава.

— Ноел, много жени си мислят, че очакват дете, а се оказва, че бъркат. Колко ти е закъсняла менструацията?

Нетърпелива, тя не обърна внимание на въпроса му.

— Трябва ми твоята помощ.

Кац я загледа.

— За да махнеш бебето ли? Обсъдила ли си го с бащата?

— Той не е тук.

— Знаеш, че абортите са забранени. Мога здравата да загазя.

Ноел го изучава известно време.

— Колко искаш?

Лицето му ядосано се изопна.

— Мислиш ли, че всичко може да се купи, Ноел?

— Разбира се — отговори просто тя, — всичко може да бъде купено или продадено.

— Включително и ти.

— Да, но цената ми е много висока. Ще ми помогнеш ли?

След дълго колебание той отвърна:

— Добре, но преди това искам да направим изследвания.

— Чудесно.

Израел Кац ѝ уреди да отиде на изследване в болницата през следващата седмица и когато след два дни получи резултатите, ѝ се обади.

— Имаш право, бременна си.

— Знам.

— Уредих да ти направят кюртаж в болницата. Казах им, че съпругът ти е загинал при катастрофа и не можеш да си позволиш да родиш дете. Ще го направим следващата събота.

— Не — каза тя.

— Не ти ли е удобно в събота?

— Още не съм готова за аборта, Израел. Просто исках да съм сигурна, че мога да разчитам на помощта ти.

Мадам Роз забеляза промяната у Ноел — не просто физическа промяна, а нещо много по-дълбоко, някаква лъчезарна, вътрешна светлина, която я изпълваше. На устните ѝ имаше постоянна усмивка, сякаш таеше чудесна тайна.

— Имаш си любовник — рече ѝ мадам Роз. — Познава се по очите ти.

Ноел кимна.

— Да, мадам.

— Отразява ти се добре. Не го изпускай.

— Ще се опитам да го задържа — обеща Ноел. — Колкото мога по-дълго.

След три седмици Израел Кац ѝ телефонира.

— Не ми се обаждаш. Питам се дали си забравила?

— Не — отвърна Ноел, — непрекъснато мисля за това.

— Как се чувстваш?

— Прекрасно.

— Гледах календара. Май е време.

— Още не съм готова — рече Ноел.

След три седмици Израел Кац отново ѝ се обади.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — попита той.

— Добре.

Определиха си среща в евтино кафене на улица „Ша Ки Пеш“. Ноел щеше да предложи по-хубав ресторант, но си спомни думите на Израел, че стажант-лекарите нямат много пари. Когато тя пристигна, той вече я чакаше. По време на вечерята бърбриха за незначителни неща

и чак когато им поднесоха кафето, Израел заговори за това, което му беше в ума.

— Все още ли искаш да направиш аборт? — попита я той.

Ноел го погледна изненадано.

— Разбира се.

— Тогава трябва да стане веднага. Вече си в третия месец.

Тя поклати глава.

— Не, още не, Израел.

— Това първа бременност ли ти е?

— Да.

— Нека ти обясня нещо, Ноел. До третия месец абортът обикновено е лесна работа. Зародишът не е напълно оформен и е необходим само кюртаж, но след третия месец — той се поколеба — това вече е друга операция и става опасно. Колкото по-дълго чакаш, толкова по-опасно става. Искам да го направиш сега.

Ноел се наведе напред.

— Как изглежда бебето?

— Сега ли? — Той сви рамене. — Просто куп клетки. Разбира се, има си всички заченки на човешко същество.

— А след третия месец?

— Зародишът започва да се превръща в индивид.

— Може ли да чувства?

— Реагира на удари и силни шумове.

Тя не помръдваше, впила очи в неговите.

— Може ли да чувства болка?

— Предполагам. Но то е защитено от околоплодните води. — Внезапно Кац почувства тревога и смущение. — Не е много лесно да бъде наранено.

Ноел сведе очи и се загледа в масата, мълчалива и замислена.

Израел Кац я изучава известно време и после стеснително продума:

— Ноел, ако искаш да запазиш бебето, но се страхуваш, че ще бъде без баща... е, аз бих искал да се ожения за теб и да дам името си на детето.

Изненадана, тя вдигна очи.

— Вече ти казах. Не желая това дете. Искам да абортирам.

— Тогава направи го, за Бога! — избухна Израел. Осъзна, че другите посетители го гледат, и снижи глас. — Ако почакаш още малко, в цяла Франция няма да намериш лекар, който би го направил. Нима не разбираш? Ако почакаш още, може да умреш!

— Разбирам — тихо продума Ноел. — Ако искам да запазя детето, каква храна би ми препоръчал?

Объркан, той прокара пръсти през косата си.

— Много мляко и плодове, крехко месо.

Вечерта на път за къщи Ноел мина през пазара на ъгъла и купи два литра мляко и голям кашон пресни плодове.

След десет дни отиде в канцеларията при мадам Роз, каза ѝ, че е бременна, и помоли за отпуска.

— За колко време? — попита мадам Роз, оглеждайки фигурата ѝ.

— Шест-седем седмици.

Мадам Роз въздъхна.

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно.

— Сигурна съм — отговори Ноел.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Не.

— Добре. Върни се при мен веднага щом можеш. Ще кажа на касиерката да ти даде аванс.

— Благодаря, мадам.

Следващия месец Ноел излизаше от жилището си само за да купи продукти. Не чувстваше глад и ядеше много малко, но заради бебето пиеше огромни количества мляко и се тъпчеше с плодове. Не беше сама в апартамента си. Бебето беше с нея и тя непрекъснато му говореше. Знаеше, че е момче, точно както беше разбрала и че е бременна. Беше го нарекла Лари.

— Искам да пораснеш голям и силен — говореше тя, пиейки млякото, — искам да си здрав... здрав и силен, когато умреш.

Лежеше в леглото и замисляше отмъщението срещу Лари и сина му. Това в тялото ѝ не беше част от нея. То принадлежеше на Лари и тя щеше да го убие. Беше единственото, което ѝ бе оставил, и Ноел щеше да го унищожи, точно както той се беше опитал да унищожи нея.

Колко малко я разбираше Израел Кац! Не я интересуваше безформеният зародиш, който не чувстваше нищо. Ноел искаше изчадието на Лари да усети това, което ще му се случи, да страда, както беше страдала тя. Сега булчинската рокля висеше до леглото ѝ, винаги пред очите я, талисман на злото, напомнящ за неговото предателство. „Първо синът на Лари, после и Лари!“

Телефонът често звънеше, но Ноел лежеше, потънала в мечтите си, и не го вдигаше. Беше сигурна, че Израел Кац се опитва да се свърже с нея. Една вечер на вратата започна да се чука. Ноел лежеше и не обръщаше внимание, но чукането продължаваше и най-после тя стана и отвори. Беше Израел Кац — на лицето му беше изписана тревога.

— Боже мой, Ноел, звъня ти по цели дни! — Погледна изпъкналия ѝ корем. — Мислех, че си го направила някъде другаде.

Тя поклати глава.

— Не, ти ще го направиш.

Израел зяпна насреща ѝ.

— Нищо ли не си разбрала от това, което ти говорих? Твърде късно е вече! Никой няма да го направи. — Видя празните бутилки от мляко и пресните плодове на масата, погледна я и рече: — Ти искаш това дете. Защо не си го признаеш?

— Каж ми, Израел, как изглежда той сега?

— Кой?

— Бебето. Има ли очи и уши? Има ли пръстчета на ръцете и краката? Може ли да чувства болка?

— За Бога, Ноел, престани! Говориш, като че ли... като че ли...

— Какво?

— Нищо. — Кац поклати отчаяно глава. — Не те разбирам.

Тя нежно се усмихна.

— Не, не ме разбираш.

Той постоя за миг, чудеше се какво да прави.

— Добре, слагам си главата в торбата заради тебе, но ако наистина твърдо си решила да абортираш, да приключваме по-бързо. Имам един приятел лекар, който ми е задължен. Той ще...

— Не.

Кац я зяпна.

— Лари още не е готов — каза тя.

Три седмици по-късно в четири часа сутринта Израел Кац се събуди от чукането на вбесения портиер.

— На телефона, господин Нощна птицо! — викаше той. — И кажете на тази, която се обажда, че е никое време и почтените хора спят!

Израел стана, препъвайки се, и сънлив се отправи към телефона в дъното на коридора, чудеше се какво ли е станало. Взе слушалката.

— Израел?

Не позна гласа.

— Да?

— Сега... — Чу се шепот — безпльтен и анонимен.

— Кой е?

— Сега. Ела сега, Израел...

В гласа имаше зловеща тайнственост, нещо свръхестествено, което го накара да настръхне.

— Ноел?

— Сега...

— За Бога! — избухна той. — Няма да го направя. Късно е. Ти ще умреш, не мога да поема тази отговорност. Иди в болница.

Чу щракване и остана със слушалката в ръка. Трясна я и се върна в стаята си. Вътрешно кипеше. Знаеше, че вече не може да ѝ помогне — никой не би могъл. Беше бременна в шестия месец. Предупреди я няколко пъти, но тя не искаше да чуе. Е, отговорността си беше нейна. Той не искаше да има нищо общо.

Започна да се облича колкото може по-бързо, беше изтръпнал от страх.

Когато Израел Кац влезе в жилището ѝ, Ноел лежеше на пода в локва кръв. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо, но по него не личаха следи от болка, разкъсваща тялото ѝ. Беше облечена в нещо като булчинска рокля. Израел прилекна до нея и попита:

— Какво стана? Как? — Не можа да продължи — погледът му се спря на една окървавена усукана телена закачалка, паднала в краката ѝ. — Божичко! — Обхвана го ярост и същевременно ужасно чувство на безпомощност. Кръвта ѝ бързо изтичаше, нямаше нито миг за губене.

— Ще извикам линейка — понечи да стане той, но Ноел посегна и го сграбчи за ръката с учудваща сила. Дръпна го към себе си.

— Бебето на Лари е мъртво — промълви тя и по лицето ѝ се разля прекрасна усмивка.

Екип от шест лекари се бори цели пет часа, за да спаси живота на Ноел. Диагнозата беше септично отравяне, перфорирана матка, отравяне на кръвта и шок. Лекарите бяха единодушни, че шансът да оживее е минимален. Но в шест часа вечерта опасността за живота ѝ вече беше минала, а два дни по-късно тя седеше в леглото и можеше да говори. Израел дойде да я види.

— Всички лекари смятат за чудо, че остана жива, Ноел.

Тя поклати глава. Просто не ѝ беше дошло времето.

Това беше първото ѝ отмъщение спрямо Лари, ала то беше само началото. Предстоеше ѝ още много работа. Твърде много. Ала най-напред трябваше да го намери. За това беше нужно време. Но щеше да успее.

3. КАТЕРИН

Чикаго, 1939 — 1940 година

Засилващите се ветрове на войната, които духаха над Европа, достигаха бреговете на Съединените щати като лек предупредителен полъх.

В университета „Нортуестърн“ още няколко момчета се записаха в корпуса за подготовка на запасни офицери, провеждаха се студентски митинги с искания президентът Рузвелт да обяви война на Германия, няколко студенти от последния курс постъпиха в армията. Но общо взето, морето на самодоволство си беше същото — почти не се долавяше подмолното мъртво вълнение, което скоро щеше да залее страната.

В един октомврийски следобед на път към „Руст“, където работеше като касиерка, Катерин Алегзандър се питаше дали животът ѝ ще се промени, ако избухне война. Знаеше, че има нещо, което трябва да промени, и беше твърдо решена да го направи колкото е възможно по-скоро, Ужасно искаше да разбере какво ще почувства в обятията на мъж, който я люби. Желаше го не само поради физическите си нужди, но и като важно и прекрасно преживяване, каквото не беше изпитвала. Боже Господи, ами ако я прегази кола и при аутопсията открият, че е девствена? Не, трябваше да предприеме нещо. И то веднага.

Внимателно огледа заведението, ала не откри оня, когото търсеше. Когато подир час Рон Питърсън влезе там заедно с Джийн-Ан, Катерин почувства, че тялото ѝ пламва, а сърцето ѝ затуптява силно. Извърна се, когато минаха край нея, но с крайчеца на окото си видя, че седнаха в сепарето на Рон. Из залата висяха големи табели: „Опитайте нашата Наслада за влюбени“, „Опитайте тройния малц“.

Катерин пое дълбоко дъх и се отправи към сепарето. Рон Питърсън изучаваше листа с менюто и се чудеше какво да избере.

— Не знам какво искам!

— Гладен ли си? — попита го Джийн-Ан.

— Умирам от глад.

— Тогава опитай това!

Изненадани, и двамата вдигнаха погледи. Пред сепарето стоеше Катерин. Тя подаде на Рон Питърсън прегънатата бележка, обърна се и се върна на касата.

Рон разгъна бележката, погледна я и избухна в смях. Джийн-Ан студено го наблюдаваше.

— Шегата интимна ли е, или можещ да я споделиш и с други?

— Интимна — ухили се Рон и пхна бележката в джоба си.

Малко след това Рон и Джийн-Ан си тръгнаха, Рон не каза нищо, докато плащаше сметката, но хвърли на Катерин дълъг преценяващ поглед, усмихна се и излезе под ръка с Джийн-Ан. Катерин гледаше след тях и се чувстваше идиотски. Не умееше дори да му се пусне както трябва.

Когато смяната ѝ свърши, тя облече палтото си, пожела лека нощ на колежката си и излезе навън. Беше топла есенна вечер. Откъм езерото полъхваше прохладен ветрец. Небето приличаше на пурпурно кадифе с нежни, далечни и недостижими звезди. Беше идеална вечер за... какво? Наум Катерин започна да изрежда като по списък:

„Мога да се прибера и да си измия косата. Мога да ида в библиотеката и да уча за изпита по латински утре.

Мога да ида на кино.

Мога да се скрия в храстите и да изнася първия срещнат моряк.

Мога да помоля да ме приемат в психиатрията. В психиатрията“
— реши тя.

Отправи се към библиотеката, но зад стълба на лампата изскочи една фигура.

— Здравей, Кати! Накъде си тръгнала?

Рон Питърсън ѝ се усмихваше; сърцето ѝ започна да бие, още малко, и щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Тя сякаш го наблюдаваше как отлита, как тупти във въздуха. Почувства, че Рон втренчено я зяпа. Нищо чудно. Нима познава друго момиче, което да умее този номер със сърцето? Ужасно ѝ се искаше да се срещне, да оправи грима си, да провери ръба на чорапите си, но се опита да не издава вълнението си. Правило номер едно — запази спокойствие!

— Накъде си тръгнала?

Дали да му каже за списъка? За Бога, не! Ще я вземе за побъркана. Това беше големият ѝ шанс и не биваше да го изпуска. Погледна го, а очите ѝ бяха топли и приканващи като на Каръл Ломбард в „Нищо свято“.

— Нямам специални планове — предразполагащо отвърна тя.

Рон я изучаваше, все още несигурен — някакъв първичен инстинкт го караше да бъде предпазлив.

— А би ли искала нещо по-специално? — попита той.

Това беше то. Предложението. Мигът, от който нямаше връщане назад.

— Само кажи, и съм твоя — рече тя и вътрешно настръхна.

Звучеше толкова просташки. Никой не казва: „Кажи, и съм твоя“, освен в долнопробните романи на Фани Хърст. Той ще се обърне и ще си тръгне отвратен. Но Рон не си тръгна. Невероятно — усмихна се, хвана я за ръката и рече:

— Да вървим.

Слисана, Катерин тръгна редом с него. Беше толкова просто. Отиваше да се чука. Вътрешно започна да трепери. Щом той открие, че е девствена, с нея беше свършено. А какво щеше да говори с него, когато са в леглото? Дали хората бърбят, докато го правят, или чакат да свърши? Не искаше да се изложи, но нямаше представа за правилата на играта.

— Вечеряла ли си? — попита я Рон.

— Вечеряла ли?

Тя го зяпаше, опитвайки се да мисли. Трябваше ли да е вечеряла? Ако кажеше „да“, той можеше да я заведе направо в леглото и да се свърши с това.

— Не — бързо отвърна, — не съм вечеряла.

„О, Боже, защо ли казах това? Провалих всичко.“ Но Рон не изглеждаше притеснен.

— Добре. Обичаш ли китайската кухня?

— Обожавам я.

Мразеше я, но Бог ще ѝ прости една дребна опашата лъжа в най-великата нощ през живота ѝ.

— Има едно добро китайско заведение в Естес. „Лъм Фонг“. Знаеш ли го?

Не, но нямаше да го забрави, докато е жива.

„— Какво прави вечерта, когато изгуби девствеността си?

— О, първо бях в «Лъм Фонг» и ядох китайски специалитети с Рон Питърсън.

— Вкусно ли беше?

— Разбира се. Но нали знаеш китайската кухня! След един час отново имах сексуални желания.“

Стигнаха до колата му — кафява с гюрук. Рон ѝ отвори вратата и Катерин седна на мястото, където бяха седели всички момичета, на които завиждаше. Рон беше очарователен, красив, първокласен спортист. И сексуален маниак. Ставаше за заглавие на филм. „Сексуалният маниак и девственицата“. Може би трябваше да настоява за по-хубав ресторант — като „Ханричи“ в Луп и тогава Рон щеше да си каже: „Ето това е момичето, което бих искал да заведа вкъщи при майка си.“

— Какво си се замислила? — попита той.

О, страхотен е! Добре де, какво, като не е най-остроумният събеседник на света? Нали не е тръгнала с него за това? Ласкаво го погледна.

— Просто си мислех за теб.

И се сгуши до него. Той се ухили:

— Наистина беше успяла да ме заблудиш, Кати.

— Така ли?

— Смятах те за доста сдържана — искам да кажа, мислех, че не се интересуваш от мъже.

„Думата, която търсиш, е лесбийка“ — помисли си Катерин, но на глас каза:

— Просто съм по-придирчива към времето и мястото.

— Радвам се, че си избрала мен.

— Аз също.

Така си беше. Наистина. Беше сигурна, че Рон го бива в леглото. Изпробван и одобрен от всички похотливи студентки в радиус от сто и петдесет мили. Щеше да бъде унизително, ако първото ѝ сексуално преживяване беше с някой неопитен като нея. А Рон имаше майсторско свидетелство. След тази нощ вече нямаше да нарича себе си „Света Катерина“. Вместо това може би щеше да се прочуе като „Катерина Велика“. И този път вече щеше да знае какво означава „Велика“. Ще

бъде фантастична в леглото. Номерът беше да не се паникьосва. Скоро щяха да ѝ се случат всички прекрасни неща, написани в малките зелени книжки, които криеше от майка си и баща си. Тялото ѝ щеше да се превърне в инструмент, изпълнен с прелестна музика. О, тя знаеше, че първия път малко ще я заболи — винаги е така. Но ще внимава Рон да не разбере. Ще прави движения с ханша си, защото мъжете не обичат, когато жената просто лежи неподвижна. А щом Рон проникне в нея, ще прехапе устни, за да потули болката, и ще я прикрие със сексуален стон.

— Какво?

Ужасена, Катерин се обърна към Рон и осъзна, че е извикала на глас.

— Ами... не съм казала нищо.

— Издаде някакъв странен стон.

— Така ли? — Тя се опита да се засмее.

— Ти си някъде на милиони мили оттук.

Катерин анализира репликата и реши, че не ѝ харесва. Трябваше да се опита да се държи като Джийн-Ан. Сложи ръка върху неговата и се премести по-близо.

— Ето, тук съм.

Стараше се да направи гласа си по-гърлен — като на Джийн Артър в „Тази проклетия Джейн“.

Рон я погледна объркан, но на лицето ѝ беше изписан само пламенен ентузиазъм.

„Лъм Фонг“ беше мрачен долнопробен китайски ресторант, разположен точно под железопътната естакада. През цялото време се чуваше грохотът на влаковете, минаващи отгоре, а съдовете дрънчаха. Беше като хилядите други китайски ресторанти из цяла Америка, но Катерин внимателно поглъщаше детайлите в сепарето им, запаметяваше евтините тапети на точки, очукания порцеланов чайник, петната от соев сос по масата.

Келнерът, дребен китаец, попита дали ще пият нещо. Няколко пъти в живота си Катерин беше опитвала уиски и то не ѝ хареса, но сега беше Нова година, Четвърти юли, Края на девствеността ѝ. Редно беше да го отпразнува.

— За мен коктейл с уиски и с черешка.

Черешка! О, Боже, как само се издаваше!

— Скоч със сода — каза Рон.

Келнерът се оттегли с поклон. Катерин се чудеше дали е истина, че на азиатските органите им са напъряно.

— Не знам защо досега не сме станали приятели — говореше Рон. — Всички смятат, че си най-умното момиче в университета.

— Хората все преувеличават.

— И си дяволски хубава.

— Благодаря — опита се тя да говори като Катрин Хепбърн в „Алис Адамс“ и многозначително го погледна в очите.

Вече не беше Катерин Александър. Беше сексмашина. Беше на път да се приобщи към своите сестри Мей Уест, Марлене Дитрих, Клеопатра.

Келнерът донесе питиетата и тя нервно обърна своето на един дъх. Рон я гледаше изненадан.

— По-полека — предупреди я той. — Това е доста силно.

— Мога да нося — самонадеяно го успокои Катерин.

— Още по едно — поръча Рон на келнера, пресегна се през масата и я погали по ръката.

— Странно, всички съученици са имали погрешна представа за теб.

— Погрешна ли? И таз добра, никой не ме е имал.

Той я зяпна. „Кротко, не се прави на много умна. За леглото мъжете предпочитат момичета с прекалено развити млечни жлези и седалищни мускули, а и с недоразвит главен мозък.“

— Аз... отдавна си падам по теб — бързо изрече тя.

— Пазила си го в дълбока тайна. — Рон измъкна бележката, която му беше дала, и я разгъна. — „Опитай касиерката ни“ — прочете той и се разсмя. — Засега ми харесва повече от банановия десерт.

Поглади с длан ръката ѝ и докосването му предизвика тръпка по гръбнака ѝ, точно както пишеше в книгите. Може би след тази нощ тя щеше да напише сексуално ръководство за всички бедни тъпи девственици, които не знаят какво изпускат в този живот. След втората чаша Катерин започна да изпитва съжаление към тях.

— Жалко.

— За какво?

Пак беше проговорила на глас. Реши да бъде дръзка.

— Съжалявам всички девственици на тоя свят.

Рон се ухили.

— Пия за това — той вдигна чашата си.

Тя го погледна — седеше насреща ѝ и очевидно му беше приятно в компанията ѝ. Нямахте защо да се безпокои. Всичко вървеше чудесно. Той я попита ще пие ли още едно, но Катерин отказа. Не искаше да бъде в алкохолен унес, когато ще я дефлорира. Дефлорира ли? Нима хората все още употребяват такива думи? Както и да е, искаше да запомни всеки миг, всяко усещане. О, Господи! Но тя не носеше нищо! Ами той? Положително опитен мъж като Рон Питърсън ще направи нещо, за да я предпази от забременяване. Ами ако очаква същото от нея? Ако си мисли, че момиче с опит като Катерин Алегзандър положително е взело някаква предпазна мярка? Дали би могла да го попита направо? Реши, че по-скоро би умряла — както си седи на масата. Ще отнесат трупа ѝ и ще ѝ устроят тържествено китайско погребение.

Рон поръча вечеря от шест вида ястия за един долар и седемдесет и пет цента. Катерин се правеше, че яде, но дори китайска мукава да дъвчеше, пак нямаше да разбере. Беше толкова напрегната, че не усещаше никакъв вкус. Внезапно езикът ѝ пресъхна, а небцето ѝ странно изтръпна. Дали пък не беше получила удар? Ако се отдадеше на секс веднага след удара, сигурно щеше да умре. Може би трябваше да предупреди Рон. Репутацията му щеше да пострада, ако откриеха труп на момиче в леглото му. А може би напротив?

— Какво има? — попита Рон. — Изглеждаш бледа.

— Чувствам се страхотно — дръзко рече Катерин. — Просто се вълнувам, че съм с теб.

Рон одобрително я погледна. Кафявите му очи поглъщаха всеки детайл от лицето ѝ, спуснаха се надолу към гърдите ѝ, спирайки се за по-дълго.

— Аз също — каза той.

Келнерът прибра чиниите, Рон плати сметката. Погледна я, но Катерин не можеше да помръдне.

— Искаш ли още нещо? — попита той.

„Дали искам? О, да! Искам да се кача на бавен кораб за Китай. Искам да ме варят в канибалски казан. Искам мама!“

Рон я гледаше и чакаше. Тя пое дълбоко дъх.

— Не се сещам какво още.

— Добре. — Той го изрече бавно и провлачено, сякаш с това постави легло на масата между тях. — Да вървим.

Изправи се и Катерин го последва. Еуфорията от двете чаши алкохол беше изчезнала напълно и краката ѝ започнаха да треперят. Отвън на топлия нощен въздух внезапно ѝ хрумна мисъл, която я изпълни с облекчение.

„Той няма да легне с мен още тази вечер. Мъжете никога не го правят при първата среща. Пак ще ме покани на вечеря и следващия път ще отидем в «Хенричи» и ще се опознаем по-добре. Ще се опознаем истински. И може би ще се влюбим — лудо. Той ще ме запознае с родителите си и тогава всичко ще бъде наред... и аз няма да изпитвам такава глупава паника.“

— Имаш ли някакви предпочитания за мотела? — попита Рон.

Катерин го зяпаше онемяла. Изчезнаха мечтите за благовъзпитана музикална вечер с майка му и баща му. Тоя мухльо смяташе да я заведе в мотел! Е, ама нали тя искаше точно това? Нали затова написа онази безумна бележка?

Рон я галеше по рамото, затърси ръката ѝ. Тя почувства топлина в слабините си. Преглътна и рече:

— Те всички са еднакви.

Рон я изгледа странно, но само каза:

— Добре. Да вървим.

Качиха се в колата и потеглиха на запад. Катерин чувстваше тялото си като леден блок, но умът ѝ трескаво препускаше. За последен път беше отсядала в мотел като осемгодишна, когато пътуваше с майка си и баща си. Сега отиваше в мотел, за да легне с един мъж, който ѝ беше съвсем чужд. Какво знаеше все пак за него? Само това, че е красив, популярен и разбира коя му се сваля.

Рон се пресегна и взе ръката ѝ.

— Ръцете ти са студени.

— Студени ръце — горещи крака.

„О, Боже, пак започвам да говоря глупости!“ — помисли си тя. Кой знае защо, в главата ѝ се въртяха думите на „Ах, сладката тайна на живота“. Е, беше на път да я разгадае. Скоро щеше да разбере за какво точно става дума — в книгите, рекламите, завоалираните любовни песнички — „Залюлей ме в люлката на любовта“, „Искам те пак“, „И

птичките го правят“. Помисли си: „Чудесно, сега и Катерин ще го направи.“

Рон зави на юг по Кларк Стрийт. От двете страни на улицата мигаха огромни червени очи — неоновы надписи, оживели в нощта, сякаш крещяха предложенията си за евтини временни убежища за нетърпеливи млади любовници. Мотел „Спокойна почивка“, мотел „Нощен“, мотел „Почивка за пътника“. Всички показваха изумително бедно въображение, но вероятно собствениците бяха твърде заети в суматохата около прелюбодействащите млади двойки, за да се тревожат за литературната си грамотност.

— Този май е най-добрият от всичките — каза Рон и посочи един надпис пред тях.

„МОТЕЛ «РАЙ» — СВОБОДНИ МЕСТА.“

Беше символично. В Рая имаше свободно място и тя — Катерин Александър — щеше да го заеме.

Рон зави и спря в двора до малка, боядисана в бяло канцелария, на която имаше табела „Позвъни и влез“. В двора имаше двадесетина дървени бунгала с номера на тях.

— Как ти се струва? — попита Рон.

„Като Дантевия ад. Като Колизея в Рим, където хвърлят християните на лъвовете. Като храма в Делфи, където принасят в жертва девствена весталка.“

Катерин отново почувства възбудата в слабините си.

— Страхотно! — каза тя. — Направо е страхотно!

Рон се усмихна многозначително.

— Веднага се връщам!

Сложи ръка на коляното ѝ, плъзна я по бедрото ѝ, целуна я бързо и безлично, изскочи от колата и влезе в канцеларията. Тя седеше и гледаше след него, като се опитваше да не мисли за нищо.

В далечината се чу сирена. „О, Боже! — помисли обезумяла. Полицейска проверка. Непрекъснато проверяват тези мотели.“

Вратата на канцеларията се отвори и се появи Рон. Носеше ключ и явно беше глух за сирената, която все повече приближаваше. Мина от страната на Катерин и отвори вратата.

— Всичко е наред.

Сирената връхлиташе върху им. Можеха ли да ги арестуват просто защото бяха в двора?

— Хайде! — каза Рон.

— Не чуваш ли?

— Какво?

Сирената отмина надолу по улицата и заглъхна в далечината. По дяволите!

— Птичките — тихо рече тя.

На лицето на Рон се изписа нетърпение.

— Какво има?

— Нищо, нищо — прекъсна го бързо Катерин. — Идвам.

Излезе от колата и тръгнаха към бунгалата. Опита се да бъде духовита.

— Надявам се, че си улучил щастливото ми число.

— Каза ли нещо?

Катерин го погледна и изведнъж разбра, че не може да издаде никакъв звук. Устата ѝ беше съвсем пресъхнала.

— Нищо — изграчи тя.

Стигнаха до бунгалото. На вратата пишеше № 13. Така ѝ се пада! Беше знак от Бога, че ще забременее, че Господ ще накаже света Катерина.

Рон отключи вратата, отвори я и запали лампите. Катерин влезе. Не можеше да повярва на очите си. Стаята сякаш се състоеше само от едно огромно легло. Единствената допълнителна мебелировка беше неудобно на вид кресло в ъгъла, малка тоалетна масичка с огледало и до леглото очукано радио с жлеб за монетите. Нямаше начин човек да влезе в тази стая и да я сбърка с нещо друго — очевидно си беше място за чукане. Не можеше да си каже — ето ни в скиорската хижа или в залата за военизирани игри, или в апартамента за младоженци в „Амбасадор“. Не, това си беше евтино гнездо за любов. Катерин се обърна да види какво прави Рон. Той спускаше резето на вратата. Хубаво. Ако дойдеха от нравствената полиция, първо трябваше да разбият вратата. Представи си как двама полицаи я изнасят гола, а един фотограф я снима за първата страница на „Чикаго Дейли Нюз“.

Рон се приближи до нея, прегърна я и попита:

— Вълнуваш ли се?

Тя го погледна и принудено се изсмя така, че Маргарет Съливан би ѝ завидяла.

— Да се вълнувам ли? Не ставай глупав, Рон.

Все още неубеден, той я изучаваше.

— Правила си го и друг път, нали, Кати?

— Не вода статистика.

— Цяла вечер изпитвам някакво странно усещане.

„Ето на! Сега ще ѝ тегли шута по девствения задник и ще я прати да вземе един студен душ. Не, тя няма да го позволи. Не и тази вечер.“

— Какво усещане?

— Не знам. — Беше озадачен. — В един момент си секси и те разбирам, в следващия си някъде далеч — ледена и фригидна. Като че у теб има две личности. Която е истинската Катерин Александър?

„Фригидната“ — машинално повтори тя наум. Гласно каза:

— Ще ти покажа.

Прегърна го, целунато по устните и усети миризмата на китайските специалитети. Той я целуна по-силно и я привлече към себе си. Ръцете му галеха гърдите ѝ, езикът му се плъзна в устата ѝ. Катерин усети гореща влага в себе си, пликчетата ѝ се подмокреха. Помисли си: „Ето наистина ще ми се случи! Наистина ще стане!“

— Хайде да се съблечем — пресипнало каза Рон.

Отдръпна се от нея и започна да сваля сакото си.

— Не — промълви тя, — нека аз.

В гласа ѝ имаше нова увереност. Щом това беше великата нощ, нека прави всичко както трябва. Ще си припомни всичко, което беше чела или слушала. Нямахше да позволи след това Рон да се подсмива с другите момичета на тъпата малка девственица, с която е спал. Катерин може би нямаше бюст като този на Джийн-Ан, но беше десет пъти по-умна и щеше да го използва, за да направи Рон щастлив в леглото. Тя свали сакото му и посегна към вратовръзката.

— Почакай — спря я той. — Искам да те гледам как се събличаш.

Катерин го изгледа, преглътна, бавно посегна към ципа и смъкна роклята си. Стоеше по сутиен, комбинезон, пликчета, обувки и чорапи.

— Продължавай.

Катерин се поколеба за миг, после си свали комбинезона. „Лъвовете — християни, два на нула“ — рече си тя.

— Хей, страхотна си! Продължавай.

Катерин бавно седна на леглото и внимателно събу обувките и чорапите си, стараяше се да го прави колкото е възможно по-

сексапилно. Изведнъж усети, че Рон разкопчава сутиена й. Остави го да падне на леглото. Той я изправи на крака и започна да смъква пликчетата й. Тя пое дълбоко дъх и затвори очи. Желаше да е някъде другаде, с друг мъж, по-човечен, който да я обича, тя също да го обича, който да стане баща на великолепни деца с неговото име, който би се сбил заради нея, би убил заради нея, за когото тя щеше да бъде обожаваща го другарка в живота. Уличница в леглото, добра готвачка в кухнята, очарователна домакиня в гостната... Мъж, който би убил негодник като Рон Питърсън, дръзнал да я доведе в тази просташка, унижаваща я стая. Пликчетата й паднаха на пода. Катерин отвори очи.

Рон я зяпаше, изпълнен с възхищение.

— Боже мой, Кати, ти си красавица! — каза той. — Наистина си прекрасна.

Наведе се и я целуна по гърдите. Тя зърна отражението им в огледалото. Приличаше на френски фарс — гаден и мръсничък. Всичко в нея — освен горещата болка в слабините — й подсказваше, че това е жалко, грозно и обидно, но вече нямаше как да спре. Рон смъкна връзката си, разкопча ризата, лицето му се беше зачервило. Свали колана и се събу по гащета, после седна и започна да си сваля обувките и чорапите.

— Наистина, Катерин — от вълнение гласът му прекъсваше, — ти си най-прекрасното създание, което съм виждал.

Думите му само засилиха паниката й. Рон се изправи, на лицето му се появи широка усмивка в очакване на реакцията й. Смъкна гащетата си на пода. Членът му стърчеше като огромен напопан салам, обграден с косми. Това беше най-голямото и невероятно нещо, което Катерин виждаше в живота си.

— Как ти харесва? — гордо попита той.

Без да се замисли, Катерин каза:

— Нарязан, с ръжен хляб, без горчица.

И видя как му спадна.

Когато стана втори курс, атмосферата в университета се промени. Нарастваше безпокойството от това, което ставаше в Европа, засилваше се и очакването Америка също да бъде въввлечена във войната. Мечтите на Хитлер за хилядолетно господство на Третия райх

бяха на път да станат действителност. Нацистите окупираха Дания и нахлуха в Норвегия.

През последните шест месеца тема на разговорите из университетите в цялата страна вече не бяха сексът, дрехите и баловете, а корпусът за подготовка на запасни офицери и мобилизацията. Все повече момчета се появяваха във военни униформи.

Един ден Сузи Робъртс — съученичка на Катерин от гимназията — я спря в коридора.

— Искам да ти кажа довиждане, Кати, заминавам.

— Къде отиваш?

— В Клондайк.

— Клондайк?

— Вашингтон, окръг Колумбия. Всички момичета там попадат на злато. Казват, че на всяко момиче се падат най-малко сто мъже. Това съотношение ми харесва. — Тя погледна Катерин. — А ти защо стоиш тук? Ученето е голяма скука. Там те чака един нов свят.

— Не мога да зарежа следването точно сега — каза Катерин.

И тя не знаеше защо — нищо не я свързваше с Чикаго. Редовно пишеше на баща си Омаха и един-два пъти в месеца говореше с него по телефона. Всеки път ѝ се струваше, че той е в затвора.

Вече беше самостоятелна. Колкото повече мислеше за Вашингтон, толкова по-вълнуващо ѝ се струваше. Същата вечер тя се обади по телефона на баща си и му каза, че иска да прекъсне следването и да започне работа във Вашингтон. Той я попита дали не смята да отиде в Омаха, но в гласа му Катерин почувства нежелание — не искаше и тя да се хване в капана като него.

На другата сутрин Катерин отиде при декана и съобщи, че напуска университета. Изпрати телеграма на Сузи Робъртс и взе влака за Вашингтон.

4. НОЕЛ

Париж, 1940 година

На 14 юни 1940 година, събота, Пета германска армия влезе в зашеметения Париж. Линията „Мажино“ се оказа най-голямото фиаско във военната история и Франция се простираше беззащитна пред една от най-могъщите военни машини, които светът познаваше.

На разсъмване над града падна странен сив покров — ужасяващ облак с неизвестен произход. През последните четиридесет и осем часа неестествената, изплашена тишина над Париж периодично беше нарушавана от оръдейна стрелба. Тътенът на оръдията извън града отекваше в сърцето на столицата. Поток от слухове като приливна вълна се разнасяше от радиото, от вестниците, от уста на уста. Швабите завладели френското крайбрежие... Лондон бил унищожен... Хитлер се споразумял с британското правителство... Германците щели да унищожат Париж с нова смъртоносна бомба. В началото всеки слух се приемаше за чиста монета и създаваше паника, но непрестанните кризи предизвикват в крайна сметка сънотворен ефект, като че умът и тялото, неспособни да поемат повече ужаси, се скриват зад предпазната броня на апатията. Сега вече фабриките за слухове бяха спрели работа, вестникарските преси не печатаха, радиостанциите не предаваха. Човешкият инстинкт беше взел връх над машините и парижани чувстваха, че е настъпил решаващият ден. Сивият облак беше поличбата.

Тогава нахлуха тълпите на немските хищници.

Изведнъж Париж се изпълни с чуждестранни униформи, с непознати хора, говорещи особен гърлен език, които профучаваха по широките, оградени с дървета улици в големи лимузини „Мерцедес“ с развети нацистки знамена или се носеха като хали по тротоарите,

които вече им принадлежаха. Наистина бяха свръхчовеци — предопределени да завладеят и да управляват света.

За две седмици настъпи поразителна промяна. Навсякъде се появиха надписи на немски. Статуите на френските герои бяха съборени, знамето с пречупения кръст се вееше над всички държавни сгради. Усилията на германците да заличат всичко галско достигаха абсурдни размери. Бяха сменени табелките за топла и студена вода на крановете на чешмите. „Плас де Брогли“ в Страсбург стана „Адолф Хитлер Плац“. Статуите на Лафайет, Ней и Клебер бяха взривени с динамит от нацистки бригади. Надписите върху паметниците на мъртвите бяха заменени с „GEFFALLEN FÜR DEUTSCHLAND“.

Немските окупационни войски се забавляваха. Въпреки че френската кухня им се струваше прекалено пикантна и с твърде много сосове, тя внасяше приятно разнообразие във военните дажби. Войниците нито знаеха, нито ги интересуваше, че са в града на Бодлер, Дюма и Молиер. За тях Париж беше блестяща, пламенна, силно гримирана блудница с поли, вдигнати до кръст, и те я изнасилваха — всеки по свой начин. Щурмоваците заставяха млади францужойки да лягат с тях понякога под насочени щикове, докато техните вождове като Гьоринг и Химлер изнасилваха Лувъра и богатите частни имения, които алчно конфискуваха от новосъздадените врагове на Райха.

По това време на повърхността изплуваха не само френската корупция и опортюнизъм, но и френският героизъм. Едно от тайните оръжия на Съпротивата бяха Pompiers — пожарникарите, във Франция подчинени на военните. Германците конфискуваха множество сгради за армията, Гестапо и различни министерства, чието местоположение естествено не беше тайна. В Сен Реми, в една от главните квартири на Съпротивата ръководители на нелегалните внимателно проучваха големи карти с подробни планове на всяко здание. После на експертите се възлагаха съответните задачи и на другия ден край някоя от сградите профучаваше кола или невинен наглед колоездач и хвърляше през прозореца саморъчно направена бомба. Дотук щетите не бяха значителни. Находчивостта на плана беше в това, което следваше.

Германците викаха на помощ пожарникарите. Навсякъде по света при големи пожари те автоматично поемаха командването. Така беше и в Париж. Пожарникарите се втурваха в сградата, а германците смирено стояха настрана и гледаха как те унищожават всичко, което им

падне, с водни струи под налягане, с брадви и — когато беше възможно — със запалителни бомби. По този начин Съпротивата успя да унищожи безценни немски архиви, заключени в крепостите на Вермахта и Гестапо. На върховното немско командване бяха необходими шест месеца, за да проумее какво става, но през това време вече бяха нанесени непоправими щети. Гестапо не можа да докаже нищо, ала всички пожарникари бяха задържани и изпратени на руския фронт.

Всичко беше дефицитно — от храната до сапуна. Липсваха бензин, месо, млечни продукти. Германците конфискуваха всичко. Магазините за луксозни стоки бяха отворени, но единствените им клиенти бяха войниците, които плащаха с окупационни марки — същите като редовните марки, но без белия ръб по края и без подпис.

— Кой ще ни ги осребри? — пъшкаха френските магазинери.

А германците се хилеха.

— Английската банка.

Но не всички французи страдаха. За тези, които имаха пари и връзки, съществуваше черният пазар.

Окупацията почти не промени начина на живот на Ноел Паж. Тя работеше като манекенка при Шанел на улица „Канбон“ в сивото каменно здание, строено преди сто и петдесет години, което изглеждаше съвсем обикновено отвън, но вътре беше обзаведено много изискано. Войната — като всички войни — беше създавала само за една нощ милионери, така че там не страдаха от липса на клиенти. Ноел получаваше предложения по-често от всякога, разликата беше само в това, че сега повечето бяха на немски. Когато не беше на работа, тя седеше с часове в малките кафенета по „Шанз Елизе“ или по левия бряг на Сена близо до Пон Ньоф. Имаше стотици мъже в немска униформа — много от тях с млади французойки. Цивилните французи бяха или твърде стари, или сакати. Ноел предполагаше, че по-младите са изпратени в лагери или са мобилизирани. Разпознаваше германците от пръв поглед дори когато бяха цивилни. Лицата им носеха отпечатъка на високомерието — изражението на победителя още от времето на Александър и Адриан. Ноел нито ги мразеше, нито ги харесваше. Просто те не я интересуваха.

Беше прекалено заета с вътрешния си живот, внимателно премисляше всеки свой ход. Знаеше точно целта си, знаеше и че нищо

не може да я спре. Веднага щом можа да си го позволи, нае частен детектив, работил по развода на една от колежките ѝ. Името му беше Кристиан Барбе, кантората му се помещаваше в малко бедно помещение на улица „Сен Лазар“. На вратата имаше табела:

ИЗДИРВАНИЯ

ЛИЧНИ И ТЪРГОВСКИ ПРОУЧВАНИЯ

ПОВЕРИТЕЛНИ СВЕДЕНИЯ

СЪБИРАНЕ НА ДОКАЗАТЕЛСТВА

Табелата беше едва ли не по-голяма от кантората. Барбе беше нисък, плешив, кривоглед, с жълти изпочупени зъби и с пожълтели от никотина пръсти.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той Ноел.

— Искам информация за един човек в Англия.

Той подозрително премига.

— Какъв род информация?

— Всякаква. Женен ли е, с кого се среща — изобщо всичко.

Искам да започнете да му правите досие.

Барбе възбудено се почеса по чатала и я заразглежда втренчено.

— Англичанин ли е?

— Американец. Пилот в Кралските военновъздушни сили, в Ескадрилата на орлите.

Барбе притеснен потърка темето си и измънка:

— Не знам. Във война сме. Ако ме хванат, че се опитвам да получа информация от Англия за летец... — Млъкна и изразително сви рамене. — Немците първо стрелят, после питат.

— Не искам никаква военна информация — увери го Ноел.

Отвори чантата си и извади пачка франкове. Барбе алчно ги изгледа и предпазливо продума:

— Имам връзки в Англия, но ще струва скъпо.

И така се започна. След три месеца дребният детектив се обади на Ноел по телефона. Тя пристигна в кантората му и първите ѝ думи бяха:

— Жив ли е?

Когато Барбе кимна, тялото ѝ облекчено се отпусна, а той си помисли: „Сигурно е прекрасно някой да те обича толкова силно.“

— Вашият приятел е преместен.

— Къде?

Той погледна бележника на бюрото си.

— Бил е прикрепен към 609-а ескадрила на Кралските военновъздушни сили. Сега е преместен в 121-ва ескадрила в Мартлшън Ист в Източна Англия. Лети на...

— Това не ме интересува.

— Така или иначе, плащате, по-добре го чуйте — каза той и отново погледна бележника си. — Лети на изстребител „Хърикан“, преди е летял на „Американ Бъфалоу“. — Обърна страницата и добави: — Тук вече става по-интимно.

— Продължавайте — каза Ноел.

Барбе сви рамене.

— Има списък на момичетата, с които е спал. Не знаех дали искате...

— Казах ви, всичко.

В гласа ѝ имаше странна нотка, която го обърка. Тук имаше нещо ненормално, нещо, което не звучеше правдоподобно. Кристиан Барбе беше третостепенен детектив, обслужващ третостепенни клиенти, но именно поради това беше придобил първичен инстинкт за истината, нюх за същността на фактите. Красивото момиче, дошло в кантората му, го смущаваше. В началото Барбе помисли, че тя може би се опитва да го заплете в някаква шпионска история. След това реши, че е изоставена съпруга, събираща доказателства срещу мъжа си. Признаваше, че е сбъркал, но недоумяваше какво иска клиентката му и защо го иска. Той подаде на Ноел списъка с приятелките на Лари Дъглас, наблюдаваше лицето ѝ, докато тя го четеше. Все едно, че преглеждаше описа на прането си.

Тя го прочете и погледна Барбе, който съвсем не беше подготвен за реакцията ѝ.

— Много съм доволна.

Той премига.

— Обадете ми се, когато имате нещо ново, моля.

Дълго след като Ноел Паж си отиде, Барбе седеше и зяпаше през прозореца на кантората, като се опитваше да разгадае всъщност каква цел преследва клиентката му.

Театрите в Париж отново бяха в подем. Германците ги посещаваха, за да отпразнуват славните си победи и да се поперчат с красивите францужойки, които водеха под ръка като трофеи. Французите пък ходеха, за да забравят за няколко часа, че са нещастен победен народ.

В Марсилия Ноел беше ходила няколко пъти на театър, но все попадеше на долнопробни любителски пиеси, играни от четвърторазредни актьори пред безразлична публика. Театърът в Париж беше съвсем друго. Жив, наситен с блестящото остроумие в изящество на Молиер, Расин и Колет. Несравнимият Саша Гитри беше основал своя труппа и Ноел гледа тяхно изпълнение. Гледа и нова постановка на „Смъртта на Дантон“ от Бюхнер, „Асмодей“ от многообещаващия млад писател Франсоа Мориак. В „Комеди Франсез“ гледа „Всеки, по свой начин“ на Пирандело и „Сирано дьо Бержерак“ на Ростан.

Ходеше на театър винаги сама, забравила възхитените погледи на хората около нея, изцяло погълната от драмата, разиграваща се на сцената. Вълшебството, извършващо се зад светлините на рампата, предизвикваше дълбок отзвук в душата ѝ. И тя като актьорите на сцената играеше ролята си, преструвайки се на такава, каквато не беше, криеше се зад маска.

Една пиеса от Жан-Пол Сартр я развълнува особено силно. Главната роля се изпълняваше от Филип Сорел — един от идолите на Европа. Сорел беше грозен, нисък и набит, със счупен нос и лице на боксьор. Но щом заговореше, сякаш се извършваше магия. Той се превръщаше в чувствителен, красив мъж. „Както в приказката за принца и жабата. Само че той е и двете“ — мислеше си Ноел, когато го гледеше. Тя ходеше на това представление отново и отново, седеше на първия ред, изучаваше изпълнението му, опитваше се да открие тайната на неговия магнетизъм.

Една вечер в антракта разпоредителят донесе на Ноел бележка, в която пишеше: „Вечери наред ви виждам в публиката. Моля, елате зад кулисите, за да се запознаем. Ф. С.“ Ноел я препрочете с удоволствие. Пет пари не даваше за Филип Сорел, но знаеше, че това е началото, което търси.

След представлението отиде зад кулисите. Старият портиер я заведе в гримьорната на Сорел. Той седеше пред огледалото само по

гащета и махаше грима си. Разгледа внимателно Ноел в огледалото и накрая рече:

— Невероятно! Отблизо си още по-красива.

— Благодаря, мосю Сорел.

— Откъде си?

— От Марсилия.

Сорел се обърна, за да я види по-добре. Очите му се спряха на краката ѝ и бавно продължиха нагоре, като не изпускаха нищо. Ноел стоеше спокойно под критичния му поглед.

— Работа ли търсиш? — попита я той.

— Не.

— Никога не плащам за тая работа. От мен ще получиш само пропуск за представленията ми. Ако ти трябва пари, иди да се чукаш с някой банкер.

Ноел стоеше мълчаливо и го гледаше. Накрая Сорел попита:

— Но какво всъщност искаш?

— Мисля, че искам теб.

Вечеряха и отидоха в апартамента на Сорел на улица „Морис Баре“. Жилището му гледаше към ъгъла, откъдето започваше Булонският лес. Филип Сорел беше опитен любовник, удивително внимателен и щедър. Той не очакваше от Ноел нищо освен красотата ѝ и беше удивен от нейната изобретателност в леглото.

— Господи! Фантастична си. Къде си научила всичко това?

За миг Ноел се замисли. Наистина това не беше нещо, което се учи. То просто се чувства. За нея тялото на мъжа беше като музикален инструмент, който трябва да бъде изследван до най-съкровените му дълбочини, тя търсеше реагиращите струни и с помощта на собственото си тяло създаваше прелестна хармония.

— По рождение ми е — отговори простичко.

Върховете на пръстите ѝ бързо пробягаха около устните му, леки като докосвания на пеперуда, пропълзяха надолу към гърдите и корема му. Ноел видя, че той отново започва да се възбужда, стана и отиде в банята. След миг се върна и пое члена му в устата си — тя беше гореща, пълна с топла вода.

— О, Господи! — простена той.

Любиха се цялата нощ, а на сутринта Сорел покани Ноел да се премести при него.

Ноел живя с Филип Сорел шест месеца. Не беше нито щастлива, нито нещастна. Знаеше, че присъствието ѝ го прави възторжено щастлив, но за нея това нямаше никакво значение. Гледаше на себе си просто като на ученичка, твърдо решена да възприема по нещо ново всеки ден. За нея той беше просто едно училище, малка част от огромния ѝ план. За Ноел във връзката им нямаше нищо лично, защото тя не даваше нищо от себе си. Два пъти беше правила тази грешка, но никога вече нямаше да го допусне. В мислите ѝ имаше място само за един мъж и това беше Лари Дъглас. Когато минаваше по „Плас де Виктоар“, покрай парк или ресторант, където Лари я беше водил, тя чувстваше как в нея се надига омразата и я задушава така, че не може да диша, а с омразата се смесваше и нещо друго, нещо, което не можеше да назове.

Два месеца, след като се премести при Сорел, отново ѝ се обади Кристиан Барбе.

— Имам нови сведения за вас.

— Добре ли е той? — бързо попита Ноел.

Барбе пак се почувства неловко, но отговори:

— Да.

Гласът ѝ изразяваше облекчение.

— Веднага идвам.

Сведенията бяха разделени на две части. Първата се отнасяше до военната кариера на Лари Дъглас. Беше свалил пет немски самолета и беше първият американец, станал ас във войната. Беше повишен в капитан. Повече я интересуваше втората част. Той се ползваше с голяма популярност в светските среди на военен Лондон и се беше сгодил за дъщерята на английски адмирал. Следваше списък на момичетата, с които беше спал — като се почне от ваниететни артистки и се стигне до жената на един заместник-министър.

— Искате ли да продължавам? — попита Барбе.

— Разбира се — отговори Ноел. Извади от чантата си плик и му го подаде. — Обадете ми се, когато има нещо ново.

И си отиде.

Барбе въздъхна и погледна към тавана.

— Луда! — замислено каза той. — Луда!

Ако Филип Сорел имаше и най-малка представа какво става в ума на Ноел, щеше да бъде потресен. Тя изглеждаше изцяло отдадена на него. За него правеше всичко — готвеше му чудесни ястия, пазаруваше, грижеше се за почистването на апартамента и се любеше винаги когато той пожелаеше. И нищо не искаше. Сорел се поздравяваше, че е намерил съвършената любовница. Водеше я навсякъде и тя се запозна с всичките му приятели. Те бяха очаровани от нея и смятаха Сорел за голям късметлия. Веднъж, докато вечеряха след представлението му, Ноел каза:

— Искам да стана актриса, Филип.

Той поклати глава.

— Бог вижда, че си достатъчно красива, Ноел, но ми е дошло до гуша от актриси. Ти си по-различна и аз те искам такава. Не желая да те деля с никого. — Той я потупа по ръката. — Не ти ли давам всичко, от което имаш нужда?

— Да, Филип — отговори Ноел.

Прибраха се вкъщи и се любиха. Когато свършиха, той беше изтощен. Ноел беше по-възбуждаща от всякога и Сорел доволен си каза, че на нея просто ѝ трябва твърда мъжка ръка.

Следващата неделя беше рожденият ѝ ден и Филип Сорел даде в нейна чест вечеря в „Максим“. Беше запазил големия салон на горния етаж, обзаведен с червено плюшено кадифе и тъмна ламперия. Ноел му помогна да състави списъка на гостите и включи едно име, без да му каже. Присъстваха четиридесет души. Вдигнаха наздрависи за Ноел и ѝ поднесоха щедри подаръци. В края на вечерята Сорел стана прав. Беше пил доста коняк и шампанско и малко залиташе, а думите изговаряше неясно.

— Приятели — каза той, — ние пихме за най-красивото момиче в света и му поднесохме чудесни подаръци за рождения ден, но аз имам един подарък, който е голямата изненада. — Сияещ от щастие, Сорел погледна Ноел, после се обърна към гостите: — Ние с Ноел ще се оженим!

Чуха се одобрителни възклицания и гостите се втурнаха да тупат Сорел по гърба и да пожелават щастие на бъдещата булка. Ноел седеше, усмихваше се и шепнеше благодарности. Един от гостите не

стана. Той седеше в най-отдалечения край на залата, пушеше с дълго цигаре и наблюдаваше сцената с язвителна усмивка. По време на вечерята Ноел усещаше, че я гледа. Беше висок, много слаб мъж с изразително, мрачно лице. Сякаш се забавляваше с това, което става наоколо по-скоро като наблюдател, отколкото като гост.

Ноел улови погледа му и се усмихна.

Арман Готие беше от най-видните режисьори във Франция. Ръководеше Френския репертоарен театър и постановките му се посрещаха възторжено в цял свят. Ако Готие поставеше пиеса или режисираше филм — това беше сигурна гаранция за успех. Имаше репутация, че особено добре работи с актрисите. Беше създал пет-шест от големите звезди.

Сорел попита Ноел:

— Изненадах ли те, любима?

— Да, Филип.

— Искам незабавно да се оженим. Сватбата ще стане на вилата ми.

Над рамото му тя виждаше как Арман Готие я наблюдава със загадъчна усмивка. Приятели откъснаха Филип от нея и когато Ноел се обърна, до нея стоеше Готие.

— Поздравявам ви — каза той. В гласа му звучеше подигравателна нотка. — Хванахте голямата риба.

— Така ли?

— Филип Сорел е едра плячка.

— За някои — може би — отговори Ноел с безразличие.

Готие я погледна изненадан.

— Да не искате да ми кажете, че не ви интересува?

— Нищо не искам да ви кажа.

— Желая ви щастие — понечи да си тръгне режисьорът.

— Мосю Готие...

Той спря.

— Мога ли да ви видя довечера? — тихо попита Ноел. — Искам да говорим насаме.

Арман Готие я изгледа за миг, после сви рамене.

— Както желаете.

— Ще дойда у вас. Удобно ли е?

— Да, разбира се. Адресът е...

— Знам адреса. Дванадесет часа?

— Добре.

Арман Готие живееше в елегантна стара сграда на улица „Марбьоф“. Портиерът придружи Ноел до фойето, друг прислужник я отведе с асансьора до четвъртия етаж и посочи апартамента на Готие. Ноел позвъни. След няколко мига вратата отвори Готие, облечен в халат на цветя.

— Влезте — покани я той.

Ноел пристъпи в апартамента. Нямаше набито око за тези неща, но почувства, че е обзаведен с чудесен вкус и с ценни предмети на изкуството.

— Съжалявам, че не съм облечен — извини се Готие, — но разговарях по телефона.

Ноел прикова очи в неговите.

— Не е нужно да сте облечен.

Отправи се към канапето и седна. Готие се усмихна.

— И аз имах това чувство, госпожице Паж. Но все пак съм любопитен — защо избрахте мен? Сгодена сте за прочут и богат човек. Убеден съм, че ако си търсите допълнителни забавления, можете да намерите по-привлекателни мъже, положително по-богати и по-млади. Какво искате от мен?

— Искам да ме научите да играя — каза Ноел.

Арман Готие я погледна и въздъхна.

— Разочаровате ме. Очаквах нещо по-оригинално.

— Професията ви е да работите с актьори.

— С актьори — не с аматьори. Играли ли сте някога?

— Не, но вие ще ме научите. — Тя свали шапката и ръкавиците си. — Къде е спалнята?

Готие се поколеба. Животът му беше изпълнен с красиви жени, които се домогваха или да влязат в театъра, или да получат по-голяма роля, или искаха главната роля в нова пиеса, или по-голяма гримьорна. Всички бяха напаст божия. Знаеше, че ще бъде глупак, ако се забърка с още една. Но не беше нужно да се обвързва. Едно красиво момиче му се предлагаше само. Беше много просто да легне с нея, а после да я отпрати.

— Ето там — посочи той една врата.

Гледаше Ноел, която тръгна към спалнята, и се питаше какво ли би казал Филип Сорел, ако знаеше къде ще прекара нощта бъдещата му невеста. Жени! Всичките са курви. Готие си наля коняк и проведе няколко телефонни разговора. Когато най-после влезе в спалнята, Ноел го чакаше гола в леглото. Готие трябваше да признае, че тя е изящно творение на природата. Лицето ѝ беше смайващо, а тялото ѝ — безупречно. Кожата ѝ беше медена с изключение на пухкавия златист триъгълник между краката ѝ. От опит Готие знаеше, че красивите момичета неизменно са самовлюбени и дотолкова погълнати от собствената си егоцентричност, че никакви ги няма в кревата. Смятаха, че като са удостоили с присъствието си леглото на мъжа, това е целият им принос в половото общуване. В крайна сметка се оказваше, че мъжът се люби с неподвижна буца глина, за което се очакваше и да бъде благодарен. Е, добре, може пък да научи тази на нещо.

Ноел го гледаше как се съблича, хвърляйки безразборно дрехите си на пода, и се приближава към леглото.

— Няма да ти казвам, че си красива — рече той. — Чувала си го твърде често.

— Красотата е непотребна, ако не се използва, за да достави удоволствие — сви рамене Ноел.

Готие ѝ хвърли бърз изненадан поглед, после се усмихна.

— Съгласен съм. Хайде да използваме твоята.

Седна до нея. Като повечето французи и Арман Готие се гордееше, че е добър любовник. Смееше се на историите за германците и американците, чието понятие за любене се състоеше в това да скочат върху някое момиче, веднага да се облекчат, после да си вземат шапката и да си тръгнат. Американците дори имаха такъв израз — „Ах, ох, много благодаря!“ Когато Арман Готие изпитваше чувства към някоя жена, той използваше редица похвати, за да увеличи удоволствието от любенето. Винаги подготвяше прекрасна вечеря, подходящи вина.

Артистично подреждаше обстановката, така че да им бъде приятно, стаята деликатно ухаеше, свиреше тиха музика. Възбуждаше жените с нежно, любовно отношение, а по-късно с грубия език на улицата. Готие беше ловък и в прелюдията към секса.

В дадения случай реши да си спести всичко това. За една нощ нямаше нужда от парфюм, музика, от празни нежности. Тя беше тук

просто за да се чука. Наистина беше голяма глупачка, ако смяташе, че срещу това, което всяка жена има между краката си, ще получи част от великия и уникален гений на Арман Готие.

Той понечи да легне върху нея, но Ноел го спря.

— Почакай — прошепна тя.

Гледаше я озадачен как взима две тубички от нощното шкафче, изстискава съдържанието на едната в дланта си и започна да го втрива в члена му.

— Това пък какво е? — попита я той.

Тя се усмихна.

— Ще видиш.

Целуна го по устните, езикът ѝ се плъзгаше в устата му с бързи движения като на птичка. Отдръпна се, езикът ѝ се движеше към корема му, косата ѝ струеше по тялото му като меки копринени пръсти. Почувства, че започва да се възбужда. Езикът ѝ минаваше надолу по краката му, по стъпалата. Ноел нежно засмука пръстите му. Вече беше готов и тя седна върху него. Докато проникваше в нея, той почувства как топлината на тялото ѝ започва да въздейства върху крема, с който го беше намазала, и усещането беше непоносимо възбуждащо. Докато се движеше нагоре-надолу, с лявата си ръка тя го галеше по тестисите и те започнаха да се затоплят. В крема имаше ментол и усещането за студ, съчетано с топлината на плътта ѝ, която го обгръщаше, и със загряването на тестисите, го подлуди напълно.

Любиха се цяла нощ и всеки път Ноел го правеше различно. Това беше най-невероятното еротично преживяване в живота му. Сутринта Арман Готие каза:

— Ако събера достатъчно сила, за да стана, ще се облека и ще те заведа на закуска.

— Лежи си — отвърна Ноел. Отиде до гардероба, избра един от халатите му и го облече. — Почивай. Ще се върна.

След тридесет и пет минути се върна със закуска на табла. Имаше прясно изстискан портокалов сок, вкусен омлет с наденички и лук, затоплени, намазани с масло кифлички, конфитюр и кана с кафе. Всичко беше изключително вкусно.

— Ти няма ли да ядеш? — попита Готие.

Ноел поклати глава.

— Не.

Седеше в едно кресло и го гледаше как яде. Изглеждаше още по-красива в халата му, разтворен на прекрасните ѝ гърди, с безгрижно разрошена коса.

Арман Готие беше променил напълно първоначалното си мнение за Ноел. Тя не беше краткотрайно приключение — бе просто съкровище. Но в театралната си кариера той беше срещал много съкровища и нямаше намерение да пропилява времето и таланта си като режисьор за една размечтала се аматьорка, която искаше да пробие в театъра, въпреки че беше красива и опитна в леглото. Готие беше човек, сериозно отдаден на изкуството си. В миналото не беше правил компромиси с това, нямаше да започне и сега.

Смяташе, че ще прекара нощта с Ноел и на сутринта ще я отпрати. Сега закусваше, разглеждаше я и се опитваше да измисли как да я запази като любовница, докато му омръзне, но без да я насърчава да става актриса. Разбираше, че му е необходима някаква примамка. Внимателно започна да опипва почвата.

— Смяташ ли да се омъжиш за Филип Сорел? — попита я той.

— Не, разбира се — отговори Ноел, — изобщо не искам това.

Ето сега беше моментът.

— А какво искаш? — попита Готие.

— Казах ти — тихо отговори Ноел, — искам да стана актриса.

Готие отхапваше от кифличката, печелейки време.

— Разбира се! — И добави: — Има много добри театрални педагози, при които мога да те, изпратя, те ще...

— Не — каза тя.

Гледаше го мило и сърдечно, сякаш готова да се съгласи с всичко, което ѝ предложи, но Готие имаше чувството, че отвътре е от стомана. Можеше да каже „не“ по много и най-различни начини — с гняв, с укор, с разочарование, с обида, но тя го каза кротко. И съвсем категорично. Щеше да бъде по-трудно, отколкото беше предполагал. За миг Арман Готие се изкуши да ѝ каже, както на десетки момичета всяка седмица, да се маха, че няма време за губене с нея. Но си спомни невероятните преживявания от предишната нощ и реши, че ще бъде глупак, ако я изпусне толкова бързо. Струваше си да направи малък, съвсем малък компромис.

— Добре — рече Готие, — ще ти дам да научиш една пиеса. Когато я знаеш наизуст, ще те прослушам и ще видим дали имаш

талант. Тогава ще решим какво да правим с теб.

— Благодаря, Арман — промълви тя.

В думите ѝ той не усети триумф, нито дори задоволство — просто потвърждение на неизбежното. За пръв път го бодна леко съмнение. Но това бе смешно, разбира се, той майсторски се оправяше с жените.

Докато Ноел се обличаше, Арман Готие отиде в претъпкания с книги кабинет и огледа познатите поизтъркани томове по рафтовете. Накрая с иронична усмивка избра „Андромаха“ от Еврипид. Това беше една от най-трудните класически пиеси. Върна се в спалнята и подаде книгата на Ноел.

— Заповядай, мила — каза той, — когато я научиш наизуст, ще я минем заедно.

— Благодаря, Арман. Няма да съжаляваш.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-доволен се чувстваше от шегата си. На Ноел ще ѝ трябват една-две седмици, за да научи ролята, а още по-вероятно е да дойде и да му признае, че не може да се справи. Той ще покаже разбиране, ще ѝ обясни колко трудно е актьорското изкуство и връзката им ще продължи непомрачавана от нейните амбиции. Готие се уговори с нея да се видят същата вечер и тя си тръгна.

Когато Ноел се прибра в апартамента, в който живееше с Филип Сорел, той я чакаше. Беше много пиян.

— Кучка такава! Къде беше цяла нощ?

Нямаше значение какво ще му отговори. Сорел знаеше, че ще изслуша извиненията ѝ, ще я набие, после ще я хвърли на леглото и ще ѝ прости.

Но вместо да се извинява, Ноел просто каза:

— С друг мъж, Филип. Дойдох да си взема нещата.

Докато Сорел я гледаше слисан и невярващ на очите си, Ноел влезе в спалнята и започна да си събира вещите.

— За Бога, Ноел! — умоляваше я той. — Не прави така! Ние се обичаме. Ще се оженим.

Говори ѝ в продължение на половин час — убеждаваше я, заплашваше я, предумваше я. През това време Ноел си събра багажа и напусна апартамента, а Сорел нямаше представа защо я е изгубил — не знаеше, че никога не я е притежавал.

Арман Готие репетираше нова постановка на пиеса, чиято премиера беше след две седмици, и по цял ден прекарваше в театъра. Като правило, когато репетираше, не мислеше за нищо друго. Част от гениалността му се състоеше в уменията да се съсредоточава сериозно в работата си. За него не съществуваше нищо извън стените на театъра и актьорите, с които работеше. Но този ден беше по-различно. Готие се улавяше, че непрекъснато мисли за Ноел и за невероятната нощ, която бяха прекарали. Актьорите изиграваха някоя сцена, спираха и чакаха коментара му, а той изведнъж разбираше, че не е внимавал. Ядосан на себе си, се опитваше да се съсредоточи върху това, което прави, но в съзнанието му непрекъснато изплуваше голото тяло на Ноел и удивителното ѝ въздействие върху него. Насред една драматична сцена усети, че се разхожда по сцената с ерекция, и се наложи да се извини и да излезе.

Имаше аналитичен ум и се опита да разбере с какво това момиче му въздейства толкова силно. Беше красива, но той беше спал с едни от най-красивите жени в света. Беше съвършена майсторска в любенето, но той познаваше и други такива жени. Изглеждаше интелигентна, но не и изключително умна, като личност беше приятна, но не и сложна. Имаше нещо друго, нещо, което режисьорът не можеше точно да определи. Тогаваше си спомни кроткото ѝ „не“ и почувства, че в това е ключът към загадката. В нея имаше някаква непреодолима сила, с която би постигнала всичко, което пожелаеше. У нея имаше нещо, което оставаше непокътнато. Като други мъже преди него, и Арман Готие усети, че въздействието на Ноел върху него е по-силно, отколкото му се иска, докато той изобщо не я беше развълнувал, а това беше предизвикателство за мъжкото му самолюбие.

През целия ден се чувстваше объркан. Очакваше с трепет вечерта не само защото му се любеше с Ноел, но и защото искаше да докаже на себе си, че прави от мухата слон. Искаше му се тя да го разочарова, за да приключи с нея.

Тази нощ, докато се любеха, Арман Готие съзнателно наблюдаваше уменията, похватите, изобретателността на Ноел, за да се увери, че всичко е механично и без чувства. Но се лъжеше. Тя му се отдаваше изцяло и напълно, желяейки единствено да му достави

неизпитвано удоволствие, и се наслаждаваше на това. На сутринта Готие беше още по-запленен от нея.

Ноел отново му приготви закуска — този път фини палачинки с бекон и конфитюр, горещо кафе, всичко беше чудесно.

„Добре — мислеше си Готие, — попаднал си на младо момиче, което е красиво, може да се люби и да готви. Браво! Но достатъчно ли е това за един интелигентен мъж? Когато не се любиш и не ядеш — трябва да разговаряш. За какво ще ти говори тя? Отговорът беше, че всъщност няма никакво значение.“

Повече не стана дума за пиесата и Готие се надяваше, че Ноел е забравила или не е в състояние да научи ролята наизуст. Сутринта тя си тръгна, като му обеща да вечерят заедно.

— Ще можеш ли да се измъкнеш от Филип? — попита Готие.

— Аз го напуснах — отговори просто Ноел и даде на режисьора новия си адрес.

Той я гледаше втренчено.

— Разбирам.

Но не разбираше нищо.

Отново прекараха нощта заедно. Когато не се любеха, разговаряха. Ноел прояви голям интерес към него и той откри, че ѝ говори за неща, които не беше обсъждал от години, лични неща, които не беше споделял с никого досега. Не споменаваха пиесата и Готие се поздравяваше, че ловко е решил въпроса.

На следващата вечер, след като се бяха нахранили и бяха готови за лягане, Готие се отправи към спалнята.

— Още не — спря го Ноел.

Той се обърна изненадан.

— Нали каза, че ще ме прослушаш?

— Но, разбира се — заекна Готие, — веднага щом си готова.

— Готова съм.

Той поклати глава.

— Не искам да я четеш, скъпа. Искам да те чуя, когато я научиш наизуст, за да мога наистина да те оценя като актриса.

— Научих я — отговори Ноел.

Режисьорът недоверчиво се ококори насреща ѝ. Беше невъзможно да научи цялата роля само за три дни.

— Готов ли си да ме чуеш? — попита го Ноел.

Арман Готие нямаше избор.

— Разбира се. — Посочи ѝ средата на стаята. — Това е сцената, а публиката ще бъде тук.

Седна на голямото удобно канапе. Ноел започна. Готие почувства, че настръхва. При него това беше характерна реакция — случваше му се, когато се натъкнеше на истински талант. Не че Ноел беше веща. Съвсем не. Неопитността ѝ проличаваше при всяко движение или жест. Но тя притежаваше нещо много повече — изключителна искреност, природен талант, който придаваше на всяка реплика допълнителен смисъл и оттенък.

Когато тя завърши монолога, Готие искрено каза:

— Мисля, че един ден ще станеш сериозна актриса, Ноел. Наистина. Ще те изпратя при Жорж Фабер, най-добрия драматичен педагог в цяла Франция. Работейки с него, ти ще...

— Не.

Той изненадан я погледна. Отново същото кротко „не“. Категорично и окончателно.

— Какво „не“? — малко объркан попита Готие. — Фабер приема само най-добрите актьори. Ще те вземе единствено ако му кажа аз.

— Ще работя с теб — рече Ноел.

Готие почувства, че започва да се ядосва, и рязко отсече:

— Аз не обучавам никого. Не съм учител. Режисьор съм на професионални актьори. Когато станеш професионална актриса, аз ще ти бъда режисьор. — Бореше се да овладее гнева си. — Разбра ли?

Ноел кимна.

— Да, Арман, разбирам.

— Много добре.

Омилостивен, той я прегърна и получи от нея топла целувка. Вече съзнаваше, че напразно се безпокои. И тя като всяка друга жена имаше нужда от властен мъж. Нямаше да има повече проблеми с нея.

Тази нощ беше още по-хубава от предишните може би поради допълнителната възбуда от дребната им кавга.

През нощта той ѝ каза:

— Наистина можеш да станеш чудесна актриса, Ноел. Ще бъда много горд с теб.

— Благодаря, Арман — прошепна тя.

Сутринта Ноел приготви закуска, после Готие отиде в театъра.

През деня ѝ позвъни по телефона, ала тя не отговори, а вечерта, когато се прибра, нея я нямаше. Готие я чакаше, но тя не се появи и той лежа буден цяла нощ, питайки се дали не ѝ се е случило нещо. Опита се да ѝ телефонира в нейното жилище, ала никой не отговаряше. Изпрати ѝ телеграма, но тя не беше доставена на адресанта, а когато след репетиция отиде у тях, никой не отговори.

През следващата седмица Готие беше като обезумял. Репетициите се проваляха. Той крещеше на всички актьори и толкова ги разстрои, че помощник-режисьорът предложи да преустановят работата за деня и Готие се съгласи. Актьорите си тръгнаха, а той седна сам на сцената, опитвайки се да проумее какво става с него. Казваше си, че Ноел е просто една жена, евтина амбициозна блондинка с психика на продавачка, която иска да стане звезда. Очерняше я с каквото му дойдеше наум, но в крайна сметка разбра, че няма смисъл. Искаше я. Вечерта тръгна да броди из улиците на Париж, напи се в малки барчета, където не го познаваха. Опитваше се да измисли начин да се свърже с Ноел, но безрезултатно. Нямаше дори с кого да си поговори за нея — освен с Филип Сорел, а това, разбира се, беше немислимо.

Една седмица след изчезването на Ноел Арман Готие се прибра пиян в четири часа сутринта. Отвори вратата и влезе в хола. Всички лампи светеха. Сгушена в креслото, облечена в един от халатите му, седеше Ноел и четеше книга. Когато той влезе, тя вдигна поглед и му се усмихна.

— Здравей, Арман.

Готие я гледаше, на сърцето му олекна, завладя го чувство на безгранично облекчение и щастие. Той каза:

— От утре започваме да работим заедно.

5. КАТЕРИН

Вашингтон, 1940 година

За Катерин Алегзандър Вашингтон се оказа най-вълнуващият град, който беше виждала. Винаги беше смятала Чикаго за важен център, но Вашингтон се оказа откритие за нея. Беше истинското сърце на Америка — пулсиращият център на властта. В началото Катерин се объркваше от разнообразието на униформите, изпълващи улиците — армейски, военновъздушни, военноморски, морски пехотинци. За първи път тя реално почувства мрачната заплаха на война.

Във Вашингтон войната присъстваше физически навсякъде. Когато настъпеше моментът, щеше да започне от този град. Оттук ще бъде обявена, оттук ще бъдат ръководени военните действия. Този град държеше в ръцете си съдбините на света. И тя — Катерин Алегзандър — беше частица от него.

Настани се при Сузи Робъртс в светъл приятен апартамент на четвъртия етаж — с просторен хол, от който се влизаше в две спални, с малка баня и миниатюрна кухничка. Сузи й се зарадва и първите й думи бяха:

— Побързай да си подредиш багажа и си изглади най-хубавата рокля. Довечера си поканена на вечеря.

Катерин премига.

— Кога успя да го организираш?

— Кати, във Вашингтон момичетата са тези, които подбират. Градът е така претъпкан със самотни мъже, че чак да ти стане жал.

Вечеряха в хотел „Уилард“. Кавалер на Сузи беше един конгресмен от Индиана, а на Катерин — лобист от Орегон. И двамата бяха в града без жените си. След вечерята отидоха да танцуват във „Вашингтон Кънтри Клъб“. Катерин се надяваше, че нейният кавалер може би ще й помогне да си намери работа. Вместо това получи

предложение за кола и собствен апартамент, което отклони с благодарност.

Сузи се прибра в апартамента заедно с конгресмена. Катерин си легна. Не след дълго чу, че те влизат в спалнята на Сузи, пружините на леглото заскърцаха. Захлупи възглавницата върху главата си, за да не чува звука, но това не помогна. Представяше си как Сузи и партньорът ѝ диво и страстно се любят в леглото. Сутринта, когато стана, Сузи вече беше на крак — изглеждаше свежа и бодра, готова да тръгне на работа. Катерин се опитваше да открие издайнически бръчки и други белези на разврата, но такива изобщо нямаше. Напротив — Сузи изглеждаше лъчезарна, кожата ѝ беше съвършена. Катерин си помисли: „Боже мой, тя е Дориан Грей в женски вариант. Един ден ще изглежда великолепно, а аз ще приличам на сто и десет годишна.“

След няколко дни на закуска Сузи каза:

— Хей, чух, че се освобождава място, което може да те заинтересува. Снощи едно момиче разправяше, че напуска, за да се върне в Тексас. Един бог знае защо някой, успял да се измъкне от Тексас, иска пак да се върне там. Спомням си, че преди няколко години бях в Амарило и...

— Къде работи тя? — прекъсна я Катерин.

— Кой?

— Момичето — търпеливо рече Катерин.

— О! Работи при Бил Фрейзър. Той е шеф на отдела за информация в Държавния департамент. Миналия месец в „Нюзуик“ имаше голяма статия за него със снимката му на корицата. Казват, че е топло местенце. Едва снощи го чух, така че ако отидеш там сега, би трябвало да изпревариш другите кандидатки.

— Благодаря — признателно каза Катерин. — Уилям Фрейзър, дръж се — идвам!

След двадесет минути беше на път за Държавния департамент. Когато пристигна, охраната я упъти къде се намира кабинетът на Фрейзър и тя се качи в асансьора. Отдел за информация — струваше ѝ се, че би желала точно такава работа.

Катерин поспря в коридора и извади огледалце, за да провери грима си. Изглеждаше добре. Все още нямаше девет и половина, така че сигурно щеше да бъде първа. Отвори вратата и влезе.

Преддверието беше претъпкано от момичета, които стояха, седяха или се облягаха на стената и говореха в хор. Обезумялата служителка, обсадена зад бюрото си, напразно се опитваше да въведе някакъв ред.

— Мистър Фрейзър е зает в момента — непрекъснато повтаряше тя. — Не знам кога ще може да ви приеме.

— Нали е обявил, че ще разговаря с кандидатките за секретарка? — попита едно момиче.

— Да, но... — Отчаяна, тя огледа тълпата. — Боже мой! Това е абсурдно!

Вратата към коридора се отвори и нахълтаха още три момичета, изблъсквайки Катерин настрана.

— Заето ли е вече мястото? — попита една от тях.

— Може би ще правим харем — предположи друга. — Тогава всички можем да останем.

Вратата на кабинета се отвори и се появи един мъж. Беше висок почти метър и осемдесет и имаше слабата фигура на човек, който не е спортист, но си поддържа формата три пъти седмично в спортния клуб. Косата му беше къдрава, руса, прошарена на слепоочията, имаше яркосини очи и силна, строга челюст.

— Сали, какво става тук, по дяволите? — Гласът му беше дълбок и властен.

— Момичетата са разбрали, че има свободно място, мистър Фрейзър.

— Господи! Самият аз научих едва преди час. — Очите му огледаха стаята. — Да не са го разгласили с барабани?

Погледът му се плъзна към Катерин, тя се поизпъчи и му хвърли усмивка, която казваше: „От мен ще стане страхотна секретарка“, но той я отмина и се спря при служителката.

— Трябва ми един брой на „Лайф“ — рече Фрейзър — отпреди три-четири седмици. На корицата има снимка на Сталин.

— Ще го поръчам, мистър Фрейзър — отговори тя.

— Трябва ми сега. — Той тръгна към кабинета си.

— Ще се обадя в бюрото на „Тайм“ и „Лайф“, може би те ще могат да намерят един екземпляр.

На вратата Фрейзър спря.

— Сали, сенатор Бора е на телефона. Искам да му прочета един пасаж от този брой. Имаш две минути, за да ми го намериш.

И затвори вратата. Кандидатките се спогледаха и свиха рамене. Катерин усилено мислеше. Обърна се и си проби път към изхода.

— Хубаво, една по-малко — рече някакво момиче.

Служителката вдигна телефона и набра информацията.

— Номерът на бюрото на „Тайм“ и „Лайф“ — помоли тя. Стаята утихна, момичетата я наблюдаваха. — Благодаря. — Затвори телефона, после отново го вдигна и набра номера. — Ало, обаждам се от кабинета на мистър Уилям Фрейзър от Държавния департамент. Мистър Фрейзър спешно се нуждае от един стар брой на „Лайф“. Този, който е със Сталин на корицата... Не пазите стари броеве? С кого да говоря?... Разбирам. Благодаря. — Тя затвори телефона.

— Нямах късмет, миличка! — рече едно момиче.

Друга добави:

— Ама ги измислят едни, нали? Ако ми дойде довечера на гости, ще му почета.

Чу се смях.

Секретарската уредба иззвъня. Жената натисна бутона.

— Двете минути изтекоха — чу се гласът на Фрейзър. — Къде е списанието?

Служителката пое дълбоко дъх.

— Току-що говорих с бюрото на „Тайм“ и „Лайф“, мистър Фрейзър, и оттам казаха, че е невъзможно да...

Вратата се отвори и Катерин влезе забързана. В ръката си носеше броя на „Лайф“ със снимката на Сталин на корицата. Проби си път до бюрото и подаде списанието на служителката. Тя се ококори, не вярваше на очите си.

— Аз... тук е, мистър Фрейзър. Веднага ще ви го донеса.

Жената стана, усмихна се с благодарност на Катерин и влезе бавно в кабинета. Останалите момичета гледаха враждебно Катерин. След пет минути вратата се отвори и се появи Фрейзър и служителката. Тя посочи Катерин.

— Това е момичето.

Уилям Фрейзър се обърна и замислено разгледа Катерин.

— Моля, влезте.

— Да, сър.

Катерин го последва в кабинета, чувстваше как погледите на другите момичета я пробождат в гърба. Фрейзър затвори вратата.

Кабинетът беше като всички други във вашингтонската администрация, но Фрейзър го беше обзавел стилно, оставяйки отпечатъка на личния си вкус в мебелите и предметите на изкуството.

— Седнете, мис...

— Алегзандър, Катерин Алегзандър.

— Сали ми каза, че вие сте намерили списанието.

— Да, сър.

— Предполагам, че не носите просто така в чантата си списание отпреди три седмици!

— Не, сър.

— Как го намерихте толкова бързо?

— Слязох до бръснарницата. В бръснарниците и в чакалните на зъболекарите винаги се търкалят стари броеве.

— Разбирам. — Фрейзър се усмихна и изсеченото му лице вече не беше толкова строго. — Признавам, не би ми хрумнало — каза той. — Във всичко ли сте толкова оправна?

Катерин си спомни за Рон Питърсън и отговори:

— Не, сър.

— Търсите работа като секретарка, така ли?

— Всъщност не. — Катерин видя изненаданото му изражение и бързо прибави: — Ще я приема, но бих искала да бъда ваша помощничка.

— Хайде да започнем със секретарското място — сухо рече Фрейзър. — Утре можете да ми станете помощничка.

Тя го погледна с надежда.

— Искате да кажете, че ще ме назначите?

— На пробен срок. — Той натисна бутона и се наведе към секретарската уредба. — Сали, моля те, благодари на младите дами. Кажи им, че мястото се заето.

— Веднага, мистър Фрейзър.

Той изключи уредбата.

— Задоволяват ли ви тридесет долара седмично?

— О, да, сър. Благодаря, мистър Фрейзър.

— Ще започнете утре в девет часа сутринта. Сали ще ви даде да попълните кадровия формуляр.

После Катерин отиде във „Вашингтон пост“. Полицаят във фоайето я спря.

— Аз съм личната секретарка на Уилям Фрейзър от Държавния департамент — надменно каза тя. — Трябва ми информация от вашия справочен отдел.

— Каква информация?

— За Уилям Фрейзър.

Той я изучава известно време и рече:

— Това е най-странното искане, което чувам тази седмица. Да не би вашият шеф да ви досажда?

— Не — каза тя обезоръжаващо. — Смятам да напиша експозе за него.

След пет минути един чиновник я въведе в справочния отдел, извади папката за Уилям Фрейзър и Катерин започна да чете.

След един час беше сред най-компетентните по въпроса за Уилям Фрейзър. Той беше четиридесет и пет годишен, бе завършил университета „Принстън“ с пълно отличие, бе основал рекламна агенция „Фрейзър Асошиътс“, преуспяла в този бизнес, а преди година по молба на президента си бе взел отпуска, за да работи за правителството. Бил е женен за Лидия Кампиън — богата дама от висшето общество. От четири години бяха разведени. Нямаха деца. Фрейзър беше милионер и имаше къща в Джорджтаун и вила в Бар Харбър, щата Мейн. Хоби — тенис и гребане, поло. В някои вестникарски публикации го наричаха „една от най-добрите партии в Америка“.

Катерин се прибра и съобщи на Сузи добрата новина, а тя настоя да я отпразнуват заедно с двама богати кадети от Анаполис.

Кавалерът на Катерин се оказа приятен, но през цялата вечер тя го сравняваше с Уилям Фрейзър и момчето ѝ се струваше неопитно и тъпо. Чудеше се дали не е на път да се влюби в новия си шеф. Докато беше с него, не беше изпитала девически трепет, но той ѝ хареса като личност и чувстваше уважение към него. Реши, че сигурно трепетите съществуват само в любовните френски романи.

Кадетите заведоха момичетата в малък италиански ресторант в покрайнините на Вашингтон, където вечеряха отлично, а после

отидоха да гледат „Арсеник и стари дантели“ — за огромно удоволствие на Катерин. Накрая ги изпратиха до жилището им, а Сузи ги покани да пийнат по чашка. Когато на Катерин ѝ се стори, че смятат да прекарат там нощта, тя се извини и каза, че трябва да си ляга.

Кавалерът ѝ запротестира:

— Ние дори не сме започнали! Я ги погледни!

Сузи и нейният кавалер бяха на дивана, притиснати в страстна прегръдка. Кадетът грабна ръката на Катерин.

— Скоро може да започне война — настойчиво рече той и преди Катерин да успее да го спре, сложи ръката ѝ върху нещо твърдо между краката си. — Нима ще изпратиш един мъж да воюва в такова състояние?

Катерин дръпна ръка, борейки се с гнева си.

— Сериозно съм го обмислила — каза тя спокойно — и съм решила, че ще спя само с ранените, които могат да се движат.

Обърна се и влезе в стаята си, като заключи вратата след себе си. Беше ѝ трудно да заспи. Лежеше и си мислеше за Уилям Фрейзър, за новата си работа и колко възбудено е било момчето от Анаполис. След един час чу, че леглото на Сузи лудо заскърца. След това беше невъзможно да заспи.

В осем и половина на другата сутрин пристигна на новото си работно място. Вратата беше отключена, светлината в преддверието — запалена. От кабинета се чуваше мъжки глас и тя влезе вътре.

Уилям Фрейзър диктуваше в машината на бюрото си. Вдигна поглед към нея и изключи диктофона.

— Подранила си — каза той.

— Исках да се огледам, да се ориентирам, преди да започна работа.

— Седни.

Нещо в тона му я озадачи. Изглеждаше ядосан. Катерин седна.

— Не обичам хора, които си пъхат носа навсякъде, мис Алегзандър.

Катерин почувства, че се изчервява.

— Аз... не разбирам.

— Вашингтон е малък град. Дори не е град, а едно пикливо село. Ако стане нещо, всички го научават след пет минути.

— Все пак не...

— Собственикът на „Вашингтон пост“ ми се обади две минути след посещението ти там, за да попита защо моята секретарка ме проучва.

Катерин седеше слисана и не знаеше какво да каже.

— Откри ли всички клюки, които искаше да научиш?

Тя почувства, че смущението ѝ бързо преминава в гняв.

— Не съм си пъхала носа — каза Катерин и се изправи. — Искан да получа информация за вас само за да знам за какъв човек ще работя. — Гласът ѝ трепереше от възмущение. — Мисля, че една добра секретарка трябва да се приспособи към шефа си, и исках да знам към какво да се адаптирам.

Изражението на Фрейзър беше недружелюбно. Катерин го гледаше втренчено, мразеше го, беше готова да заплаче.

— Не се безпокойте, мистър Фрейзър, аз напускам. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Седни! — Гласът му изплющя като камшик. Шокирана, Катерин се обърна. — Не мога да търпя примадони!

Тя го погледна гневно.

— Добре де! Извинявай. Сега ще седнеш ли? Моля.

Той взе лула от бюрото си и я запали. Катерин стоеше, без да знае какво да прави. Чувстваше се унижена.

— Мисля, че нищо няма да излезе — започна тя. — Аз...

Фрейзър дръпна от лулата си и угаси клечката.

— Разбира се, че ще излезе, Катерин — разумно рече той. — Не можеш да напуснеш сега. Виж колко безпокойства ми струва да обуча ново момиче.

Катерин го погледна и видя весели искрици в яркосините му очи. Той се усмихна. Неохотно и на нейните устни се появи лека усмивка. Тя се отпусна на един стол.

— Така е по-добре. Казвал ли ти е някой, че си твърде чувствителна?

— Сигурно. Извинявайте.

Фрейзър се облегна назад.

— Може пък аз да съм прекалено чувствителен. Да те наричат „една от най-добрите партии в Америка“ е като ритник по задника.

Искаше ѝ се той да не употребява такива думи. Но кое я притесняваше повече, задник или партия?

Може би Фрейзър беше прав. Може би интересът ѝ към него не беше толкова безпристрастен, както тя си мислеше. Може би подсъзнателно...

— ... прицел за всяка проклета неомъжена идиотка — говореше Фрейзър. — Нямах представа колко агресивни са понякога жените.

„Нямам ли?“ „Опитай нашата касиерка.“ При спомена Катерин се изчерви.

— Достатъчно, за да превърнат мъжа в педераст — въздъхна Фрейзър. — Е, като сме почнали с голямото проучване, кажи ми нещо за себе си. Имаш ли приятел?

— Не — каза тя и бързо добави: — По-точно, нямам постоянен.

Той я погледна озадачено.

— Къде живееш?

— С едно момиче, следвахме заедно.

— „Нортуестърн“.

Тя го погледна изненадана, после се сети, че сигурно е прочел формуляра, който беше попълнила.

— Да, сър.

— Ще ти кажа нещо за себе си, което няма да намериш във вестникарските архиви. Що се отнася до работата, съм костелив орех. Ще видиш, че съм справедлив, но много взискателен. С такива трудно се живее. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Ще се опитам — каза Катерин.

— Добре. Сали ще ти обясни установения ред. Най-важното е да запомниш, че непрекъснато пия кафе. Обичам го черно и горещо.

— Ще запомня. — Тя стана и се отправи към вратата.

— И, Катерин...

— Да, мистър Фрейзър?

— Довечера, като се прибереш у дома, упражнявай се да казваш ругатни пред огледалото. Ако ще се стряскаш всеки път, когато кажа нецензурна дума, може и да си изпусна нервите.

Ето — пак я караше да се чувства като дете.

— Да, мистър Фрейзър — студено отвърна тя.

Изхвърча от кабинета, почти тресна вратата след себе си.

Срещата им съвсем не мина така, както Катерин очакваше. Уилям Фрейзър вече не ѝ харесваше. Смяташе, че той е самодоволен, властен, безочлив грубиян. Нищо чудно, че жена му се е развела с

него. Е, вече се беше хванала с тази работа, но реши, че ще започне да си търси друга. Искаше да работи за човешко същество, а не за деспот.

Когато Катерин излезе от кабинета му, Фрейзър се облегна на стола усмихнат. Нима все още момичетата бяха толкова болезнено млади, толкова искрени и добросъвестни? Ядосаната Катерин със святкащите очи и треперещите устни му се беше сторила толкова незащитна, че изпита желание да я вземе в обятията си, да я закриля. Да я закриля от себе си — печално си призна той.

Тя притежаваше някакво старомодно привлекателно благородство, което Фрейзър отдавна не беше срещал у момичетата. Беше хубава, умна и имаше собствено мнение. По дяволите — щеше да стане най-добрата секретарка, която е имал. Дълбоко в себе си Фрейзър имаше усещането, че Катерин ще стане и нещо повече за него. Какво точно — все още не беше сигурен. Толкова често се беше опарвал, че автоматичната предупредителна система се включваше моментално щом някоя жена докоснеше чувствата му. Но това се случваше много рядко. Лулата му беше угаснала. Той я запали отново, все още с усмивка на лицето. Когато по-късно я извика, за да ѝ диктува, Катерин се държеше любезно, но хладно. Очакваше Фрейзър да заговори за нещо лично, за да му покаже своята резервираност, но той се държеше сдържано и служебно. Катерин реши, че очевидно е забравил инцидента от сутринта. Мъжете са толкова безчувствени.

Въпреки всичко новата ѝ работа я очарова. Телефонът постоянно звънеше, а имената на хората, които се обаждаха, я изпълваха с вълнение. През първата седмица два пъти се обади вицепрезидентът на Съединените щати, половин дузина сенатори, прочута актриса, която провеждаше рекламната кампания за най-новия си филм. Кулминацията на всички беше обаждането на президента Рузвелт. Катерин толкова се притесни, че изпусна телефона и прекъсна секретарката му.

Освен телефонните обаждания Фрейзър имаше непрекъснато срещи в кабинета си, в клуба си или в някой от по-известните ресторанти. След първите няколко седмици остави Катерин сама да му урежда срещите и да прави резервациите. Тя започна да разбира с кого Фрейзър желае да се срещне и кого избягва. До края на месеца беше толкова погълната от работата си, че съвсем забрави за намерението си да търси друга работа.

Отношенията ѝ с Фрейзър бяха все още чисто служебни, но вече го познаваше достатъчно добре и разбираше, че сдържаността му не е недружелюбие, а чувство за лично достойнство, стена от резервираност, щит срещу света. Катерин имаше усещането, че в действителност Фрейзър е много самотен. Работата му изискваше да бъде общителен, но тя чувстваше, че по природа е самотник. Чувстваше също и че Уилям Фрейзър не е от нейната категория. „Всъщност това се отнася за повечето мъже в Америка“ — рече си тя.

От време на време продължаваше да излиза със Сузи, но повечето от кавалерите ѝ се оказваха женени полови атлети и тя предпочиташе да ходи на кино или на театър сама. Гледа „Жената в черно“ и „Живот с татко“ с Гъртруд Лорънс и с един нов комик — Дани Кей, „Алис в доспехи“ с младия Кърк Дъглас. „Кити Фойл“ с Джинджър Роджърс ѝ допадна, защото ѝ напомняше за самата нея. Веднъж на представление на „Хамлет“ забеляза в една ложа Фрейзър с изискано момиче, облечено в скъпа бяла вечерна рокля, която Катерин беше виждала във „Вог“. Нямаше представа кое е това момиче. Фрейзър сам уреждаше личните си срещи и тя не знаеше къде или с кого излиза. Той също я видя. На другата сутрин, след като привърши да ѝ диктува, я попита:

— Хареса ли ти „Хамлет“?

— Пиесата е добра, но постановката не беше нищо особено.

— Актьорите ми харесаха — каза той. — Мисля, че актрисата, която играеше Офелия, беше много добра.

Катерин кимна и си тръгна.

— Не ти ли харесва Офелия? — упорстваше Фрейзър.

— Ако искате да бъда откровена — внимателно отговори Катерин, — мисля, че тя изобщо не се справи с ролята.

Обърна се и излезе.

Вечерта, когато се прибра вкъщи, Сузи ѝ съобщи:

— Имахме посещение.

— Кой?

— Служител от ФБР. Проучват те.

„Господи, разбрали са, че съм девствена, а във Вашингтон сигурно има някакъв закон срещу това“ — помисли Катерин, но на глас попита:

— Защо ще ме проучва ФБР?

— Защото работиш за правителството.

— О!

— Как е твоят мистър Фрейзър?

— Моят мистър Фрейзър си е добре.

— Мислиш ли, че би ме харесал?

Катерин разгледа съквартирантката си — висока, снажна брюнетка.

— Да, за закуска.

Седмиците минаваха и постепенно Катерин се запозна с другите секретарки, които работеха в съседните кабинети. Няколко имаха връзка с шефовете си и за тях, изглежда, нямаше значение дали те са женени или не. Завиждаха на Катерин, че работи при Уилям Фрейзър.

— Всъщност що за птица е Златното момче? — попита я една от тях, докато обядваха. — Вече опита ли се да те сваля?

— О, той не си прави този труд — рече най-сериозно Катерин. — Просто всяка сутрин в девет часа влизам при него и се търкаляме на дивана до един часа, когато прекъсваме за обяд.

— Сериозно, как ти се струва?

— Може да му се устои — излъга Катерин.

След първата им кавга отношението ѝ към Уилям Фрейзър значително се беше смекчило. Беше прав, когато ѝ каза, че е много взискателен. Ако направеше грешка, той я смъмряше, но беше справедлив и проявяваше разбиране. Катерин виждаше как отделя време от личните си проблеми, за да помогне на хора, от които не би получил нищо. И винаги го правеше така, че да не му приписват заслугата. Да, наистина Уилям Фрейзър много ѝ харесваше, но това си беше лично нейна работа.

Веднъж, когато трябваше да отхвърлят натрупалата се работа, Фрейзър я покани на вечеря в дома си, за да могат да работят до късно. Шофьорът му — Талмидж, чакаше с лимузината пред сградата. Няколко секретарки многозначително наблюдаваха как Катерин сядна на задната седалка и Фрейзър се настанява до нея. Лимузината плавно се включи в късното следобедно движение.

— Ще опетня доброто ви име — рече Катерин.

Фрейзър се изсмя.

— Нека ти дам един съвет. Ако някога имаш връзка с известна личност, прави го на открито.

— Ами ако се простудни?

Той се усмихна.

— Исках да кажа, води своя възлюбен, ако все още се употребява тази дума, на обществени места, в известни ресторанти, на театър.

— На Шекспирови пиеси ли? — невинно попита Катерин.

Фрейзър не ѝ обърна внимание.

— Хората винаги търсят непочтени подбуди. Казват си: „Аха, води еди кого си на обществени места, интересно с кого ли се среща тайно?“ Никога не вярват на очевидното.

— Интересна теория.

— Артър Конън Дойл има един разказ как очевидното се използва за измама на хората — продължи Фрейзър. — Не си спомням заглавието.

— „Откраднатото писмо“ и е от Едгар Алън По — каза Катерин, но веднага съжали.

Мъжете не обичат умни момичета. Ала какво от това? Тя не е негово момиче, тя е негова секретарка.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание.

Къщата на Фрейзър в Джорджтаун беше като от журнал. Беше четириетажна и сигурно на повече от двеста години. Иконом в бяло сако им отвори вратата. Фрейзър каза:

— Франк, това е мис Алегзандър.

— Здравейте, Франк, разговаряли сме по телефона — рече Катерин.

— Да, мис Алегзандър, радвам се да се запозная с вас.

Катерин огледа преддверието. Към втория етаж водеше красива стара стълба. Дъбовото дърво беше излъскано до блясък. Подът беше мраморен, отгоре се спускаше лъскав полилей.

Фрейзър наблюдаваше лицето ѝ.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Дали ми харесва? О, да!

Той се усмихна и Катерин се запита дали не е показала прекален ентузиазъм, като момиче, привлечено от богатството, като някоя от агресивните жени, които постоянно го преследваха.

— Приятно е — неумело прибави тя.

Фрейзър я гледаше шеговито и тя изпита ужасното чувство, че той може да чете мислите ѝ.

— Заповядай в кабинета.

Катерин го последва в просторна стая, облицована с тъмна ламперия и пълна с книги. Тя носеше атмосферата на друга епоха, изискаността на един по-спокоен, по-приветлив начин на живот.

Фрейзър я наблюдаваше и сериозно я попита:

— Е, какво?

Този път нямаше да я хване.

— По-малка е от библиотеката на Конгреса — предпазливо рече тя.

— Права си — изсмя се той.

Франк влезе със сребърна кофичка за лед и я постави върху барчето в ъгъла.

— В колко часа ще искате да вечеряте, мистър Фрейзър?

— В седем и половина.

— Ще кажа на готвача. — Франк излезе от стаята.

— Какво да ти наля?

— Нищо, благодаря.

— Изобщо ли не пиеш, Катерин?

— Не, когато имам да работя — отвърна тя — Започвам да бъркам „г“ с „т“.

— Искаш да кажеш „г“ с „к“.

— Не, „г“ с „т“. Те са едно до друго на машината.

— Не знаех.

— Не е нужно да го знаете. Нали за това ми плащате куп пари всяка седмица.

— Колко ти плащам? — попита Фрейзър.

— Тридесет долара и вечеря в най-красивата къща във Вашингтон.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо за пиене?

— Не, благодаря.

Фрейзър си направи мартини, а Катерин се разхождаше из стаята и разглеждаше книгите. Имаше ги всички традиционни заглавия от класиката и допълнително цели секции с книги на италиански и арабски. Фрейзър се приближи до нея.

— Наистина ли говорите италиански и арабски? — попита Катерин.

— Да. Няколко години живях в Близкия изток и научих арабски.

— А италианския?

— Известно време ходих с една актриса италианка.

Тя се изчерви.

— Извинявам се, не исках да любопитствам.

Той я погледна развеселен и Катерин се почувства като ученичка. Не можеше да разбере дали мрази Уилям Фрейзър, или го обича. Беше сигурна само в едно — той беше най-симпатичният мъж, когото познаваше.

Вечерята беше превъзходна — все френски специалитети с божествени сосове. Десертът беше череша. Нищо чудно, че Фрейзър тренираше в клуба си три пъти седмично.

— Хареса ли ти? — попита я той.

— Не е като храната в стола — рече тя усмихната.

Фрейзър се засмя.

— Някой ден трябва да ям в стола.

— На ваше място не бих го правила.

— Толкова ли е лоша храната? — погледна я той.

— Не заради храната. Заради момичетата. Ще ви разкъсат.

— Защо мислиш така?

— Непрекъснато говорят за вас.

— Искаш да кажеш, че разпитват за мен?

— И още как! — усмихна се тя.

— Представи си колко са разочаровани от липсата на информация.

Тя поклати глава.

— Напротив. Аз измислям най-различни истории за вас.

— Какви например?

— Наистина ли искате да знаете?

— Разбира се.

— Ами казвам им, че сте страшилище и ми крещите по цял ден.

— Е, чак по цял ден — ухили се той.

— Разправям им, че сте луд на тема лов и обикаляте из кабинета със заредена пушка, докато ми диктувате, а мен постоянно ме е страх, че тя ще гръмне и ще ме убие.

— Това сигурно им е много интересно.

— Забавляват се, опитвайки се да разберат какъв човек сте в действителност.

— А ти разбрала ли си какъв съм в действителност? — Тонът му стана сериозен.

Тя го погледна в яркосините очи за миг, после се обърна и рече:

— Мисля, че съм разбрала.

— Какъв съм?

Катерин почувства внезапно вътрешно напрежение. Това вече не беше шега — в разговора се долавяха нови нотки. Вълнуващи, смущаващи. Тя не отговори.

Фрейзър я гледа известно време, после се усмихна.

— Аз не съм интересна тема. Искаш ли още десерт?

— Не, благодаря — няма да мога да ям една седмица.

— Тогава да работим.

Работиха до полунощ. Фрейзър изпрати Катерин до вратата, а Таламидж я откара до дома ѝ.

През целия път тя мислеше за Фрейзър. За силата му, за чувството му за хумор, за неговата състрадателност. Някой беше казал, че човек трябва да бъде много силен, преди да си позволи да бъде мил. Уилям Фрейзър беше много силен. Тази вечер беше една от най-хубавите в живота ѝ и това я тревожеше. Боеше се да не се превърне в някоя ревнива секретарка, която по цял ден седи в кабинета и ненавижда всички момичета, обаждащи се на шефа ѝ. Не, нямаше да допусне такова нещо. Всички що-годе прилични жени във Вашингтон гледаха да го впримчат. Тя нямаше да се присъедини към тях.

Когато се прибра, Сузи я чакаше и се нахвърли веднага върху нея.

— Казвай! Какво стана?

— Нищо — отговори Катерин. — Вечеряхме заедно.

Сузи я зяпаше невярваща.

— Ама изобщо ли не се опита да те сваля?

— Не, разбира се.

Сузи въздъхна.

— Знаех си. Било го е страх.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, сладурче, че се правиш на Дева Мария. Сигурно се е страхувал, че ако те пипне с пръст, ще изпищиш: „Изнасилват ме!“, и ще припаднеш.

Катерин почувства, че бузите ѝ пламват.

— Не се интересувам от него в този смисъл — наежи се тя. — И не се правя на Дева Мария.

„Правя се на Дева Катерина.“ Добрата стара света Катерина.

Само дете беше преместила благочестивия си щаб във Вашингтон. Нищо друго не се беше променило. Тя все още изповядваше същата вяра.

Следващата половин година Фрейзър постоянно пътуваше — до Чикаго, до Сан Франциско, до Европа. Катерин непрекъснато беше заета с работа и все пак в службата ѝ се струваше самотно и празно, когато Фрейзър отсъстваше.

Потокът от интересни посетители — предимно мъже — не спираше и Катерин биваше отрупвана с предложения. Можеше да избира между поканите за обеди, за вечери, за пътешествия до Европа и за леглото. Не приемаше нито една, защото, първо, тези мъже не я интересуваха, и, второ, чувстваше, че Фрейзър не би одобрил да смесва служебните си задължения с развлеченията. Дори да знаеше, че тя постоянно отклонява подобни предложения, Фрейзър не казваше нищо. На другия ден след вечерята в дома му ѝ повиши заплатата с десет долара седмично.

На Катерин ѝ се струваше, че темпото на живот в града се е променило. Хората се движеха по-бързо, станаха по-напрегнати. Заглавията на вестниците крещяха за непрекъснатия низ от нашествия и кризи в Европа. Падането на Франция се отрази на американците по-силно, отколкото другите шеметни събития в Европа. Те се почувстваха лично засегнати, че страната, която беше една от люлките на Свободата, беше загубила своята.

Падна Норвегия, Англия се сражаваше на живот и смърт в битката за Британия. Германия, Италия и Япония подписаха пакт. Чувството, че и Америка неизбежно ще бъде въввлечена във войната, се засилваше.

Един ден Катерин попита Фрейзър какво мисли за това.

— Според мен е само въпрос на време — замислено отговори той. — Щом Англия не може да спре Хитлер, ще трябва да го спрем

ние.

— Но сенатор Бора казва...

— Символ на американските първенци би трябвало да бъде щраусът — ядосано изкоментира Фрейзър.

— А какво ще правите вие, ако има война?

— Ще стана герой — рече той.

Катерин си го представи как тръгва на война, красив в офицерската униформа, но идеята съвсем не ѝ хареса. Струваше ѝ се глупаво в тези просветени времена хората да мислят, че могат да разрешат различията си, като се избиват взаимно.

— Не се тревожи, Катерин — каза ѝ Фрейзър, — засега все още няма нищо. А когато настъпи моментът, ние ще бъдем готови.

— Ами Англия? — попита тя. — Ако Хитлер реши да я нападне, дали ще му устои? Той има толкова много танкове и самолети, а те нямат нищо.

— Ще имат — увери я Фрейзър. — Много скоро.

Той промени темата и отново започнаха да работят.

След една седмица всички заглавия в пресата съобщаваха за нов план на Рузвелт „Наем-заем“ за оказване на помощ. Значи Фрейзър е знаел и се бе опитал да я успокои, без да издава информацията си.

Седмиците летяха бързо. От време на време Катерин приемаше някоя покана за среща, но винаги сравняваше кавалера си с Уилям Фрейзър и се питаше защо ли изобщо си прави труда да излиза с когото и да било. Разбираше, че в емоционално отношение сама се е довела до задънена улица, но не знаеше как да се измъкне от това положение. Казваше си, че просто се е увлякла по Фрейзър и ще го преодолее, но в същото време чувствата ѝ пречеха да оцени компанията на други мъже, защото тяхното ниво ѝ се струваше много по-ниско.

Една вечер остана да работи до по-късно. Фрейзър беше отишъл на представление, но след това неочаквано се върна в службата. При влизането му Катерин стреснато вдигна поглед.

— Какво става тук, по дяволите? — изръмжа той. — Трябва ли да работиш като роб?

— Исках да довърша доклада, за да го вземете утре със себе си в Сан Франциско — отвърна тя.

— Можеше да ми го изпратиш по пощата. — Той седна срещу нея, изучавайки я. — Нямах ли по-интересни занимания вечер от писането на тъпи доклади?

— Тази вечер ми беше свободна.

Фрейзър се облегна на стола, сплете пръсти, опря на тях брадата си и загледа Катерин втренчено.

— Спомняш ли си какво ми каза първия ден в този кабинет?

— Тогава казах много глупости.

— Каза, че не искаш да бъдеш секретарка, а моя помощничка.

Тя се усмихна.

— Какво ли знаех тогава!

— Сега вече знаеш.

Тя го погледна.

— Не разбирам.

— Много е просто, Катерин — тихо рече той. — През последните три месеца ти всъщност беше моя помощничка. Сега официално ще те назнача за такава.

Тя го зяпаше невярваща.

— Сигурен ли сте, че...

— Не ти дадох по-скоро поста и заплатата, защото не исках да те плаша. Но вече знаеш, че можеш да вършиш тази работа.

— Не знам какво да кажа — заекна Катерин, — аз... няма да съжалявате, мистър Фрейзър.

— Вече съжалявам. Моите помощници ме наричат Бил.

— Бил.

Късно през нощта Катерин лежеше и си спомняше как я беше погледнал и как се беше почувствала от този поглед и дълго не можеше да заспи.

Няколко пъти бе писала на баща си да ѝ дойде на гости във Вашингтон. Гореше от желание да му покаже града, да го запознае с приятелите си и с Бил Фрейзър. Не беше получила отговор на последните две писма. Разтревожена, телефонира на чичо си в Омаха. Той вдигна телефона.

— Кати! Тъкмо щях да ти се обадя.

Сърцето на Катерин се сви.

— Как е татко?

Кратка пауза.

— Получи удар. Исках да ти се обадя, но баща ти ме помоли да почакам, докато се почувства по-добре.

Катерин стискаше слушалката.

— По-добре ли е?

— Боя се, че не, Кати — каза чичо й. — Парализиран е.

— Веднага тръгвам — рече Катерин.

Отиде да уведоми Бил Фрейзър.

— Съжалявам — каза той. — Мога ли да помогна с нещо?

— Не знам. Искам веднага да замина при него, Бил.

— Разбира се. — Той вдигна телефона.

Шофьорът му закара Катерин до жилището й, тя метна някакви дрехи в куфара си, после той я откара на летището. Фрейзър й беше уредил резервация за самолета.

Лелята и чичото на Катерин я чакаха на летището в Омаха и само един поглед й беше достатъчен, за да разбере, че е закъсняла. До погребалното бюро пътуваха в мълчание. Катерин не можеше да изрази обзелото я чувство на невъзвратима загуба и самотност. Част от нея беше умряла, нещо си беше отишло завинаги. Въведоха я в малък параклис. Тялото на баща й, облечен в най-хубавия му костюм, почиваше в прост ковчег. Времето го беше смалило, сякаш плътта му се бе износила от допира с живота. Чичото й подаде личните вещи на баща й — съкровища, събирани цял живот: петдесет долара, няколко стари снимки, няколко разписки, един часовник, един потъмнял сребърен нож за разрязване на хартия и всичките й писма до него — старателно завързани с връвчица и разръфани от четене. Жалко наследство, останало след един човек. Сърцето на Катерин се късаше заради баща й. Мечтите му бяха толкова големи, а успехите му — толкова нищожни. Спомняше си го бодър и жизнен, когато беше малка, а той се връщаше от път с пълен джоб пари и отрупани с подаръци ръце. Припомни си чудесните му изобретения, на които все не достигаше нещо. Не беше много, но само тези спомени й бяха останали от него. Катерин имаше да му каже толкова неща, изведнъж искаше да направи толкова за него, но вече беше късно.

Погребаха баща й в малките гробища до черквата. Катерин смяташе да прекара нощта при леля си и чичо си и на другия ден да

вземе влака. Но изведнъж почувства, че не би могла да остане и миг повече, обади се на летището и резервира място за следващия самолет за Вашингтон. Бил Фрейзър я чакаше на летището и присъствието му като че беше съвсем естествено. Естествено беше да се погрижи за нея, когато тя имаше нужда от него.

Заведе я на вечеря в една странноприемница във Вирджиния, тя започна да му разказва за баща си. Насред една забавна история се разплака, но странно — не изпитваше стеснение от Бил Фрейзър.

Той ѝ предложи да си вземе отпуска, но тя предпочиташе да бъде заета с работа, да мисли за нещо друго, а не за смъртта на баща си. Стана ѝ навик да вечеря един-два пъти седмично с Фрейзър. Той ѝ беше станал още по-близък.

Случи се без предварително паниране или обмисляне. Работиха до късно. Катерин проверяваше някакви документи и почувства, че Бил Фрейзър стои зад гърба ѝ. Пръстите му я докоснаха по шията — бавно и гальовно.

— Катерин...

Тя се обърна и се оказа в обятията му. Сякаш вече се бяха целували хиляди пъти, сякаш това беше и миналото, и бъдещето ѝ, всичко си бе в реда на нещата.

„Толкова е просто — мислеше си Катерин. — Било е толкова просто, но не съм знаела.“

— Вземи си палтото, любима — каза Бил Фрейзър, — отиваме у дома.

В колата седяха притиснати, ръката на Фрейзър нежно и покровителствено я обгръщаше. Никога не беше изпитвала такава щастие. Беше сигурна, че е влюбена в него, нямаше значение дали той я обича. Бил я харесваше и на нея това ѝ стигаше. Припомни си за Рон Питърсън и потръпна.

— Има ли нещо? — попита Фрейзър.

Катерин си спомни мотелската стая с мръсното напукано огледало. Погледна силното интелигентно лице на мъжа, който я прегръщаше.

— Вече не — благодарна отговори тя и преглътна. — Трябва да ти кажа нещо. Девствена съм.

Фрейзър се усмихна и учуден поклати глава.

— Невероятно. Как така попаднах на единствената девственица във Вашингтон?

— Опитвах се да поправя нещата — искрено рече Катерин, — но просто не се получи.

— Това ме радва — каза Фрейзър.

— Значи, нямаш нищо против?

Лицето му отново светна в шеговита усмивка.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Да, разбира се!

— Прекалено се тревожиш за това.

— Да, разбира се!

— Номерът е да се отпуснеш.

Тя мило поклати глава.

— Не, скъпи, номерът е да си влюбен.

След половин час колата спря пред неговия дом. Фрейзър я покани в библиотеката.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

Тя го погледна.

— Хайде да се качим горе.

Той я прегърна и силно я целуна. Катерин страстно се притисна до него, сякаш искаше да го погълне в себе си. „Ако тази нощ нещо се обърка, ще се самоубия. Наистина ще се самоубия“ — мислеше си тя.

— Хайде — каза той и я хвана за ръката.

Спалнята на Бил Фрейзър беше голяма стая, където си личеше, че живее сам мъж, с висок испански скрин до едната стена. В другия край имаше ниша с камина и маса за закуска пред нея. До едната стена имаше голямо двойно легло. Отляво бяха банята и стаята дрешник.

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш нещо? — попита Фрейзър.

— Не ми е нужно.

Той отново я прегърна и целуна. Катерин почувства, че е възбуден, и приятна топлина заля тялото ѝ.

— Ще се върна — рече Бил.

Катерин го гледаше как излиза от стаята. Беше най-хубавият, най-прекрасният мъж, когото познаваше. Седеше и мислеше за него и изведнъж разбра защо той е излязъл. Даваше ѝ възможност да се съблече сама, за да не изпитва неудобство. Бързо започна да сваля

дрехите си. След минута погледна голото си тяло и си рече: „Сбогом, света Катерино.“ Отиде до леглото и се пъкна между чаршафите.

Фрейзър влезе, облечен в халат от копринено моаре с цвят на боровинки. Приближи се до леглото, взрян в нея. Черната ѝ коса се беше разпиляла по бялата възглавница, красивото ѝ лице се открояваше. Беше още по-развълнуван, защото знаеше, че всичко е станало от само себе си.

Той смъкна халата и легна до нея. Изведнъж Катерин се сепна.

— Аз нямам нищо — каза тя. — Мислиш ли, че ще забременея?

— Да се надяваме.

Тя озадачено го погледна и отвори уста да попита какво има предвид, но той я затвори с устните си. Ръцете му се движеха по тялото ѝ, нежно го изучаваха, тя забрави всичко освен това, което ставаше с нея. Съзнанието ѝ се съсредоточи в една точка, тя чувстваше как Бил се опитва да проникне в нея, твърдо, пулсиращо, насилващо — миг на остра, неочаквана болка, после чуждото тяло започна да потъва все по-дълбоко в нея, движеше се във все по-лудешки ритъм. Бил я попита:

— Готова ли си?

Не беше съвсем наясно за какво трябва да е готова, но каза:

— Да.

Изведнъж той извика:

— О, Кати! — И след последен единичен гласък остана да лежи неподвижен върху нея.

Когато всичко свърши, Бил я попита:

— И на тебе ли ти беше хубаво?

— Да, беше чудесно — отвърна Катерин.

— С времето става по-хубаво — допълни той.

Обзета от радост, че може да му донесе такава щастие, тя се опита да не се тревожи от разочарованието, което е изпитала. Може би беше както с маслините. Човек трябва да придобие вкус към това. Лежеше в ръцете му, оставяйки се гласът му да я гали, да я успокоява, ѝ си мислеше: „Ето това е важното — да бъдем заедно като две човешки същества, които се обичат и споделят любовта си.“ Беше чела прекалено много изпълнени с драматизъм любовни романи, беше слушала твърде обещаващи любовни песни. Очакваше прекалено много. Или пък — ако беше истина, трябваше да се примири, че е

фригидна. Сякаш прочел мислите ѝ, Фрейзър я притисна по-близо до себе си и каза:

— Не се тревожи, ако си разочарована, любима, първия път винаги боли.

Когато Катерин не му отговори, Фрейзър се надигна на лакът и загрижено я попита:

— Как се чувстваш?

— Прекрасно — бързо каза тя и се усмихна. — Ти си най-добрият любовник, когото съм имала.

Целуна го и го прегърна, за да усеща топлината и сигурността, които той ѝ даваше, и най-накрая стегнатият възел в нея започна да се разхлабва, тя се отпусна и се почувства доволна.

— Искаш ли бренди? — попита Бил.

— Не, благодаря.

— Смятам да си наляя едно. Не всяка вечер човек спи с девица.

— Имаше ли нещо против? — попита го Катерин.

Той ѝ хвърли онзи странен, разбиращ поглед, понечи да каже нещо, после размисли.

— Не.

В гласа му имаше някаква нотка, която тя не можеше да разбере.

— Дали... — Катерин преглътна. — Дали съм в ред?

— Прекрасна си — каза той.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Знаеш ли, едва не се отказах да спя с теб. Знаеш ли защо?

— Защо?

— Страхувах се, че няма да искаш да ме видиш повече.

Той се изсмя.

— Това са бабини приказки, поощрявани от разтревожени майки, които искат да опазят дъщерите си. Сексът не разделя хората, Катерин, той ги сближава.

Беше истина. Тя не беше чувствала никого по-близък от него. Външно може би си беше същата, но знаеше, че се е променила.

Младото момиче, дошло в този дом вечерта, беше изчезнало завинаги. На негово място вече беше една жена. Жената на Уилям Фрейзър. Най-последно беше намерила тайнствения Свети Граал. С търсенето беше приключено.

Сега дори онези във ФБР щяха да бъдат доволни.

6. НОЕЛ

Париж, 1941 година

През 1941 година Париж щедро предлагаше на някои хора благоприятни възможности да натрупат богатства, но за други си беше жив ад. Думата „Гестапо“ всяваше ужас. Действията на Гестапо бяха главна тема на разговорите, които се водеха шепнешком. Преследванията на френските евреи, които започнаха като на шега със счупването на няколко витрини, умело бяха превърнати от Гестапо в систематично конфискуване, изолация и изстребление.

На 29 май беше издадена нова наредба — „... шестоъгълна звезда с размер на човешка длан и с черен ръб. Задължително да бъде изработена от жълт плат и да има черен надпис «ЕВРЕИН». Трябва да бъде здраво защита на дрехите на видно място вляво на гърдите и да се носи от всички над шест години.“

Не всички французи приемаха да бъдат мачкани от германския ботуш. Маките — участниците във Френската съпротива, се бореха умно и упорито, ала когато залавяха тях, ги избиваха особено изобретателно.

Една млада графиня беше принудена да подслони местното немско командване в приземния етаж на фамилия си замък край Шартр, а в същото време криеше на тавана петима издирвани участници в Съпротивата. Двете групи не се срещнаха, но за три месеца косата на графинята побеля напълно.

Германците живееха така, както се полага на победители, ала средните французи страдаха от недостиг на всичко с изключение на студа и мизерията. Газта се разпределяше под режим, нямаше отопление. Парижани преживяха зимата, като купуваха с тонове трици, складираха ги в едната половина на апартаментите и отопляваха другата половина чрез специални печки за горене на трици.

Всичко — от цигарите и кафето до кожите — беше ерзац. Французите се шегуваха, че няма разлика какво ядат — вкусът е един

и същ. Французойките, известни като най-елегантните жени в света, носеха опърпани палта от овчи кожи вместо от вълна и обувки с дървени подметки, чието тракане по улиците на Париж напомняше конски тропот. Не достигаха и захаросаните бадеми — традиционна почерпка на кръщение, и сладкарниците приемаха поръчки по списък. Из улиците се срещаха някое и друго такси, но най-разпространената форма на транспорт бяха велосипедите тандеми.

Както винаги при продължителни кризи, театърът беше в разцвет. В киното и в театъра хората търсеха убежище от смазващата действителност на ежедневието.

Ноел Паж стана звезда само за една вечер. Ревниви актьори шушукаха, че се дължало единствено на властта и таланта на Арман Готие. Наистина Готие даде началния тласък на кариерата ѝ, но сред театралите важи аксиомата, че звездата се създава единствено от публиката — този безлик, капризен, боготворящ, променлив арбитър на съдбата на изпълнителя. А публиката боготвореше Ноел.

Арман Готие горчиво съжаляваше за ролята си в кариерата на Ноел. Тя вече нямаше нужда от него, свързваше ги само някаква прищявка и той живееше в постоянен страх, че един ден Ноел ще го напусне. По-голямата част от живота му беше свързана с театъра, но никога не беше срещал жена като нея. Тя ненаситно поглъщаше и учеше всичко, което той можеше да ѝ покаже, и искаше още и още. Метаморфозата, която се извършваше с нея, беше невероятна: в началото колебливо усвояваше репликите, та накрая да овладее същината на образа. От самото начало Готие знаеше, че Ноел ще стане звезда — беше безспорно, — но след като я опозна по-добре, се изненада, че не това е нейната цел. Всъщност актьорското майсторство не я интересуваше.

Отпърво Готие просто не можеше да повярва. Да стане звезда, безусловно беше върхът. Но за Ноел това беше просто един трамплин и Готие изобщо нямаше представа каква е реалната ѝ цел. Тя беше едно тайнство, загадка и Готие имаше чувството, че колкото повече я опознава, толкова по-малко я разбира. Както при китайските кутии — отваряш една, а в нея намираш друга, и това се повтаряше отново и отново. Готие се гордееше, че познава хората и особено жените, затова се вбесяваше, че не знае абсолютно нищо за жената, с която живее и която обича. Предложи ѝ да се оженят и тя отговори „Да, Арман“, но

той разбираше, че за нея това не означава нищо, нищо повече от годежа ѝ с Филип Сорел или Господ знае с колко други мъже в миналото ѝ. Съзнаваше, че тази сватба никога няма да се състои. Когато беше готова, Ноел щеше да продължи по своя път.

Готие беше убеден, че всеки мъж, който я срещне, се опитва да я отведе в леглото си. Знаеше също така от приятелите си, които му завиждаха, че никой от тях не е успял.

— Късметлия си, негоднико — каза му един приятел, — сигурно си надарен като бик. Предложих ѝ яхта, собствен замък с прислуга в Кап д'Антиб, а тя ми се изсмя.

Друг приятел — банкер — му рече:

— За първи път попадам на нещо, което не може да се купи с пари.

— Ноел ли?

Банкерът кимна.

— Да. Казах ѝ да определи сама цената си. Тя отговори, че това не я интересува. С какво я държиш, приятелю?

И Арман Готие би искал да знае отговора на този въпрос.

Спомняше си как бе открил първата пиеса за нея. Прочете не повече от десетина страници и разбра, че точно това му трябва. Беше драма за жена, чийто съпруг е отишъл на война. Един ден в дома ѝ се появява войник, който казва, че е приятел на мъжа ѝ и са служили заедно на Източния фронт. После жената се влюбва във войника, без да знае, че е убиец психопат и че животът ѝ е в опасност. Образът на жената беше превъзходен и Готие незабавно се съгласи да постави пиесата, при условие че Ноел Паж играе главната роля. Спонсорите не бяха склонни да дадат главната роля на неизвестна актриса, но се съгласиха да я прослушат. Готие побърза да съобщи добрата новина на Ноел. Беше дошла при него, защото искаше да стане звезда, и сега той щеше да изпълни желанието ѝ. Казваше си, че това ще ги сближи истински, ще я накара истински да го обикне. Ще се оженят и тя ще бъде негова завинаги.

Но когато ѝ го съобщи, Ноел просто го погледна и рече:

— Чудесно, Арман, благодаря ти — така както би му благодарила за точното време или за огънчето за цигарата ѝ.

Готие дълго я наблюдава, съзнаваше, че у нея нещо е прекършено, че някакво нейно чувство е умряло или никога не е съществувало и никой никога не би могъл да я притежава. Разбираше го и все пак не можеше да повярва, защото виждаше едно красиво предано момиче, изпълняващо с радост всеки негов каприз, без да иска нищо в отплата. Готие я обичаше, затова отхвърли тези съмнения и започнаха да работят върху пиесата.

На прослушването Ноел беше блестяща и както очакваше Готие, получи ролята без никакви условия. Когато след два месеца в Париж се състоя премиерата, за една вечер Ноел се превърна в най-голямата звезда на Франция. Критиците бяха готови да се нахвърлят срещу пиесата и срещу Ноел, знаейки, че Готие е поверил главната роля на любовницата си — актриса без никакъв опит, а такова нещо не беше за изпускане. Но тя ги заплени напълно — търсеха нови суперлативи, за да опишат изпълнението и красотата ѝ. Пиесата пожъна нечуван успех.

Всяка вечер след спектакъла гримьорната на Ноел се изпълваше с посетители. Тя приемаше всички — обуцари, войници, милионери, продавачки — и се отнасяше към всички еднакво търпеливо и любезно. Готие я наблюдаваше изумен. „Сякаш е принцеса, която приема своите поданици“ — мислеше си той.

В продължение на година Ноел получи три писма от Марсилия. Късаше ги, без да ги отваря, и накрая те престанаха да идват.

През пролетта игра главната роля в един филм, режисиран от Арман Готие, след което се прочу още повече. Готие се чудеше на търпението ѝ, когато даваше интервюта или я снимаха. Повечето звезди мразеха това и го правеха само заради рекламата или от самолюбие. Но Ноел не се вълнуваше от тези неща. Променяше темата на разговора, когато Готие я питаше защо не използва възможността да отиде на почивка в Южна Франция, а предпочита да остане в студения дъждовен Париж да позира до премала за „Матен“, „Птит Паризиен“ или „Илюстрацион“. И добре, че не знаеше истинската причина, защото щеше да бъде смаян. Основанията на Ноел бяха много прости.

Тя правеше всичко това заради Лари Дъглас.

Когато позираше за снимки, си представяше как някогашният ѝ любовник взима списанието и я познава. Когато играеше в някой филм, виждаше как Лари Дъглас седи в киносалона в някоя далечна страна и я гледа. Ролите ѝ бяха едно напомняне за него, вест от

миналото, сигнал, който един ден ще го върне при нея, а това беше единственото, което Ноел искаше — да се върне при нея, за да го унищожи.

Благодарение на Кристиан Барбе досието ѝ за Лари Дъглас непрекъснато набъбваше. Дребничкият детектив се премести в голям луксозен апартамент на улица „Рише“ близо до „Фоли Бержер“. Когато Ноел го посети в новата кантора за първи път, той се изхили на изненадата ѝ и обясни:

— Евтино го взех. Кантората е била на евреин.

— Казахте, че имате новини за мен — рязко го пресече Ноел.

Самодоволната му усмивка изчезна.

— А, да.

Наистина имаше новини. Не беше лесно да получава информация от Англия под носа на нацистите, но намираще начини. Подкупваше моряци от неутрални кораби, които нелегално му пренасяха писма от една детективска агенция в Лондон. Но това беше само един от начините. Барбе апелираше към патриотизма на участниците във Френската съпротива, към хуманността на Международния червен кръст и към алчността на черноборсаджиите с връзки във Великобритания. На всички разправяше различна история и информацията продължаваше да тече.

Той вдигна доклада от бюрото си.

— Вашият приятел е бил свален над Ламанша — каза Барбе без предисловие.

С крайчеца на окото наблюдаваше Ноел, очакваше надменната ѝ маска да рухне и изпитваше удоволствие от болката, която ѝ причинява. Но изражението ѝ изобщо не се промени. Тя го погледна и уверено каза:

— Спасили са го.

Барбе я гледаше облещен, преглътна и отговори от немай-къде:

— Е, да. Бил е прибран от британски спасителен кораб.

Чудеше се как би могла да знае.

Всичко в тази жена го объркваше, мразеше я като клиентка и се изкушаваше да се откаже от нея, но знаеше, че ще бъде глупаво.

Веднъж се опита да я сваля, намеквайки, че услугите му няма да бъдат толкова скъпи, ала Ноел го сръза така безцеремонно, че той се

почувства недодялан простак. Никога нямаше да ѝ го прости това. Един ден тази префърцунена кучка ще ми плати, обещавахе си Барбе.

Но сега Ноел стоеше в кантората му с израз на отвращение, изписан на красивото ѝ лице, и Барбе бързешком продължи нататък, нетърпелив да се отърве от нея.

— Ескадрилата му е преместена в Къртън, Лицкълншир. Летят на изстребители „Хърикан“ и... — Ноел се интересувахе от друго.

— Годежът му с дъщерята на адмирала е разтурен, нали?

Изненадан, Барбе вдигна поглед и измънка:

— Да. Тя е разбрала за другите жени.

Сякаш Ноел вече беше чела сведенията. Омразата, която я свързвахе с Лари Дъглас, беше толкова силна, че явно не можеше да му се случи нищо важно, без тя да го почувства. Ноел взе доклада на детектива и си тръгна. Вкъщи бавно го прочете, после внимателно го сложи при другите и ги заключи на тайно място.

Един петък след представление сваляше грима си, когато на вратата на гримьорната ѝ се почука и влезе Мариюс — старият сакат портиер.

— Извинете, мис Паж, един господин помоли да ви донеса това.

Ноел погледна в огледалото и видя, че той носи огромен букет от червени рози в изящна ваза.

— Остави я там, Мариюс — каза Ноел и го загледа как поставя внимателно вазата на една маса.

Беше краят на ноември и в Париж не бяха виждали рози повече от три месеца. Бяха може би четири дузини, рубиненочервени, с дълги дръжки и капчици роса.

Любопитна, Ноел взе визитната картичка, на която пишеше:

„На прекрасната фройлайн Паж. Бихте ли вечеряли с мен?

Генерал Ханс Шайдер“

Вазата беше от скъп холандски порцелан със сложен рисунък. Генерал Шайдер доста се беше постарал.

— Той чака отговор — рече портиерът.

— Кажи му, че никога не вечерям, и занеси цветята вкъщи на жена си.

Той я зяпна изненадан.

— Но генералът...

— Това е всичко.

Мариус кимна, взе вазата и бързо излезе. Ноел знаеше, че портиерът тутакси ще разтръби как е показала пренебрежение към един генерал. Беше се случвало и с други немски големци и французите гледаха на нея като на героиня. Беше смешно. Истината беше, че Ноел нямаше нищо против нацистите, те просто ѝ бяха безразлични. Не бяха част от живота ѝ, не влизаха в плановете ѝ. Тя просто ги търпеше и чакаше деня, когато ще си отидат. Знаеше, че ако се обвърже с някой германец, ще си навреди. Може би не в момента, но Ноел не се интересуваше от настоящето, а от бъдещето. Смяташе идеята за хилядолетно господство на Третия райх за кръгла глупост. Всеки студент по история знае, че рано или късно всички победители биват победени. Но тя нямаше намерение да дава основания на сънародниците си да се нахвърлят срещу нея след изгонването на германците. Нацистката окупация съвсем не я засягаше и когато възникнеше тази тема — а това непрекъснато ставаше, — Ноел избягваше да я обсъжда.

Очарован от отношението ѝ, Арман Готие често се опитваше да я предизвика на тази тема.

— Нима не те засяга, че нацистите завладяха Франция?

— Има ли значение дали ме засяга?

— Не е там работата. Ако всеки приема нещата като теб, ще бъдем прокълнати.

— И така сме прокълнати, нали?

— Не и ако вярваме в свободната воля. Смяташ ли, че съдбата ни е предопределена още от раждането.

— До известна степен — да. Дадени са ни тяло, място на раждане, обществено положение, но това не означава, че не можем да се променяме. Можем да станем такива, каквито искаме.

— Ето точно това е моята теза. Ето защо трябва да се борим срещу нацистите.

Тя го погледна.

— Защото Бог е на наша страна.

— Да — отвърна Готие.

— Ако има Бог — логично продължи Ноел, — който е създал и тях, значи той е и на тяхна страна.

През октомври по случай първата годишнина от премиерата с Ноел спонсорите организираха празненство за актьорския състав в „Тур д’Аржан“. Присъстваха актьори, банкери и влиятелни бизнесмени. Гостите бяха предимно французи, но имаше и дузина германци. Няколко от тях в униформа и без един, всички с млади французойки. Изключение правеше около четиридесетгодишен немски офицер с дълго, слабо интелигентно лице, дълбоки зелени очи и стегнато тяло на спортист. Тесен белег пресичаше лицето му от скулата до брадичката. През цялата вечер Ноел усещаше, че той я наблюдава, но не се приближи до нея.

— Кой е този мъж? — нехайно попита тя един от домакините.

Той погледна офицера, който седеше сам на масата и отпиваше от шампанското, после изненадан се обърна към Ноел:

— Нима не знаеш? Мислех, че ти е приятел. Това е генерал Ханс Шайдер. От Генералния щаб.

Ноел си спомни розите и картичката.

— Защо смяташ, че ми е приятел?

Човекът се смути.

— Естествено предполагам... исках да кажа, че всяка пиеса или филм, които се правят във Франция, трябва да бъдат одобрени от германците. Когато цензорът се опита да спре новия ти филм, генералът лично се намеси и даде съгласието си.

В този момент Арман Готие запозна Ноел с някакъв човек и темата на разговора се промени.

Ноел не обърна повече внимание на генерал Шайдер.

На другата вечер намери в гримьорната си една роза в малка ваза и картичка, на която пишеше:

„Може би трябва да започнем с нещо по-малко.
Възможно ли е да ви видя?

Ханс Шайдер.“

Ноел скъса бележката и хвърли цветето в кошчето за боклук.

След тази вечер установи, че почти навсякъде, където ходеха двамата с Арман Готие, присъстваше и генерал Шайдер. Винаги стоеше на заден план и я наблюдаваше. Случваше се твърде често, за да бъде съвпадение. Ноел разбираше, че той сигурно полага много усилия, за да следи действията ѝ и да си осигурява покани навсякъде, където ще присъства и тя.

Чудеше се защо толкова се интересува от нея, но това беше само несериозно предположение и всъщност не я тревожеше. От време на време тя се забавляваше, като приемаше някоя покана, но после не отиваше, а на следващия ден проверяваше от домакинята дали генерал Шайдер е присъствал. Отговорът винаги беше „да“.

Въпреки бързите смъртни наказания, налагани от нацистите на всички, които им се противопоставяха, саботажите в Париж продължаваха. Освен партизаните действаха десетки маки групи от свободолюбиви французи, които рискуваха живота си и се бореха с врага както можеха. Избиваха германски войници от засада, взривяваха камиони с провизии, минираха мостове и влакове. Акциите им бяха изобличавани в цензурираните всекидневници като позорни, но за лоялните французи това бяха славни подвизи. Във вестниците непрекъснато се появяваше едно име, по-точно псевдоним — Хлебарката: беше вездесъщ и Гестапо все не можеше да го залови. Никой не знаеше кой е той. Някои смятаха, че е англичанин, който живее в Париж, според друго предположение бил агент на генерал Дьо Гол — водача на комитета „Свободна Франция“. Някои дори твърдяха, че е непокорен германец. Каквото и да беше, рисунки на хлебарки започнаха да се появяват из цял Париж — по сградите, по тротоарите, дори в Главната квартира на германската армия. Гестапо съсредоточи усилията си за залавянето му. Едно беше неоспоримо. Хлебарката веднага беше станал народен герой.

В един дъждовен декемврийски следобед Ноел отиде на откриването на изложбата на млад художник, когото двамата с Арман познаваха. Изложбата беше в една галерия на улица „Фобус Сент Оноре“. Залата беше претъпкана. Присъстваха много знаменитости,

гъмжеше от фотографии. Ноел обикаляше от картина на картина, изведнъж почувства, че някой я докосва по ръката. Обърна се и се намери лице в лице с мадам Роз. Трябваша ѝ няколко мига, за да се сети коя е. Познатото грозновато лице си беше същото, но изглеждаше с двадесет години по-старо, като че ли чрез някаква алхимия на времето тя се беше превърнала в собствената си майка. Беше с голяма черна пелерина и някъде в подсъзнанието на Ноел се мярна, че не носи задължителната жълта еврейска звезда.

Ноел понечи да заговори, но по-възрастната жена я спря, стискайки ѝ ръката.

— Може ли да се видим? — едва чуто я попита тя. — В „Дьо Маго“.

Преди Ноел да ѝ отговори, мадам Роз изчезна в тълпата, а фотографите наобиколиха актрисата. Докато им позираше усмихната, тя си припомни мадам Роз и племенника ѝ Израел Кац. И двамата ѝ бяха помогнали, когато имаше нужда. Ноел се запита какво ли ще иска мадам Роз. Вероятно пари.

След двадесет минути се измъкна и взе такси до площад „Сен Жермен де Пре“. Цял ден бе ръмяло, а сега дъждът бе преминал в студена шибача лапавица. Таксито спря пред „Дьо Маго“ и Ноел излезе на хапещия студ. Изведнъж до нея изникна мъж в дъждобран и широкопола шапка. Трябваша ѝ няколко мига, за да го познае. И той като леля си изглеждаше по-стар, но промяната беше много по-дълбока. Той излъчваше нещо властно и силно, което по-рано не притежаваше. Беше отслабнал, очите му бяха хлътнали, като че ли не беше спал няколко дни. Ноел забеляза, че също не носи жълтата еврейска звезда.

— Хайде да се скрием от дъжда — каза Израел Кац.

Хвана я за ръката и я вкара в кафенето. Вътре имаше половин дузина посетители, само французи. Израел отведе Ноел на маса в дъното.

— Искаш ли да пиеш нещо? — попита той.

— Не, благодаря.

Кац свали шапката, която беше съвсем мокра, и Ноел разгледа лицето му. Веднага разбра, че няма да ѝ иска пари. Той я наблюдаваше.

— Все още си красива, Ноел — тихо промълви Кац. — Гледал съм всичките ти филми и пиеси. Ти си голяма актриса.

— Защо не дойде да ме видиш зад кулисите?

Израел се поколеба, после се усмихна.

— Не исках да те поставям в неудобно положение.

Няколко мига Ноел го гледаше, не можеше да разбере какво има предвид. За нея „евреи“ беше просто дума, която се появяваше от време на време във вестниците, но не означаваше нищо, ала какво ли беше да живееш с нея, да бъдеш евреин в страна, заклела се да те премахне, да те унищожи, особено когато това е родината ти.

— Сама избирам приятелите си — отговори Ноел. — Никой не може да ми нарежда с кого да се срещам.

Израел се усмихна с горчивина.

— Не хаби смелостта си напразно — посъветва я той. — Използвай я, където може да помогнеш.

— Разкажи ми за себе си.

Кац сви рамене.

— Не вода бляскав живот. Станах хирург. Учих при доктор Анжибуст. Чувала ли си за него?

— Не.

— Той е много голям сърдечен хирург. Бях негово протеже. После нацистите ми отнеха правото да практикувам. — Кац вдигна красиво изваяните си ръце и започна да ги разглежда, като че ли бяха чужди. — Така станах дърводелец.

Тя се вторачи в него, после попита:

— Това ли е всичко?

— Разбира се — изненадан отвърна Израел. — Защо?

Ноел отхвърли мисълта, която се въртеше в подсъзнанието ѝ.

— Нищо. Защо искаше да ме видиш?

Той се наведе към нея и снижи глас.

— За да те помоля за една услуга. Един приятел...

В този миг вратата се отвори и четирима германски войници влязоха в бистрото. Водеше ги ефрейтор, който извика:

— Внимание! Проверка на документите за самоличност.

Израел Кац настръхна, сякаш надяна маска. Ноел видя как мушна дясната си ръка в джоба на дъждобрана. Хвърли поглед към тясното коридорче, което водеше към задния изход, но един от войниците вече го беше преградил. Тихо, но настоятелно Израел каза:

— Махни се от мен. Бързо излез навън.

— Защо? — поиска да знае Ноел.

Германците проверяваха документите на посетителите, седнали до изхода.

— Не задавай въпроси — нареди й той. — Просто тръгвай.

За миг Ноел се поколеба, после стана и се отправи към вратата. Войниците се насочваха към съседната маса. Израел бутна стола назад, за да си освободи място за действие. Това привлече вниманието на двама от войниците. Те се приближиха към него.

— Документите за самоличност.

Някак си Ноел разбра, че войниците търсят Израел, че той ще се опита да избяга и те ще го убият. Нямаше никакъв шанс.

Обърна се към него и викна:

— Франсоа! Ще закъснеем за театъра. Плати сметката и да вървим.

Войниците изненадани я погледнаха. Ноел тръгна обратно към масата. Ефрейтор Шулц застана пред нея. Беше русо двадесетгодишно момче с розови бузи.

— Този мъж с вас ли е, госпожице? — попита той.

— Разбира се! Нямате ли друга работа, та тормозите почтените френски граждани? — ядосано запита Ноел.

— Съжалявам, уважаема фройлайн, но...

— Не съм ви уважаема фройлайн! — сопна се Ноел. — Аз съм Ноел Паж. Аз съм звездата на театър „Вариете“, а този мъж ми е колега. Днес ще вечерям с моя добър приятел генерал Ханс Шайдер и когато му разкажа за вашето държание, той ще побеснее!

В очите на ефрейтора проблесна някакъв спомен, но Ноел не разбра дали се е сетил коя е, или се е уплашил от генерал Шайдер.

— Съжалявам, фройлайн — заекна той, — разбира се, че ви познавам. — Обърна се към Израел Кац, който седеше мълчалив с ръка в джоба на палтото си. — Но не познавам този господин.

— Щяхте да го познавате, ако ходехте понякога на театър, варвари такива — рече Ноел с язвително презрение. — Арестувани ли сме, или можем да си вървим?

Младият ефрейтор съзнаваше, че всички очи са насочени към него. Трябваше да вземе незабавно решение.

— Разбира се, че фройлайн и нейният приятел не са арестувани — отговори той. — Извинявам се, ако съм ви притеснил. Аз...

Израел Кац погледна войника и рече хладнокръвно:

— Навън вали, ефрейтор. Някой от вашите хора може ли да ни извика такси?

— Разбира се. Веднага.

Израел се качи с Ноел в таксито, а ефрейторът стоеше и гледаше как то потегля. Когато таксито спря на един светофар след три пресечки, Израел отвори вратата, стисна ръката на Ноел и изчезна в нощта, без да промълви и дума.

В седем часа вечерта Ноел влезе в гримьорната си в театъра, вътре я чакаха двама мъже. Единият беше младият немски ефрейтор от бистрото. Другият беше в цивилно облекло. Беше голобрад албинос с розови очи и приличаше на неоформено бебе. Беше прехвърлил тридесетте, лицето му беше кръгло като месечина. Гласът му беше тънък и почти смешно женствен, но в него имаше нещо неизразимо — убийствено и смразяващо.

— Госпожица Ноел Паж?

— Да.

— Аз съм полковник Курт Мюлер от Гестапо. Мисля, че познавате ефрейтор Шулц.

Ноел се обърна с безразличие към ефрейтора.

— Не, не мисля, че се познаваме.

— Днес следобед в кафенето — услужливо каза ефрейторът.

Ноел се обърна към Мюлер:

— Запознавам се с толкова много хора.

Полковникът кимна.

— Щом имате толкова приятели, сигурно ви е трудно да запомните всички, фройлайн.

Тя кимна.

— Точно така.

— Например този приятел, с когото сте били днес следобед. — Той млъкна, наблюдавайки очите на Ноел. — Казали сте на ефрейтор Шулц, че е ваш колега от театъра.

Ноел изненадана погледна мъжа от Гестапо.

— Ефрейторът сигурно не ме е разбрал правилно.

— Не, фройлайн — с негодувание се намеси ефрейторът, — вие казахте, че...

Полковникът се обърна и му хвърли смразяващ поглед. Ефрейторът затвори уста наред думата.

— Може би — любезно каза Курт Мюлер. — Това лесно може да се случи, когато човек разговаря на чужд език.

— Така е — бързо отвърна Ноел.

С крайчеца на окото видя, че лицето на ефрейтора почервения от гняв, но той мълчеше.

— Извинявам се, че напразно ви безпокоихме — рече Курт Мюлер.

Ноел почувства, че раменете ѝ се отпускат, и изведнъж осъзна колко е била напрегната.

— Моля ви, няма защо. Мога ли да ви предложа билети за представлението?

— Аз съм го гледал — отговори гестаповецът, — а ефрейтор Шулц вече си е купил билет. Но все пак благодаря.

Той тръгна към вратата, ала спря.

— Когато сте нарекли ефрейтор Шулц варварин, той решил тази вечер да си купи билет за вашето представление. Само че разглеждал снимките на актьорите във фоайето и не видял снимката на вашия приятел от кафенето. Тогава ми се обади.

Сърцето на Ноел заби бързо.

— Само за информация, госпожице, щом не е ваш колега, кой е той?

— Един... един приятел.

— Как се казва? — Тънкият глас все още беше тих, но в него се долавяше заплаха.

— Има ли значение? — попита Ноел.

— Приятелят ви отговаря на описанието на един престъпник, когото издирваме. Бил е забелязан около площад „Сен Жермен де Пре“ днес следобед.

Ноел стоеше и го гледаше, но умът ѝ трескаво работеше.

— Името на вашия приятел? — настойчиво повтори полковник Мюлер.

— Аз... не го знам.

— А, значи е бил непознат?

— Да.

Студените му розови очи бяха впити в нейните.

— Седели сте с него. Попречили сте на войниците да проверят документите му. Защо?

— Съжалих го — каза Ноел. — Той се приближи към мен...

— Къде?

Ноел бързо прецени, че може би някой ги е видял да влизат заедно в бистрото.

— Пред кафенето. Каза ми, че войниците го търсят, защото е откраднал продукти за жена си и децата си. Стори ми се такава дребно престъпление, че аз... — Тя умоляващо погледна Мюлер. — Аз му помогнах.

Мюлер я изгледа, после възхитен кимна.

— Разбирам защо сте голяма звезда. — Усмивката му изчезна, а гласът му стана още по-тих: — Нека ви дам един съвет, мадмоазел Паж. Ние искаме да бъдем в добри отношения с французите. Искаме да бъдете не само наши съюзници, но и приятели. Ала всеки, който помага на врага ни, става наш враг. Ще заловим вашия приятел, госпожице, ще го разпитаме и обещавам ви — той ще проговори.

— Няма от какво да се страхувам — каза Ноел.

— Грешите. — Тя едва чуваше гласа му. — Трябва да се страхувате от мен. — Полковник Мюлер кимна на ефрейтора и тръгна към вратата. Обърна се още един път. — Ако разберете нещо за своя приятел, веднага ми се обадете. Ако не го направите...

Той ѝ се усмихна. Двамата мъже излязоха.

Изтощена, Ноел се отпусна на един стол. Знаеше, че не е била убедителна, но я завариха съвсем неподготвена. Беше съвсем сигурна, че инцидентът е забравен. Сега си припомни някои от историите, които беше чувала за Гестапо, и леко потръпна. Ако хванат Израел Кац и той наистина проговори... Може да им каже, че са стари приятели и е излъгала, че не го познава. Но едва ли е толкова важно. Освен ако... Името, което ѝ се въртеше в главата в кафенето, отново ѝ хрумна.

Хлебарката.

След половин час, когато излезе на сцената, си наложи да не мисли за нищо друго освен за ролята. Публиката съумя да я оцени и я възнагради с изключителни овации. Тя още чуваше аплодисментите, когато се отправи към гримьорната и отвори вратата. На един стол

седеше генерал Ханс Шайдер. Щом Ноел влезе, той се изправи и учтиво каза:

— Съобщиха ми, че тази вечер имаме уговорена вечеря.

Вечеряха във „Фрю Пердю“ край Сена на тридесетина километра от Париж. Дотам ги закара шофьорът на генерала в лъскава черна лимузина. Дъждът беше спрял и нощта беше хладна и приятна. Генералът не спомена за инцидента през деня, докато се хранеха. Отпърво Ноел понечи да му откаже, но реши, че трябва да разбере какво знаят германците и какви неприятности трябва да очаква.

— Днес следобед ми се обадиха от Главната квартира на Гестапо — рече генерал Шайдер. — Съобщиха ми, че сте казали на ефрейтор Шулц, че ще вечеряме заедно. — Ноел го гледаше и мълчеше. Той продължи: — Реших, че ще ви стане много неприятно, ако кажа „не“, а на мен ще ми бъде много приятно, ако кажа „да“. — Генералът се усмихна. — И ето ни тук.

— Толкова е смешно — започна Ноел. — Да помогнеш на един нещастен човек, който е откраднал някакви продукти...

— Недейте! — рязко я прекъсна генералът. Ноел го погледна изненадана. — Не правете грешката да смятате всички германци за глупаци. И не подценявайте Гестапо.

Ноел каза:

— Но аз нямам нищо общо с тях, генерале.

Той си играеше със столчето на чашата за вино.

— Полковник Мюлер подозира, че сте помогнали на един човек, когото той усилено търси. Ако е истина, може да имате големи неприятности. Полковник Мюлер нито прощава, нито забравя. — Шайдер я погледна и продължи внимателно: — Но, от друга страна, ако не се срещнете повече с този приятел, цялата история би могла да се забрави. Искате ли коняк?

— Да, моля — отвърна Ноел.

Той поръча две чаши бренди „Наполеон“.

— Откога живеете с Арман Готие?

— Сигурна съм, че знаете отговора на този въпрос — рече Ноел.

Генерал Шайдер се усмихна.

— Всъщност, да. Но исках да ви питам защо досега все отказвахте да вечеряте с мен? Заради Готие ли?

Ноел поклати глава.

— Не.

— Разбирам — рече той хладно.

В гласа му имаше нотка, която я изненада.

— Париж е пълен с жени — каза Ноел. — Можете да си изберете която искате, сигурна съм.

— Не ме познавате — тихо каза генералът. — Иначе нямаше да го кажете. В Берлин имам жена и дете. Много ги обичам, но вече над година не съм с тях и нямам представа кога пак ще ги видя.

— Кой ви е карал да идвате в Париж? — Ноел беше жестока.

— Не го казах, за да търся съчувствие. Просто исках да обясня нещо за себе си. Не съм склонен към случайни връзки. Когато ви видях за първи път на сцената, с мен се случи нещо. Изпитах силно желание да ви опозная. Бих искал да бъдем добри приятели.

Начинът, по който говореше, показваше спокойно достойнство.

— Не мога да ви обещаю нищо — промълви Ноел.

Той кимна.

— Разбирам.

Естествено нищо не разбираше. Ноел нямаше намерение да се среща отново с него. Генерал Шайдер тактично смени темата. Разговаряха за актьорското изкуство и за театъра и Ноел беше изненадана от познанията му. Притежаваше еkleктичен ум и дълбока интелигентност. Непринудено скачаше от тема на тема, изтъквайки, че имат еднакви интереси. Правеше го умело и Ноел се забавляваше. Беше се потрудил доста, за да проучи произхода ѝ. Изглеждаше като типичен германски генерал в маслинозелената си униформа — силен и властен, ала притежаваше някаква благост, която издаваше, че е съвсем различен човек, нещо интелектуално, присъщо на учените, а не на военните. Но все пак на лицето му имаше белег.

— Откъде ви е този белег? — попита го Ноел.

Той прокара пръст по дълбоката резка.

— Дублирах се преди много години — сви рамене Шайдер. — На немски го наричаме „славен белег“.

Обсъждаха нацистката философия.

— Ние не сме чудовища — заяви генералът. — И нямаме желание да владеем света. Но не смятаме да седим със скръстени ръце, докато продължават да ни наказват за война, която сме загубили преди

повече от двадесет години. Версайският мирен договор беше едно заробване, от което германският народ най-после се освободи.

Разговаряха за окупацията на Париж.

— Вашите френски войници не са виновни, че завзехме града толкова лесно — рече генерал Шайдер. — Голяма част от отговорността трябва да падне върху Наполеон Трети.

— Шегувате се — възкликна Ноел.

— Съвсем сериозно говоря — увери я той. — По времето на Наполеон тълпите постоянно са използвали криволичещите заплетени улички на Париж за барикади и засади срещу неговите войници. За да прекрати това, той упълномощил барон Йожен-Жорж Осман да изправи улиците и да построи хубавите широки булеварди. Булевардите, по които навлязоха нашите войски. Боя се, че историята няма да спомене с добро Осман като съставител на градоустройствения план.

Когато след вечерята се отправиха към Париж, Шайдер я попита:

— Влюбена ли сте в Арман Готие?

Тонът му беше небрежен, но Ноел имаше чувството, че отговорът ѝ ще бъде много важен за него.

— Не — бавно промълви тя.

Доволен, той кимна.

— Така си и знаех. Убеден съм, че мога да ви направя много щастлива.

— Толкова щастлива, колкото жена си ли?

За миг генерал Шайдер настръхна, като че бе получил удар, после се обърна към Ноел и я погледна.

— Мога да бъда добър приятел — тихо каза той. — Да се надяваме, че ние с вас никога няма да бъдем врагове.

Ноел се прибра почти в три часа сутринта. Арман Готие я чакаше силно развълнуван.

— Къде беше, по дяволите? — запита я той още на вратата.

— Имах ангажимент.

Очите ѝ обходиха стаята. Тя изглеждаше така, сякаш през нея беше минал циклон. Чекмеджетата бяха отворени и съдържанието им — разпиляно из стаята. Гардеробите бяха обърнати наопаки, една лампа беше съборена, малката масичка — преобърната и със счупен крак.

— Какво е станало? — попита Ноел.

— Гестапо беше тук! За Бога, Ноел, какви си ги забъркала?

— Никакви.

— Защо тогава претършуваха всичко?

Ноел тръгна из стаята, като оправяше мебелите и усилено мислеше. Готие я сграбчи за раменете и я обърна към себе си.

— Искам да знам какво става.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре.

Разказа му за срещата си с Израел Кац, без да спомене името му, нито разговора с полковник Мюлер.

— Не съм сигурна, че моят приятел е Хлебарката, но е възможно.

Изумен, Готие се отпусна на един стол.

— Боже мой! — възкликна режисьорът. — Не ме интересува кой е той. Вече не искам да имаш нищо общо с него. Това може да унищожи и двама ни. И аз като теб мразя германците... — Той спря — не беше сигурен дали Ноел ги мрази или не. И отново поде: — Скъпа, докато германците са тук, трябва да живеем според изискванията им. Никой от нас не може да си позволи да се забърка с Гестапо. Този еврейин — как каза е името му?

— Не съм ти го казала.

Той я гледа известно време.

— Бил ли ти е любовник?

— Не, Арман.

— Държиш ли на него?

— Не.

— Добре тогава — каза Готие и като че ли му олекна. — Няма защо да се безпокоим. Не могат да те обвинят заради една случайна среща. Ако не се виждаш повече с него, всичко ще се забрави.

— Разбира се — промълви Ноел.

На следващата вечер, когато Ноел тръгна към театъра, след нея вървяха двама гестаповци.

От този ден беше следена непрекъснато. В началото всичко започна като предусещане, сякаш някой я гледаше. Ноел се обръщаше и сред тълпата зърваше младеж с тевтонски вид, облечен цивилно,

който като че ли не я забелязваше. По-късно това чувство се връщаше — този път беше друг младеж с тевтонски вид. Всеки път беше различен и въпреки че бяха цивилни, сякаш бяха с биеща на очи униформа — в тях се долавяха презрение, превъзходство и жестокост.

Ноел не казваше на Готие какво става, защото не виждаше смисъл да го безпокои. Посещението на Гестапо много го беше изнервило. Той говореше само за това, какво могат да направят германците с кариерата му, с кариерата на Ноел, ако поискат, и Ноел разбираше, че е прав. Беше достатъчно човек да прегледа вестниците, за да види, че нацистите не знаят пощада за враговете си. Генерал Шайдер няколко пъти ѝ предаваше съобщения по телефона, но Ноел не му се обади. Не желаше нацистите да ѝ бъдат врагове, ала не желаше да ѝ бъдат и приятели. Реши, че ще бъде като Швейцария — неутрална. Хора като Израел Кац трябваше сами да се погрижат за себе си. Ноел беше любопитна какво ли е щял да иска той от нея, но нямаше намерение да се забърква.

Половин месец след срещата ѝ с Израел Кац във вестниците на първа страница се появи съобщение, че Гестапо е заловил група саботьори, ръководени от Хлебарката. Ноел внимателно изчете всички съобщения, но никъде не се споменаваха дали е заловен и той. Припомни си лицето на Израел Кац, когато германците се приближаваха към него, и беше сигурна, че никога не би им се дал жив. „Разбира се, всичко това сигурно са мои фантазии, а Кац е просто безобиден дърводелец, както ми каза“ — мислеше си. Но ако беше така, защо тогава Гестапо толкова се интересуваше от него? Той ли е Хлебарката? Заловили ли са го, или е успял да избяга? Ноел се приближи до прозореца, който гледаше към авеню „Мартини“. Две черни фигури стояха под една улична лампа и чакаха. Какво? Ноел започна да чувства паниката, обхванала и Готие, но същевременно изпитваше и гняв. Спомни си думите на полковник Мюлер: „Трябва да се страхувате от мен.“ Това беше предизвикателство. Ноел усещаше, че Израел Кац отново ще я потърси.

Съобщението дойде на другата сутрин най-неочаквано от портиера им, дребен седемдесетгодишен човек със сълзящи очи и съсухрено лице. Долните му зъби липсваха, затова, когато говореше,

почти не му се разбираше. Ноел извика асансьора; старецът я чакаше вътре в него. Тръгнаха заедно надолу и преди да стигнат до фоайето, той промърмори:

— Тортата, която сте поръчали за рождения ден, е готова в пекарната на улица „Паси“.

Ноел го изгледа, замисли се дали е чула правилно, после рече:

— Не съм поръчвала никаква торта.

— Улица „Паси“ — упорито повтори той.

И Ноел изведнъж разбра. Пак нямаше да направи нищо, ако не беше видяла двамата агенти на Гестапо, които я чакаха на отсрещната страна на улицата. Следяха я като престъпник! Двата мъже разговаряха. Още не я бяха видели. Ядосана, Ноел се обърна към портиера:

— Къде е задният изход?

— Оттук, госпожице.

Тя го последва по един коридор, надолу по няколкото стъпала към приземието и излезе на пресечката. След три минути вече седеше в такси на път за срещата с Израел Кац.

Пекарницата се намиреше в западнал квартал средна ръка и имаше съвсем обикновен вид. Табелата на витрината беше полющена. Ноел отвори вратата и влезе. Дребна дундеста жена в безупречно бяла престилка я поздрави и попита:

— Какво обичате, госпожице?

Ноел се поколеба. Все още можеше да си тръгне, да се обърне и да не се забърква в нещо опасно, което не ѝ беше работа.

Жената чакаше.

— Поръчала съм ви торта за рожден ден — каза Ноел, чувстваше се глупаво от тази игра, сякаш от детските хитрости всичко губеше сериозността си.

Жената кимна.

— Готова е, госпожице Паж. — Тя сложи на вратата надпис „Затворено“, заключи и каза: — Насам.

Той лежеше на походно легло в малката задна стаичка. На лицето му беше изписана болка, беше потънал в пот. Чаршафът, с който беше увит, беше целият в кръв, над лявото му коляно имаше голям турникет.

— Израел!

Той се обърна към вратата, чаршафът падна и откри на мястото на коляното кървава каша от разтрошени кости и плът.

— Какво е станало? — попита Ноел.

Кац се опита да се усмихне, но безуспешно. Гласът му беше дрезгав и неестествен от болката.

— Настъпиха Хлебарката, но ние не измираме лесно.

Значи е била права.

— Четох — каза Ноел. — Ще се справиш ли?

Израел болезнено въздъхна и кимна. Говореше трудно, с прекъсвания.

— Гестапо обръща Париж наопаки, за да ме намери. Единственият ми шанс е да се измъкна от града... Ако успея да се добера до Хавър, приятели ще ми помогнат да се кача на кораб, който напуска страната.

— Нямах ли приятел, който да те изведе и от Париж? — попита Ноел. — Можеш да се скриеш в някой камион...

Израел слабо поклати глава.

— Шосетата са блокирани. И пиле не може да прехвъркне.

„Дори и Хлебарката не може“ — помисли си Ноел.

— Как ще пътуваш с този крак? — попита тя, за да спечели време — опитваше се да вземе някакво решение.

— Няма да пътувам с този крак — отвърна Израел.

Ноел неразбиращо го погледна — в този миг вратата се отвори и влезе едър широкоплещест мъж с брада. В ръката си носеше брадва. Приблужи се до леглото и дръпна чаршафа. Ноел почувства, че пребледнява. Спомни си генерал Шайдер и албиноса от Гестапо и какво биха направили с нея, ако я заловят.

— Ще ти помогна — рече тя.

7. КАТЕРИН

Вашингтон — Холивуд, 1941 година

Катерин Алгзандър имаше усещането, че животът ѝ е навлязъл в нова фаза, сякаш се беше изкачила на по-високо емоционално равнище, на някакъв шеметен, въодушевяващ я връх. Когато Бил Фрейзър беше във Вашингтон, всяка вечер се хранеха заедно и отиваха на концерт, на театър или на опера. Той ѝ намери малък очарователен апартамент близо до Арлингтън. Искаше да плаща наема, но Катерин настоя да си го плаща сама.

Купуваше ѝ дрехи и бижута. В началото тя се съпротивляваше, чувстваше се неловко поради дълбоко вкоренената си протестантска етика, но Фрейзър изпитваше такова искрено удоволствие, че накрая Катерин престана да спори.

„Щещ, не щещ, ти си му любовница“ — казваше си тя. За нея тази дума беше наситена с асоциации за евтини дебнещи жени, които живеят в тайни апартаменти, с чувство за емоционална безизходица. Но сега, когато се случи на нея, Катерин откри, че съвсем не е така. Това означаваше просто, че спи с мъжа, когото обича. Не чувстваше нищо мръсно или гадно, приемаше го като нещо съвсем естествено. Мислеше си: „Интересно, когато го вършат другите, изглежда толкова ужасно, а правиш ли го ти, изглежда съвсем в реда на нещата.“

Фрейзър проявяваше внимание и разбиране, имаха чувството, че винаги са били заедно. Катерин можеше да предскаже реакцията му почти във всяка ситуация и познаваше всичките му настроения. Въпреки това, което ѝ беше казал, сексуалните им отношения не станаха по-вълнуващи, но Катерин си повтаряше, че сексът е само малка част от една връзка. Тя не беше ученичка, нуждаеща се от постоянна възбуда, а зряла жена.

„В известен смисъл“ — иронично си мислеше.

Рекламната агенция на Фрейзър се ръководеше в негово отсъствие от Уолас Търнър — главния счетоводител. Уилям Фрейзър

гледаше да не се занимава с агенцията, за да се посвети изцяло на работата във Вашингтон, но когато там възникваше важен проблем и се нуждаеха от съвета му, свикна да обсъжда всичко с Катерин и да си сверява с нея часовника. Откри, че тя има вроден усет към тези неща. Често му предлагаше идеи за кампании, които се оказваха много резултатни.

Веднъж, докато вечеряха, Фрейзър ѝ каза:

— Ако не бях толкова себичен, щях да те назнача в агенцията и да те използвам най-пълноценно. — Той сложи ръката си върху нейната. — Но много ще ми липсваш, искам да си тук при мен.

— И аз искам да съм тук, Бил. Сега съм много щастлива.

И си беше истина. По-рано смяташе, че ако попадне в подобно положение, ужасно ще ѝ се иска да се омъжи, но ето че сега това не ѝ се струваше наложително и спешно. Вече бяха като женени.

Един следобед, докато Катерин привършваше някаква работа, Фрейзър влезе в стаята ѝ.

— Какво ще кажеш за разходка извън града довечера? — попита я той.

— Чудесно! Къде ще отидем?

— Във Вирджиния. Ще вечеряме с моите родители.

Катерин изненадана го погледна.

— Те знаят ли за нас двамата?

— Не всичко — усмихна се Фрейзър, — само че имам фантастична млада помощничка и ще я заведа при тях на вечеря.

Дори да усети леко разочарование, тя не го показа.

— Добре. Ще мина през къщи да се преоблека.

— Ще те взема в седем часа.

— Дадено.

Къщата на семейство Фрейзър, разположена сред красивите хълмове на Вирджиния, беше в стил отпреди Войната за независимост с Англия и беше строена някъде през 1700 година. Заобикаляха я шестдесет акра яркозелени поля.

— Не бях виждала подобно нещо — възхити се Катерин.

— Това е една от най-добрите развъдни ферми в Америка — осведоми я Фрейзър.

Минаха с колата покрай двор, пълен с красиви коне, покрай старателно оградени ливади и къщичката на пазача.

— Сякаш сме в друг свят! — възкликна Катерин. — Завиждам ти, че си израсъл тук.

— Дали ще ти хареса да живееш във ферма?

— Това не е точно ферма — сухо рече тя. — По-скоро е друга, твоята страна.

Стигнаха пред къщата. Фрейзър се обърна към Катерин.

— Майка ми и баща ми са малко въздържани — предупреди я той, — но няма защо да се безпокоиш. Просто се дръж естествено. Притесняваш ли се?

— Не — отвърна Катерин, — направо съм се паникьосала.

Каза го и изненадана осъзна, че е излъгала. Според традицията се очакваше момичето да се вцепени от страх при срещата с родителите на любимия мъж. Но тя изпитваше само любопитство. Нямахме време да разсъждава върху това. Слязоха от колата, един иконом в ливрея им отвори вратата и ги поздрави с гостоприемна усмивка.

Полковник Фрейзър и неговата съпруга бяха сякаш от роман за времето отпреди Гражданската война. Първото впечатление на Катерин беше, че са много стари и грохнали. Полковник Фрейзър беше бледо копие на навремето красив, жизнен мъж. Напомняше ѝ на някого и стъписана, Катерин осъзна на кого — на стара поизтъркана версия на сина си. Имаше оредяла бяла коса и вървеше, болезнено прегърбен. Очите му бяха бледосини, а силните му някога ръце бяха изкривени от артрит. Жена му имаше аристократичен вид и все още беше запазила следи от моминската си красота. Беше любезна и сърдечна с Катерин.

Въпреки думите на Фрейзър Катерин имаше чувството, че е дошла да я проучат. Цялата вечер полковникът и жена му я разпитваха — тактично, но подробно. Катерин им разказа за родителите и детството си. Когато разправяше как се е местила от училище в училище, представяше нещата като забавно приключение, не като агонията, която беше преживяла. Докато говореше, гледаше Бил Фрейзър — горд и сияещ от щастие. Вечерята беше превъзходна. Вечеряха на свещи в голяма старомодна трапезария с истинска мраморна камина и с прислужници в ливреи. Старо сребро, стари пари и старо вино. Погледна Бил Фрейзър и я заля вълна на топла

благодарност. Изпитваше чувството, че ако поиска, този начин на живот би могъл да стане и неин. Знаеше, че Фрейзър я обича, тя също го обичаше. И все пак нещо липсваше — вълнението. „Сигурно очаквам прекалено много — мислеше си тя. — Може би съм се деформирала от Гари Купър, Хъмфри Богарт и Спенсър Трейси! Любовта не е рицар в лъскави доспехи. Тя е фермер благородник в сив костюм от туид. Проклети да са всички тия филми и книги!“ Гледаше полковника и си представяше какъв ще бъде Фрейзър след двадесет години — като баща си. До края на вечерта беше много тиха.

Когато си тръгнаха, Фрейзър я попита:

— Беше ли ти приятно?

— Много. Твоите родители ми харесаха.

— Те също те харесаха.

— Радвам се.

Така си беше, като се изключи лекото безпокойство от мисълта, че би трябвало повече да се вълнува от запознанството с тях.

На следващия ден, докато вечеряха в „Джокей клуб“, Фрейзър ѝ каза, че трябва да замине за една седмица в Лондон.

— Докато отсъствам, имам интересна работа за теб — рече той. — Искат нашата служба да наблюдава снимането на филм за набиране на войници за военновъздушните сили, който се прави в „Метро Голдуин Майер“ в Холивуд. Заеми се с това.

Катерин го зяпаше, не вярваше на ушите си.

— Аз? Аз не мога да заредя дори и пистолет. Какво разбирам от снимането на учебен филм?

— Каквото и всеки друг — усмихна се Фрейзър. — Това е нещо ново, но няма защо да се безпокоиш. Имат си продуцент и всичко останало. Армията смята да използва актьори във филма.

— Защо?

— Вероятно защото войниците няма да бъдат достатъчно убедителни, ако играят сами себе си.

— Точно в стила на армията.

— Днес следобед имах дълъг разговор с генерал Матюс. Сигурно сто пъти употреби думата „привлекателност“. Ето това искат да популяризират. Започват голяма кампания за набиране на кадри сред елитните младежи на Америка. Това ще бъде един от първите им удари.

— Каква ще бъде моята задача? — попита Катерин.

— Просто да се погрижиш всичко да върви гладко. Ти ще имаш последната дума. Имаш резервация за самолета до Лос Анджелис за девет часа утре сутрин.

Катерин кимна.

— Добре.

— Ще ти липсвам ли?

— Знаеш, че да — отговори тя.

— Ще ти донеса подарък.

— Не искам никакви подаръци. Само се върни жив и здрав. —

Катерин се поколеба. — Обстановката се влошава, нали, Бил?

Той кимна.

— Да, мисля, че скоро ще се включим във войната.

— Ужасно е.

— Ще бъде още по-ужасно да не участваме — тихо рече Фрейзър. — Англия се измъкна при Дюнкерк като по чудо. Ако сега Хитлер реши да премине Ламанша, англичаните едва ли ще успеят да го спрат.

Мълчаливо допиха кафето и той плати сметката.

— Искаш ли да дойдеш тази нощ при мен? — попита я.

— Тази вечер — не — отговори Катерин. — Утре и двамата ще ставаме рано.

— Добре.

Той я остави в апартамента ѝ и докато се приготвяше да си легне, Катерин се запита защо не е отишла при Бил преди заминаването му.

Не намери отговор.

Въпреки че никога не беше ходила там, Катерин беше израсла в Холивуд. Беше прекарала стотици часове в тъмните киносалони, потънала във вълшебните сънища, произвеждани във филмовата столица на света, и винаги щеше да бъде благодарна за тези щастливи мигове.

Когато самолетът ѝ кацна на летище Бърбанк, я обзе вълнение. Лимузина я чакаше, за да я откара до хотела. Докато пътуваха по слънчевите широки улици, първото, което ѝ направи впечатление, бяха палмите. Беше чела за тях, беше ги виждала на снимки, но истински те

я поразиха. Виждаше ги на всяка крачка — издигаха се високо в небето, долната част на тъничките им стволоче беше оголена, на върха бяха красиви и свежи. В средата на всяко дърво имаше кръг от клонки, подаващи се като мръсна фуста под зелена пачка на балерина.

Минаха покрай огромно здание, което приличаше на фабрика. Над входа имаше голяма табела „Уорнър Брадърс“, а под нея — „Съчетават добрите филми с високото гражданско съзнание“. Колата отмина портала, Катерин си припомни Джеймс Кагни в „Ягодова блондинка“ и Бет Дейвис в „Мрачна победа“ и щастливо се усмихна.

Профучаха край стадиона, който отвън изглеждаше огромен, завиха по Хайланд Авеню и продължиха на запад по Холивуд Булевард. Минаха покрай „Грауманс Чайниз“ и настроението на Катерин се повиши. Сякаш бе срещнала двама стари приятели. Шофьорът зави по Сънсет Булевард и се отправи към хотел „Бевърли Хилс“.

— Хотелът ще ви хареса, госпожице. От най-добрите в света е.

Положително беше един от най-красивите, които Катерин беше виждала. Намираше се на север от Сънсет, заслонен в полукръг от палмови дървета и заобиколен от големи градини. Алеята се извиваше грациозно към входа на хотела, боядисан в нежнорозово. Усмихнатият млад заместник-директор настани Катерин в пищно бунгало сред градината зад главната сграда на хотела. На масата имаше букет цветя от управата на хотела и голям, по-красив букет с картичка, на която пишеше: „Бих искал да сме заедно. С обич, Бил.“

Заместник-директорът й предаде три телефонни съобщения — все от Алън Бенджамин — бяха й казали, че той е постановчик на учебния филм. Докато четеше картичката от Бил, телефонът извъня. Тя изтича, вдигна слушалката и нетърпеливо рече:

— Бил?

Оказа се, че е Алън Бенджамин.

— Добре дошли в Калифорния, мис Алегзандър — долетя писклив глас от слушалката. — Обажда се ефрейтор Алън Бенджамин — постановчик на този малък панаир.

Ефрейтор. Тя очакваше, че са възложили такава задача на капитан или на полковник.

— Утре започваме снимките. Казаха ли ви, че вместо войници ще използваме актьори?

— Чух такова нещо — отвърна Катерин.

— Ще започнем снимките в девет часа сутринта, ако можете да дойдете до осем, бих искал да ги видите. Вие знаете предпочитанията на военновъздушните сили.

— Добре — бодро отвърна Катерин.

Нямаше ни най-малка представа какви са предпочитанията на военновъздушните сили, но предполагаше, че ще бъде достатъчно да използва здравия си разум и да подбере типажи, които да приличат на летци.

— Ще ви изпратя кола в седем и половина — продължи Бенджамин. — За половин час ще стигнете до студията. Намира се в Кълвър Сити. Ще ви чакам на снимачна площадка № 13.

Катерин заспа едва към четири часа сутринта и сякаш току-що беше затворила очи, когато телефонът извънтя и телефонистката ѝ каза, че лимузината я чака.

След тридесет минути беше на път към „Метро Голду-ин Майер“.

Това беше най-голямата филмова студия в света. Главният терен се състоеше от тридесет и две снимачни площадки и огромната административна сграда Талбъръг, където бе седалището на Луис Б. Майер и на двадесет и петимата директори, а също кабинетите на някои от най-прочутите режисьори, продуценти и сценаристи във филмовата индустрия. Вторият терен на студията обхващаше огромните снимачни площадки на открито, където непрекъснато биваха монтирани декорите за различните нови филми. За някакви си три минути човек минаваше покрай швейцарските Алпи, градче в американския Запад, жилищен квартал в Манхатън и плаж на Хаваите. Третият терен в края на булевард „Вашингтон“ се използваше за складиране на реквизит и декори на стойност милиони долари и за заснемането на спектакли на открито.

Всичко това беше обяснено на Катерин от водачката ѝ, която трябваше да ѝ покаже къде се намира снимачна площадка № 13.

— Това си е отделен град — гордо добави тя. — Произвеждаме си и електричеството, и храна за шест хиляди души дневно, и декорите си изграждаме на собствен терен. Напълно независими сме. Не ни трябва никой.

— Освен публика.

Минаха покрай замък, който имаше само фасада. Срещу него видяха езеро, а малко по-нататък — фойето на театър в Сан Франциско. Сградата на театъра липсваше, имаше само фойе.

Катерин се засмя на глас и момичето я изгледа.

— Какво има?

— Нищо — отвърна тя. — Всичко е прекрасно.

— По улицата вървяха статисти — каубои и индианци дружелюбно разговаряха на път към снимачната площадка. Неочаквано зад ъгъла изскочи някакъв мъж и Катерин се отдръпна, за да не се сблъскат. Видя, че е облечен в рицарски доспехи, а след него вървяха няколко момичета по бански костюми. Катерин реши, че краткият ѝ опит във филмовия бизнес ще ѝ хареса. Защо баща ѝ не можеше да види всичко това! Толкова щеше да се забавлява!

— Пристигнахме — каза водачката ѝ.

Намираха се пред голяма сива сграда. Отстрани имаше табела: „Снимачна площадка № 13.“

— Ще се оправите ли, ако ви оставя тук?

— Чудесно — отвърна Катерин. — Благодаря ви.

Момичето кимна и си тръгна. Катерин се обърна към вратата, над която пишеше: „Не влизайте, когато свети червената светлина.“ Червената светлина не светеше и Катерин хвана дръжката и се опита да отвори вратата. Тя се оказа неочаквано тежка. Когато успя да я откряне, Катерин се намери пред друга също толкова тежка и масивна врата. Сякаш влизаше в камера за декомпресия.

Вътре в приличащата на пещера зала сновяха множество хора, всеки погълнат от някаква тайнствена задача. Имаше неколцина мъже в униформи на военновъздушните сили и Катерин реши, че сигурно са актьорите, които ще участват във филма. В дъното имаше напълно обзаведен кабинет с бюро, столове и голяма военна карта на стената. Техници осветяваха декора.

— Извинете — попита тя минаващ край нея мъж, — тук ли е мистър Алън Бенжамин?

— Малкият ефрейтор ли? Ето го там.

Катерин се обърна и видя слаб хилав мъж в униформа на ефрейтор, която не му беше по мярка. Той крещеше на друг мъж с генералски звезди.

— Майната му на асистент-режисьора! Аман от генерали! Трябват ми подофицери! — Отчаян вдигна ръце. — Всеки иска да бъде вожд, никой не иска да бъде индианец.

— Извинете — рече Катерин, — аз съм Катерин Алегзандър.

— Слава Богу! — възкликна мъжът и се обърна към другите. — Край на будалкането, хитреци такива! Вашингтон е тук.

Катерин започна да мига. Преди да проговори, дребният ефрейтор каза:

— Не знам какво правя тук. Редактирах списание за мебели в Диърборн за три хиляди и петстотин долара годишно, взеха ме в свързочни войски и ме изпратиха да пиша сценарии за учебни филми. Какво разбирам аз от постановка и режисиране? Това е най-забърканата каша, която някога съм виждал. — Оригна се и се хвана за стомаха. — Ще получа язва — простена той, — а изобщо не съм от филмовия бизнес. Извинете.

Обърна се и се втурна към изхода, оставяйки Катерин сама. Тя безпомощно се огледа. Всички я зяпаха, чакаха да предприеме нещо.

Слаб побелял мъж с пуловер се приближи към нея с усмивка.

— Трябва ли ви помощ? — тихо попита той.

— Трябва ми чудо — отвърна Катерин. — Отговарям за всичко това, а не знам какво се очаква от мен.

— Добре дошли в Холивуд — усмихна се той. — Аз съм Том О'Брайън — а.р.

Катерин го погледна озадачено.

— Асистент-режисьор. Режисьор би трябвало да бъде онзи приятел — ефрейтора, но имам чувството, че той няма да се върне.

У него имаше спокойна увереност, която ѝ хареса.

— Откога работите в „Метро Голдуин Майер“? — попита тя.

— От двадесет и пет години.

— Мислите ли, че ще се справите като режисьор?

Видя как ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Бих могъл да опитам — сериозно отвърна той. — Направил съм шест филма с Уили Уайлър. — Очите му станаха сериозни. — Положението не е толкова лошо, колкото изглежда. Трябва ни просто малко организация. Сценарият е написан, декорите са готови.

— Е, не почваме на голо — рече Катерин.

Огледа униформите наоколо. Повечето не стояха добре, мъжете, които ги носеха, изглеждаха неловко.

— Приличат на реклама за новобранци във флота — изкоментира Катерин.

О'Брайън разбиращо се засмя.

— Откъде са взети тези униформи?

— От „Уестърн костюмс“. В нашия гардероб нямаше достатъчно. Снимаме три военни филма.

Катерин критично разглеждаше мъжете.

— Само около половин дузина наистина са много лоши — реши тя. — Хайде да се опитаме да ги сменим.

О'Брайън кимна одобрително.

— Готово!

Катерин и О'Брайън се приближиха към групата статисти. Олелията в огромната зала беше оглушителна.

— Хайде, момчета, тишина! — извика О'Брайън. — Това е мис Александър. Тя ще ръководи работата ни.

Чуха се многозначителни подсвирквания и мяукания.

— Благодаря — усмихна се Катерин. — Повечето изглеждате добре, но някои ще трябва да се върнат в „Уестърн костюмс“ и да си сменят униформите. Хайде, стройте се, за да ви огледаме.

— И аз бих искал да ви огледам по-добре. Какво ще правите довечера? — провикна се един мъж.

— Ще вечерям с мъжа си — отвърна Катерин — веднага щом му свърши мачът.

О'Брайън строи мъжете в неравна редица. Катерин чу смях и гласове и ядосано се обърна. Един от статистите стоеше встрани до декорите и разговаряше с три момичета, които поглъщаха всяка негова дума и истерично се смееха. Катерин ги наблюдава няколко мига, после се приближи към мъжа и каза:

— Извинете, имате ли нещо против да се присъедините към останалите?

Мъжът бавно се обърна и лениво запитва:

— На мен ли говорите?

— Да. Бихме искали да започнем работа — каза тя и се отдалечи.

Той прошепна нещо, което предизвика силен смях сред момичетата, после бавно тръгна след нея. Беше висок, със слаба и

силна фигура и много красив — със синкаво-черна коса и святкащи тъмни очи. Гласът му беше дълбок, изпълнен с дръзко веселие.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той.

— Искате ли да работите? — отвърна Катерин.

— Да, да — увери я мъжът.

Катерин беше чела статия за статистите, странна категория хора, прекарващи живота си в анонимност по снимачните площадки и придаващи подходяща обстановка на масовите сцени, на чийто фон се извяваха звездите. Хора без облик, без глас, с вродена липса на амбиция, че да си потърсят по-пълноценно занимание. Мъжът пред нея беше типичен пример. Понеже беше безбожно красив, някой в родния му град явно беше казал, че може да стане звезда, той бе дошъл в Холивуд, бе разбрал, че освен външност трябва да има и талант, и се бе примирил да бъде статист. Бе избрал по-лесното.

— Някои униформи ще трябва да се сменят — търпеливо продължи Катерин.

— На моята има ли й нещо? — попита той.

Катерин разгледа добре униформата му. Трябваше да признае, че му стои чудесно — подчертава широките му рамена, но не прекалено, обхваща стройния му кръст.

Мъжът беше с пагони на капитан. На гърдите си беше закачил множество разноцветни лентички от ордени.

— Достатъчно внушителни ли са, шефе? — попита той.

— Кой ви каза, че ще играете ролята на капитан?

Той я погледна сериозно.

— Хрумна ми на мен. Според вас не ставам ли за капитан?

Катерин поклати глава.

— Не.

Мъжът прехапа замислено устни.

— За старши лейтенант?

— Не.

— А за младши лейтенант?

— Според мен изобщо не сте подходящ за офицер.

Тъмните му очи я гледаха озадачено.

— Пак ли има нещо?

— Медалите — отвърна тя. — Сигурно сте ужасно смел.

Той се засмя.

— Смятах, че ще придаде малко колорит на този проклет филм.

— Забравяте само едно — отсече Катерин, — все още не сме във война. Би трябвало да сте ги спечелили на някакъв панаир.

Мъжът ѝ хвърли усмивка.

— Права сте — смутено призна той. — Не се сетих. Ще махна някои.

— Махнете всичките — каза му Катерин.

Той отново ѝ се усмихна — бавно и дръзко.

— Слушам, шефе.

Беше ѝ на устата да го среже: „Престанете да ме наричате «шефе», но си рече: „Да върви по дяволите!“, и се обърна да говори с О’Брайън. Изпрати осем души да сменят униформите си и цял час обсъжда сцената с О’Брайън. Дребничкият ефрейтор се върна за кратко, после отново изчезна. „И по-добре“ — рече си Катерин. Той само се оплакваше и изнервяше всички. О’Брайън приключи снимането на първата сцена до обяд и Катерин мислеше, че се е получило добре. Само един инцидент помрачи сутринта ѝ. Беше дала на вбесяващия я статист няколко реплики, за да го унижи. Искаше да го изобличи на сцената, за да му го върне за нахалството. Той изпълни сцената съвършено и самоуверено. Когато свърши, се обърна към нея и попита:

— Добре ли беше, шефе?

Когато прекъснаха за обедна почивка, Катерин отиде в огромния ресторант на студията и седна на масичка в ъгъла. На голяма маса до нея седяха група мъже във войнишки униформи. Катерин беше с лице към вратата и видя, че влиза статистът с три момичета, които се блъскаха, за да бъдат по-близо до него. Почувства как кръвта нахлува в главата ѝ и реши, че е просто химическа реакция. Човек намразва някои хора от пръв поглед, както харесва други от пръв поглед. Безочливата му арогантност я дразнеше. Би бил съвършен жиголо, а вероятно си е точно такъв.

Той настани момичетата на една маса, вдигна поглед, видя Катерин, наведе се и каза нещо на момичетата. Те я погледнаха и избухнаха в смях. Да го вземат дяволите! Катерин видя, че той се приближава към масата ѝ. Гледаше я втренчено, с многозначителна усмивка.

— Мога ли да седна за миг при вас?

— Аз...

Но той вече беше седнал и я разглеждаше изпитателно и развеселено.

— Какво искате? — наежи се Катерин.

Усмивката му стана по-широка.

— Наистина ли искате да знаете?

— Слушайте... — ядосано сви устни тя.

— Искан да ви попитам — бързо рече той — как бях тази сутрин? — Наведе се нетърпеливо напред. — Бях ли убедителен?

— Може би сте убедителен за тях — отвърна Катерин и кимна към момичетата, — но ако ви интересува моето мнение, мисля, че сте шарлатанин.

— Обидих ли ви с нещо?

— Обиждате ме с всичко, което правите — спокойно отвърна тя.
— Просто не харесвам хора от вашия тип.

— Какъв е моят тип?

— Вие сте измамник. Харесва ви да се перчите в тази униформа пред момичетата, но мислите ли да постъпите в армията?

Той я зяпаше невярващо.

— За да ме гръмнат ли? Това е за наивници. — Наведе се и се усмихна. — Тук е много по-забавно.

Устните на Катерин трепереха от гняв.

— Не подлежите ли на мобилизация?

— От техническа гледна точка вероятно да, но един приятел познава някакъв там във Вашингтон и... — той сниши глас, — мисля, че няма да опрат до мене.

— Но това е подло — избухна Катерин.

— Защо?

— Ако не разбирате защо, аз не бих могла да ви го обясня.

— Защо не опитате? Довечера. У вас. Можете ли да готвите?

Катерин скочи на крака, бузите ѝ пламнаха от гняв.

— Не си правете труда да се връщате на снимачната площадка. Ще кажа на мистър О'Брайън да ви плати за работата тази сутрин.

Обърна се, после се сети нещо и попита:

— Как се казвате?

— Дъглас — рече той. — Лари Дъглас.

На другата вечер Фрейзър ѝ се обади по телефона от Лондон да провери как вървят нещата. Тя му разказа, но не спомена за случката с Лари Дъглас. Когато Фрейзър се върне във Вашингтон, ще му разправи и ще се посмеят заедно.

Рано на другата сутрин Катерин се обличаше, за да отиде в студията, когато на вратата се позвъни. Тя отвори. Пред нея стоеше едно момче с огромен букет рози.

— Катерин Александър? — попита то.

— Да.

— Моля, подпишете тук.

Тя подписа формуляра, който момчето ѝ подаде, и рече:

— Много са хубави. — Взе цветята.

— Струват петнадесет долара.

— Моля?

— Петнадесет долара. Заплащане при доставката.

Тя сви устни, посегна и взе прикрепената към букета картичка. На нея пишеше: „Аз бих ги платил, но съм безработен. С любов. Лари.“

Катерин се взираше в картичката. Не вярваше на очите си.

— Е, ще ги вземете ли, или не? — попита момчето.

— Не! — отсече тя и пхна букета обратно в ръцете му.

Той я погледна озадачен.

— Мъжът каза, че ще се смеете. Че това е ваша шега.

— Не се смея! — отвърна Катерин и ядосано затръшна вратата.

Споменът за тази случка я глождеше през целия ден. Беше срещала влюбени в себе си мъже, но никой не притежаваше скандалната самонадеяност на мистър Лари Дъглас. Беше сигурна, че той има безкрайна върволица от завоевания — празноглави блондинки и гърдести брюнетки, които нетърпеливо се хвърляха в леглото му. Но слагаше и нея в тази категория и това я караше да се чувства евтина и унижена. Само при мисълта за него настръхваше. Твърдо реши да го изхвърли от съзнанието си.

Когато към седем часа вечерта Катерин си тръгваше от снимачната площадка, към нея се приближи един от асистентите с плик в ръка.

— Вие ли сте поръчали това, мис Александър? — попита той.

Беше фактура, на която пишеше:

Униформа — един брой (капитан)
Шест лентички от ордени (разнородни)
Шест медала (разнородни)
Име на актьора: Лорънс Дъглас
(За сметка на Катерин Александър — „Метро
Голдуин Майер“)

Пламнала, Катерин вдигна поглед и отвърна:

— Не!

— Какво да им кажа? — гледаше я той.

— Кажете им, че ще платя за медалите, ако му ги присъдят посмъртно!

След три дни снимките на филми приключиха. На другия ден Катерин прегледа предварителния монтаж и го одобри. Филмът не би спечелил някаква награда, но беше прост и убедителен. Том О'Брайън беше свършил добра работа.

В събота сутринта Катерин се качи на самолета за Вашингтон. Никога дотогава не се бе радвала толкова, че си заминава. В понеделник сутрин вече беше в кабинета си и се опитваше да разчисти работата, натрупала се по време на отсъствието ѝ.

Точно преди обедната почивка Ани — секретарката ѝ — позвъни:

— Мистър Лари Дъглас от Холивуд, за наша сметка. Ще се обадите ли?

— Не! — отсече тя. — Кажете му, че — няма значение, сама ще му го кажа. — Пое дълбоко дъх и натисна бутона. — Мистър Дъглас?

— Добро утро. — Гласът му се лееше като сироп. — Едвам успях да ви открия. Не обичате ли рози?

— Мистър Дъглас — започна Катерин. Гласът ѝ трепереше от гняв. Пое дъх и продължи: — Мистър Дъглас, обичам розите. Но вие не ми харесвате. Нищо у вас не ми харесва. Ясно ли е?

— Вие не знаете нищо за мен.

— Знам повече, отколкото бих искала. Мисля, че сте страхлив и жалък, и не желая повече да ми се обаждате.

Трепереща тя тресна слушалката, очите ѝ се насълзиха от гняв. Как смее! Кога най-после ще се върне Бил!

След три дни по пощата Катерин получи снимка на Лари Дъглас с размери десет на дванадесет инча. Беше надписана: „На шефа с любов, от Лари.“

Ани разгледа снимката с благоговение и възкликна:

— Господи, нима е истински?

— Фалшификация — отвърна Катерин. — Истинска е само фотохартията.

Тя безжалостно накъса снимката на парчета. Ани я гледаше втрещена.

— Жалко. Не съм виждала такъв мъж на живо.

— В Холивуд има декори, които се състоят само от фасада, без фундамент — мрачно рече Катерин. — Това е нещо подобно.

През следващите две седмици Лари Дъглас много пъти се обади по телефона. Катерин нареди на Ани да му каже да не се обажда повече и да не си прави труда да я уведомява за обажданията му. Една сутрин, докато ѝ диктуваше, Ани я погледна и рече извиняващо се:

— Казахте ми да не ви безпокоя за обажданията на мистър Дъглас, но той пак позвъни и ми се стори много отчаян и... някак си объркан.

— Наистина е объркан — хладно каза Катерин — и ако си умна, няма да се опитваш да му помогнеш.

— Наистина ми се струва очарователен.

— Цар е на сладникавите ласкателства.

— Зададе ми много въпроси за вас. — Тя срещна погледа на Катерин и бързо добави: — Разбира се, не съм му казала нищо.

— Постъпила си много умно, Ани.

Катерин продължи да диктува, но мислите ѝ бяха другаде. Светът сигурно беше пълен с такива като Лари Дъглас. Това я караше да оцени по-високо Бил Фрейзър.

Той се завърна в събота сутринта и Катерин отиде да го чака на летището. Наблюдаваше го как минава през митницата и се насочва към изхода, където стоеше тя. Щом я видя, лицето му светна.

— Кати — викна той, — каква изненада! Не очаквах, че ще ме посрещнеш.

— Нямах търпение — усмихна се тя и го прегърна поривисто, което го накара да я погледне озадачен.

— Липсвах ли ти?

— Повече, отколкото мислиш.

— Как беше Холивуд? — попита той. — Добре ли мина?

Тя се поколеба.

— Добре. Останаха много доволни от филма.

— Така чух и аз.

— Бил, вземи ме с теб другия път, когато заминеш — каза тя.

Трогнат и доволен, той я погледна.

— Дадено. Липсваше ми. Много мислих са теб.

— Така ли?

— Обичаш ли ме?

— Много, мистър Фрейзър.

— Аз също те обичам — каза той. — Хайде да го отпразнуваме довечера.

— Чудесно — усмихна се тя.

— Ще вечеряме в „Джеферсън кльб“.

Тя откара Фрейзър до дома му.

— Трябва да се обадя на хиляда места — обясни той. — Искаш ли да се срещнем в клуба в осем часа?

— Чудесно.

Катерин се върна в жилището си, изпра и изглади някои дрехи. Всеки път, когато минаваше покрай телефона, очакваше да позвъни, но той мълчеше. Мислеше, че Лари Дъглас се е опитвал да изкопчи информация за нея от Ани, и откри, че скърца със зъби. Може би трябваше да каже на Фрейзър да даде името на Дъглас за мобилизация. „Не, не си струва труда — рече си тя. — Вероятно ще го отхвърлят като развратник.“ Изми си косата, позволи си лукса дълго да полежи във ваната и тъкмо се сушеше, когато телефонът иззвъня. Приблужи се и го вдигна.

— Да? — студено запита Катерин.

Беше Фрейзър.

— Здравей. Какво има?

— Нищо, Бил — бързо отвърна тя. — Аз... току-що излизам от банята.

— Съжалявам. — В гласа му се промъкна закачлива нотка. — Че не съм при теб, де.

— Аз също — рече тя.

— Обаждам се да ти кажа, че ми липсваш. Не закъснявай.

— Няма — усмихна се Катерин.

Тя бавно остави слушалката, мислейки си за Бил. За първи път чувстваше, че е готов да ѝ предложи брак. Щеше да ѝ предложи да стане мисис Уилям Фрейзър. Тя повтори името на глас. „Мисис Уилям Фрейзър.“ Звучеше хубаво — изпълнено с достойнство. „Господи, започвам да се пресищам — рече си Катерин. — Преди половин година нямаше да си намеря място от радост, а сега просто установявам, че звучи хубаво и достойно.“ Нима толкова се бе променила? Тази мисъл не я утеши. Погледна часовника и бързо започна да се облича.

„Джеферсън клуб“ се намираше в дискретна тухлена сграда с ограда от ковано желязо на Еф Стрийт. Беше един от клубовете с най-ограничен достъп в град, пълен с недостъпни клубове. Човек можеше най-лесно да стане член на клуба, ако баща му е членувал в него. Ако тази предвидливост му е липсвала, трябваше да бъде предложен от трима членове. Кандидатурите за членство се разглеждаха веднъж годишно и само една черна точка беше достатъчна да бъде отказано завинаги членство в „Джеферсън клуб“, защото съществуваше твърдо правило, че ничия кандидатура не може да бъде представяна втори път.

Бащата на Уилям Фрейзър беше сред основателите на клуба и Фрейзър и Катерин вечеряха там поне веднъж седмично. Главният готвач двадесет години беше работил във френския клон на фамилията Ротшилд, кухнята беше превъзходна, а винарската изба се нареждаше на трето място сред най-добрите в Америка. Клубът беше обзаведен от един от най-добрите декоратори в света, обърна особено внимание на цветовете и осветлението, така че жените се потапяха в светлината на свещите, която подчертаваше красотата им. Почти всеки ден вечерящите тук се радваха на обществото на вицепрезидента, членове

на кабинета или на Върховния съд, сенатори и могъщи индустриалци, владеещи световни империи.

Фрейзър чакаше Катерин във фоайето.

— Закъснях ли? — попита го тя.

— Няма никакво значение — отвърна Фрейзър и я погледна с нескрито възхищение. — Знаеш ли, че си фантастично красива?

— Разбира се — отговори тя. — Всеки знае, че аз съм фантастично красивата Катерин Алгзандър.

— Не се шегувам, Кати. — Тонът му беше толкова сериозен, че тя се смути.

— Благодаря ти, Бил, — неловко рече Катерин, — стига си ме зяпал така.

— Не мога да не те гледам — каза той и я хвана за ръката.

Салонният управител Луис ги отведе в ъглово сепаре.

— Заповядайте, мис Алгзандър, мистър Фрейзър. Приятна вечеря!

На Катерин ѝ харесваше, че салонният управител на „Джеферсън клуб“ я познава по име. Знаеше, че е детинско и наивно, но това ѝ вдъхваше усещането, че там ѝ е мястото. Тя се облегна и отпусната и доволна огледа залата.

— Ще пиеш ли нещо? — попита Фрейзър.

— Не, благодаря.

Той поклати глава.

— Ще трябва да те науча на някои лоши навици.

— Вече си ме научил — промърмори Катерин.

Фрейзър ѝ се усмихна и си поръча скоч със сода.

Тя го гледаше и си мислеше, че е мил и очарователен. Беше сигурна, че може да го направи много щастлив. Омъжена за него, също щеше да е щастлива. „Много щастлива — ожесточено си повтори тя. — Всеки ще ти го каже. Попитай списание «Тайм».“ Мразеше се заради мислите, които се въртяха в главата ѝ. Какво ѝ ставаше, за Бога?

— Бил... — започна Катерин и се вцепени.

Лари Дъглас вървеше към тях и се усмихваше — бе познал Катерин. Беше в униформата на офицер от военновъздушните сили от гардероба на студията. Невярваща, тя наблюдаваше как се приближава към масата им, щастливо усмихнат.

— Хей, здравей! — каза той.

Но не се обръщаше към Катерин, а към Бил, който стана и се ръкува с него.

— Страшно се радвам да те видя, Лари.

— Аз също, Бил.

Катерин зяпаше двамата, мозъкът ѝ сякаш се беше парализирал и отказваше да работи. Фрейзър ѝ каза:

— Катерин, това е капитан Лорънс Дъглас. Лари, това е мис Алегзандър — Катерин.

Тъмните очи на Лари Дъглас я гледаха подигравателно.

— За мен е огромно удоволствие, мис Алегзандър — сериозно рече той.

Катерин отвори уста, но внезапно осъзна, че не би могла да каже нищо. Фрейзър я наблюдаваше, очакваше я да заговори. Тя едва успя да кимне. Не се доверяваше на гласа си.

— Лари, ще седнеш ли при нас? — попита Фрейзър.

Лари погледна Катерин и скромно продума:

— Ако сте сигурни, че няма да ви преча...

— Разбира се, че не. Сядай.

Лари седна до Катерин.

— Какво ще пиеш? — попита Фрейзър.

— Скоч, със сода — отвърна Лари.

— И за мен същото — дръзко рече Катерин. — И да бъде двойно.

Фрейзър изненадан я погледна.

— Не мога да повярвам.

— Нали каза, че искаш да ме научиш на лоши навици? Струва ми се, че мога да започна още сега.

Фрейзър поръча питиетата, обърна се към Лари и поде:

— Генерал Тери ми разказа за някои от твоите подвизи — както във въздуха, така и на земята.

Катерин гледаше втренчено Лари, зашеметена се опитваше да се ориентира.

— Тези медали... — продума тя.

— Да? — той я гледаше наивно.

Катерин преглътна.

— Къде сте ги получили?

— Спечелих ги на панаир — сериозно отвърна Лари.

— Хубав панаир! — засмя се Фрейзър. — Лари беше водач на Американската ескадрила в Британските кралски военновъздушни сили. Убедиха го да оглави база за изстребители във Вашингтон, за да подготви нашите момчета за бой.

Катерин се обърна към Лари и го изгледа. Той великодушно ѝ се усмихваше, очите му играеха. Като на филмова лента пред Катерин изплува всяка дума при първата им среща. Беше му наредила да свали пагоните си на капитан и медалите и той весело се беше съгласил. Беше се държала самодоволно и надменно и го беше нарекла страхливец! Идеше ѝ да се пъхне под масата.

— Да беше ме предупредил, че ще си дойдеш — поде Фрейзър, — щях да ти подготвя угоено теле! Щяхме да организираме голямо празненство в чест на завръщането ти.

— Предпочитам така — отвърна Лари. Той погледна Катерин, която отвърна очи, не можа да издържи погледа му. Лари невинно продължи: — Всъщност те търсих, когато бях в Холивуд. Чух, че правиш някакъв учебен филм за военновъздушните сили.

Той млъкна, запали цигара и внимателно духна клечката.

— Отидох на снимачната площадка, но не те намерих.

— Трябваше да замина за Лондон — каза Фрейзър. — Катерин беше там. Изненадан съм, че двамата не сте се срещнали.

Катерин вдигна поглед към Лари. Той я гледаше развеселен. Сега беше моментът тя да спомене случилото се. Да го разкаже на Фрейзър и да се посмеят заедно като на забавен анекдот. Но думите просто заседнаха на гърлото ѝ.

Лари ѝ даде няколко мига, после каза:

— Снимачната площадка беше претъпкана от хора, просто не сме се видели.

Мразеше го, че ѝ се притичва на помощ и двамата се превръщат в съзаклятници срещу Фрейзър.

Когато донесоха питиетата, бързо пресуши своето и поиска още. Това щеше да бъде най-ужасната вечер в живота ѝ. Нямахше търпение да се махне оттам, да се махне от Лари Дъглас.

Фрейзър го разпитваше за преживелиците му през войната и Лари ги разправяше като нещо леко и забавно. Очевидно не приемаше сериозно нищо. Беше повърхностен човек. И все пак в името на справедливостта Катерин ще не ще, признаваше, че повърхностен

човек няма да отиде доброволец в Кралските военновъздушни сили и да стане герой, сражавайки се срещу Луфтвафе. Противно на логиката тя го мразеше още повече за това, че е герой. Не можеше да разбере собственото си отношение и потъна в тежки мисли при третото си двойно уиски. Имаше ли значение дали е герой или нехранимайко? После осъзна, че щом е негодник, попада в определена категория, с която тя на бърза ръка ще се справи. Замайна от алкохола, седеше и слушаше разговора на двамата мъже. Лари говореше с пламенен ентузиазъм, с такава осезаема жизненост, която сякаш се пресягаше и я докосваше. Сега ѝ се струваше, че е най-изпълненият с живот мъж, когото е виждала. Изпитваше чувството, че той никога не бяга от живота, че изцяло му се отдава и се подиграва на тези, които се страхуват, като нея. Едва докосна храната си. Нямаше представа какво яде. Срећна погледа на Лари и сякаш той вече ѝ беше любовник, сякаш вече си принадлежаха — разбираше, че това е безумие. Беше като циклон, като природно бедствие и всяка жена, попаднала във вихъра, щеше да бъде унищожена. Лари ѝ се усмихваше.

— Май изключихме мис Алегзандър от разговора — поде учтиво той. — Убеден съм, че тя е по-интересна от нас двамата, взети заедно.

— Грешите — изпелтечи Катерин. — Водя много скучен живот. Работя с Бил. — Щом го изрече, осъзна как е прозвучало и се изчерви. — Не исках да кажа това, исках...

— Разбирам какво искахте да кажете — поде Лари. Тя го мразеше. Той се обърна към Бил. — Къде я намери?

— Имах късмет — сърдечно продума Бил. — Голям късмет. Ти още ли не си женен?

— Коя ще ме вземе? — сви рамене Лари.

„Копеле такава!“ — помисли си Катерин. Огледа залата. Половин дузина жени бяха зяпнали Лари — някои по-прикрито, някои, без да се крият. Той беше като сексуален магнит.

— Как са английските момичета? — дръзко го попита Катерин.

— Бива ги — учтиво отговори той. — Е, аз нямах много време за това. Бях зает с полетите.

„На друг ги разправяй тези! — помисли си Катерин. — Басирам се, че не е останала и една девственица в радиус на сто мили от теб!“ На глас изрече:

— Съжалявам тези момичета. Не знаят какво са изпуснали.

Тонът ѝ беше по-хаплив, отколкото възнамеряваше. Фрейзър я гледаше, озадачен от грубостта ѝ.

— Кати — промълви той.

— Хайде да прием още по едно — бързо се намеси Лари.

— Мисля, че на Катерин това ѝ стига — отвърна Фрейзър.

— Не е вярно — поде Катерин и с ужас установи, че не може да изговаря ясно думите. — Май е по-добре да се прибера.

— Както кажеш! — Фрейзър се обърна към Лари. — Катерин по принцип не пие.

— Сигурно е развълнувана от срещата ви — рече Лари.

Катерин искаше да вземе чаша вода и да я плисне по него. По-малко беше го ненавиждала като негодник. Сега го мразеше повече. И не знаеше защо.

Когато се събуди на следващата сутрин, беше убедена, че има най-тежкия махмурлук, познат в историята на медицината. Сякаш имаше най-малко три глави и всички пулсираха в различен ритъм. Беше жива мъка да лежи неподвижна в леглото, но когато се опита да се движи, стана още по-лошо. Докато лежеше и се бореше с гаденето, в съзнанието ѝ изплува цялата вечер и болката се усили. Глупаво обвиняваше Лари Дъглас за махмурлука си, защото ако не беше той, тя нямаше да пие нищо. С болка обърна глава и погледна часовника до леглото. Беше се успала. Чудеше се дали да продължи да лежи, или да извика „Бърза помощ“. Внимателно се надигна от смъртното си ложе и се завлече до банята. Влезе под душа и пусна студена вода, която зашиба тялото ѝ. Викаше на глас, докато водата я обливаше, но щом спря душа, се чувстваше по-добре. „Не добре — рече си внимателно Катерин, — просто по-добре.“

След четиридесет и пет минути вече седеше на бюрото си. Секретарката ѝ Ани влезе развълнувана.

— Познайте какво има! — каза тя.

— Тази сутрин няма да мога — прошепна Катерин, — моля те, бъди добра и говори по-тихо.

— Вижте! — Ани ѝ посочи сутрешния вестник. — Това е той!

Снимката на Лари Дъглас в униформа безочливо ѝ се усмихваше от първа страница. Над нея пишеше: „Американец, герой от Кралските военновъздушни сили, се завръща във Вашингтон, за да оглави ново поделение изстребители.“ Следваше репортаж в две колони.

— Нали е вълнуващо! — извика Ани.

— Ужасно — каза Катерин и запокити вестника в кошчето за боклук. — Може ли да продължим работа?

Изненадана, Ами я погледна.

— Съжалявам, мислех, че ще ви заинтересува, нали ви е приятел.

— Не ми е приятел — поправи я Катерин. — По-скоро ми е враг. — Тя видя изражението на Ани. — Може ли да оставим мистър Дъглас?

— Разбира се — озадачена продума Ани. — Казах му, че според мен ще бъдете доволна.

Катерин я зяпна.

— Кога?

— Когато се обади тази сутрин. Обажда се три пъти.

Катерин направи усилие да говори небрежно.

— Защо не ми каза?

— Помолихте да не ви казвам, когато се обажда.

Секретарката гледаше Катерин, лицето ѝ изразяваше объркване.

— Остави ли някакъв номер?

— Не.

— Добре. — Катерин си припомни лицето му, големите му, тъмни шеговити очи. — Добре — повтори твърдо тя.

Продиктува няколко писма и когато. Ани излезе от стаята, отиде до кошчето за боклук и извади вестника. Прочете написаното за Лари дума по дума. Той беше ас — беше свалил осем немски самолета. Самият него два пъти го бяха сваляли над Ламанша. Тя позвъни на Ани.

— Ако мистър Дъглас се обади отново, ще говоря с него.

Настъпи кратка пауза.

— Да, мис Алгзандър.

В края на краищата нямаше защо да бъде груба с него. Просто щеше да му се извини за държанието си в студията и да го помоли да не ѝ се обажда. Тя щеше да се омъжи за Уилям Фрейзър.

През целия следобед чакаше Лари да звънне. До шест часа той не се обади. „Защо да се обажда? — питаше се Катерин. — Сега сваля шест момичета наведнъж. Имаш късмет. Да се хванеш с него, е като да отидеш на масаж. Взимаш си номерче и чакаш да ти дойде редът.“ Когато си тръгваше, рече на Ани:

— Ако утре се обади мистър Дъглас, кажи му, че ме няма.

Ани дори не мигна.

— Да, мис Алегзандър. Лека нощ.

— Лека нощ.

Катерин слезе с асансьора, потънала в мислите си. Беше сигурна, че Бил Фрейзър държи да се ожени за нея. Щеше да направи най-добре, ако му каже, че иска да се ожени веднага. Ще му го каже още тази вечер. Ще заминат на меден месец. Когато се върнат, Лари Дъглас ще е напуснал града или ще е станало нещо друго.

На партера асансьорът се отвори и Катерин видя Лари Дъглас, който чакаше, облегал на стената. Беше свалил медалите и лентичките си и носеше пагони на младши лейтенант. Усмихна се и се приближи към нея.

— Така по-добре ли е? — бодро я запита той.

Катерин го гледаше втренчено, сърцето ѝ биеше силно.

— Носенето на неверни отличителни знаци не е ли противоуставно?

— Не знам — искрено отвърна той. — Мислех, че ти отговаряш за всичко това.

Стоеше и гледаше надолу към нея. Тя промълви тихо:

— Не постъпвай така с мен. Искам да ме оставиш на мира. Аз принадлежа на Бил.

— Къде ти е брачната халка?

Катерин мина покрай него и се отправи към изхода. Той избърза напред и ѝ отвори вратата. Навън я хвана за ръка. Тя почувства, че през тялото ѝ премина шок. От него се излъчваше електричество, което я изгаряше.

— Кати — започна той.

— За Бога — отчаяно избухна Катерин, — какво искаш от мен?

— Всичко — тихо каза Лари. — Искам теб.

— Няма да ме получиш — простена тя. — Върви измъчвай някоя друга.

Обърна се, за да си тръгне, но той я дръпна обратно.

— Какво означава това?

— Не знам — рече Катерин и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Не знам какво говоря. Аз... съм махмурлия. Искам да умра.

Лари съчувствено се усмихна.

— Знам прекрасно лечение за махмурлук. — Поведете я към подземния гараж.

— Къде отиваме? — в паника запитва тя.

— Да вземем колата ми.

Катерин го погледна, търсейки признаци на ликуване, но видя само топлота и съчувствие върху силното му, невероятно красиво лице.

Служителят докара светлокафяв спортен автомобил със свален гюрук. Лари помогна на Катерин да се качи и седна зад волана. Тя седеше, гледаше право напред и мислеше, че пропилява целия си живот, но изобщо не можеше да се спре. Сякаш всичко това ставаше с някоя друга. Искаше да каже на глупавото безпомощно момиче в колата да бяга.

— При тебе или при мен? — нежно попита Лари.

Тя поклати глава и безнадеждно промълви:

— Няма значение.

— Отиваме у нас.

Значи не беше съвсем безчувствен. Или се страхуваше да се състезава със сянката на Уилям Фрейзър.

Наблюдаваше го как ловко управлява колата през движението в ранната вечер. Не, той не се боеше от нищо. Това беше част от проклетата му привлекателност.

Опитваше се да се убеди, че може да му каже „не“, че може да си тръгне. Как беше възможно да обича Уилям Фрейзър и да изпитва такива чувства към Лари?

— Ако ще ти помогне — тихо продума Лари, — искам да ти кажа, че и аз се вълнувам като теб.

Катерин му хвърли един поглед и рече:

— Благодаря.

Той лъжеше, разбира се. Сигурно го казваше на всичките си жертви, когато ги отвеждаше към леглото, за да ги прелъсти. Но поне не злорадстваше. Най-много я измъчваше мисълта, че предава Бил Фрейзър. Беше толкова мил, а това щеше силно да го нарани. Катерин го съзнаваше, разбираше, че постъпва лошо и неразумно, но сякаш вече нямаше воля.

Пристигнаха в приятен жилищен квартал с големи сенчести дървета от двете страни на улиците. Лари спря колата пред една сграда.

— Пристигнахме — тихо каза той.

Катерин знаеше, че това е последната ѝ възможност да му откаже, да го помоли да я остави на мира. Мълчаливо гледеше как Лари дойде и ѝ отвори вратата. Слезе от колата и влезе в сградата.

Апартаментът беше обзаведен по мъжки в силни, наситени цветове и с масивни мебели. Когато влязоха, Лари взе палтото ѝ и тя потръпна.

— Студено ли ти е? — попита той.

— Не.

— Искаш ли да пиеш нещо?

— Не.

Той нежно я прегърна и те се целунаха. Сякаш тялото ѝ беше обхванато от пламък. Без да промълви нито дума, Лари я отведе в спалнята. Двата се събличаха с нарастваща настойчивост. Тя легна гола на леглото, той легна до нея.

— Лари...

Ала той затвори устата ѝ с устни, ръцете му започнаха да галят тялото ѝ, изучавайки го нежно, и тя забрави всичко освен удоволствието, което изпитваше; ръцете ѝ го затърсиха слепешком. Катерин го почувства горещ, силен и пулсиращ, пръстите му бяха в нея, разтваряха я нежно и любещо, Лари беше върху нея и в нея и тя изпита силна радост, за каквато дори не беше мечтала. Заедно се движеха все по-бързо във фантастичен ритъм, който разлюля стаята, света и завърши с експлозия, преминала в буен екстаз, в невероятно разтърсващо пътешествие, в пристигане и заминаване, в край и начало, а Катерин лежеше вцепенена и изтощена, прегръщаше го силно и искаше никога да не престава това чувство. Нищо от това, което беше чела или чувала, не би могло да я подготви за този миг. Беше невероятно, че тялото на друг човек може да достави радост. Тя лежеше в мир — просто жена. Знаеше, че дори никога вече да не го види, ще му бъде благодарна до края на живота си.

— Кати?

Тя се обърна и го погледна бавно и мързеливо.

— Да? — Дори собственият ѝ глас ѝ се стори по-дълбок, по-зрял.

— Би ли извадила ноктите си от гърба ми?

Изведнъж осъзна, че ги беше впила в плътта му.

— О, извинявай! — възкликна тя.

Опита се да прегледа гърба му, но Лари хвана ръката ѝ и я привлече по-близо до себе си.

— Няма значение. Щастлива ли си?

— Щастлива ли?

Устните ѝ започнаха да треперят и за свой ужас Катерин се разплака. Силни ридания разтърсваха тялото ѝ. Лари я държеше в обятията си и успокояващо я гледаше, докато бурята отмина.

— Съжалявам — каза тя. — Не знам какво ми стана.

— Може би си разочарована?

Катерин го погледна, готова да протестира, но видя, че той се шегува. Отново я прегърна и започна да я люби. Беше още по-невероятно. После лежаха и той ѝ говореше, но тя не чуваше. Стигаше ѝ само звукът на неговия глас, нямаше значение какво казва. Знаеше, че за нея никога не може да съществува друг мъж. И знаеше, че този мъж никога не може да принадлежи само на една жена, че тя сигурно повече няма да го види, че за него е просто поредното завоевание. Осъзна, че гласът му е замлъкнал и той я наблюдава.

— Не чу и дума от това, което ти казах.

— Извинявай — каза тя, — мечтаех.

— Би трябвало да се чувствам засегнат — укори я Лари. — Интересува те само моето тяло.

Катерин погали мускулестите му загорели гърди и стомах.

— Не съм експерт — рече тя, — но май ще свърши работа. — Тя се усмихна. — То вече свърши добра работа.

Искаше ѝ се да го попита дали му е доставила удоволствие, но се страхуваше.

— Красива си, Кати.

Тя потръпна от радост при тези думи, но в същото време се почувства и засегната. Всичко, което ѝ казваше, вече хиляди пъти го беше казвал на други жени. Питаше се как ли ще се раздели с нея. „Обади ми се някога.“ Или „Ще ти се обадя някой път.“ Може би дори щеше да поиска да се видят още един-два пъти, преди да се прехвърли на друга. Е, сама си беше виновна. Знаеше в какво се забърква. „Хвърлих се в тази история с широко отворени очи и крака. Каквото и да стане, не бива никога да обвинявам него.“

Той я прегърна и силно я притисна до себе си.

— Знаеш ли, че си изключително момиче, Кати?

„Знаеш ли, че си изключително момиче — Алис, Сюзън, Маргарет, Пеги, Лана.“

— Почувствах го още щом те видях първия път. Към никоя досега не съм изпитвал подобно чувство.

Джанет, Ивлин, Рут, Джорджия... до безкрайност.

Тя зарови глава в гърдите му, защото не се доверяваше на гласа си, и силно го прегърна, като се прощаваше с него наум.

— Гладен съм — каза Лари. — Знаеш ли какво ми се иска?

Катерин се усмихна.

— Да, разбира се.

Лари се ухили и я попита:

— Знаеш ли, че си, сексуална маниачка?

Тя го погледна.

— Благодаря.

Отведе я под душа и го пусна. Взе една найлонова шапка от закачалката на стената и я сложи на главата, прибирайки косата ѝ.

— Ела — дръпна я под силната водна струя.

Взе сапун и се зае да насапунисва тялото ѝ. Започна от врата, продължи по ръцете, бавно обиколи гърдите ѝ, слезе надолу към корема и бедрата. Тя почувства възбуда в слабините си, взе сапуна и започна да масажира Лари по гърдите, корема и надолу между краката. Усети как той се възбужда. Разтвори краката ѝ и проникна в нея; Катерин отново изпадна в опиянение, потъна сякаш в бурен поток, изпълнена от същата непоносима радост, докато не започна да вика от истинско щастие.

После те се облякоха, качиха се в колата и заминаха за Мериланд, където намериха малко ресторантче, което все още работеше, и си поръчаха омар и шампанско.

В пет часа сутринта Катерин се обади вкъщи на Уилям Фрейзър. Стоеше заслушана в телефонните сигнали на осемдесет мили от нея и най-после чу съннения глас на Фрейзър:

— Ало...

— Здравей, Бил. Обажда се Катерин.

— Катерин! Цяла вечер се опитвах да се свържа с теб. Къде си? Добре ли си?

— Добре съм. В Мериланд съм с Лари Дъглас. Току-що се оженихме.

8. НОЕЛ

Париж, 1941 година

Кристиан Барбе беше нещастен. Плешивият дребен детектив седеше на бюрото с цигара между потъмнелите си изпочупени зъби и унило съзерцаваше папката пред себе си. Информацията в нея щеше да му струва един клиент. Продаваше услугите си на Ноел Паж на безбожни цени, но беше тъжен не само заради загубата на тези доходи. Щеше да му липсва самата клиентка. Мразеше Ноел Паж, но тя беше най-вълнуващата жена, която беше срещал. Барбе си градеше зловещи фантазии за Ноел, така че тя винаги се оказваше във властта му. Сега бе изпълнил задачата си и никога вече нямаше да види Ноел. Остави я да чака в приемната, докато се опитваше да измисли как да изстиска още малко пари от нея, за да удължи случая. Стигна до извода, че е невъзможно. Въздъхна, подуши цигарата, отиде до вратата и я отвори. Ноел седеше на дивана от черна изкуствена кожа и докато Барбе я разглеждаше, сърцето му за миг спря. Беше несправедливо една жена да бъде толкова красива.

— Добър ден, мадмоазел — рече той. — Заповядайте.

Тя влезе грациозно като манекен. За Барбе беше изгодно да има прочута клиентка като Ноел Паж и той не се смущаваше да споменава често името ѝ. Това привличаше клиенти, а Барбе не беше човек, който страда от етични принципи.

— Моля, седнете! — посочи той един стол. — Мога ли да ви предложа коняк, аперитив?

В някои от фантазиите си напиваше Ноел и тя го молеше да я прелъсти.

— Не — отвърна тя. — Дошла съм за материалите.

Тая кучка можеше да изпие поне една чаша с него на раздяла!

— Да — каза Барбе. — Всъщност имам няколко новини. — Пресегна се през бюрото и се престори, че изучава досието, което вече знаеше наизуст. — Първо — осведоми я той, — вашият приятел е бил

повишен в капитан и е бил прехвърлен в Сто тридесет и първа ескадрила, където са му поверили командването. Базата е в Колтисол, Дъкстфорд, в Кембриджшир. Летели са на — Барбе говореше преднамерено бавно, знаеше, че техническата страна не я интересува — изстребители „Хърикан“ и „Спитфайър II“ после са преминали на „Марк V“. След това...

— Няма значение — нетърпеливо го прекъсна Ноел. — Къде е той сега?

Барбе очакваше този въпрос.

— В Съединените щати.

Видя реакцията ѝ, преди тя да се овладее, и това му достави диво задоволство.

— Във Вашингтон — продължи той.

— В отпуска ли е?

Барбе поклати глава.

— Не. Освободен е от Британските кралски военновъздушни сили. Капитан е във Военновъздушните сили на Съединените щати.

Дебнеше я как ще възприеме информацията, но Ноел не даваше израз на чувствата си. Ала Барбе все още не беше свършил. Вдигна с дебелите си пожълтели пръсти изрезка от вестник и я подаде на Ноел.

— Мисля, че това ще ви заинтересува.

Видя как Ноел настръхва, сякаш вече знаеше какво ще прочете. Изрезката беше от „Ню Йорк Дейли Нюз“. Заглавието гласеше: „Ас от войната се жени“, над него имаше снимка на Лари Дъглас и невестата му. Ноел дълго я гледа, после протегна ръка за останалите документи в папката. Кристиан Барбе сви рамене, пхна всички документи в един плик и ѝ го подаде. Понечи да отвори уста за прощалното си слово, когато Ноел каза:

— Ако нямате съдружник във Вашингтон, намерете. Искам да ми докладвате всяка седмица.

Тя си тръгна, а Кристиан Барбе остана да зяпа след нея съвсем объркан.

Когато се прибра вкъщи, Ноел отиде в спалнята, заключи вратата и извади изрезките от плика. Подреди ги на леглото пред себе си и започна да ги разглежда. На снимката Лари беше същият, какъвто го помнеше. Образът му в съзнанието ѝ даже беше по-ясен, отколкото във

вестника, защото Лари беше по-жив в нейните представи, отколкото в действителност.

Не минаваше ден, без Ноел да преживее миналото с Лари. Сякаш много отдавна бяха играли заедно в една пиеса и тя можеше по желание да преживява отново отделни сцени — днес една, утре друга, така че спомените бяха винаги живи и свежи.

Насочи вниманието си към невестата на Лари. Видя хубаво, младо интелигентно лице с усмивка на устните. Лицето на врага. Лице, което трябва да бъде унищожено, така, както ще бъде унищожен и Лари.

Ноел седя заключена със снимката цял следобед.

След часове Арман Готие почука на вратата, но тя му каза да се маха. Той чакаше в дневната, загрижен какво ли ще бъде настроението ѝ, но когато най-после се появи, Ноел изглеждаше необичайно жива и весела, сякаш беше получила някаква добра новина. Не обясни нищо, а той я познаваше достатъчно добре, за да подпитва.

Вечерта след театъра се любя с него с необуздана страст, която му напомни първите им дни. По-късно Готие лежеше и се опитваше да разбере красивото момиче, почиващо си до него, но не намираше обяснение.

През нощта Ноел Паж сънува полковник Мюлер. Плешивият албинос я изтезаваше с нагорещено желязо, жигосваше пречупени кръстове в плътта ѝ. Непрекъснато и задаваше въпроси, но гласът му беше толкова тих, че Ноел не го чуваше, той продължаваше да притиска в тялото ѝ нажеженото желязо — изведнъж на масата лежеше Лари, който крещеше от болка. Ноел се събуди, обляна в студена пот, със силно сърцебиене и запали нощната лампа. Опита се да се успокои, запали с треперещи пръсти цигара. Замисли се за Израел Кац. Кракът му беше ампутиран с брадва и въпреки че тя не го беше виждала след онзи следобед в пекарната, от портиера научи, че е жив, но много слаб. Ставаше все по-трудно да бъде укриван, а самият той беше безпомощен. Издирваха го все по-усилено. Час по-скоро трябваше да бъде изведен от Париж. Наистина Ноел не беше направила нищо, заради което Гестапо да я арестува — поне засега. Дали този сън не бе поличба, предупреждение да не помага на Израел Кац? Тя лежеше в леглото и си спомняше как той ѝ беше помогнал при аборта. Беше ѝ помогнал да убие детето на Лари. Беше ѝ дал пари,

беше ѝ помогнал да си намери работа. Мнозина мъже бяха направили за нея много повече, но Ноел не се чувстваше задължена към тях. Всеки един, включително и баща ѝ, беше искал нещо от нея и тя беше заплатила за всичко, което някога бе получавала. Израел Кац никога не поиска нищо от нея. Трябваше да му помогне.

Не подценяваше въпроса. Полковник Мюлер вече я подозираше. Припомни си съня и потръпна. Трябваше да се погрижи Мюлер да няма никакви доказателства срещу нея. Израел Кац трябваше да бъде изведен от Париж, но как? Ноел беше сигурна, че всички изходи са под строго наблюдение. Сигурно наблюдават и пътищата, и реката. Нацистите бяха свине, но си гледаха работата. Това беше предизвикателство, криещо смъртна опасност, ала Ноел беше решена да опита. Лошото беше, че нямаше към кого да се обърне за помощ. Нацистите бяха превърнали Арман Готие в треперещо листо. Не, трябваше да се справи сама. Мислеше за полковник Мюлер и генерал Шайдер и се питаше, ако се стигне до сблъсък, кой от двамата ще се окаже победител.

На следващата вечер двамата с Арман Готие бяха канени на вечеря. Домакиня беше Лесли Рока — богата меценатка. Присъстваха какви ли не хора — банкери, художници, политически лидери и куп хубави жени, поканени според Ноел заради германците. Готие забеляза, че е загрижена, но когато я попита, тя го успокои, че няма нищо.

Петнадесет минути преди да започне вечерята, един мъж влезе тромаво и щом го видя, Ноел разбра, че проблемът ѝ ще бъде решен. Тя се приближи до домакинята и помоли:

— Скъпа, бъди така добра и ме сложи до Албер Елер.

Албер Елер беше френски драматург. Беше едър, тромав като мечка мъж, прехвърлил шестдесет години, с рошава бяла коса и смъкнати рамена. Беше необичайно висок за французин, но и без това изпъкваше сред околните със забележително грозното си лице и пронизващите зелени очи, на които не убягваше нищо. Беше изобретателен и притежаваше ярко въображение, беше написал над двадесет пиеси и сценарии, ползващи се с голям успех. Убеждаваше

Ноел да играе в новата му пиеса и ѝ беше изпратил екземпляр от ръкописа.

Ноел седна до него на масата и каза:

— Току-що прочетох новата ти пиеса, Албер. Възхитена съм.

Лицето му светна.

— Ще играеш ли в нея?

Тя сложи ръка върху неговата.

— Бих искала, скъпи, но Арман ме включи в друга пиеса.

Той се намръщи, после примирено въздъхна.

— Проклятие! Е, все някой ден ще работим заедно.

— Много бих се радвала — рече Ноел. — Харесвам как пишеш.

Очарова ме начинът, по който писателите създават фабулата. Не знам как го правите.

Той сви рамене.

— Така, както ти играеш. Това е занаятът ни, така си изкарваме хляба.

— Не — възрази тя. — За мен е чудо да използваш въображението си по такъв начин. — Ноел смутено се засмя. — Знам, защото се опитвам да пиша.

— Виж ти! — учтиво рече той.

— Да, но нещо не върви. — Тя пое дълбоко дъх и огледа масата.

Останалите гости бяха потънали в разговорите си. Ноел се наклони към Албер Елер и понижи глас. — Стигнах до ситуация, когато героинята ми трябва да измъкне любимия си от Париж. Той е издирван от нацистите.

— Аха! — Едрият мъж почукваше с вилицата по чинията. После рече: — Лесна работа! Облича германска униформа и минава право през тях.

Ноел въздъхна.

— Не е Толкова лесно. Ранен е и не може да ходи. Изгубил е крака си.

Елер спря да чука. След дълга пауза рече:

— С шлеп по Сена?

— Наблюдават реката.

— И проверяват всички транспортни средства, излизаци от Париж?

— Да.

— Тогава трябва нацистите да ти свършат работата.

— Как?

— Героинята ти привлекателна ли е? — попита той, без да поглежда Ноел.

— Да.

— Ами ако се сприятели с германски офицер? — предложи Елер. Ноел се обърна към него, но той избягна погледа ѝ.

— Да.

— Добре тогава. Нека си уреди среща с офицера и отидат да прекарат неделата извън Париж. Приятели могат да уредят героят да се скрие в багажника на колата. Офицерът трябва да бъде много влиятелен, за да не проверяват колата му.

— Но ако багажникът е заключен, героят няма ли да се задуши? — попита Ноел.

Албер Елер замислено отпи глътка вино.

— Не е задължително. — Пет минути шушука нещо на Ноел и когато свърши, рече: — Желая ти успех!

Пак не я погледна.

Рано на другата сутрин Ноел телефонира на генерал Шайдер. Обади се телефонистка, след няколко мига я свързаха с адютанта и най-накрая със секретаря на генерала.

— Кой се обажда, моля?

— Ноел Паж — отговори тя за трети път.

— Съжалявам, но генералът е в съвещание и не може да бъде безпокоен.

Ноел се поколеба.

— Да се обадя ли по-късно?

— Той ще бъде в съвещание през целия ден. Предлагам ви да му напишете писмо, в което да изложите проблема.

Ноел се замисли и на устните ѝ се появи иронична усмивка.

— Няма значение — каза тя. — Просто му съобщете, че съм се обаждала.

След един час телефонът ѝ иззвъня. Беше генерал Шайдер.

— Прощавайте — извини се той. — Този идиот ми предаде съобщението едва сега. Щях да ги предупредя да ви свържат, но

изобщо не съм предполагал, че ще ми се обадите.

— Аз би трябвало да се извиня — рече Ноел. — Знам колко сте зает.

— Моля ви. Какво мога да направя за вас?

Ноел се колебаеше, подбирайки думите.

— Спомняте ли си какво ми говорихте онази вечер?

Настъпи кратка пауза.

— Да.

— Много мислих за вас, Ханс. Бих искала да се видим.

— Ще вечеряте ли с мен довечера? — В гласа му прозвуча внезапно нетърпение.

— В Париж — не — отвърна Ноел. — Искам да бъдем заедно, но далеч оттук.

— Къде? — попита генерал Шайдер.

— Искам да бъде някое по-специално място. Знаете ли къде е Етрата?

— Не.

— Това е прекрасно малко село на около сто и петдесет километра от Париж, близо до Хавър. Там има спокойно старо ханче.

— Звучи чудесно, Ноел. Но не е лесно да се измъкна точно сега — заоправдава се той, — по средата на...

— Разбирам — прекъсна го Ноел с леден тон. — Може би друг път.

— Почакайте! — Настъпи дълга пауза. — Кога можете да заминете?

— В събота вечер след представлението.

— Ще уредя нещата — каза генералът. — Можем да стигнем със самолет до...

— Защо да не пътуваме с кола? — предложи Ноел. — Толкова е приятно.

— Както искате. Ще ви взема от театъра.

Ноел бързо премисли.

— Трябва да отскоча до къщи, за да се преоблека. Не можете ли да ме вземете от дома?

— Както искате, мила моя. До събота вечер.

Петнадесет минути по-късно Ноел говореше с портиера. Той я слушаше и клатеше глава в енергичен протест.

— Не, не, не! Ще кажа на нашия приятел, мадомоазел, но той няма да се съгласи. Да не е глупак! Все едно да иде да търси работа в главната квартира на Гестапо.

— Няма начин да не успеем — увери го Ноел. — Измисли го най-големият мозък на Франция.

Когато следобед излезе от жилището си, тя забеляза подпрян на стената мъж, който се правеше, че е погълнат от вестника си. Ноел тръгна в свежия зимен въздух, той се изправи и я последва на дискретно разстояние. Ноел се разхождаше бавно и спокойно по улиците, спирайки пред всяка витрина.

Пет минути след като излезе от сградата, се появи портиерът, огледа се, за да се увери, че не е наблюдаван, после извика такси и даде адреса на един магазин за спортни стоки в Монмартр.

След два часа докладва на Ноел:

— Ще ви бъде доведен в събота вечер.

В събота вечер след представлението полковник Курт Мюлер от Гестапо я чакаше зад кулисите. Тя усети тръпка на страх. Планът за бягство беше изчислен до секундата и нямаше място за закъснение.

— Гледах изпълнението ви, фройлайн Паж — каза полковник Мюлер. — Ставате все по-добра.

Звукът на тихия му тънък глас живо ѝ напомни съня.

— Благодаря, полковник. Извинете, трябва да се преоблека.

Ноел се отправя към гримьорната, но Мюлер тръгна с нея.

— Ще дойда с вас.

Тя влезе в гримьорната. Албиносът без коса я следваше отблизо. Той се настани в едно кресло. За миг Ноел се поколеба, после започна да се съблича. Мюлер я наблюдаваше с безразличие. Тя знаеше, че е хомосексуалист, което я лишаваше от ценно оръжие — нейната сексуалност.

— Едно пиленце ми прошепна в ухото, че тази вечер той ще се опита да избяга — рече полковник Мюлер.

Сърцето на Ноел спря за миг, но изражението ѝ не се промени. Тя започна да сваля грима си, за да спечели време, и попита:

— Кой ще избяга тази вечер?

— Вашият приятел — Израел Кац.

Ноел се обърна и изведнъж осъзна, че е свалила сутиена си.

— Не познавам никакъв... — Зърна триумфация блясък в розовите му очи и усети капана. — Почакайте. Да не говорите за един млад стажант-лекар?

— А, значи си го спомняте?

— Съвсем слабо. Някога ме излекува от пневмония.

— И от предизвикан от самата вас аборт — рече полковник Мюлер с тихия си писклив глас.

Отново я обхвана страх. В Гестапо нямаше да си правят толкова труд, ако не бяха убедени, че е замесена. Колко глупаво се беше забъркала в това. Ала знаеше, че вече е късно да се измъкне. Механизмът беше приведен в действие и след няколко часа Израел Кан, щеше да бъде или свободен... или мъртъв. А тя? Полковник Мюлер рече:

— Казахте, че за последен път сте видели Кац в кафенето преди няколко седмици.

Ноел поклати глава.

— Не съм казала такова нещо, полковник.

Той я погледна твърдо в очите, после нагло премести поглед към голите й гърди, надолу към корема и прозрачните й пликчета. Сетне отново я погледна в очите и въздъхна.

— Обичам красивите неща. Ще бъде жалко да се унищожи красотата като вашата. И всичко това за един мъж, който не означава нищо за вас. Как смята да се измъкне вашият приятел, фройлайн?

В гласа му имаше спокойствие, от което я побиха тръпки. Тя стана Анет — невинната, безпомощна героиня от пиесата.

— Наистина не разбирам за какво говорите, полковник. Бих искала да ви помогна, но не зная как.

Полковник Мюлер дълго гледа Ноел, после надменно се изправи.

— Ще ви науча как, фройлайн — обеща благо той. — И това ще ми достави удоволствие.

На вратата се обърна и изстреля за раздяла:

— Между другото, посъветвах генерал Шайдер да не заминава с вас в края на седмицата.

Ноел почувства, че сърцето й се свива. Беше твърде късно да се свърже с Израел Кац.

— Полковниците винаги ли се месят в личния живот на генералите?

— В дадения случай — не — отвърна полковник Мюлер със съжаление. — Генерал Шайдер смята да се яви на срещата.

Обърна се и излезе.

Ноел се взираше след него с разтуптяно сърце. Погледна златния часовник върху тоалетката и бързо започна да се облича.

В единадесет и четиридесет и пет портиерът ѝ съобщи, че генерал Шайдер се качва към апартамента ѝ. Гласът му трепереше.

— Шофьорът му в колата ли е? — попита Ноел.

— Не, мадмоазел — внимателно отговори портиерът, — качва се заедно с генерала.

— Благодаря.

Ноел остави слушалката и бързо отиде в спалнята да провери още веднъж багажа си. Не биваше да стават грешки. Чу звънеца и отиде да отвори.

В коридора стоеше генерал Шайдер и зад него — млад капитан. Генерал Шайдер беше цивилен и изглеждаше много изискан с безупречния тъмносив костюм, светлосинята риза и черната вратовръзка.

— Добър вечер — тържествено каза той, влезе и кимна на шофьора.

— Чантите ми са в спалнята. — Ноел посочи вратата.

— Благодаря, фройлайн.

Капитанът влезе в спалнята. Генерал Шайдер се приближи до Ноел и я хвана за ръцете.

— Знаете ли какво си мислех през целия ден? — попита той. — Че може би няма да сте тук, че може да промените решението си. Всеки път, щом позвънеше телефонът, изпитвах страх.

— Държа на обещанията си — отвърна Ноел.

Наблюдаваше капитана, който излезе от спалнята с тоалетното ѝ куфарче и една чанта.

— Има ли още нещо? — попита той.

— Не — отвърна Ноел, — това е всичко.

Капитанът излезе с багажа.

— Готова ли сте? — попита генерал Шайдер.

— Хайде да пийнем преди пътя — бързо предложи Ноел и се отпрати към барчето, където в кофичка с лед имаше бутилка шампанско.

— Позволете. — Той се приближи и отвори шампанското. — За какво да прием?

— За Етрата!

Шайдер я гледа изпитателно един миг, после каза:

— За Етрата!

Чукнаха се и отпиха. Докато оставяше чашата, Ноел крадешком погледна часовника си. Генерал Шайдер ѝ говореше, но тя почти не го чуваше. Представяше си какво става долу. Трябваше да бъде много внимателна. Ако избързаше или се забавеше, би могло да бъде фатално. За всички.

— За какво мислите? — попита генерал Шайдер.

Ноел бързо се обърна.

— За нищо.

— Не ме слушахте.

— Извинете. Мислех за нас. — Обърна се към него с усмивка.

— Озадачавате ме.

— Нима всяка жена не е загадка.

— Не чак такава като вас. Не ми се струвахте капризна, пък ето на — отначало не искахте да ме видите, а сега изведнъж ще прекараме заедно един уикенд в провинцията.

— Съжالياвате ли, Ханс?

— Не, разбира се. Но все пак се питам — защо в провинцията?

— Казах ви.

— А, да — продума генерал Шайдер, — по-романтично е. Още нещо, което ме озадачава. Мисля, че сте реалистка, а не романтичка.

— Какво искате да кажете? — попита Ноел.

— Нищо — небрежно отговори генералът. — Просто мисля на глас. Обичам да решавам загадки, Ноел. С времето ще разбере тайната ви.

Тя сви рамене.

— Веднъж решена, загадката вече не е интересна.

— Ще видим. — Той остави чашата. — Да тръгваме ли?

Ноел взе празните чаши.

— Само да ги сложа в мивката.

Докато отиваше към кухнята, генерал Шайдер я наблюдаваше. Ноел беше една от най-красивите и привлекателни жени, които беше виждал, и той щеше да я има. Това не означаваше обаче, че е глупав или сляп. Тя искаше нещо от него. Шайдер смяташе да разбере какво. Полковник Мюлер го предупреди, че по всяка вероятност Ноел помага на опасен враг на райха, а полковник Мюлер много рядко грешеше. Ако беше прав, може би тя разчиташе на закрилата на генерал Шайдер. Ако беше така, изобщо не познаваше германския военен дух, а още по-малко него. Той щеше да я предаде на Гестапо, без да му мигне окото, но преди това щеше да получи своето. Очакваше с нетърпение уикенда.

Ноел излезе от кухнята. На лицето ѝ беше изписано безпокойство.

— Колко чанти отнесе шофьорът? — попита тя.

— Две — отвърна Шайдер. — Една чанта и едно тоалетно куфарче.

Тя направи гримаса.

— О, Боже, съжалявам, Ханс, но е забравил втората чанта. Нямахте нищо против, нали?

Генералът я гледаше, когато тя отиде до телефона, вдигна слушалката и каза:

— Моля, помолете шофьора пак да се качи. Имам още багаж. — Ноел остави слушалката. — Нищо, че заминаваме само за уикенда, искам да ви доставя удоволствие — усмихна се тя.

— Ако искате да ми доставите удоволствие, не са ви нужни много дрехи — рече генерал Шайдер. Погледна снимката на Арман Готие върху пианото. — Знае ли хер Готие, че заминавате с мен?

— Да — излъга Ноел.

Арман беше в Ница на среща с продуцента на един филм и тя не виждаше основание да го тревожи със своите планове.

На вратата се позвъни, Ноел отиде и я отвори. Беше капитанът.

— Разбрах, че имало още една чанта?

— Да — отвърна, извинявайки се Ноел. — В спалнята е.

Капитанът кимна и отиде там.

— Кога трябва да се върнете в Париж? — попита генерал Шайдер.

— Ще ми се да остана колкото може по-дълго. Ще се върнем в понеделник следобед. Така ще имаме два дни.

Капитанът се показва от спалнята.

— Извинете, фройлайн. Как изглежда чантата?

— Голяма кръгла синя кутия — отвърна Ноел и се обърна към генерала. — В нея имам нова рокля, която все още не съм обличала. Пазех я за вас.

Тя бърбеше колкото да прикрие безпокойството си. Капитанът отново влезе в спалнята, но след няколко мига се появи и рече:

— Съжалявам, но не мога да я намеря.

— Оставете на мен. — Ноел влезе в спалнята и започна да търси в шкафовете. — Сигурно тази идиотка, прислужничката, я е прибрала някъде.

Тримата претърсиха всички шкафове в апартамента.

Накрая генералът откри кутията в шкафа в антрето. Вдигна я и каза:

— Май е празна.

Ноел бързо отвори кутията. В нея нямаше нищо.

— О, тази глупачка сигурно е наблъскала красивата ми нова рокля в чантата с другите дрехи. Дано не се развали. — Тя въздъхна отчаяно. — И вие ли имате такива проблеми с прислугата в Германия?

— Мисля, че навсякъде е едно и също — отвърна генерал Шайдер.

Внимателно наблюдаваше Ноел. Тя се държеше странно — говореше твърде много. Жената усети погледа му.

— Карате ме да се чувствам като гимназистка. Не си спомням да съм се вълнувала толкова.

Генерал Шайдер се усмихна. Значи това било! Или тя играеше някаква игра? Ако е така, скоро щеше да разбере. Погледна часовника си.

— Ако не тръгнем, ще пристигнем много късно.

— Готова съм — каза Ноел.

Наум се молеше да са готови и другите.

Когато слязоха във фойето, там беше портиерът с бледо като вар лице. Ноел се запита дали нещо не се е объркало. Погледна го за някакъв сигнал, за знак, но преди той да ѝ отвърне, генералът я хвана за ръка и я поведе навън.

Лимузината му беше паркирана точно пред вратата. Багажникът беше затворен. Улицата беше пуста. Шофьорът се спусна и отвори задната врата на колата. Ноел се обърна да погледне портиера, но генералът застана пред нея и ѝ попречи. Нарочно ли? Жената хвърли поглед към затворения багажник, но той не ѝ говореше нищо. Щяха да изминат часове, преди да разбере дали планът ѝ е успял, и напрежението щеше да е непоносимо.

— Добре ли сте? — Генерал Шайдер се взираше в нея.

Тя почувства, че нещо не е наред. Трябваше да намери извинение да се върне във фоайето, да остане няколко секунди насаме с портиера. Пресилено се усмихна.

— Току-що си спомних. Ще ми се обади един приятел. Трябва да оставя съобщение...

Генерал Шайдер здраво я стисна за ръката.

— Вече е късно — усмихна се той, — отсега нататък трябва да мислите само за мен.

И я повече към колата. След миг вече бяха на път.

Пет минути, след като лимузината на генерал Шайдер замина, пред сградата изскърцаха спирачките на черен мерцедес и от него изскочиха полковник Мюлер и още двама гестаповци. Полковник Мюлер бързо огледа улицата.

— Заминали са.

Втурнаха се във фоайето и позвъниха на портиера. Той се появи на вратата със стреснато изражение.

— Какво...

Полковник Мюлер го изблъска назад в малкото му жилище.

— Фройлайн Паж! — грубо викна той. — Къде е?

— Тя... тя замина — рече той.

— Знам, глупак такъв! Питам те къде!

Портиерът безпомощно поклати глава.

— Нямам представа, мосю. Зная само, че замина с един офицер.

— Не каза ли къде да я търсят?

— Не, мосю. Мадмоазел Паж не споделя такива неща с мен.

Полковник Мюлер изгледа свирепо стареца и се обърна.

— Не са стигнали далеч — рече той на своите хора. — Свържете се час по-скоро с всички постове по шосетата. Кажете им, че щом

пристигне колата на генерал Шайдер, трябва да я задържат и незабавно да ми се обадят!

Поради късния час нямаше голямо движение. Колата на генерал Шайдер зави по западния път, който излизаше от Париж покрай Версай. Минаха през Мант, Вернон, Гайон и след двадесет и пет минути приближиха главния кръстопът, от който тръгваха шосетата за Виши, Хавър и Лазурния бряг.

Ноел имаше чувството, че е станало чудо. Щяха да излязат от Париж, без да ги спрат. Колкото и да бяха педантични, германците не бяха в състояние да проверяват всички пътища, излизащи от града. Точно си го помисли, и от тъмното изникна пост. В средата на пътното платно мигаха червени светлини, а зад тях напъряко беше спрял германски военен камион. Отстрани имаше половин дузина германски войници и две френски полицейски коли. Лейтенант от немската армия махна на лимузината да спре и се приближи към шофьора.

— Слез и си покажи документите!

Генерал Шайдер отвори задния прозорец, подаде глава и раздразнено рече:

— Генерал Шайдер. Какво става тук, по дяволите?

Лейтенантът удари токове.

— Извинете, генерале, не знаех, че е вашата кола.

Генералът хвърли поглед към барикадата.

— Какво има?

— Наредено ни е да проверяваме всички превозни средства, напускащи Париж, хер генерал. Всички изходи на града са блокирани.

Генералът се обърна към Ноел.

— Проклето Гестапо. Съжалявам, скъпа.

Ноел почувства, че пребледнява като мъртвец, беше благодарна, че в колата е тъмно. Когато проговори, гласът ѝ беше спокоен.

— Няма значение.

Мислеше за багажника. Ако планът ѝ е успял, Израел Кац беше там и след миг щеше да бъде заловен. А също и тя.

Германецът, лейтенант, се обърна към шофьора.

— Моля, отворете багажника.

— Там е само багажът ни — възропта капитанът. — Лично аз го сложих.

— Съжалявам, капитане. Имам категорична заповед да бъде проверявано всяко превозно средство, излизащо от Париж. Отворете го.

Като мърмореше под нос, шофьорът отвори вратата и тръгна да слиза. Мисълта на Ноел трескаво препускаше. Трябваше да намери начин да ги спре, без да буди подозрения. Шофьорът вече беше слязъл от колата. Нямаше време за губене. Ноел хвърли бърз поглед на генерал Шайдер. Той беше присвил очи и ядосано стискаше устни. Жената се обърна към него и наивно попита:

— Да слизаме ли, Ханс? Ще ни претърсват ли?

Почувства как тялото му се напрегна от гняв.

— Чакай! — Гласът на генерала изплющя като камшик. — Качвай се в колата — нареди той на шофьора. Обърна се към лейтенанта с изпълнен с гняв глас: — Кажете на тези, които ви дават заповеди, че те не важат за генералите в германската армия. Не се подчинявам на заповеди на лейтенант. Махнете барикадата от пътя ми.

Злочестият лейтенант зяпна гневното лице на генерала, удари токове и каза:

— Слушам, генерал Шайдер.

Даде знак на шофьора на камиона и той изтегли машината от пътя.

— Карай! — нареди генералът.

И колата полетя в нощта.

Ноел бавно се отпусна на седалката, усети как напрежението я напуска. Кризата беше преминала. Искаше ѝ се да знае дали Израел Кац е в багажника. И дали е жив.

Генерал Шайдер се обърна към Ноел и тя почувства, че той все още кипи от гняв.

— Извинявам се — уморено продума Шайдер. — Това е странна война. Понякога трябва да се напомня на Гестапо, че войната се води от армията.

Ноел му се усмихна и го хвана под ръка.

— А армията се води от генерали.

— Точно така — съгласи се той. — Армията се води от генерали. Ще трябва да дам урок на полковник Мюлер.

Десет минути след като автомобилът на генерал Шайдер мина през блокадата, от Гестапо се обади да предупредят за него.

— Вече минаха — докладва лейтенантът, обзет от лошо предчувствие. След миг полковник Мюлер разговаряше с него.

— Преди колко време? — тихо попита офицерът от Гестапо.

— Десет минути.

— Претърсихте ли колата?

Лейтенантът почувства, че стомахът му се свива.

— Не. Генералът не разреши...

— Да му се не види! Накъде тръгнаха?

Лейтенантът преглътна. Когато проговори, в гласа му се чувстваше отчаянието на човек, който знае, че е обречен.

— Не съм сигурен. Кръстопътят е голям. Тръгнали са или към вътрешността на страната — към Руан, или към морето — към Хавър.

— В девет часа се явете в Главната квартира на Гестапо, в моя кабинет!

— Слушам! — отвърна лейтенантът.

Разярен, полковник Мюлер затвори телефона. Обърна се към двамата си сътрудници.

— Хавър. Пригответе колата. Отиваме на лов за хлебарки!

Пътят за Хавър се виеше през красивата долина на Сена с тучните ѝ хълмове и плодородни ферми. Беше ясна, звездна нощ и в далечината фермите приличаха на оазиси от светлина сред мрака.

На удобната задна седалка на лимузината Ноел и генерал Шайдер разговаряха. Той ѝ разказа за жена си и децата си, за това, колко труден е семейният живот за един офицер. Ноел го изслуша със съчувствие ѝ му разправи колко мъчно е за актриса да има романтичен личен живот. И двамата съзнаваха, че разговорът е игра, и двамата го поддържаха, без да вникват в същността. Нито за миг Ноел не подценяваше интелигентността на мъжа до нея, даваше си сметка колко опасна е авантюрата, в която се е впуснала.

Знаеше: генерал Шайдер е твърде умен, за да повярва, че изведнъж се е влюбила в него, и сигурно подозира, че има нещо наум. Ноел разчиташе, че ще го надхитри в играта, която играеха. Генералът

съвсем накратко се спря на войната, но каза нещо, което тя запомни за дълго.

— Англичаните са странни хора. В мирно време е невъзможно да бъдат управлявани, но при криза нямат равни. Английският моряк е истински щастлив само когато корабът му потъва.

Пристигнаха в Хавър в ранните часове на деня, предстоеше им да продължат към селцето Етрата.

— Може ли да спрем да хапнем нещо? Умирам от глад — каза Ноел.

Генерал Шайдер кимна.

— Разбира се, щом желаете. — Той повиши глас: — Потърси ресторант, който работи непрекъснато.

— Сигурна съм, че на кея има един — рече Ноел.

Капитанът покорно зави към брега. Спря точно до водата, където няколко кораба бяха вързани за кея. Малко по-нататък имаше табела „Бистро“.

Капитанът отвори вратата и Ноел слезе. Генерал Шайдер я последва.

Чу звук на мотор и се обърна. Товарен електротелфер се приближи и спря до лимузината. От него слязоха двама мъже, в работни комбинезони и с шапки с дълги козирки, които скриваха лицата им. Един от тях се взря в Ноел, после извади инструменти и започна да поправя нещо по машината. Жената почувства, че стомахът ѝ се свива. Хвана под ръка генерал Шайдер и тръгна към ресторанта.

Погледна шофьора, който остана на кормилото.

— Той няма ли да пие кафе?

— Ще остане при колата — отвърна генералът.

Ноел втренчено го изгледа. Шофьорът не биваше да остава при колата, защото всичко щеше да пропадне. Но не посмя да настоява.

Отправиха се към кафенето по грубите неравни павета. Изведнъж, както вървеше, си изкълчи глезена и падна, извиквайки от болка. Генерал Шайдер неуспешно се опита да я хване — тя се просна на паважа.

— Добре ли сте? — попита я той.

Видял какво става, шофьорът слезе от колата и се отправи към тях.

— Съжалявам — продума Ноел. — Аз... изкълчих си глезена. Имам чувството, че е счупен.

Генерал Шайдер нещо опипа глезена ѝ.

— Няма оток. Сигурно само е навехнат. Можете ли да стъпвате?

— Не знам.

Шофьорът дойде при тях и двамата я вдигнаха на крака. Ноел пристъпи, ала глезенът ѝ се огъна.

— Извинявайте — простена тя, — но трябва да седна за малко.

— Помогнете ми да я заведем дотам. — Генерал Шайдер посочи кафенето.

Подкрепяна от двамата мъже, Ноел стигна до ресторанта и на вратата се осмели да хвърли поглед назад към колата. Двата докери бяха при багажника на лимузината.

— Сигурна ли сте, че не искате веднага да продължим към Етрата? — попита генералът.

— Не, повярвайте, след малко ще се оправя.

Собственикът ги отведе на маса в ъгъла и двамата мъже помогнаха на Ноел да се отпусне на един стол.

— Много ли ви боли? — попита генерал Шайдер.

— Малко — отвърна тя и сложи ръка върху неговата.

— Не се безпокойте, няма да позволя това да развали прекарването ни, Ханс.

В момента, когато Ноел и генерал Шайдер седяха в кафенето, полковник Мюлер с двама от неговите хора вече навлизаха в покрайнините на Хавър. Местният полицейски капитан беше вдигнат от сън и чакаше гестаповците пред участъка.

— Един полицай е видял колата на генерала — каза той. — Паркирана е на кея.

По лицето на полковник Мюлер се мярна задоволство.

— Заведете ме там — заповяда той.

След пет минути автомобилът на Гестапо с полковник Мюлер, двамата му сътрудници и полицейския капитан спря до лимузината на генерал Шайдер на кея. Мъжете слязоха и заобиколиха колата. Тъкмо тогава генерал Шайдер, Ноел и шофьорът излизаха от бистрото. Шофьорът пръв забеляза мъжете при колата и забърза към тях.

— Какво става? — попита Ноел и почувства как през нея премина студена тръпка: в далечината бе разпознала фигурата на полковник Мюлер.

— Не знам — отвърна генерал Шайдер и с широки крачки се отправи към лимузината. Ноел куцукаше след него.

— Какво правите тук? — попита той полковник Мюлер, който стоеше до колата.

— Съжалявам, че ще наруша почивката ви — грубо отвърна полковникът, — но се налага да проверя багажника на колата ви, генерале.

— Там е само нашият багаж.

Ноел отиде при тях. Забеляза, че телферът е изчезнал. Генералът и гестаповците се гледаха на кръв.

— Настоявам, генерале. Имам основание да вярвам, че търсен враг на Третия райх, когото издирваме, се крие вътре и вашата гостенка му е съучастничка.

Генерал Шайдер му хвърли дълъг поглед, после се обърна към Ноел.

— Не знам за какво става дума — твърдо рече тя.

Очите на генерала се спуснаха към глезена ѝ, той решително се обърна към шофьора.

— Отвори го.

— Слушам, генерале.

Очите на всички бяха приковани в багажника. Шофьорът хвана ръчката и я завъртя. Ноел почувства, че ѝ прималява. Капакът бавно се отвори.

Багажникът беше празен.

— Някой е откраднал багажа ни! — възкликна шофьорът.

От гняв лицето на полковник Мюлер стана на петна.

— Измъкнал се е!

— Кой се е измъкнал? — запита генералът.

— Хлебарката! — беснееше полковник Мюлер. — Един еврейин на име Израел Кац. Бил е изведен от Париж в багажника на тази кола.

— Това е невъзможно — отвърна генерал Шайдер. — Багажникът беше затворен плътно. Щял е да се задуши.

Полковник Мюлер разгледа багажника и се обърна към един от сътрудниците си.

— Влез вътре!

— Слушам, господин полковник!

Мъжът послушно се сви в багажника. Полковник Мюлер плътно го затвори и погледна часовника си. Изминаха четири минути, в които всички стояха мълчаливи, потънали в мислите си. Ноел имаше чувството, че е минала цяла вечност, когато полковник Мюлер най-после отвори капака на багажника. Мъжът вътре беше в безсъзнание. Генерал Шайдер се обърна презрително към полковник Мюлер.

— Ако в този багажник е имало някой — заяви той, — значи са извадили трупа му. Мога ли да направя още нещо за вас, полковник?

Офицерът от Гестапо поклати глава, не можеше да си намери място от гняв и безсилие. Генерал Шайдер рече на шофьора си:

— Да тръгваме!

Помогна на Ноел да се качи в колата и потеглиха към Етрата, оставяйки групичката мъже назад в далечината.

Полковник Курт Мюлер заповяда кеят да бъде незабавно претърсен, но чак следващия следобед откриха във варел в ъгъла на запустял склад празна кислородна бутилка. Предишната вечер от Хавър за Кейптаун беше отплавал товарен кораб, ала той вече се намираше в открито море. Няколко дни по-късно изчезналият багаж се появи в бюрото за намерени вещи на Гар дю Нор в Париж.

А Ноел и генерал Шайдер прекараха уикенда в Етрата и се върнаха в Париж късно следобед в понеделник за вечерното представление в театъра.

9. КАТЕРИН

Вашингтон, 1941 — 1944 година

Катерин напусна работа сутринта, след като се ожениха с Лари. Деня, когато се върна във Вашингтон, Фрейзър я покани на обяд. Изглеждаше измъчен, изпит и състарен. Катерин усети пристъп на съжаление към него, но това беше всичко. Седеше срещу един висок, симпатичен непознат, към когото беше привързана, но вече ѝ беше невъзможно да си представи, че е смятала да се омъжи за него. Фрейзър тъжно ѝ се усмихна.

— Значи вече си омъжена дама.

— Най-омъжената на света.

— Стана много неочаквано. Жалко, че нямах шанс да се включа в надпреварата.

— И аз нямах никакъв шанс — откровено си призна Катерин. — То просто се случи.

— Лари е голяма работа.

— Да.

— Катерин — Фрейзър се поколеба, — ти всъщност не го познаваш добре, нали?

Катерин усети, че настръхва.

— Знам, че го обичам, Бил — спокойно каза тя, — знам и че той също ме обича. Като начало е доста добре, нали?

Фрейзър седеше намръщен, мълчалив и замислен.

— Катерин...

— Да?

— Внимавай.

— За какво?

Фрейзър говореше бавно, търсеше път през минното поле на думите.

— Лари е... по-различен.

— В какъв смисъл? — попита Катерин, отказвайки да му помогне.

— Не е като повечето мъже — Фрейзър видя израза ѝ и рече: — По дяволите, не ми обръщай внимание! — Измъчено ѝ се усмихна. — Сигурно си чела биографията ми, написана от Езоп — за лисицата и гроздето.

Катерин нежно го хвана за ръката.

— Никога няма да те забравя, Бил. Надявам се, ще останем приятели.

— Аз също — продума Фрейзър. — Сигурна ли си, че не искаш да останеш на работа?

— Лари държи да напусна. Той е старомоден — смята, че съпругът трябва да издържа жената.

— Ако промениш решението си, обади ми се — каза Фрейзър.

Останалата част от обедата мина в служебни разговори и обсъждане кой да замести Катерин. Тя знаеше, че Бил Фрейзър много ще ѝ липсва. Предполагаше, че първият мъж в живота на всяко момиче има особено значение, но за нея Бил беше много повече. Беше мил човек и добър приятел. Отношението му към Лари я разтревожи. Сякаш Бил искаше да я предупреди за нещо, но се отказа, за да не помрачи щастието ѝ. Или, както сам се изрази, просто гроздето беше кисело? Не беше нито дребнав, нито ревнив. Сигурно ѝ желаше щастието. И все пак беше сигурна, че се е опитал да ѝ каже нещо. В подсъзнанието си усети смътно предчувствие. Но когато след един час се срещна с Лари и той се усмихна, забрави всичко освен възторга, че е омъжена за това невероятно, изпълнено с радост човешко същество.

Не познаваше по-забавен човек от Лари. Всеки ден се превръщаше в приключение, в празник. В края на седмицата ходеха в провинцията, отсядаха в малки ханчета, обикаляха панаирите. Отидоха в Лейк Пласид и се пързалиха по огромната пързалка, в Монток караха лодка и ловяха риба. Катерин се ужасяваше от водата, така и не се беше научила да плува, но Лари ѝ каза да не се безпокои и тя се чувстваше в безопасност с него.

Беше любящ, внимателен и сякаш не си даваше сметка колко привлича другите жени. Сякаш му стигаше Катерин. През медения им месец се натъкна в антикварен магазин на сребърна птичка, която толкова хареса на Катерин, че той ѝ намери и кристална, и това беше

началото на нейната колекция. Една съботна вечер заминаха за Мериленд, за да отпразнуват третия месец от сватбата в същия малък ресторант.

На следващия ден — декември, неделя — японците нападнаха Пърл Харбър.

На другия ден Америка обяви война на Япония в тринадесет часа и тридесет и две минути — от японското нападение не бяха минали и двадесет и четири часа. В понеделник Лари замина за военновъздушната база „Андрюс“, а Катерин не издържа сама в апартамента, взе такси и отиде при сградата на Конгреса. Хората се тълпяха около дузина портативни радиоапарата, разпръснати сред множеството на Капитол Плаза. Когато колата на президента спря пред южния вход на Капитола, Катерин беше толкова близо, че видя как вратата на лимузината се отвори и президентът Рузвелт слезе, подпомаган от двама сътрудници. На всеки ъгъл имаше множество полицаи, които бдяха да не възникнат безредици. Струваше й се, че сред тълпата преобладава силно възмущение, готово да премине в саморазправа.

Пет минути, след като Рузвелт влезе в сградата, гласът му се чу по радиото. Президентът говореше пред Конгреса — категорично и твърдо.

— Америка ще запомни това вероломно нападение... Справедливостта ще победи... Победата неминуемо ще бъде наша, Бог да ни е на помощ.

Петнадесет минути по-късно беше гласувано решение на Конгреса двеста петдесет и четири, с което се обявяваше война на Япония. Всички гласуваха единодушно с изключение на Джийнет Ранкин от щата Монтана, така че крайният резултат беше триста осемдесет и осем гласа „за“ и един „против“. Словото на президента Рузвелт продължи точно десет минути — най-краткото президентско послание за обявяване на война, произнасяно някога в Конгреса на САЩ.

Тълпата навън го приветства с гърлен рев на одобрение, гняв и закана за отмъщение. Най-после и Америка предприе нещо.

Катерин разглеждаше мъжете и жените наоколо. Те имаха същия израз на въодушевление, който предния ден беше видяла върху лицето на Лари, сякаш членуваха в някакъв таен клуб, където войната се смяташе за вълнуващ спорт. Дори жените изглеждаха обхванати от спонтанния ентузиазъм, обзел тълпата. Но Катерин се питаше как ли ще се чувстват, когато мъжете заминат, а те останат сами да чакат новини от своите съпрузи и синове. Бавно се обърна и си тръгна. На ъгъла видя войници с щикове на пушките.

Помисли си, че скоро цялата страна ще бъде в униформа.

Стана дори по-скоро, отколкото беше очаквала. За една нощ Вашингтон се превърна в свят на военни с униформи в защитен цвят.

Във въздуха се носеше наелектризираща, заразителна възбуда, сякаш мирният живот е зимен сън, миазма, изпълвала човечеството със скука, а войната единствена дава на хората въодушевление от живота.

Лари прекарваше по шестнадесет-осемнадесет часа във военновъздушната база, често оставаше там през нощта. Обясни на Катерин, че положението в Пърл Хърбър и Хикам Фийлд е много по-тежко, отколкото хората предполагат, че внезапното нападение било унищожително и от военния флот, от военновъздушните сили на САЩ не било останало, кажи-речи нищо.

— Значи може да загубим войната? — попита смаяна Катерин.

Лари я погледна замислено.

— Зависи колко бързо се подготвим, Всички смятат японците за смешни неподвиждащи човечета. Врели-некипели! Те са коварни и не се страхуват да умрат. Ние сме изнежени.

През следващите месеци японците като че ли не се спряха пред нищо. Всекидневниците съобщаваха на първите си страници за успехите им: те нападаха остров Уейк... Готвеха се да нахлуят на Филипините... Дебаркираха в Гуам... в Борнео... в Хонконг. Генерал Макартър обяви Манила за открит град и хванати в клопка, американските войски на Филипините се предадоха.

Веднъж през април Лари се обади от базата на Катерин и я покани да празнуват в хотел „Уилард“.

— Какво ще празнуваме? — попита Катерин.

— Ще ти кажа довечера — отвърна Лари. В гласа му се усещаха нотки на силна възбуда.

Катерин затвори, изпълнена от страшно предчувствие. Опитваше се да измисли различни поводи Лари да празнува, но всички се свеждаха до един, който тя нямаше сили да приеме.

В пет часа следобед седеше облечена на леглото и се взираше в огледалото на тоалетката.

„Сигурно греша — мислеше си тя. — Може би са го повишили в чин. За това ще празнуваме. Или има добри новини за войната.“ Самата тя не си вярваше. Изучаваше се в огледалото, като се опитваше да бъде обективна. Едва ли би причинила безсъние на Ингрид Бергман, но беше привлекателна — безстрастно реши тя. Фигурата ѝ беше хубава, с предизвикателни извивки. „Ти си умна, приятна, вежлива, мила и съблазнителна — казваше си Катерин. — Защо един нормален, пламенен мъж да умира от желание да те остави, да отиде на война и да бъде убит?“

В седем часа влезе в ресторанта на хотел „Уилард“. Лари още не беше дошъл и салонният управител я отведе до масата. Катерин отказа да си поръча нещо за пиене, после припряно размисли и си взе мартини.

Келнерът го донесе. Катерин се пресегна да го поеме и забеляза, че ръцете ѝ треперят. Вдигна поглед и видя, че Лари се приближава към нея. Вървеше между масите и пътьом кимаше за поздрав. Излъчваше невероятна жизненост, която привличаше всички погледи. Катерин го гледаше и си спомняше деня, когато той бе дошъл на масата ѝ в ресторанта на „Метро Голдуин Майер“ в Холивуд. Осъзна колко малко го е познавала тогава и се запита дали сега го познава повече. Лари дойде на масата и я целуна по бузата.

— Извинявай, че закъснях, Кати. Цял ден в базата беше лудница.

Седна, поздрави по име келнера и си поръча мартини. И да беше забелязал, че Катерин пие, не каза нищо.

Вътре в себе си Катерин крещеше: „Каж ми изненадата си. Каж ми какво празнуваме.“ Но не продума. Има една стара унгарска поговорка: „Само глупакът бърза да научи лошата новина.“ Катерин отпи от мартинито. Може би не беше стара унгарска поговорка, може би я бе измислила тя, за да се защити. Явно мартинито я бе хванало. Ако предчувствието ѝ се окажеше вярно, скоро тя щеше да се напие.

Но докато гледаше Лари и озареното му от любов лице, реши, че сто на сто греша. И Лари като нея нямаше да понесе раздялата. Катерин си беше измислила този кошмар — от началото до края. От щастливия израз на лицето му личеше, че има да ѝ казва наистина хубава новина.

Лари се наведе към нея, усмихна се момчешки и я хвана за ръката.

— Не можеш да си представиш какво се случи, Кати. Заминавам отвъд океана.

Сякаш падна мъгла, всичко стана нереално, размито. Лари седеше до нея, устните му се мърдаха, но лицето му ту ставаше ясно, ту се замъгляваше и Катерин не чуваше думите му. Погледна над рамото му — стените на ресторанта се приближаваха и се отдалечаваха. Гледаше като хипнотизирана.

— Катерин! — Лари раздруса ръката ѝ, очите ѝ бавно се спряха на него и всичко се върна в нормалното си положение. — Добре ли си?

Катерин кимна, преглътна и рече с треперещ глас:

— Страхотно. Винаги ми става така от хубавите новини.

— Разбираш, че съм длъжен, нали?

— Да, разбирам.

„Истината е, че няма да го разбере дори на сто години, любими. Но ако ти го кажа, ще ме намразиш, нали? На кого му е притрябвала свадлива жена? Жените на героите ги изпращат с усмивка.“

Лари я гледаше загрижен.

— Ти плачеш.

— Не плача — възмути се Катерин и за свой ужас откри, че наистина плаче. — Аз... просто трябва да свикна с тази мисъл.

— Дават ми ескадрила — допълни Лари.

— Наистина ли? — Катерин се опита да вложи гордост в гласа си.

Давали му ескадрила. Като малък сигурно си е играл със свое влакче. А сега, вече голямо момче, му даваха да си играе със своя ескадрила. Ала тези играчки бяха истински, с гаранция, че могат да бъдат сваляни, да кървят и да умират.

— Искам още едно мартини — помоли Катерин.

— Разбира се.

— Кога... кога трябва да заминеш?

Каза го, като че изгаряше от нетърпение да замине. Беше ужасно. Катерин чувстваше как бракът ѝ се разпада. На подиума един певец пееше тихо и монотонно: „Пътешествие до Луната, на крила от паяжина“... „Паяжина — помисли си тя. — Моят брак е от паяжина.“ Този Коул Портър знаеше всичко.

— Имаме доста време, преди да замина — рече Лари.

„Доста време за какво? — горчиво се запита Катерин. — Доста време, за да създадем семейство, да заведем децата на ски във Върмонт, да остареем заедно?“

— Какво искаш да правим тази вечер? — попита я Лари.

„Искам да отидем в болницата, за да ти отрежат един пръст на краката. Или да ти пробият тъпанчето.“ На глас Катерин рече:

— Да се приберем вкъщи и да се любим.

Изпълваше я страстна, отчаяна, настойчива нужда.

Следващите четири седмици се стопиха неусетно. Часовниците препускаха в някакъв кафкиански кошмар, превръщащ дните в часове, часовете в минути, и колкото и невероятно да бе, настъпи последният ден на Лари. Катерин го откара до летището. Той не млъкваше, беше щастлив и весел, тя мълчеше, беше смръщена и нещастна. Последните няколко минути се завъртяха като калейдоскоп... регистрация... бърза прощална целувка... Лари се качи на самолет, който щеше да го отнесе далече от нея... последно махване за сбогом. Катерин стоя и гледа, докато самолетът му се превърна на точки в небето и накрая изчезна. Остана на летището още един час и когато се стъмни, си тръгна към празния апартамент.

През първата година след нападението на Пърл Харбър имаше десет значителни въздушни и морски битки срещу японците. Съюзниците спечелиха едва три, но две от тях бяха решаващи — Мидуей и битката при Гуадалканал.

Катерин четеше дума по дума съобщенията във вестниците за всяка битка и питаше Уилям Фрейзър за повече подробности. Пишеше на Лари всеки ден, но получи първото му писмо чак след два месеца. Беше оптимистично и възторжено. Беше проверявано от цензурата и

Катерин нямаше представа нито къде се намира, нито какво прави. При всички положения обаче явно бе доволен. През дългите самотни нощи тя лежеше и се чудеше, опитваше се да проумее какво го кара да търси предизвикателството на войната и на смъртта. Не че той имаше желание да умира — Катерин не познаваше пожизнен човек, а може би това просто беше другата страна на медала — жаждата му за живот се изостряше от постоянния сблъсък със смъртта.

Един ден тя обядва с Уилям Фрейзър. Знаеше, че се е опитал да се запише в армията, но от Белия дом му бяха казали, че ще бъде по-полезен, ако остане на поста си. Той беше горчиво разочарован. Но никога не спомена и думица пред Катерин. Сега, както седеше срещу нея на масата, я попита:

— Имаш ли вести от Лари?

— Миналата седмица получих писмо.

— Какво пише?

— Ами според писмото, войната била нещо като футболен мач. Изгубили сме първата схватка, но сега сме вкарали първия си отбор и сме започнали да набираме сила.

Той кимна.

— Такъв си е Лари.

— Но не и войната — тихо продума Катерин. — Тя не е футболен мач, Бил. Докато свърши, ще загинат милиони.

— Ако участваш в нея, Катерин, по-лесно е да я приемаш като футболен мач — внимателно рече Фрейзър.

Катерин бе решила да започне работа. Беше създаден женски армейски корпус и тя обмисляше дали да се запише в него, но отсъди, че ще е по-полезна да прави друго, вместо да кара кола или да вдига телефона. Въпреки че, както разправяха, в женския армейски корпус било доста весело. Имало толкова много бременни, та се носеха слухове, че при прегледа на доброволките лекарите слагали печат на корема им. Момичетата се опитали да го разчетат, но буквите били много дребни. Едно се сетило да използва лупа. На печата пишело: „Щом го разчетете с просто око, обадете ни се.“

Докато обядваха с Бил Фрейзър, Катерин му каза:

— Искам да работя. Искам да помогна с нещо.

Той я погледна, после кимна.

— Има нещо тъкмо за теб, Катерин. Правителството смята да пусне военни облигации. Защо не се заемеш с координацията?

След половин месец Катерин започна работа — зае се да организира продажбата на военните облигации от прочути личности. Беше ѝ се сторило смешно, но се бе излъгала. Знаменитостите бяха като деца — нетърпеливи и ентузиазирани да помогнат, но я се опитай да ги хванеш за нещо конкретно! Често вината не беше тяхна — снимките на някой филм се отлагаха или се удължаваха. Катерин непрекъснато пътуваше между Вашингтон, Холивуд и Ню Йорк. Свикна внезапно да заминава и да събира набързо багажа си. Запозна се с много звезди.

— Наистина ли се запознахте с Кари Грант? — питаше я секретарката ѝ, когато тя се връщаше от Холивуд.

— Обядвахме заедно.

— Толкова ли е чаровен, както разправят?

— Ако можеше да пакетира и продава чара си, щеше да е най-богатият човек в света — заяви Катерин.

Всичко стана постепенно, почти неусетно. Преди половин година Бил Фрейзър ѝ беше споменал, че Уолас Търнър има проблеми с една от рекламите, по които беше работила Катерин. Тя вложи повече хумор и клиентите останаха много доволни. След няколко седмици Бил помоли Катерин отново да помогне и докато се усети, тя вече прекарваше половината от времето си в рекламната агенция. Отговаряше за реклами, които даваха страхотен резултат. Фрейзър ѝ отпусна голяма заплата и процент от печалбата. В деня преди Коледа дойда по обяд в кабинета ѝ. Всички си бяха тръгнали, Катерин довършваше някаква работа, възникнала в последния момент.

— Забавно ли ти е? — попита той.

— Вадя си хляба — усмихна се тя сърдечно и прибави: — Не мога да се оплача. Благодаря ти, Бил.

— Няма защо да ми благодариш. Изкарваш си всеки долар, че и повече. За това искам да поговорим. Предлагам ти да ми станеш съдружница.

Катерин го погледна изненадана.

— Съдружница ли?

— Половината от приходите от последната половин година спечелихме благодарение на теб.

Фрейзър не каза нищо повече, само седеше и я гледаше замислено. Тя разбра, че за него това има голямо значение.

— Съгласна съм, съдружникo! — каза му.

Лицето му светна.

— Не мога да ти опиша колко се радвам.

Фрейзър ѝ подаде плахо ръка. Катерин поклати глава, бутна ръката му, прегърна го и го целуна по бузата.

— Щом вече сме съдружници, значи мога да те целуна — закачливо рече тя.

Изведнъж почувства, че Бил я притисна. Сложи пръсти върху устните му.

— Не казвай нищо! Да оставим нещата такива, каквито са.

— Знаеш, че съм влюбен в теб.

— Аз също те обичам — сърдечно отвърна тя и си помисли: „Семантика.“ Разликата между „И аз те обичам“ и „Влюбен съм в теб“ беше като бездънна пропаст.

Фрейзър се усмихна.

— Няма да те притеснявам, обещавам. Уважавам чувствата ти към Лари.

— Благодаря, Бил. — Катерин се поколеба. — Не знам дали те успокоява, но ако за мен би имало друг мъж, щеше да си ти.

— Много утешително — усмихна се той. — Няма да заспя цяла нощ.

10. НОЕЛ

Париж, 1944 година

През последната година Арман Готие престана да споменава за женитба. В началото бе чувствал превъзходство над Ноел. Сега обаче беше точно обратното. Когато даваха интервюта за вестниците, въпросите бяха отправяни към Ноел. Където и да отиде, Ноел беше атракцията, той се явяваше допълнение.

Като любовница Ноел беше безупречна. Продължаваше да се грижи за него, посрещаше гостите му, заради нея той беше мъжът, на когото завиждаха най-много във Франция. Но всъщност нямаше и миг покой — разбираше, че Ноел не му принадлежи, че никога няма да бъде негова и един ден ще изчезне от живота му точно тъй своенравно, както се беше появила. Изтръпваше при спомена какво бе преживял, когато тя го напусна. Противно на инстинкта си, противно на ума, опита и познанията си за жените беше влюбен до полуда в Ноел. Тя беше единственото нещо, на което държеше в живота. Нощем лежеше буден и измисляше изненади, за да я зарадва, и ако успееше, биваше възнаграден с усмивка, целувка или спонтанна любовна нощ. Щом Ноел погледнеше към друг мъж, Готие ревнуваше, но бе достатъчно разумен, за да го прави на въпрос. Веднъж тя цялата вечер говори с известен лекар и Готие се вбеси. Ноел изслуша тирадата му и тихо рече:

— Ако това, че разговарям с други мъже, те ядосва толкова, Арман, още тази вечер ще си изнеса нещата.

Той никога повече не повдигна въпроса.

В началото на февруари Ноел отвори своя салон. Всичко започна като неделна закуска с неколцина приятели от театъра, но мълвата се разпространи и събиранията се разраснаха. Идваха политици, учени, писатели — всеки, когото групата намираще интересен или забавен. Ноел беше домакиня и основна атракция на салона. Всички горяха от желание да разговарят с нея, защото тя задаваше проникателни

въпроси и помнеше отговорите. Научаваше разни неща за политиката от политиците, за финансите — от bankerите. Прочут изкуствовед я просвети в изобразителното изкуство и скоро Ноел познаваше всички големи художници, които живееха във Франция. Учеше се да познава вината от главния винар на барон Ротшилд. Учеше за архитектурата от Корбюзие. Имаше най-добрите преподаватели в света, а те на свой ред имаха красива и очарователна ученичка. Умът ѝ бе пъргав, аналитичен, а и тя умееше да слуша. Арман Готие имаше чувството, че наблюдава царица, която се съветва с министрите си, едва ли го съзнаваше, но това бе най-близко до истината в опитите му да разбере що за човек е Ноел.

Месеците минаваха и Готие започна да се чувства по-сигурен. Струваше му се, че Ноел вече се е срещала с всички заслужаващи внимание мъже и не е проявила интерес към никого от тях.

Но тя все още не беше срещнала Константин Демирис.

Константин Демирис беше владетел на империя, по-голяма и по-могъща от много държави. Нямаше титла или официален пост, но редовно купуваше и продаваше министър-председатели, кардинали, посланици и крале. Беше един от тримата най-богати мъже в света и властта му беше пословична. Притежаваше най-голямата флотилия товарни кораби, една авиолиния, вестници, банки, стоманолеярни, мини за злато — пипалата му се простираха навсякъде, бяха проникнали в икономиката на много страни.

Той притежаваше една от най-значителните в света колекции на изобразително изкуство, флотилия от частни самолети и дузина апартаменти и вили, пръснати по цял свят.

Константин Демирис беше висок и широкоплещест. Беше мургав, с широк гръцки нос и черни като маслини очи, в които блестеше интелигентност. Не се интересуваше от дрехи, но винаги беше в списъка на най-елегантните мъже и се говореше, че имал над петстотин костюма. Поръчваше дрехите си там, където се намираше в момента. Костюмите му бяха от „Хос и Къртис“ в Лондон, ризите — от „Бриони“ в Рим, обувките — от „Далие Гранд“ в Париж, а връзките — от най-различни страни.

Притежаваше някакво магнетично излъчване. Влезеше ли някъде, хората, които не го познаваха, се обръщаха да го разглеждат. Вестниците и списанията по цял свят непрестанно бълваха статии за Константин Демирис, за неговия светски живот и начинания.

Пресата непрекъснато го цитираше. Когато един репортер го запита дали приятели са му помогнали да преуспее, той отговори: „За да преуспее, човек има нужда от приятели. За да преуспее много, човек има нужда от врагове.“

На въпроса колко служители има, Демирис отвърна: „Нямам служители. Имам само последователи. Когато става дума за толкова много власт и пари, бизнесът се превръща в религия, а канторите — в храмове.“ Изповядваше православната вяра, но за организираната религия казваше: „От любов са извършени хиляди пъти повече престъпления, отколкото от омраза.“

Всички знаеха, че е женен за наследницата на стар гръцки банкерски род, че жена му е привлекателна и изискана дама, но че когато Демирис кани гости на яхтата или на острова си, тя присъства много рядко. Вместо нея го придружаваше било красива актриса, било балерина, било някоя друга, по която е увлечен в момента. Любовните му похождения бяха одумвани не по-малко от финансовите му авантюри. Беше спал с дузина кинозвезди, със съпругите на най-добрите си приятели, с петнадесетгодишна писателка, с наскоро овдовели жени, мълвеше се, че му се предложили няколко монахини, които се нуждаели от нов манастир.

За Демирис бяха написани половин дузина книги, но авторът на нито една не се бе докоснал до същността на този човек и не бе разкрил източника на успеха му. Един от най-прочутите мъже, Константин Демирис всъщност беше много потаен и си бе създад образ, зад който криеше истинската си същност. Имаше множество близки приятели във всички слоеве на обществото, но в действителност никой не го познаваше. Биографията му бе общоизвестна: бе роден в Пирея, в семейството на пристанищен хамалин, имаше още четиринадесет братя и сестри. Храната все не стигаше и ако някой искаше допълнително, трябваше да се бори. А Демирис беше ненаситен.

Още като малък непрекъснато смяташе. Знаеше колко са стъпалата към Партенона, знаеше колко минути трябва да върви до

училище, колко са корабите в пристанището в определени дни. Времето беше цифра, разделена на части, и Демирис се научи да не го пилее. В резултат на това, без да полага особени усилия, успяваше да постигне много. Беше изключително организиран, това при него бе инстинкт, който се задействаше автоматично дори и в най-дребното. Всичко се превръщаше в игра, в която той се мереше по съобразителност с околните.

Съзнаваше, че е по-умен от мнозина, ала не страдаше от излишна суета. Когато някоя красива жена беше готова да легне с него, той нито за миг не се ласкаеше от мисълта, че го е харесала като външност или като човек, но не допускаше това да го безпокои. Светът беше тържище, хората бяха или купувачи, или продавачи. Демирис знаеше, че някои жени са привлечени от парите му, други — от властта му и малко, изключително малко — от ума и въображението му.

Почти всички, с които се срещаше, искаха от него нещо: дарение с благотворителна цел, финансиране на проект или просто властта, която носеше неговото приятелство. Демирис изпитваше удоволствие от предизвикателството да открива какво точно целят хората. Аналитичният му ум се отнасяше скептично към привидната истина, в резултат на което той не вярваше на нищо и на никого.

На репортерите, които описваха житието му, беше разрешено да виждат само неговата сърдечност и очарование, изтънчения, любезен светски мъж. Изобщо не подозираха, че под тази външност се крие убиец, уличен побойник, който по инстинкт ще ти пререже гърлото.

При древните гърци думата „справедливост“ често е била синоним на „отмъщение“, а за Демирис и двете се бяха превърнали в мания. Той помнеше всяка нанесена му обида и я връщаше стократно на нещастниците, спечелили си омразата му. Те дори не разбираха какво ги е сполетяло: с математическия си ум Демирис си играеше на строго възмездие, като търпеливо измисляше сложни капани и плетеше мрежи, в които в крайна сметка се хващаха жертвите му.

Шестнадесетгодишен, се впусна в първото си начинание заедно с един по-възрастен мъж, Спирос Николас. Хрумна му да отворят на доковете сергия и да продават топла храна на хамалите от нощната смяна. Беше събрал половината пари за начинанието, но когато започнаха да печелят, Николас го принуди да напусне и продължи сам. Демирис се примири безропотно със съдбата си и се зае с друго.

Следващите двадесет години Спирос Николас се захвана с пакетирането на месо и забогатя. Беше се оженил, имаше три деца и беше един от най-видните мъже в Гърция. През това време Демирис търпеливо изчакваше Николас да създаде малката си империя. Когато прецени, че Николас е постигнал достатъчно голям успех и е най-щастлив, Демирис нанесе удара си.

Бизнесът му процъфтяваше, Николас възнамеряваше да купи ферми, за да отглежда сам добитъка, и да отвори верига от магазини за месо. Трябваше му огромна сума. Константин Демирис притежаваше банката, с която работеше Николас, и тя го насърчи да вземе голям кредит при много изгоден лихвен процент. Тъкмо по средата на разширението банката изведнъж поиска да изплати полиците. Когато той объркан възрази, че не може да го стори, банката незабавно заведе дело за просрочен кредит. Вестниците, които притежаваше Демирис, раздуха историята на първите си страници и другите кредитори също направиха постъпки върху имуществото на Николас да бъде наложен заповор. Той се обърна към трети банки, които отпускаха кредити, но по необясними за него причини те отказаха да му помогнат. На другия ден, след като беше принуден да обяви фалит, Николас се самоуби.

Чувството за справедливост на Демирис беше като нож с две остриета. Никога не прощаваше за обида, по същия начин никога не забравяше и направените му услуги. Една хазайка, която го беше хранила и обличала, когато беше млад и твърде беден, за да ѝ плати, изведнъж откри, че притежава жилищна сграда, без да знае кой е благодетелят ѝ. Някакво момиче, приютило младия, беден като църковна мишка Демирис, анонимно получи вила и доживотна издръжка. Хората, имали вземане-даване с амбициозния млад грък, изобщо не подозираха, че тази случайна среща ще промени живота им. Напористият млад Демирис беше имал нужда от помощта на банкери и адвокати, корабни капитани и профсъюзи, политици и финансисти. Някои го бяха насърчавали и подкрепяли, други го бяха отблъсквали и мамели. В ума и сърцето си гордият грък водеше незаличим архив за всяка сделка. Веднъж жена му Мелина го обвини, че се прави на господ.

— Всеки човек се прави на господ — отвърна ѝ Демирис, — но някои сме по-подготвени за тази роля.

— Грехота е да се унищожава човешки живот, Коста.

— Не е грехота — справедливо е.

— Това е отмъщение.

— Понякога е едно и също. Повечето хора не си изпащат заради злото, което причиняват. Аз съм в състояние да ги накарам да си платят. Това е справедливост.

Часовете, през които измисляше капани за неприятелите си, му доставяха удоволствие. Той внимателно изучаваше жертвата си, анализираше личността, преценяваше силните и слабите ѝ страни.

Навремето притежаваше три малки товарни кораба и търсеше заем, за да разшири флота си. Затова се обърна към един швейцарски banker в Базел. Bankerът не само му отказа, но се обади и на свои приятели банкери и ги посъветва да не дават никакви пари на младия грък. В крайна сметка Демирис намери пари в Турция.

Изчака благоприятен случай. Реши, че ахилесовата пета на bankера е неговата алчност. Преговаряше с Ибн Сауд от Саудитска Арабия — искаше да наеме новоразкрито нефтено находище. Щеше да му струва няколкостотин милиона долара.

Нареди на свой агент да подхвърли новината за сделката на швейцарския banker и да му предложи двадесет и пет процента от акциите на новата компания, ако вложи пет милиона долара в брой. След осъществяване на сделката тези пет милиона щяха да се превърнат в над петдесет милиона. Bankerът направи проверка и се увери, че сделката е истинска. Не разполагаше с такава сума, затова тихомълком я взе от bankата, без да уведоми никого — не искаше да дели неочаквания късмет. Сделката щеше да се осъществи след седмица и той смяташе да възстанови сумата.

Щом получи чека на bankера, Демирис съобщи на вестниците, че споразумението със Саудитска Арабия е анулирано. Акциите рязко спаднаха. Bankerът не можеше по никакъв начин да върне сумата и злоупотребата беше разкрита. Демирис изкупи акциите му на безценица, след което осъществи сделката. Акциите рязко се повишиха. Bankerът беше осъден за злоупотреба на двадесет години затвор.

Имаше още неколцина души, с които Демирис още не си беше разчистил сметките, но той не бързаше. Изпитваше удоволствие да предвкусва и премисля „екзекуцията“. Беше като игра на шах, а Демирис беше гросмайстор. Напоследък нямаше врагове, защото

никой не можеше да си позволи да му бъде враг, така че набелязаните жертви се ограничаваха с хората, пресекли пътя му в миналото.

Точно този мъж се появи един следобед в неделния салон на Ноел Паж. Трябваше да прекара няколко часа в Париж на път за Кайро и една мада скулпторка, с която се срещаше, му предложи да се отбият. От мига, в който видя Ноел, Демирис разбра, че я иска. За дъщерята на марсилския рибар недостижими бяха само членовете на кралските фамилии, а Константин Демирис беше нещо като крал. Три дни, след като се запозна с него, Ноел напусна без предупреждение театъра, събра дрехите си и замина при Константин Демирис в Гърция.

Тъй като и двамата бяха известни, връзката им неизбежно се превърна в голяма клюка. Фотографи и репортери се опитваха да интервюират съпругата на Демирис, но дори и хладнокръвието ѝ да бе смутено, тя с нищо не се издаде. Единственият коментар на Мелина Демирис пред пресата беше, че съпругът ѝ има много добри приятели по целия свят и тя не вижда нищо лошо в това. На оскърбените си роднини каза, че Коста и друг път е имал такива истории и тази също ще отзвучи. Съпругът ѝ заминаваше на дълги служебни пътувания и тя виждаше по вестниците неговите снимки с Ноел в Истанбул, Токио или Рим. Мелина Демирис беше горда жена, но беше решена да понесе това унижение, защото истински обичаше мъжа си. Макар да не проумяваше защо, бе убедена, че на някои мъже не им е достатъчна една жена и дори да са влюбени в съпругите си, те спят с други. Предпочиташе да умре, но не и да позволи да я докосне друг мъж. Никога не упрекваше Константин, знаеше, че така само би го отблъснала. Ето защо бракът им беше добър. Мелина си знаеше, че не е страстна, лягаше със съпруга си, когато той я пожелаеше, и се мъчеше доколкото може да му достави удоволствие. Стига да знаеше как Ноел се люби с него, щеше да бъде смаяна; разбереше ли каква огромна наслада му дава тя, щеше да се почувства нещастна.

За Демирис жените вече не криеха никакви изненади, но Ноел го привличаше главно с това, че беше една постоянна изненада. Той изпитваше страст към главоблъсканиците, а тя беше загадка, която не

се поддаваше на разбулване. Не беше срещал жена като нея. Ноел приемаше красивите вещи, които ѝ подаряваше, но и нищо да не ѝ даваше, пак щеше да е доволна. Демирис ѝ купи пищна вила в Портофино, над прелестния син залив, приличен на подкова, ала знаеше, че тя няма да възрази дори само ако ѝ наеме малко жилище в старата част на Атина — Плака.

През живота си Демирис беше срещал много жени, опитвали се да му влияят с женските си прелести. Ноел никога не му искаше нищо. При него бяха идвали жени, за да се възползват от блясъка на славата му, но този път тъкмо Ноел привличаше журналистите и фотографите. Тя вече беше звезда. За известно време Демирис си втъпяваше, че просто е влюбена в него, ала беше твърде честен, за да се самозалъгва.

В началото за него бе предизвикателство да се опита да стигне същността на Ноел, да я подчини и да я обсеби. Помъчи се да го постигне със секса, но за първи път в живота си срещаше жена, която го превъзхождаше в това отношение. Бе по-сладострастна от него. Правеше всичко по-добре, по-често и по-умело и в крайна сметка той се научи да се отпуска и да ѝ се наслаждава така, както не беше го правил с никоя друга в живота си. Ноел беше изключително създание, което постоянно му разкриваше нови страни на удоволствието. Не отстъпваше на готвачите, на които той плащаше баснословни заплати, знаеше за изкуството точно колкото специалистите, на които тъпчеше гушите, за да му издирват картини и скулптури. Обичаше да слуша как те разговарят с Ноел за изкуство и се изненадват от дълбочината на познанията ѝ.

Наскоро беше купил платно на Рембранд. Ноел беше на острова, когато го донесоха. Присъстваше и младият специалист, намерил картината.

— Това е една от най-великите творби на майстора — обясняваше той, докато я развиваше.

Беше прелестен портрет на майка и дъщеря. Ноел седеше, пиеше узо и мълчаливо наблюдаваше.

— Великолепна е — съгласи се Демирис и се обърна към Ноел: — Харесва ли ти?

— Чудесна е — отвърна тя и каза на изкуствоведа: — Къде я намерихте?

— В една частна галерия в Брюксел — гордо отвърна той. — Убедих галериста да ми я продаде.

— Колко платихте? — попита Ноел.

— Двеста и петдесет хиляди лири.

— Добре е — заяви Демирис.

Ноел взе цигара, младежът се втурна да ѝ я запали.

— Благодаря — рече тя и погледна Демирис. — Щеше да бъде по-добре, ако я беше купил от собственика ѝ, Коста.

— Не те разбирам — каза Демирис.

Изкуствоведът я гледаше някак странно.

— Ако това е оригиналът — обясни Ноел, — значи е от наследството на херцога на Толедо в Испания. Нали така? — обърна се Ноел към специалиста.

Той пребледня и запелтечи:

— Не знам, търговецът не ми каза нищо.

— Я не се занасяйте — смъмри го Ноел, — нима сте купили картина за такава сума, без да проверите откъде идва? Трудно бих повярвала. В наследството е оценена на сто седемдесет и пет хиляди лири. Някой е бил измамен със седемдесет и пет хиляди лири.

И се оказа истина. Изкуствоведът и галеристът бяха осъдени за измама на купувача и пратени в затвора. Демирис върна картината. Когато по-късно разсъждаваше за това, установи, че е впечатлен не толкова от познанията на Ноел, колкото от честността ѝ. Ако беше поискала, можеше просто да дръпне изкуствоведа настрана, да почне да го изнудва и да си раздели с него парите. Вместо това открито го обвини пред Демирис без никаква задна мисъл. В знак на признателност той ѝ купи много скъпа изумрудена огърлица и тя я прие с такава небрежна благодарност, с каквато би приела и запалка. Демирис настояваше да я води навсякъде със себе си. В бизнеса не се доверяваше никому, затова се налагаше сам да взема всички решения. Откри, че е полезно да обсъжда сделките с Ноел. Тя имаше изненадващи познания за бизнеса и дори това, че може да поддържа разговор, понякога улесняваше Демирис при взимането на решения. След известно време Ноел познаваше работата му по-добре от всеки друг с изключение на адвокатите и счетоводителите му. В миналото Демирис винаги имаше едновременно по няколко любовници, но сега Ноел му даваше всичко, от което имаше нужда, и той изостави една по

една другите. Те приеха раздялата без огорчение, защото Демирис беше щедър човек.

Притежаваше голяма яхта с четири дизелови мотора. На нея имаше хидроплан, две бързоходни моторни лодки, басейн и екипаж от двадесет и четирима души. Имаше дванадесет красиво обзаведени апартамента за гости и голям апартамент за Демирис, претъпкан с картини и антики.

Поканеше ли гости на яхтата, домакиня беше Ноел. Водеше я със себе си на частния си остров, а Мелина оставаше въкъщи. Внимаваше тя и Ноел да не се срещат, но си даваше сметка, че жена му знае за нея.

Където и да отидеше, Ноел биваше посрещана като царица. Ала това ѝ се полагаше. Малкото момиче, гледало своята флотилия през прашния прозорец в Марсилия, се бе издигнало до най-голямата флотилия в света. Ноел се впечатляваше не от богатството и славата на Демирис, а от неговата сила. Той имаше ум и воля на титан и до него другите мъже изглеждаха джуджета. Ноел усещаше, че той притежава неумолима жестокост, но от това ѝ ставаше още по-интересен, защото също бе безмилостна.

Непрекъснато получаваше предложения за главни роли в пиеси и филми, но се отнасяше към тях с безразличие. Играеше главната роля в собствения си живот, по-увлекателна от всичко, което можеше да измисли един сценарист. Вечеряше с крале, с министър-председатели и с посланици и всички ѝ угаждаха, защото знаеха, че Демирис я слуша. Намекваха уж между другото за своите нужди, като ѝ обещаваха целия свят, ако им помогне.

Но Ноел вече притежаваше целия свят. Лежеше в леглото с Демирис и му разказваше кой какво е поискал, а от тази информация той преценяваше нуждите им, силата и слабостта им. После оказваше съответния натиск, в резултат на което към препълнените му каси потичаха още пари.

Частният остров на Демирис беше една от големите му радости. Той беше купил парче гола земя и го беше превърнал в райска градина. На хълма се издигаше величествена вила, в която живееше самият Демирис, имаше и дузина чудесни бунгала за гости, ловен резерват, изкуствено езеро, пристанище за яхтата и писта за самолетите му. На

острова работеха осемдесет души прислуга и въоръжена охрана, която не допускаше неканени гости. Константин Демирис се чувстваше поласкан, смятайки, че Ноел предпочита да бъде само с него. Щеше да бъде изумен, ако знаеше, че изцяло е погълната от мислите си по друг мъж, за чието съществуване той изобщо не подозираше.

Лари Дъглас беше на другия край на света, водеше секретни битки на секретни острови и все пак Ноел знаеше за него повече от жена му, на която той редовно пишеше. Поне веднъж месечно Ноел пътуваше до Париж, за да се срещне с Кристиан Барбе, и плешивият, късоглед дребен детектив винаги имаше пресни сведения за нея.

Когато за първи път се върна във Франция, за да се срещне с Барбе, Ноел имаше неприятности с изходната виза. Държаха я пет часа в някакъв кабинет в митницата, докато най-накрая ѝ разрешиха да се обади на Константин Демирис. След десет минути в кабинета се втурна един германски офицер, който я засипа с извинения от името на правителството. Беше ѝ издадена специална виза и никога повече не я спряха.

Дребният детектив очакваше с нетърпение посещенията на Ноел. Тя му плащаше цяло състояние, но с изострения си нюх той надуваше още по-големи суми. Беше доволен от новата ѝ връзка с Константин Демирис. Имаше чувството, че по някакъв начин ще намаже от това. Първо трябваше да се увери, че Демирис не знае нищо за интереса на любовницата му към Лари Дъглас, после трябваше да разбере колко би му платил Демирис за тази информация. Или Ноел Паж — та Барбе да мълчи. Предстоеше му много успешен удар, но трябваше да изиграе картите си внимателно. Информацията на Барбе за Лари беше изненадващо богата, понеже той можеше да си позволи да плаща добре за нея.

Докато жената на Лари четеше писмо с щемпел от неназована военна пощенска кутия, Кристиан Барбе докладваше на Ноел:

— Той е в Четиринадесета група на Четиридесет и осма ескадрила.

В писмото до Катерин пишеше:

„Мога да ти кажа само, че се намирам в Тихия океан.“

А Кристиан Барбе съобщи на Ноел:
— Намират се на Тарауа. Следва Гуам.

„Много ми липсваш, Кати. Тук нещата вървят към подобрене. Не мога да ти пиша подробности, но най-после имаме самолети, по-добри от японските.“

— Вашият приятел лети на изстребители „П-38“, „П-40“ и „П-41“.

„Радвам се, че си започнала работа във Вашингтон. Само ми бъди вярна, скъпа. Тук всичко е наред. Когато се видим, ще ти съобщя нещичко...“

— Вашият приятел е бил награден и повишен в чин подполковник.

Докато Катерин мислеше за съпруга си и се молеше да се завърне жив и здрав, Ноел следеше всяка негова стъпка и също се молеше за благополучното му завръщане. Войната скоро щеше да свърши и Лари Дъглас щеше да се прибере. И при двете.

11. КАТЕРИН

Вашингтон, 1945 — 1946 година

Германия капитулира безусловно през май 1945 година. С хилядолетното господство на Третия райх беше свършено. Добре осведомените знаеха за осакатяващото поражение при Пърл Харбър, знаеха, че Дюнкерк едва ли не е влязъл в историята като английското Ватерлоо, знаеха колко безпомощна би била отбраната на Лондон пред една масирана атака на Луфтвафе — всички тези хора знаеха, че съюзниците са спечелили войната благодарение на низ от чудеса и че противникът едва не им е отнел победата. Силите на злото насмалко да възтържествуват и тази мисъл беше толкова странна, толкова противоречаща на християнската етика, според която Доброто винаги побеждава Злото, че те с ужас се отвърнаха от нея и благодарейки на Бога, побързаха да скрият своите гафове от очите на идните поколения в планини от папки с гриф „Строго секретно“.

Освободеният свят насочи вниманието си към Далечния изток. Японците — тези ниски късогледни комични фигури — защитаваха с кръв всяка педя земя и имаше изгледи да се проточи дълга и скъпа война.

Тогава на 6 август над Хирошима беше хвърлена атомна бомба. Разрушенията бяха невероятни. За няколко минути беше унищожено почти цялото население на голям град — жертва на мор, по-ужасен от всички войни и чумни епидемии през Средновековието.

След три дни, на 9 август, над Нагасаки беше хвърлена втора атомна бомба. Резултатите бяха още по-унищожителни. Цивилизацията най-после беше доживяла мига, в който можеше да осъществи геноцид, изчислявайки жертвите в милиони души за секунда. Това дойде твърде много на японците и на 2 септември 1945 година на бойния кораб „Мисури“ генерал Дъглас Макартър прие безусловната капитулация на японското правителство. Втората световна война свърши.

Когато новината беше излъчена, за миг светът затаи дъх, после нададе искрен благодарствен вик на радост. По градове и села из цял свят хората истерично празнуваха края на войната — края на всички войни...

На другия ден чрез някакво вълшебство, което така и не й обясни, Бил Фрейзър успя да свърже Катерин по телефона с Лари Дъглас, който се намираше на някакъв остров в Тихия океан. Фрейзър й бе подготвил изненада. Беше я помолил да го почака, за да обядват заедно. В два и половина следобед тя му се обади:

— Кога ще ме нахраниш? Скоро ще стане време за вечеря.

— Потърпи — отвърна Фрейзър. — След минута ще дойда.

След пет минути й се обади:

— Търсят те на първа линия.

Катерин вдигна телефона. Чу пукане и звуци като от вълни на далечен океан.

— Ало?

Мъжки глас каза:

— Мисис Лари Дъглас?

— Да — озадачена отвърна Катерин, — кой се обажда?

— Един момент, моля.

В слушалката се чуваше тънък вой. Отново нещо изпука и един глас рече:

— Кати?

Тя седеше с разтуптяно сърце и не можеше да проговори.

— Лари? Лари?

— Да, мила!

— О, Лари! — Катерин се разплака, неочаквано цялото й тяло започна да трепери.

— Как си, скъпа?

Тя заби нокти в ръката си, та болката да спре обхваналата я внезапно истерия.

— Аз съм д-добре — отговори Катерин. — Къде си?

— Ако ти кажа, ще ни прекъснат — отвърна Лари, — някъде в Тихия океан.

— Доста близко! — Тя успя да овладее гласа си. — Добре ли си, любими?

— Добре съм.

— Кога ще се върнеш?

— Вече всеки момент — обеща той.

Очите на Катерин отново се наляха със сълзи.

— Добре, да сверим часовниците.

— Плачеш ли?

— Разбира се, че плача, глупчо такъв! Само се радвам, че не можеш да видиш как се е размазал гримът ми. О, Лари... Лари...

— Липсваше ми, скъпа — каза той.

Катерин си помисли за дългите самотни нощи, слели се в седмици, месеци, години без него. Без ръцете му, без силното му прекрасно тяло до нея, без подкрепата, без закрилата, без любовта му. Каза:

— На мен също ми липсваше.

Мъжки глас се включи в линията:

— Съжалявам, полковник, но се налага да прекъснем.

Полковник ли!

— Не си ми казал, че си повишен.

— Страхувах се да не се главозамаеш.

— О, скъпи, аз...

Шумът се засили и изведнъж настъпи тишина — линията беше прекъсната. Катерин седеше и се взираше в телефона. После зарови глава в ръцете си и заплака.

След десет минути Фрейзър се обади.

— Готов съм за обяд, ако си готова и ти, Кати.

— Сега съм готова на всичко — радостно каза тя. — Дай ми само пет минути.

Тя топло се усмихна при мисълта какво е направил Фрейзър и колко му е струвало. Беше най-милият човек, когото познаваше. След Лари, разбира се.

Толкова често си беше представяла как Лари се завръща, че самото му пристигане не оправда очакванията ѝ. Фрейзър ѝ беше обяснил, че Лари сигурно ще се прибере с военен самолет, а те не летели по разписания като в гражданската авиация. Качва се на първия възможен самолет без значение къде точно е, стига да е горе-долу в същата посока.

Катерин си остана вкъщи да чака Лари. Цял ден се опитваше да чете, но беше твърде неспокойна. Седеше, слушаше новините и си

мислеше, че Лари се връща при нея завинаги. До полунощ още го нямаше. Тя реши, че сигурно ще си дойде на следващия ден. В два часа през нощта вече не можеше да си държи очите отворени и си легна.

Събуди се, защото някой я галеше по ръката, отвори очи и го видя над себе си — нейният Лари стоеше над нея и я гледаше с усмивка върху слабопочерняло лице. В миг Катерин се намери в обятията му и тревогите, самотата и болката от изминалите четири години бяха отнесени от пречистващия поток на радостта, изпълващ всяка клетка от тялото ѝ. Прегръщаше го толкова силно, че се страхуваше да не счупи костите му. Искаше да остане така завинаги — никога да не го пусне.

— По-леко, мила — каза най-после Лари. Отдръпна се от нея усмихнат. — Ще изглежда смешно във вестниците — „Летец се завръща от войната и бива задушен в прегръдките на жена си.“

Катерин запали всички светлини, за да го вижда, да го разгледа, да го погълне. Лицето му беше придобило зрялост. Около очите и устата му се бяха появили бръчки. Беше станал още по-красив.

— Искан да те посрещна — бърбеше тя, — но не знаех къде. Обадих се във военновъздушните сили, но те не можах да ми дадат никаква информация, затова чаках тук и...

Лари се приближи и ѝ затвори устата с целувка, силна и настойчива. Катерин очакваше, че физически той ще я привлича все така силно, и с изненада установи, че не е така. Много го обичаше, но ѝ стигаше просто да седи и да разговаря с него, вместо да се любят, както той настоятелно искаше. Толкова дълго беше идеализирала сексуалните си чувства, че те бяха дълбоко заровени и беше нужно време, за да бъдат събудени и извадени на повърхността.

Но Лари не ѝ даде време. Хвърляше дрехите си с думите:

— Господи, Кати, не знаеш колко съм мечтал за този миг. Там щях да полудея. Я се погледни — по-красива си, отколкото те помнех.

Смъкна гащетата си и остана гол. Сякаш непознат я бутна на леглото. Искаше ѝ се Лари да ѝ даде възможност да свикне, че се е върнал, да свикне отново с неговата голота. Но без никакво встъпление той легна върху нея и я облада насила — тя знаеше, че не е готова за него. Нахвърли ѝ се, причинявайки ѝ болка, и Катерин ухапа ръката си, за да не извика, докато той я любеше като диво животно.

Беше се завърнал съпругът ѝ.

С благословията на Фрейзър следващия месец Катерин не ходи на работа и двамата с Лари прекарваха заедно почти всеки миг. Тя му готвеше любимите ястия, слушаха плочи и говореха, говореха, говореха, опитвайки се да запълнят празнината на пропилените години. Вечер ходеха на гости или на театър и когато се прибираха, се любеха. Тялото ѝ вече беше подготвено за него и тя отново го намираще завладяващ като любовник. Почти.

Не искаше да го признае дори пред себе си, но някак Лари се беше променил. Изискваше повече, даваше по-малко. Все още имаше прелюдия преди любенето, но той го правеше механично, сякаш за да се отърве от някакво задължение, преди да премине към сексуалната атака. А то си беше атака — диво и бурно обладаване, като че тялото му отмъщаваше за нещо и наказваше. Всеки път след това Катерин се чувстваше като контузена, сякаш я бяха били. Може би беше такъв, защото дълго не бе имал жена — опитваше се да го защити тя.

Но дните минаваха, а Лари я любеше все така и Катерин затърси и други промени у него. Опитваше се да го изучава безпристрастно, да забрави, че ѝ е съпруг, че го обожава. Пред нея беше висок, добре сложен мъж с черна коса, дълбоки тъмни очи и смайващо красиво лице. Но може би „красиво“ вече не беше точното определение. Бръчките около устата му придаваха суровост. Докато гледаше този непознат, би могла да си помисли: „Ето един мъж, който е в състояние да е себичен, безмилостен и студен.“ Казваше си, че е смешна. Това беше нейният Лари — любещ, мил и внимателен.

С гордост го запозна с всичките си приятели и колеги, но те го отегчаваха. Когато ходеха на гости, той сядаше в някой ъгъл и прекарваше цялата вечер в пиене. Струваше ѝ се, че Лари не се опитва да е дружелюбен.

— Защо трябва да съм? — сопна ѝ се една вечер, когато Катерин отвори дума за това. — Къде, по дяволите, са били тези угоени свини, докато там горе стреляха по мен?

Няколко пъти се опита да подхване разговор с Лари какво смята да прави в бъдеще. Мислеше, че той иска да остане във военновъздушните сили, но почти първото нещо, което Лари направи, след като се върна, беше да се демобилизира.

— Армията е за наивници. По-нагоре от това не мога да стигна — каза ѝ Лари.

Беше почти като пародия на първия им разговор в Холивуд. Само че тогава той се шегуваше.

Катерин трябваше да обсъди с някого този проблем и накрая реши да говори с Бил Фрейзър. Каза му какво я тревожи, без да споменава личните неща.

— Ако това те утешава — съчувствено рече Фрейзър, — милиони жени по света преживяват в момента същото. Наистина е много просто, Катерин. Омъжена си за един непознат.

Катерин мълчаливо го погледна. Фрейзър напълни лулата си и я запали.

— Не очаквай да започнете оттам, докдето сте стигнали преди четири години, когато Лари замина. За теб то е минало, за Лари — също. За да е успешен един брак, двамата съпрузи трябва да имат общи преживявания. Те се развиват заедно, бракът им също се развива. Трябва да имат общи интереси.

— Имам усещането, че му изменям дори когато обсъждаме това, Бил.

Фрейзър се усмихна.

— Аз те познавам преди това — припомни ѝ той. — Забрави ли?

— Помня.

— Убеден съм, че Лари също опипва почвата — продължи Фрейзър. — Четири години е живял с хиляда мъже, сега трябва да свикне да живее с едно момиче.

Тя се усмихна.

— Имаш право за всичко. Явно просто съм искала да го чуя от някого.

— Всеки може да предложи съвет как да се отнасяме с ранените — отбеляза Фрейзър. — Но някои рани не се виждат. Понякога те са много дълбоки. — Забелязал израза на Катерин, той бързо прибави: — Нямам предвид нищо сериозно. Говоря просто за ужасите, на които всеки войник се натъква в сражение. Освен ако не е пълен глупак, това неминуемо дава отражение на светогледа му. Разбираш ли ме?

Катерин кимна.

Въпросът беше как се е отразило всичко това на Лари.

Когато отново се върна на работа, хората в агенцията страшно ѝ се зарадваха. Първите три дни само разглеждаше плановете за новите рекламни кампании и довършваше старите реклами. Работеше от ранна утрин до късна вечер. Опитваше се да навакса пропуснатото време, като не оставяше на мира авторите на рекламите и художниците и успокояваше припрените клиенти. Разбираше си от работата и я обичаше.

Когато вечер се прибираще у дома, Лари я чакаше. В началото тя го разпитваше какво е правил в нейно отсъствие, но получаваше винаги неясни отговори и най-накрая спря да го пита. Той беше издигнал стена около себе си и Катерин не знаеше как да я преодолее. Обиждаше се почти от всичко, което тя казваше, постоянно се караха за дреболии. От време на време вечеряха с Фрейзър и Катерин полагаше огромни усилия, за да направи тези вечери приятни и весели, та Фрейзър да не си помисли, че нещо не е в ред.

Но трябваше да приеме, че нещо съвсем не беше в ред. Чувстваше, че донякъде има вина и тя. Все още обичаше Лари. Обичаше да го гледа, да го чувства, обичаше спомена за него, но разбираше, че ако той продължава така, това ще унищожи и двамата.

Един ден обядваше с Уилям Фрейзър.

— Как е Лари? — попита я той.

Тя понечи автоматично да отговори „добре“, но спря и най-откровено рече:

— Трябва да почне работа.

Фрейзър се облегна и кимна.

— Вече не го свърта на едно място, а?

Катерин се поколеба — не ѝ се щеше да лъже.

— Не иска каква да е работа — внимателно отвърна тя. — Трябва да е нещо подходящо.

Фрейзър я разглеждаше, опитвайки се да вникне в смисъла на думите ѝ.

— Би ли искал да стане летец?

— Не му се връща на военна служба.

— Говорех за някоя авиокомпания. Имам приятел в ръководството на „Пан Ам“. Ще се радват при тях да работи човек с опита на Лари.

Катерин се замисли, мъчеше се да прецени нещата през погледа на Лари. От всичко на света той най-много обичаше да лети. Би било подходящо да работи това, което обича.

— Звучи чудесно — предпазливо рече тя. — Смяташ ли, че можеш наистина да му помогнеш, Бил?

— Ще се опитам. Защо не поговориш първо с него, за да видиш какво мисли той.

— Добре. — Катерин хвана ръката му и каза: — Много ти благодаря.

— За какво? — деликатно попита Фрейзър.

— Че си винаги до мен, когато имам нужда.

Той сложи ръка върху нейната.

— Така се случва.

Когато вечерта Катерин каза на Лари за предложението на Бил Фрейзър, той рече:

— Това е най-хубавата идея, която чувам, откакто съм се върнал.

След два дни имаше среща с Карл Истман в дирекцията на „Пан Ам“ в Манхатън. Катерин изглади костюма му, приготви подходяща риза и връзка, лъсна обувките му, така че можеше да се огледа в тях.

— Веднага щом имам възможност, ще ти се обадя да ти кажа как е минала срещата.

Лари я целуна, усмихна се по момчешки и тръгна.

Катерин си помисли, че в много отношения е като малко момче. Можеше да бъде капризен, избухлив и навъсен, но беше също и любящ, и великодушен.

— Такъв ми е късметът — въздъхна тя. — Аз да съм единствената безукорна личност в цялата Вселена.

Предстоеше й натоварен ден, но не беше в състояние да мисли за нищо друго освен за срещата на Лари. Не беше просто една възможност за работа. Катерин имаше чувството, че целият ѝ брак зависи от това, какво ще стане.

Този ден щеше да бъде най-дългият в живота ѝ.

Дирекцията на „Пан Америкън“ се намираще в модерна сграда на Пето Авеню и Петдесет и трета улица. Кабинетът на Карл Истман

беше просторен и удобно обзаведен, от него личеше, че той очевидно заема важен пост.

— Заповядайте, седнете — поздрави Истман Лари, когато той влезе.

Истман беше около тридесет и пет годишен стегнат мъж с изпито лице и пронизващи лешникови очи, които нищо не изпускаха. Той посочи на Лари да седне на дивана и се настани на стол срещу него.

— Кафе?

— Не, благодаря — отвърна Лари.

— Разбрах, че желаете да работите при нас.

— Ако има свободни места.

— Има — каза Истман. — Само че за едно място кандидатстват хиляда летци. — Той поклати глава със съжаление. — Просто невероятно. Военновъздушните сили са обучили хиляди талантливи младежи да летят с най-сложни машини и когато те са си свършили работата, и то дяволски добре, им казват да изчезват. Нямали места за тях. — Истман въздъхна. — Няма да повярвате какви хора идват тук по цял ден — отлични пилоти, асове като вас. За едно място има по хиляда кандидати, във всички други авиолинии положението е същото.

Лари беше разочарован и наежено попита:

— Тогава защо ме приехте?

— По две причини. Първо — защото отгоре ми наредиха.

Лари почувства, че го обзема гняв.

— Нямам нужда от...

Истман се наведе напред.

— Второ — защото имате невероятно добра биография.

— Благодаря — отвърна Лари.

Истман го изучаваше.

— Първо трябва да изкарате курс на обучение. Все едно ще се върнете в училище.

Лари се поколеба, не разбираше накъде бие човекът отсреща.

— Добре — предпазливо рече той.

— Обучението ще се провежда в Ню Йорк на летище Ла Гуардия.

Лари кимна и зачака.

— Четири седмици на земята и един месец полети.

— На „ДС-4“ ли летите? — попита Лари.

— Точно така. Щом завършите курса, ще ви назначим щурман. Заплатата по време на обучението е триста и петдесет долара на месец.

Беше получил мястото! Този кучи син само го беше подразнил с хилядите кандидати. Но той го беше получил! Защо ли се тревожеше? Никой във военновъздушните сили нямаше по-добра биография.

Лари се усмихна.

— Нямам нищо против да започна като щурман, Истман, но аз съм пилот. Кога ще стана такъв?

Истман въздъхна.

— Авиолиниите са организирани в профсъюз. Повишенията стават само според трудовия стаж. Преди вас има много други. Искате ли да опитате?

— Нямам какво да губя — кимна Лари.

— Добре — рече Истман. — Ще уредя всички формалности. Разбира се, трябва да минете медицински преглед. Имате ли някакви проблеми?

Лари се засмя.

— Японците не откриха нищо, което да не ми е в ред.

— Кога можете да постъпите на работа?

— Още днес следобед.

— По-добре в понеделник. — Истман написа някакво име на едно картонче и го подаде на Лари. — Ето. Ще ви очакват в понеделник в девет часа сутринта.

Когато Лари се обади на Катерин, за да ѝ съобщи новината, в гласа му се долавяше въодушевление, каквото отдавна не беше чувала. Тогава тя разбра, че всичко ще се оправи.

12. НОЕЛ

Атина, 1946 година

Константин Демирис притежаваше цяла флотилия самолети за лично ползване, но негова гордост беше един преустроен луксозен „Хокър-Сидли“, който превозваше шестнадесет пасажери при скорост около петстотин километра в час и имаше четиричленен екипаж. Истински летящ дворец. Декоратор на салона беше Фредерик Сорен, а стенописите бяха от Шагал. Вместо самолетни седалки бяха пръснати фотьойли и удобни дивани. Задното отделение беше преустроено в луксозна спалня. Отпред зад пилотската кабина имаше модерна кухня. Когато Демирис или Ноел летяха със самолета, на борда винаги имаше готвач.

За лични пилоти Демирис беше избрал един грък на име Пол Метаксас и един англичанин — Йън Уайтстоун, бивш летец изстребител от Кралските военновъздушни сили. Метаксас беше набит, приветлив, вечно усмихнат мъж със сърдечен, заразителен смях. Започнал като механик, той се беше научил да лети, беше служил в Кралските военновъздушни сили и бе участвал в битката за Британия, когато се беше запознал с Йън Уайтстоун. Уайтстоун беше висок, червенокос, болезнено слаб и стеснителен като директор на училище за малолетни престъпници през първия учебен ден. Във въздуха беше съвсем друг. Притежаваше изключителен, вроден талант на пилот, усет, който не може да се предаде или научи. Уайтстоун и Метаксас се бяха хвърляли заедно със самолета срещу Луфтвафе в продължение на три години и всеки имаше много високо мнение за другия.

Ноел често пътуваше с големия самолет — понякога заедно с Демирис служебно, понякога за развлечение.

Беше се запознала с пилотите, но не им беше обърнала особено внимание.

Докато един ден дочу, че си припомнят случки от службата в Кралските военновъздушни сили.

От този миг прекарваше малко от всеки полет в пилотската кабина, където разговаряше с двамата или канеше единия в салона. Насърчаваше ги да разказват спомени от войната и без да задава направо никакви въпроси, научи, че Уайтстоун е бил офицер за свръзка в ескадрилата на Лари Дъглас, когато Дъглас все още е бил в Кралските военновъздушни сили, а Метаксас е постъпил по-късно и не познава Лари. Ноел насочи вниманието си към англичанина. Окуражен и поласкан от интереса на любовницата на шефа, Уайтстоун разправяше надълго за миналото си и споделяше амбициите си за бъдещето. Каза й, че винаги се е интересувал от електроника. Зет му в Австралия беше открил малка фирма и го канеше да се присъедини към него, но Уайтстоун нямаше достатъчен капитал.

— Както живея, никога няма да го събера — обясни той с усмивка на Ноел.

Тя все така ходеше веднъж месечно в Париж, за да се среща с Кристиан Барбе. Барбе беше установил връзка с частна детективска агенция във Вашингтон и непрекъснато получаваше информация за Лари Дъглас. Държеше под око Ноел, предложи й да изпраща материалите в Атина, но тя му каза, че предпочита да ги получава лично. Барбе поклати глава и рече заговорнически:

— Разбирам, госпожице Паж.

Значи тя не искаше Константин Демирис да знае, че се интересува от Лари Дъглас. Възможностите за изнудване зашеметиха Барбе.

— Досега бяхте много полезен, мосю Барбе, и много дискретен — рече Ноел.

Той мазно се усмихна.

— Благодаря, госпожице Паж. Моят занаят зависи от дискретността.

— Точно така — отвърна Ноел. — Знам, че сте дискретен, защото Константин Демирис не ми е споменавал за вас. В деня, когато това се случи, ще го помоля да ви унищожи.

Тонът й беше приятен и делничен, но въздействието беше като от бомба.

Смаян, Барбе дълго зяпа Ноел и облизва устни. Нервно се почеса по чатала и запелтечи:

— Аз... уверявам ви, мадмоазел, че ни-никога няма.

— Сигурна съм, че няма да го направите — каза Ноел и си тръгна.

В самолета от редовния полет, с който се върна в Гърция, Ноел прочете поверителния доклад в запечатания плик.

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»
1402 «Д» Стрийт Вашингтон
№ 2–179–210, 2 февруари 1946 г.

Уважаеми мосю Барбе,

Един от нашите агенти е разговарял с познат от отдел «Личен състав» на «Пан Ам». На въпросното лице гледат като на опитен военен летец, но се съмняват дали е достатъчно дисциплиниран, за да се сработи добре в голяма организация със сложна структура.

Личният живот на обекта не се е променил в сравнение с предишните ни доклади. Проследявахме го до апартаментите на различни жени, с които се запознава случайно. Остава там от един до пет часа и предполагаме, че поддържа серия случайни полови връзки с тези жени. (Прилагаме имената и адресите им.)

Предвид новата служба на обекта смятаме, че е възможно тази закономерност да се промени. Ще продължаваме да го следим в съответствие с вашето желание.

Прилагаме фактура за извършените услуги.

С искрено уважение,
Р. Рутънбърг
Директор на агенцията.“

Ноел прибра доклада в плика, облегна се и затвори очи. Представяше си Лари — неспокоен и измъчен, женен за жена, която не обича, хванал се в капана на собствените си недостатъци.

Новата му работа може би щеше малко да позабави плановете на Ноел, но тя имаше търпение. След време щеше да доведе Лари при

себе си. Междувременно можеше да предприеме известни стъпки, за да придвижи нещата.

Йън Уайтстоун беше възхитен от поканата да обядва с Ноел Паж. В началото се ласкаеше от мисълта, че тази жена го намира привлекателен, ала при всички срещи Ноел се държеше приятно, но сдържано, давайки му да разбере, че е само един служител, а тя е недосегаема. Англичанинът често се питаше какво ли иска Ноел от него, тъй като беше интелигентен мъж и имаше странното чувство, че случайните им разговори имат по-особен смисъл за нея.

Този ден Уайтстоун и Ноел отидоха да обядват в крайбрежно градче до нос Сунион. Ноел изглеждаше много красива с бялата лятна рокля и сандали, с меката си руса коса, която се развяваше свободно. Годеницата на Йън Уайтстоун беше манекенка в Лондон и също беше хубава, но не можеше да се мери с Ноел. Уайтстоун не познаваше жена, която да се сравни с нея. Сигурно би завиждал на Константин Демирис, но Ноел винаги му се струваше по-привлекателна в ретроспекция. В нейно присъствие той се чувстваше леко уплашен. Сега Ноел насочи разговора към бъдещите му планове и не за пръв път той се запита дали не проверява лоялността му към Демирис по негово лично нареждане.

— Обичам работата си — искрено я увери пилотът. — Мечтая си да я запазя, докато остареея толкова, че не виждам къде летя.

Ноел впери очи в него — бе доловила подозренията му.

— Разочарована съм — печално рече тя. — Надявах се, че имате по-големи амбиции.

Уайтстоун я зяпна.

— Не разбирам.

— Нали ми казахте, че един ден искате да притежавате собствена компания за електроника?

Той се сети, че е споменал за това, и се изненада, че жената го е запомнила.

— Въздушни кули — отвърна англичанинът. — Трябват много пари.

— Човек с вашите възможности не бива да се спира заради липсата на пари — възрази Ноел.

Уайтстоун седеше притеснен — не знаеше какъв отговор очаква Ноел Паж. Наистина обичаше работата си.

Получаваше най-високата заплата през живота си, работното време беше добро, а самата работа — интересна. От друга страна, по всяко време на денонощието трябваше да бъде на разположение на един своенравен милиардер. Това беше объркало личния му живот и годеницата му недоволстваше независимо от добрата заплата.

— Разговарях за вас с един мой приятел — каза Ноел. — Обича да инвестира в нови компании.

В гласа ѝ се усещаше умерен ентузиазъм, сякаш тя се вълнуваше от думите си и същевременно внимаваше да не настоява прекалено много. Уайтстоун вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Много се заинтересува от вас.

Англичанинът преглътна.

— Ами... не знам какво да кажа, мис Паж.

— Не искам да ми отговаряте сега — успокои го Ноел. — Просто си помислете.

Той се замисли за миг.

— Мистър Демирис знае, ли? — попита Уайтстоун накрая.

Ноел заговорнически се усмихна.

— Боя се, че мистър Демирис не би го одобрил. Не обича да губи служителите си, особено добрите. Но — тя направи съвсем малка пауза — човек като вас има право да получи от живота всичко, което може. Разбира се, освен ако не искате цял живот да работите за друг.

— Не искам — бързо рече Уайтстоун и внезапно осъзна, че се обвързва. Потърси върху лицето на Ноел някакъв знак, че това е капан, но видя само съчувствие и разбиране. — Всеки мъж, който струва поне малко, мечтае да има свой бизнес — каза гузно той.

— Разбира се — съгласи се Ноел. — Помислете. Ще поговорим пак. — После добави предупреждаващо: — То ще си остане само между нас.

— Съгласен съм — отвърна Уайтстоун. — Благодаря. Ако се получи нещо, ще бъде много хубаво.

Ноел кимна.

— Имам чувството, че ще стане.

13.

КАТЕРИН

Вашингтон — Париж, 1946 година

В понеделник в девет часа сутринта Лари Дъглас се яви при главния пилот капитан Хал Сакоуиц, в бюрото „Пан Америкън“ на летище Ла Гуардия в Ню Йорк. Когато Лари влезе, Сакоуиц взе копието от служебното му досие, което четеше, и го пъкна в чекмеджето на бюрото си.

Капитан Сакоуиц беше стегнат, грубоват на вид мъж с набръчкано обветрено лице и с най-големите ръце, които Лари беше виждал.

Беше истински ветеран в авиацията. Бе започнал още по времето на пътуващите авиоциркове, беше летял на едномоторни пощенски самолети, от двадесет години бе пилот в „Пан Америкън“, а през последните пет години — главен пилот.

— Радвам се, че ще работиш при нас, Дъглас — рече той.

— И аз — отвърна Лари.

— Нямах търпение отново да се качиш в самолет, а?

— Защо ми е самолет? — ухили се Лари. — Само ме насочи според вятъра и ще излетя.

Сакоуиц посочи стола.

— Седни! Искам да се запозная с всички момчета като теб, които идват тук да ми вземете работата.

Лари се засмя.

— Разбрал си го.

— О, не ви укорявам. Всички сте отлични пилоти с чудесни бойни досиета. Идват тук и си мислите: „Щом тая шушумига Сакоуиц е главен пилот, значи аз трябва да бъда председател на Дирекционния съвет.“ Никой от вас няма намерение да векува като щурман. То е само трамплин към пилотското място. Ала това е добре — така и трябва да бъде.

— Радвам се, че гледаш така на нещата — рече Лари.

— Но знай едно. Всички сме членове на профсъюза, Дъглас, и повишенията стават само според трудовия стаж.

— Разбирам.

— Може само да не си разбрал, че работата ни е страхотна и при нас постъпват повече хора, отколкото напускат. Това доста забавя повишението.

— Ще рискувам — отвърна Лари.

Секретарката на Сакоуиц внесе кафе и сладкиши и двамата мъже прекараха следващия час в разговор, опознавайки се взаимно. Сакоуиц се държеше приятелски и любезно, много от въпросите му привидно бяха обикновени и без връзка с работата, но когато Лари тръгна за първия си учебен час, Сакоуиц беше научил доста неща за него. След няколко минути в кабинета влезе Карл Истман.

— Как мина? — попита Истман.

— Добре.

Истман го изгледа сурово.

— Какво ти е мнението, Сак?

— Ще го изпробваме.

— Попитах те какво мислиш?

Сакоуиц сви рамене.

— Добре. Ще ти кажа. Чувствам, че е страшно добър като пилот. Няма начин — с тази биография през войната. Сложи го в самолет, обстрелван от куп неприятелски изстребители, и няма да намериш по-добър от него.

Той се поколеба.

— Продължавай — подкани го Истман.

— Лошото е, че около Манхатън няма нито един вражески изстребител. Познавам хора като Дъглас. По някаква неясна за мен причина техният живот е пригоден за опасността. Правят какви ли не лудости — катерят невероятни планини или се гмуркат на дъното на океана. По време на война винаги изпъкват. — Той завъртя стола си и се загледа през прозореца. Истман мълчаливо чакаше. — Имам някакво предчувствие за Дъглас, Карл. Има нещо гнило в него. Ако беше капитан на някой от самолетите ни, щеше да се справи. Но психологически е непригоден да получава заповеди от инженер, капитан, пилот, особено ако смята, че по го бива от тях. — Сакоуиц завъртя стола към Истман. — И смешното е, че сигурно е прав.

— Тревожиш ме — каза Истман.

— Аз също се тревожа — призна Сакоуиц. — Не смятам, че е... — той потърси точната дума — че можеш да разчиташ на него. Когато разговаряш с него, имаш чувството, че е глътнал пръчка динамит и ще експлодира всеки миг.

— Какво смяташ да правиш?

— Това, което правим. Ще започне курса и ще го наблюдаваме внимателно.

— Може би ще отпадне — рече Истман.

— Не познаваш тази порода. Ще бъде първенец на курса.

Предвиждането на Сакоуиц беше точно.

Курсът включваше месец обучение на земята и после един месец учебни полети. Тъй като курсистите бяха опитни летци с много години летателна практика зад гърба си, основните задачи бяха две — първо, да преминат подготовка по предмети като навигация, радиовръзка, разчитане на карти и летене по уреди, за осъвременяване на познанията им и откриване на евентуалните им слабости, и второ — да се запознаят с новата апаратура, която ще използват.

Обучаваха се да летят по уреди в тренажор — малък макет на пилотска кабина с подвижна основа, която позволяваше на пилота да осъществява различни маневри — да намалява скоростта, да се снижава вертикално, да прави лупинги, двойно преобръщане през крило. Горната част на кабината биваше покривана с черна качулка, така че пилотът използваше само приборите пред себе си. Отвън инструкторът му подаваше команди за излитане и кацане при силен вятър, при буря, над планински вериги и при всякакви други опасности. Повечето неопитни пилоти влизаха самонадеяно в тренажора, но скоро разбираха, че управлението му е много по-трудно, отколкото изглежда. Сам в кабинката, откъснат от външния свят, човек изпитваше зловещо чувство.

Лари беше схватлив ученик. На занятията внимаваше и поглъщаше всичко. Подготвяше домашните си добре и старателно. Не проявяваше признаци на нетърпение, неспокойствие или отегчение. Напротив, беше най-прилежният в курса и определено най-добрият. Единствената новост за него бяха самолетите „ДС-4“, дълги изящни машини с някои нови уреди, несъществуващи преди войната. Лари с часове разглеждаше самолета сантиметър по сантиметър, изучаваше

как е сглобен и как функционира. Вечер внимателно четеше дузини технически наръчници.

Веднъж, вече бе късно и другите курсисти си бяха тръгнали, Сакоуиц се натъкна на Лари: легнал по гръб под пилотската кабина в един от самолетите, той изучаваше свързките.

— Казвам ти, че този кучи син иска да ми вземе мястото — рече на другата сутрин Сакоуиц на Карл Истман.

— Може да успее, както върви — ухили се Истман.

След два месеца имаше тържество по случай завършването. Горда, Катерин дойде със самолет в Ню Йорк, за да присъства, когато връчат на Лари нашивките на щурман.

Той се опита да омаловажи събитието.

— Кати, това е някакво си парченце плат, което ти дават, за да не забравиш какво ще вършиш, когато влезеш в пилотската кабина.

— О, не — възрази тя. — Разговарях с капитан Сакоуиц и той ми каза, че си много добър.

— Какво ли разбира един тъп поляк? — рече Лари. — Хайде да го отпразнуваме.

Тази вечер Катерин и Лари отидоха с четирима от колегите му и техните съпруги в клуб „Двадесет и едно“ на Източна петдесет и втора улица. Фоайето беше претъпкано и салонният управител им каза, че няма свободни маси.

— Да вървят по дяволите! — рече Лари. — Хайде да отидем в „Тутс Шорс“ — на две крачки е.

— Почакай малко — помоли Катерин.

Отиде при портиера и поиска да говори с Джери Бърнс. След няколко мига дотича дребен слаб мъж с любопитни сиви очи.

— Аз съм Джери Бърнс — каза той. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Ние със съпруга ми сме тук с приятели — общо десет души.

Той започна да клати глава.

— Само ако имате резервация...

— Аз съм съдружница на Уилям Фрейзър — добави Катерин.

Джери Бърнс я погледна с укор.

— Защо не ми казахте? Можете ли да почакате петнадесет минути?

— Благодаря ви — рече Катерин.

Тя се върна при групата.

— Изненада! Има маса за нас.

— Как успя? — попита Лари.

— Лесно — отвърна Катерин. — Споменах името на Бил Фрейзър. — Тя видя израза, който се появи в очите му. — Идва често тук — бързо продължи Катерин. — Беше ми казал, ако дойда и няма свободни места, да спомена името му.

Лари се обърна към останалите.

— По дяволите, да се махаме! Няма какво да търсим тук!

Всички се отправиха към вратата. Лари се обърна към Катерин.

— Идваш ли?

— Разбира се — колебливо каза тя. — Просто исках да ги предупредя, че няма да...

— Майната им! — каза високо Лари. — Идваш ли, или не?

Хората започнаха да се обръщат. Катерин почувства, че се изчервява.

— Да — промълви тя, обърна се и последва Лари към изхода.

Отидоха в един италиански ресторант на Шесто авеню, където кухнята не беше добра. Катерин се държеше така, сякаш нищо не беше станало, но отвътре кипеше. Беше вбесена от детинското поведение на Лари и от това, че я беше унижил пред всички.

Когато се прибраха, без да промълви и дума, влезе в спалнята, съблече се, загаси лампата и си легна. Чуваше, че Лари е в хола и си налива нещо за пиене.

След десет минути той влезе в спалнята, запали лампата, приближи се до леглото и попита:

— Да не си решила да ставаш мъченица?

Тя седна разгневена.

— Не ме принуждавай да се отбранявам. Поведението ти тази вечер беше непростимо. Какво те прихвана?

— Прихвана ме твоят приятел.

Катерин го зяпна.

— Какво?

— Говоря за Мистър Съвършенство — Бил Фрейзър.

Жена му го погледна неразбиращо.

— Бил винаги само ни е помагал.

— Разбира се — каза Лари. — Ти си му задължена за кариерата си, аз — заради службата. Вече дори не можем да седнем в ресторант без позволението на Фрейзър. Е, писна ми да ми го навираш в очите всеки ден!

Катерин беше смаяна не толкова от думите, колкото от тона му. Изразяваше такава неудовлетвореност и безсилие, че за пръв път тя осъзна колко много се измъчва Лари. И как не! Беше се върнал от война след четири години и намираще жена си в съдружие с бившия ѝ любовник. И като капак не беше успял да си намери работа без помощта на Фрейзър.

Докато го гледаше, Катерин разбра, че това е повратен момент в техния брак. Ако останеше с него, той трябваше да бъде на първо място — преди работата ѝ, преди всичко. За пръв път почувства, че наистина влиза в положението на Лари.

Сякаш прочел мислите ѝ, той рече разкаяно:

— Извинявай, че се държах така гадно тази вечер. Но да не можем да намерим маса, докато не споменеш вълшебното име на Фрейзър — е, дойде ми твърде много!

— Извинявай, Лари — каза Катерин. — Вече никога няма да се отнасям така към теб.

Прегърнаха се и Лари промълви:

— Моля те, Кати, никога не ме напускай.

Катерин се сети колко близко е била до тази стъпка, прегърна го по-силно и отвърна:

— Никога няма да те оставя, любими.

Първото назначение на Лари като щурман беше по маршрут сто четиридесет и седем от Вашингтон до Париж. След всеки полет оставаше четиридесет и осем часа в Париж, после се връщаше вкъщи за три дни и отново заминаваше.

Една сутрин се обади на Катерин в службата много въодушевен.

— Хей, открих страхотен ресторант. Ще можеш ли да се освободиш за обяд?

Катерин погледна купчината планове, които трябваше да бъдат довършени и одобрени до обяд.

— Разбира се — отвърна припряно тя.

— Ще те взема след петнадесет минути.

— Нима ще ме оставиш сама! — простена Лусия, нейната помощничка. — Стайвесънт ще се поболее, ако не му предадем още днес рекламата.

— Ще почака — отсече Катерин. — Ще обядвам със съпруга си. Лусия сви рамене.

— Не те виня. Ако някога ти омръзне, нали ще ми кажеш?

Катерин се засмя.

— Ще бъдеш прекалено стара.

Лари чакаше Катерин пред службата ѝ. Тя се качи в колата.

— Обърках ли ти деня? — закачливо я попита той.

— Не, разбира се.

Лари се засмя.

— Всички тези чиновници ще получат удар.

Насочи колата към летището.

— Далече ли е ресторантът? — попита Катерин.

Имаше пет срещи следобед, първата беше в два часа.

— Не е далече... Заета ли си следобед?

— Не — излъга тя. — Нямам особени ангажименти.

— Добре.

Когато стигнаха отклонението за летището, Лари зави към входа.

— Ресторантът на летището ли се намира?

— В другия край — отвърна съпругът ѝ.

Паркирайки колата, хвана Катерин за ръка и я преведе през входа на „Пан Ам“. Привлекателното момиче зад гишето го поздрави по име.

— Това е жена ми — гордо каза Лари. — А това е Ейми Уинстън.

Те се поздравиха.

— Хайде!

Лари хвана Катерин за ръка и се отправиха към изхода за заминаващи.

— Лари — поде Катерин, — къде отиваме?...

— Ей, ти си най-бъбривото момиче, което съм канил на обяд.

Стигнаха до изход номер тридесет и седем. На гишето двама мъже обработваха билетите на заминаващите пътници. На информационното табло пишеше: „Полет № 147 за Париж. Излитане 13:30 часа.“

Лари се приближи към единия от мъжете.

— Ето я и нея, Тони. — Подаде му самолетен билет. — Кати, това е Тони Ломбарди. А това е Катерин.

— Много съм слушал за вас — усмихна се мъжът. — Билетът ви е наред.

Той ѝ го подаде. Катерин го гледаше зашеметена.

— Какво е това?

— Излъгах те — усмихна ѝ се Лари. — Не отиваме на обяд. Ще те заведа в Париж. В „Максим“.

Гласът на Катерин секна от възмущение.

— „Максим“ ли? В Париж? Сега?

— Точно така.

— Не мога — простена Катерин. — Не мога да тръгна за Париж сега.

— Можеш, разбира се! — Лари се усмихваше. — Паспортът ти е в джоба ми.

— Лари, ти си луд! Нямам дрехи. Насрочила съм куп срещи. Аз...

— Ще ти купя дрехи в Париж. Отмени срещите. Фрейзър ще мине няколко дена и без теб.

Катерин го гледаше втренчено и не знаеше какво да каже. Припомни си какво е решила. Лари ѝ беше съпруг. Беше на първо място. Разбираше, че за него е важно не само да я заведе в Париж. Искеше да ѝ се покаже, молеше я да пътува със самолета, на който беше щурман. А тя едва не развали всичко. Хвана го за ръката и му се усмихна.

— Какво чакаме? Умирам от глад.

Париж беше вихър от развлечения. Лари си беше уредил една седмица отпуска и Катерин имаше чувството, че всеки час от деня и нощта им е запълнен с нещо. Бяха настанени в очарователен малък хотел на левия бряг на Сена.

Още първата сутрин Лари отведе Катерин в модна къща на „Шанз Елизе“ и насмалко да изкупи целия магазин. Тя взе само нещата, които ѝ бяха нужни, беше смаяна от баснословните цени.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — рече Лари. — Прекалено много се тревожиш за парите. Нали си на сватбено пътешествие?

— Слушам, сър — отвърна тя, но отказа да купи една вечерна рокля, от която нямаше нужда.

Опита се да попита Лари откъде е взел пари, но той отказа да обсъжда този въпрос. Катерин обаче настоя.

— Взех аванс — обясни ѝ Лари. — Какво толкова?

Сърце не ѝ даваше да му обясни. По отношение на парите беше като дете — щедър и нехаен, и това беше част от чара му.

Точно както беше част от чара на баща ѝ.

Лари я разведе из забележителностите на Париж — в Лувъра, Тюйлери, Дома на инвалидите — да види гробницата на Наполеон. Заведе я в колоритно ресторантче близо до Сорбоната. Ходиха в Халите — легендарния парижки пазар, където докарваха пресни плодове, месо и зеленчуци от френските ферми. Последния неделен следобед прекараха във Версай, после вечеряха в смайващата градина на „Кок Арди“ край Париж. Беше безупречен втори меден месец.

Хал Сакоуиц седеше в кабинета си и преглеждаше седмичния кадрови доклад. Пред него беше сведението за Лари Дъглас. Сакоуиц го четеше, както се бе облегал, и замислено подръпваше долната си устна. Най-накрая се наведе и натисна бутона на секретарската уредба.

— Да влезе — рече той.

След миг се появи Лари, облечен в униформата на „Пан Ам“, с пътническа чанта в ръка. Хвърли ослепителна усмивка на Сакоуиц и го поздрави.

— Добро утро, шефе!

— Седни!

Лари се отпусна небрежно на стола срещу бюрото и запали цигара. Сакоуиц рече:

— Имам сведение, че миналия понеделник в Париж си се явил на инструктаж преди полета с четиридесет и пет минути закъснение.

Изражението на Лари се промени.

— На „Шанз Елизе“ имаше парад и се забавих. Самолетът излетя навреме. Не знаех, че тук е като в ученически лагер.

— Това е авиолиния — тихо каза Сакоуиц — и ние я ръководим точно по правилата.

— Добре — ядоса се Лари, — вече ще стоя по-надалеч от „Шанз Елизе“. Има ли друго?

— Да. Капитан Суифт смята, че си пил една-две чаши преди последните два полета.

— Проклет лъжец! — озъби се Лари.

— Защо ще лъже?

— Защото го е страх, че ще му взема мястото. — В гласа на Лари се усещаше силен гняв. — Тоя синковец е като свенлива стара мома, трябвало е да се пенсионира още преди десет години.

— Летял си с четирима капитани — кой от тях ти хареса? — попита Сакоуиц.

— Нито един — отвърна Лари. Усети капана, но беше късно. Бързо прибави: — Да де, добри са. Нямам нищо против тях.

— На тях също не им харесва да летят с теб — спокойно продължи Сакоуиц. — Изнервяш ги.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че в критични ситуации биха искали да са сигурни в човека до тях. А с теб не се чувстват сигурни.

— За Бога! — избухна Лари. — Четири години живях в критични ситуации над Германия и Тихия океан, всеки ден рискувах проклетата си глава, докато те са седели тук на дебелите си задници и са получавали тлъсти заплати. Не се чувствали сигурни с мен! Ти се шегуваш!

— Никой не е оспорвал, че си най-добрият в изстребител — отвърна спокойно Сакоуиц. — Но ние превозваме пътници. Това е друго.

Лари седеше, стиснал юмруци, и се опитваше да овладее гнева си.

— Добре — навъсено каза той. — Разбрах. Свърши ли, че след няколко минути имам полет?

— Полета ще го поеме друг — рече Сакоуиц. — Ти си уволнен.

Лари го зяпна невярващ.

— Какво?

— В известен смисъл вината е и у мен, Дъглас. Изобщо не трябваше да те назначавам.

Лари скочи на крака, очите му горяха от гняв.

— Защо тогава ме назначи, по дяволите?

— Защото жена ти има един приятел на име Бил Фрейзър... — започна Сакоуиц.

Лари се пресегна през бюрото и юмрукът му се стовари в лицето му. Запрати Сакоуиц в стената, но той използва инерцията, за да отскочи и да му нанесе два удара. После се дръпна и се опита да се овладее.

— Махай се оттук — рече той. — Веднага.

Лари го гледаше втренчено, лицето му се беше изкривило от омраза.

— Негодник такъв! — каза той. — Няма да стъпя във вашата компания, дори и да ме молите!

Обърна се ѝ изхвърча от кабинета. Сакоуиц стоеше и гледаше след него. Секретарката влезе забързана и видя преобърнатия стол и разкървавената му устна.

— Добре ли сте? — попита го тя.

— Страхотно — отвърна Сакоуиц. — Попитайте мистър Истман дали ще ме приеме.

След десет минути Сакоуиц беше разказал случката на Карл Истман.

— Какво според теб му има на Дъглас? — попита Истман.

— Честно ли? Мисля, че е психопат.

Истман го гледаше с пронизващите си лешникови очи.

— Доста силно казано, Сак. Не е летял пиян. Дори никой не може да докаже, че е пил преди полет. И на всекиго може да се случи да закъснее.

— Ако беше само това, нямаше да го уволня, Карл. Точката на кипене му е много ниска. Да ти кажа честно, днес се опитах да го предизвикам и съвсем не беше трудно. Ако беше издържал на напрежението, може би щях да поема риска и да го оставя на работа. Знаеш ли какво ме безпокои?

— Какво?

— Преди няколко дни срещнах един стар приятел, който е летял с Дъглас в Кралските военновъздушни сили. Разказа ми невероятно история. Когато бил в Ескадрилата на орлите, Дъглас се увлякъл по една малка англичанка, сгодена за момче на име Кларк от същата ескадрила. Дъглас правел всичко възможно, за да я свали, но тя не се поддавала. Седмица, преди Кларк да се ожени за нея, ескадрилата трябвало да охранява няколко бомбардировача „Б-17“ при нападение над Дипе. Дъглас летял най-отпред. Летящите крепости пуснали

бомбите и всички се отправили обратно. Над Ламанша били нападнати от „Месершмити“ и Кларк бил свален. — Той спря, замислен за нещо. Истман чакаше да продължи и най-после Сакоуиц вдигна поглед към него. — Според моя приятел, когато Кларк е бил свален, около него нямало никакви „Месершмити“.

Истман го зяпна изумен.

— Господи! Да не искаш да кажеш, че Лари Дъглас...

— Нищо не искам да кажа. Просто ти разправам една интересна история, която чух. — Отново допря носната кърпичка до устата си. Кървенето беше спряло. — Трудно е да се разбере какво точно става при въздушен бой. Може би Кларк е свършил горивото. Едно е сигурно — не е имал късмет.

— Какво е станало с приятелката му?

— Дъглас живял с нея, докато се върнал в САЩ, после я зарязал.

— Сакоуиц замислено погледна Истман. — Мога да ти кажа със сигурност едно — мъчно ми е за жената на Дъглас.

Катерин имаше съвещание в заседателната зала, когато вратата се отвори и влезе Лари. Окото му беше посиняло и затворено, бузата му беше одрана. Тя се втурна към него.

— Лари, какво се е случило?

— Напуснах работа — промърмори той.

Катерин го отведе в кабинета си — далече от любопитните погледи, и сложи студени кърпи на окото и бузата му.

— Разкажи ми какво стана. — Тя се опитваше да сдържи гнева си за това, което му бяха причинили.

— Доста време ме тормозеха, Кати. Завиждат ми, защото съм участвал във войната, а те не са. Както и да е — днес беше върхът. Сакоуиц ме извика и ми каза, че ме бил взел на работа главно защото си била гадже на Бил Фрейзър.

Катерин го гледаше онемяла.

— Ударих го — рече Лари. — Не можах да се въздържа.

— О, скъпи! — каза Катерин. — Толкова съжалявам.

— Сакоуиц съжалява много повече — отвърна Лари. — Добре го цапардосах. С работа или без работа, но не мога да позволя да говорят за теб по този начин.

Тя го прегърна, опитвайки се да го успокои.

— Не се тревожи. Можеш да започнеш работа във всяка друга авиокомпания.

Оказа се лош пророк. Лари си подаде документите във всички авиокомпании, в няколко разговаряха с него, но не се получи нищо. Катерин обядва с Бил Фрейзър и му разказа за случилото се. Той не коментира нищо, но през целия обяд беше много замислен. На няколко пъти ѝ се стори, че Бил иска да ѝ каже нещо, но всеки път се въздържа. Накрая рече:

— Познавам много хора, Кати. Искаш ли да опитам да направя нещо за Лари другаде?

— Благодаря — признателно отвърна Катерин, — ще се справим сами.

Фрейзър я изгледа, после кимна.

— Кажи ми, ако промениш решението си.

— Добре — благодарна рече Катерин. — Май винаги тичам при теб със своите проблеми.

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»

1402 «Д» Стрийт Вашингтон

№2-179-210, 1 април 1946 г.

Уважаеми мосю Барбе,

Благодарим ви за писмото от 15 март т.г. и за приложения чек.

След последния ми доклад въпросното лице постъпи на работа като пилот във «Флаинг Уийлс» — малка компания за товарни превози със седалище Лонг Айланд. Проверката в «Дън и Брадстрийт» показа, че в нея е инвестиран капитала от около седемстотин и петдесет хиляди долара. Разполагат с един приспособен «Б-25» и един приспособен «ДС-3». Банковите им кредити възлизат на над четиристотин хиляди долара. Вицепрезидентът на «Банк дьо Пари» в Ню Йорк, с която главно работят, ме

увери, че компанията има отличен потенциал за развитие и добро бъдеще. Въз основа на прихода им от осемдесет хиляди долара на година с очаквано увеличение от 30 на сто годишно през следващите пет години банката е готова да им отпусне кредит — за закупуването на още самолети.

Ако са ви необходими други подробности за финансовото състояние на компанията, моля да ни съобщите.

Въпросното лице започна работа на 19 март 1946 година. Завеждащият личен състав (който е съсобственик) смята, че имат късмет да работят с такъв пилот. Следват допълнителни подробности.

Искрено Ваш,
Р. Рутънбърг
Директор на агенцията.“

„БАНК ДЪО ПАРИ НЮ ЙОРК
Филип Шардон
Председател на Дирекционния съвет

Скъпа Ноел,

Наистина си голяма палавница! Не знам какво ти е направил този човек, но каквото и да е, той си плати. Бил е изгонен от «Фланинг Уийлс» и ми казаха, че е преживял голяма криза.

Смятам да отскоча до Атина и се надявам да те видя.

Предай много здраве на Коста и нека тази малка услуга си остане наша тайна.

Сърдечни поздрави
Филип.“

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»
1402 «Д» Стрийт Вашингтон
№ 2–19–210, 22 май 1946 г.

Уважаеми мосю Барбе,

Това е продължение на доклада ми от първи май т.г.

На 14 май т.г. въпросното лице е уволнено от транспортната компания «Флаинг Уийлс». Опитвах се дискретно да науча причината, но всеки път се натъквах на непроницаема стена. Никой там не желае да обсъжда въпроса. Само мога да предполагам, че лицето е направило нещо позорно, за което отказват да говорят.

Лицето търси друга работа като летец, но очевидно няма изгледи да намери.

Пак ще опитам да получа повече информация относно причината за уволняването му.

Искрено Ваш,
Р. Рутънбърг
Директор на агенцията.“

КАБЛОГРАМА

„Кристиан Барбе Париж, Франция

ПОТВЪРЖДАВАМ ПОЛУЧАВАНЕТО НА
ГРАМАТА ТЧК НЕЗАБАВНО ПРЕКРАТЯВАМ
ПРОУЧВАНЕ ПРИЧИНАТА ЗА УВОЛНЕНИЕ НА
ЛИЦЕТО ТЧК ВСИЧКО ДРУГО ПРОДЪЛЖАВАМ
КАКТО ДОСЕГА

ПОЗДРАВИ
Р. РУТЪНБЪРГ
ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»“

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»

1402 «Д» Стрийт Вашингтон

№ 2–179–210, 16 юни 1946 г.

Уважаеми мосю Барбе,

Благодаря за писмото от 10 юни и за приложения чек.

На 15 юни т.г. лицето беше назначено като втори пилот в «Глоубъл Еървейс» — местна авиокомпания с

полети между Вашингтон, Бостън и Филадельфия.

Основана е наскоро, разполага с три приспособени военни самолета и доколкото успях да установя, не й достига капитал и има дългове. Един от вицепрезидентите ме уведоми, че Фърст Нашънъл Банк в Далас им е обещала през следващите два месеца да им отпусне кредит, с който да се закрепят финансово и да разгърнат по-активна дейност.

Въпросното лице се ползва с уважение и има изгледи за «Глоубъл Еървейс».

Искрено Ваш,
Р. Рутънбърг
Директор на агенцията.“

„ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ «АКМЕ»
1402 «Д» Стрийт Вашингтон
№ 2–179–210, 20 юли 1946 г.

Уважаеми мосю Барбе,

«Глоубъл Еървейс» неочаквано обяви фалит и прекрати дейността си. Доколкото успях да разбера, това е било предизвикано от отказа на Фърст Нашънъл Банк в Далас да отпусне обещания кредит. Въпросното лице отново е без работа и се върна към начина на живот, посочен в предишните доклади.

Няма да проучвам защо е отказан кредитът, нито финансовите затруднения на «Глоубъл Еървейс», освен ако не настоявате изрично.

Искрено Ваш,
Р. Рутънбърг
Директор на агенцията.“

Ноел пазеше всички доклади и изрезки от вестници в специална кожена чанта, ключ от която имаше само тя. Чантата стоеше в заключен куфар, пъхнат в дъното на шкафа в спалнята й не защото тя

смяташе, че Демирис ще рови в нещата ѝ, а защото знаеше, че той си пада по интригите. Това беше лично отмъщение и тя искаше да е сигурна, че Демирис няма да научи.

Константин Демирис също имаше роля в плановете ѝ, ала никога нямаше да го разбере. Ноел хвърли последен поглед на сведенията и доволна, ги заключи в чантата.

Беше готова да действа.

Всичко започна с едно телефонно обаждане.

Катерин и Лари вечеряха в дома си в неловка тишина. Напоследък Лари рядко се свърташе вкъщи, а прибереше ли се, беше навъсен и груб. Катерин разбираше злочестината му.

— Сякаш ме преследва някакъв демон — каза ѝ той, когато „Глоубъл Еървейс“ фалира.

Така си беше. Беше преживял невероятна поредица от провали. Катерин се опитваше да го насърчава, непрекъснато му напомняше, че е прекрасен пилот и че всеки би се радвал да го вземе на работа. Но все едно, че живееше с ранен лъв. Не знаеше точно кога той ще ѝ се нахвърли и понеже се страхуваше да го изостави в критичен момент, се опитваше да разбира необузданата му ярост и да му прощава. Докато поднасяше десерта, телефонът иззвъня.

— Ало?

Някакъв мъж с акцент на англичанин попита:

— Моля ви, там ли е Лари Дъглас? Обажда се Йън Уайтстоун.

— Момент. — Тя подаде слушалката на Лари. — За тебе е. Йън Уайтстоун.

Той озадачен се намръщи.

— Кой? — После лицето му просветна. — За Бога! — Приближи се и взе слушалката от Катерин. — Йън? — засмя те той. — Господи, минаха почти седем години. Как ме откри, по дяволите?

Катерин наблюдаваше как Лари кима и се усмихва. Някъде след пет минути рече:

— Вижда ми се интересно, мой човек. Разбира се, че мога. Къде? — Изчака отговора. — Добре. След половин час. Довиждане.

Замислен, остави слушалката.

— Твой приятел ли беше? — попита Катерин.

Лари се обърна към нея.

— Всъщност не съвсем. Затова ми е странно. Бяхме заедно в Кралските военновъздушни сили. Никога не сме били особено близки. Но имал някакво предложение за мен.

— Какво предложение? — поинтересува се Катерин.

Лари сви рамене.

— Ще ти кажа, когато се прибера.

Наближаваше три часът сутринта, когато Лари се върна. Катерин седеше в леглото и четеше. Лари се появи на вратата на спалнята.

— Здравей.

Беше променен. Излъчваше въодушевление, каквото Катерин отдавна не беше забелязвала. Приблужи се до леглото.

— Как мина срещата?

— Страхотно — внимателно рече Лари. — Направо не е за вярване. Май ще получи работа.

— За Йън Уайтстоун ли ще работиш?

— Не. Йън е пилот като мен. Казах ти, че сме летели заедно.

— Да.

— Е, след войната негов приятел грък му е намерил работа като личен пилот на Демирис.

— Корабният магнат ли?

— Кораби, петрол, злато — Демирис притежава половината свят. Уайтстоун е имал прекрасно положение при него.

— А какво е станало?

Лари я погледна и се усмихна.

— Напуска. Заминава за Австралия. Някой му е помогнал да започне свой бизнес там.

— Все пак не разбирам какво общо имаш ти с всичко това? — попита Катерин.

— Уайтстоун е говорил с Демирис да го замести. Току-що е напуснал и Демирис още не е имал възможност да му потърси заместник. Уайтстоун смята, че работата е в кърпа вързана. — Той се поколеба. — Нямах представа какво означава това, Кати.

Катерин си припомни предишните опити, предишните работни места, спомни си баща си и неосъществимите му мечти и се помъчи да говори безразлично — не й се искаше нито да насърчава напразни надежди у Лари, нито пък да убива ентузиазма му.

— Каза, че не сте били особено близки с Уайтстоун.

Лари се поколеба.

— Да.

На челото му се появи малка бръчка. Истината беше, че двамата с Йън Уайтстоун изобщо не мелеха. Телефонното обаждане беше много изненадващо. На срещата Уайтстоун сякаш се чувстваше неудобно. Когато обясни за какво става дума и Лари каза: „Странно, че си се сетил за мен“, настъпи неловка пауза, после Уайтстоун рече: „Демирис иска много обигран пилот, а ти си такъв.“ Сякаш му натрапваше работата, а Лари му правеше услуга. Щом Лари каза, че предложението го интересува, англичанинът сякаш изпита голямо облекчение и побърза да си тръгне. Общо взето, срещата беше много странна.

— Не е за изпускане — рече Лари на Кати. — Демирис е плащал на Уайтстоун петнадесет хиляди драхми месечно. Това са петстотин долара и там той си е живял като цар.

— Но това не означава ли, че ще живееш в Гърция?

— Че двамата ще живеем в Гърция — поправи я Лари. — При толкова пари можем да спестим достатъчно, за да сме независими след една година. Длъжен съм да опитам.

Катерин се двоумеше, внимателно подбираше думите си.

— Лари, толкова далеч е, изобщо не познаваш Константин Демирис. Сигурно и тук можеш да намериш...

— Не! — отсече ядно той. — Тук никой не дава пет пари дали си добър пилот. Интересува ги само колко дълго си плащал проклетите профсъюзни вноски. Там ще бъда независим. Точно за такова нещо съм си мечтал, Кати. Демирис има флотилия от самолети, каквито не си сънувала, а аз отново ще летя, скъпа. Единственият, на когото трябва да се харесам, е Демирис, а според Уайтстоун ще му допадна.

Тя отново си припомни работата му в „Пан Ам“, надеждите му, неуспехите с по-малките авиокомпаниии и рече: „Господи, в какво се забърквам?“ Това означаваше да изостави всичко, което бе постигнала, да отиде да живее на непознати места с непознати хора, със съпруг, който ѝ беше почти непознат.

Лари я наблюдаваше.

— Чуваш ли ме?

Катерин погледна лицето му, на което се бе изписало нетърпение. Това беше нейният съпруг и ако искаше да запази брака си, трябваше да живее там, където живееше той. А ако излезеше нещо от това, щеше да е чудесно. Той отново щеше да бъде старият Лари. Очарователният, забавен, прекрасен мъж, за когото се беше омъжила. Трябваше да опита.

— Разбира се — отвърна Катерин. — Защо не заминеш и не се срещнеш с Демирис? Ако нещата се уредят, ще дойда при теб.

Той ѝ хвърли очарователна момчешка усмивка.

— Знаех, че мога да разчитам на теб, мила. — Прегърна я и силно я притисна. — Свали тази нощница, защото ще я надупча.

Но докато я сваляше, Катерин си мислеше как ще го съобщи на Бил Фрейзър.

Рано на другата сутрин Лари хвана самолета, за да се срещне с Константин Демирис.

Следващите няколко дни Катерин не получи вест от съпруга си. През седмицата се усети, че се надява въпросът да не се е уредил и Лари да се върне. Дори и да започнеше работа при Демирис, никой не знаеше докога ще трае това. Той сто на сто щеше да си намери работа и в Съединените щати.

Шест дни след заминаването си Лари ѝ се обади.

— Катерин?

— Здравей, любими.

— Стягай багажа. Говориш с новия личен пилот на Константин Демирис.

След десет дни Катерин беше на път за Гърция.

КНИГА ВТОРА

14. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Хората дават облика на някои градове, други градове пък дават облика на хората. Атина е като наковалня, устояла на чука на столетията. Била е превземана и плячкосвана от сарацини и османлии, но винаги търпеливо е оцелявала. Разположена е в южния край на полуостров Атика, който на югозапад плавно се спуска към Фалиронския залив, а на изток се издига величествената планина Имитос. Под бляскавото лустро на града все още е потулено селище, изпълнено с духовете на древността и пропито от богати традиции и непреходно величие. Гражданите му живеят колкото в миналото, толкова и в настоящето. Атина е град на постоянните изненади, пълна е с открития и в крайна сметка човек не може да я опознае.

Лари чакаше самолета на Катерин на летище Еленикон. Тя го видя да се приближава към стълбичката. Затича се към нея развълнуван и нетърпелив. Стори ѝ се загорял и отслабнал, беше се отърсил от напрежението.

— Липсваше ми, Кати — рече Лари и я грабна в прегръдките си.

— И на мен ми беше мъчно за теб — каза тя, съзнавайки, че това е самата истина.

Разделеха ли се, Катерин забравяше силното физическо въздействие, което ѝ оказваше мъжът ѝ, за да го изпита наново при следващата им среща.

— Как прие новината Бил Фрейзър? — попита Лари, докато ѝ помагаше да мине през митницата.

— Държа се много добре.

— Нямахше друг избор, нали? — язвително подхвърли мъжът ѝ.

Катерин си припомни срещата с Бил Фрейзър. Беше я гледал шокиран.

— Ще отидеш да живееш в Гърция? Защо, за Бога?

— Така е записано в брачния ми договор — шеговито отвърна Катерин.

— Толкова ли Лари не намери работа тук?

— Не знам защо, Бил, но все нещо се обърква. Ала вече има работа в Гърция и, изглежда, смята, че нещата ще потръгнат.

След първото импулсивно възражение Фрейзър се държа чудесно. Улесни я във всичко и настоя тя да запази дяла си във фирмата.

— Няма да останеш там завинаги — постоянно ѝ повтаряше той.

Катерин мислеше за тези думи, докато наблюдаваше как Лари се уговаря с носача да отнесе багажа ѝ до лимузината. Той разговаряше на гръцки и Катерин се чудеше колко лесно му се удават чуждите езици.

— Почакай да се запознаеш с Константин Демирис — говореше Лари. — Той е като крал. Имам чувството, че всички европейски магнати се чудят какво да измислят, за да му угодят.

— Радвам се, че го харесваш.

— И той ме харесва.

Никога не го беше виждала толкова доволен и ентузиазизиран. Това беше добро предзнаменование.

На път към хотела ѝ описа първата си среща с Демирис. Униформен шофьор го чакал на летището. Лари поискал да хвърли поглед на самолетите на Демирис и шофьорът откарал при огромен хангар в другия край на пистата. Вътре имало три самолета и той огледал критично всеки един. Самолетът модел „Хокър-Сидли“ бил прекрасен и на него му идело да се метне зад щурвала и да излети. Другият бил шестместен „Пайпър“ в отлично състояние. Лари преценил, че машината с лекота ще вдигне петстотин километра в час. Третият бил двуместен преустроен „Л-5“ — прекрасен самолет за по-кратки разстояния. Личната флотилия била впечатляваща. След като привършил огледа, Лари се върнал при шофьора, който го наблюдавал, и рекъл:

— Бива си ги. Да вървим.

Шофьорът го откарал във вила във Варкиза — богаташко предградие на двадесет и пет километра от Атина.

— Щом видиш дома на Демирис, няма да повярваш на очите си — каза Лари на Катерин.

— Какъв е? — нетърпеливо попита тя.

— Невъзможно е да се опише. Обхваща към десет акра земя с електрифицирани врати, с пазачи, кучета и всичко останало. Отвън вилата е като дворец, вътре е като музей. Има закрит плувен басейн, киносалон със сцена. Ще я видиш някой ден.

— Беше ли любезен? — попита Катерин.

— Разбира се — усмихна се Лари. — Бях посрещнат тържествено — явно славата ми си беше казала думата.

Всъщност Лари беше чакал три часа в малко преддверие, за да бъде приет от Константин Демирис. При обичайни обстоятелства щеше да беснее от подобно пренебрежение, но сега съзнаваше колко много зависи от тази среща и беше прекалено спокоен, за да се ядоса. Беше казал на Катерин, че тази работа е много важна за него, но не й каза, че има ужасна нужда да я получи. Биваше го единствено да управлява самолети и без това се чувстваше безпомощен. Сякаш животът му се беше спуснал на непроучени емоционални дълбини и налягането беше твърде високо, за да изплува оттам. Всичко зависеше от тази служба.

След три часа се появи иконом и съобщи, че мистър Демирис е готов да го приеме. Преведе Лари през просторна приемна, която все едно че се намираше във Версай. Стените бяха боядисани в нежни оттенъци на златистото, зеленото и синьото, по тях висяха гоблени от Бове, обградени с ламперия от палисандрово дърво. На пода имаше великолепен елипсовиден килим, а над него висеше огромен полилей от кристал и позлатен бронз.

Вратата на библиотеката беше обградена с две колони от зелен оникс с капители от позлатен бронз. Самата библиотека беше изискана — проектирана от майстор в занаята. Стените бяха облицовани с дърворезба. Върху едната изпъкваше бяла мраморна полица над камина с позлатени украшения. Над нея до тавана се издигаше тройно огледало с картина на Жан-Оноре Фрагонар. През отворения прозорец Лари зърна огромен вътрешен двор с изглед към парк, осеян със статуи и шадравани.

В дъното на библиотеката имаше голямо старинно бюро, а зад него — великолепен стол с висока облегалка, тапициран с гоблен тип

Обюсон.

Демирис стоеше до бюрото пред голяма стенна карта, на която бяха набодени множество цветни топлийки. Когато Лари влезе, той се обърна и подаде ръка.

— Константин Демирис — рече с едва доловим акцент.

Години наред Лари беше срещал по списанията негови снимки, но съвсем не беше подготвен за жизнената сила, излъчваща се от този мъж.

— Зная — рече американецът и се ръкува. — Аз съм Лари Дъглас.

Демирис видя, че Лари гледа картата.

— Моята империя — обясни той. — Седнете.

Лари седна на стол срещу бюрото.

— Разбрах, че заедно с Йън Уайтстоун сте били в Кралските военновъздушни сили?

— Да.

Демирис се облегна на стола и се вторачи в Лари.

— Йън има много високо мнение за вас.

Лари се усмихна.

— И аз имам високо мнение за него. Той е страхотен пилот.

— Йън каза същото за вас, само че употреби думата „голям“.

Лари отново се изненада както първия път, когато Уайтстоун му предложи работата. Очевидно му беше направил голяма реклама пред Демирис, далеч надхвърляща личните им отношения.

— Добър съм — каза Лари. — Това ми е професията.

Демирис кимна.

— Харесвам хора, които са добри в професията си. Знаете ли, че повечето хора по света не са?

— Не съм се замислял — призна Лари.

— А аз съм. — Той му отправи смразяваща усмивка. — Това е моята професия — хората. Повечето мразят това, което вършат, мистър Дъглас. Вместо да намерят начин да се занимават с нещо, което им харесва, те остават в капана за цял живот като безмозъчни насекоми. Рядко се среща човек, който обича работата си. И когато срещнете такъв човек, той почти винаги е успял.

— Сигурно — скромно промълви Лари.

— Вие обаче не сте постигнали успех.

Стреснат, Лари вдигна поглед към Демирис.

— Зависи какво разбирате под успех, мистър Демирис — внимателно рече той.

— Имам предвид, че във войната сте били блестящ, но в мирно време не се справяте особено добре — безцеремонно отсече Демирис.

Лари почувства, че мускулите на челюстта му започват да се стягат. Разбираше, че го предизвикват, и се опита да овладее гнева си. Умът му работеше трескаво, той се опитваше да измисли какво да каже, за да не изгуби тази служба, от която така се нуждаеше. Демирис мълчаливо го наблюдаваше с черните си като маслини очи, които не пропускаха нищо.

— Какво се случи в „Пан Америкън“, мистър Дъглас?

Лари намери сили да се усмихне.

— Не ми допадна да седя и да чакам петнадесет години, за да стана втори пилот.

— И затова ли ударихте човека, при когото работехте?

Лари показа изненадата си.

— Откъде знаете?

— О, хайде, мистър Дъглас — нетърпеливо рече Демирис. — Ако ви взема на работа, ще ви поверявам живота си, когато летим. А аз много държа на своя живот. Мислите ли, че бих ви назначил, без да зная всичко за вас? След „Пан Ам“ са ви уволнили от още две места — продължи гъркът. — Това не говори добре за вас.

— Но няма нищо общо с моите способности — отвърна Лари. В него отново се надигаше гняв. — В едната компания работите не вървяха, а другата не можа да получи кредит от банката и фалира. А аз съм страшно добър пилот.

Демирис го изгледа, после се усмихна.

— Знам. Но не сте особено дисциплиниран, нали?

— Не обичам да получавам заповеди от глупаци, които знаят по-малко от мен.

— Надявам се, че няма да бъда включен в тази категория — сухо рече Демирис.

— Не, освен ако не смятате да ме учите как да карам самолетите ви, мистър Демирис.

— Не, това е ваша работа. Ваша работа ще бъде и да се погрижите да стигна там, закъдето съм тръгнал, бързо, удобно и

безопасно.

Лари кимна.

— Ще направя всичко възможно, мистър Демирис.

— Вярвам ви — каза Демирис. — Разгледали сте самолетите ми.

Лари се опита да прикрие изненадата си.

— Да, сър.

— Харесват ли ви?

Американецът не можа да потули ентузиазма си.

— Прекрасни са.

Демирис реагира на израза му.

— Летели ли сте на „Хокър-Сидли“?

За момент Лари се изкушаваше да излъже.

— Не, сър.

Демирис кимна.

— Според вас ще се научите ли?

Лари се засмя.

— Стига някой да ми отдели десет минути.

Демирис се наведе, притиснал дългите тънки пръсти на двете си ръце.

— Бих могъл да избира пилот, който да познава всичките ми самолети.

— Но няма да го направите — каза Лари, — защото и занапред ще купувате нови самолети и ви трябва някой, който да се приспособява към всяка машина.

Богаташът кимна.

— Прав сте. Аз търся пилот — чист пилот, човек, който е най-доволен, когато лети.

В този миг Лари разбра, че ще получи работата.

Ала така и не разбра, че насмалко не бе отхвърлен. Константин Демирис дължеше успеха си до голяма степен на силно развитото си чувство за опасностите, което рядко го лъжеше. Когато Иън Уайтстоун дойде да го предупреди, че напуска, в ума на Демирис светна предупреждение за опасност. То беше предизвикано донякъде и от поведението на англичанина. Държеше се неестествено, личеше, че се чувства гузен. Не ставало въпрос за пари, увери той Демирис. Имал възможност да започне свой бизнес със зет си в Сидни и трябвало да опита. После препоръча друг пилот.

— Американец е, но летяхме заедно в Кралските военновъздушни сили. Той не е просто добър, той е голям пилот, мистър Демирис. Не познавам по-добър.

Демирис мълчаливо слушаше как Йън Уайтстоун възхвалява достойнствата на приятеля си, опитвайки се да открие фалшивата нота, която го дразнеше. Накрая я долови — Уайтстоун прекаляваше с хвалбите, но това вероятно беше от смущение, че така внезапно напуска.

Демирис не беше човек, който оставя на случайността и най-малките подробности, затова, след като Уайтстоун си отиде, се обади в няколко страни. До вечерта се увери, че наистина някой е вложил пари, за да финансира Уайтстоун при създаването на малка компания за електроника в Австралия. Разговаря с един приятел от английското Министерство на военновъздушните сили и след два часа получи сведения за Лари Дъглас. „В живота е малко несериозен, но иначе е превъзходен летец“ — каза приятелят му. Демирис се обади във Вашингтон и Ню Йорк и скоро беше наясно със сегашното положение на Лари Дъглас.

На пръв поглед всичко изглеждаше наред. И все пак Константин Демирис усещаше смътно безпокойство, предчувствие за беда. Обсъди въпроса с Ноел, разсъждавайки дали ако предложи повече пари на Йън Уайтстоун, той няма да остане. Ноел внимателно го изслуша и рече:

— Не, Коста, нека си върви. А щом толкова препоръчва този американец, при всички положения бих го изпробвала.

В крайна сметка това натежа.

Щом разбра, че Лари Дъглас ще дойде в Атина, Ноел не беше в състояние да мисли за нищо друго. Мислеше колко години са й били нужни, мислеше за внимателното, търпеливо планиране, за бавното, неумолимо затягане на мрежата и беше уверена, че Демирис би се гордял с нея, стига да знаеше. Каква ирония! Ако не беше срещнала Лари, можеше да е щастлива с Демирис. Допълваха се идеално. И двамата обичаха властта и знаеха как да я използват. Стояха над простосмъртните. Бяха богове, предопределени да властват. И накрая никога не губеха, защото притежаваха дълбоко, почти мистично

търпение. Можеха да чакат вечно. Но за Ноел чакането вече беше приключило.

Тя прекара деня, излегната в хамак в градината — преповтаряше плана, и когато слънцето започна да се снижава в небето на запад, вече беше доволна. Донякъде съжеляваше, че е пропиляла толкова много време от последните шест години да крои планове за отмъщение. То беше мотивирало почти всеки неин миг, придаваше на живота ѝ енергичност, осмисляше го и го правеше вълнуващ, а сега след няколко кратки седмици всичко щеше да приключи.

В този момент, докато лежеше под залязващото гръцко слънце и късният следобеден бриз разхлаждаше тихата зелена градина, Ноел нямаше представа, че всичко едва започва.

Не можа да спи нощта преди пристигането на Лари. Лежеше будна, спомняше си Париж и мъжа, дал ѝ дарбата да се смее и после отнел ѝ я отново... усещаше в утробата си бебето на Лари, завладяло тялото ѝ така, както баща му беше завладял ума ѝ. Спомняше си онзи следобед в мрачния парижки апартамент и агонията, когато острата телена закачалка се врязваше все по-дълбоко в плътта ѝ, докато не разкъса бебето със сладка непоносима болка, докато не я докара до истерия и от нея не рукна нескончаема река от кръв. Спомняше си и отново преживяваше всичко... болката, агонията и омразата...

В пет часа сутринта беше на крак, седеше облечена в стаята и наблюдаваше огромната огнена топка, която се издигаше над Егейско море. Това ѝ напомняше една друга сутрин, когато беше станала рано, беше се облякла и чакаше Лари — само че сега той щеше да дойде. Защото се беше погрижила за това. Както тя някога бе имала нужда от него, така сега Лари се нуждаеше от нея, въпреки че все още не го знаеше.

Демирис изпрати да ѝ съобщят, че би желал да закусва с него, ала Ноел беше твърде възбудена и се боеше, че настроението ѝ ще разбуди любопитството му. Отдавна беше разбрала, че Демирис има чувствителността на котка — нищо не му убягваше. Още веднъж си припомни, че трябва да бъде внимателна. Искаше сама, по свой си начин да се справи с Лари. Дълго и усилено беше размишлявала върху

факта, че използва Константин Демирис като несъзнателно оръдие. Ако някога научеше, нямаше да му хареса.

Ноел изпи чашка гъсто гръцко кафе и изяде половин прясна кифла. Нямаше апетит. Умът ѝ трескаво я връщаше към срещата, която ѝ предстоеше след няколко часа. Беше се гримирала много старателно, грижливо бе избрала роклята и знаеше, че е красива.

Малко след единадесет часа чу, че лимузината спира пред къщата. Пое дълбоко дъх, за да овладее нервността си, и бавно се приближи до прозореца. Лари Дъглас слизаше от колата. Ноел го гледаше как той отива към вратата; сякаш се върна назад във времето и двамата отново бяха в Париж. Лари изглеждаше малко по-зрял, войната и животът бяха прибавили нови бръчки по лицето му, но от това само се бе разхубавил още повече. Ноел го наблюдаваше през прозореца, на десетина метра от себе си и отново усети животинското му привличане, отново усети старата страст — тя я изпълни, смеси се с омразата и прерасна в блаженство. Жената хвърли бърз последен поглед в огледалото и тръгна надолу, за да се срещне с мъжа, когото скоро смяташе да унищожи.

Докато слизаше по стълбите, се питаше каква ли ще бъде реакцията на Лари, когато я види. Дали се беше похвалил на приятелите си и може би на жена си, че някога Ноел Паж е била влюбена в него? Както стотици пъти досега тя се чудеше дали някога той си е припомнял вълшебството на онези дни и нощи, които бяха преживели заедно в Париж, съжалява ли за това, което ѝ беше причинил. Как ли се е измъчвал, че Ноел се е прочула в цял свят, а неговият живот се състои от низ дребни неуспехи! Ноел искаше да зърне нещичко от това в очите му сега, когато щяха да се срещнат лице в лице за пръв път след седем години.

Влезе в приемната точно когато външната врата се отвори и икономът го въведе. Лари разглеждаше с благоговение огромното фойе — обърна се и видя Ноел. Задържа дълго поглед върху нея, лицето му светна при вида на една хубава жена.

— Здравейте — каза ѝ. — Аз съм Лари Дъглас. Имам среща с мистър Демирис.

От лицето му по нищо не личеше, че я е познал — абсолютно по нищо.

Докато пътуваха към хотела по улиците на Атина, Катерин беше зашеметена от развалините и паметниците навсякъде около тях.

Пред себе си виждаше поразителната гледка на беломраморния Партеон, издигащ се високо на Акропола. Навсякъде имаше хотели и административни сгради, но тя имаше странното усещане, че по-новите постройките са временни, докато Партеонът се издигаше безсмъртен и вечен в прозрачния въздух.

— Внушително е, нали? — усмихна се Лари. — Целият град е такъв. Една голяма красива руина.

В центъра минаха покрай голяма градина с бликащ фонтан по средата. Наоколо имаше стотици масички със зелени и оранжеви стълбове, над които бяха опънати сини сенници.

— Това е площадът на констипацията — обясни Лари.

— Какво?

— Всъщност — на конституцията. Хората седят на тези масички по цял ден, пият гръцко кафе и гледат минувачите.

Почти на всяка пресечка имаше улични кафенета, а по ъглите мъже предлагаша току-що уловени сьонгери. Навсякъде продаваха цветя и сергиите приличаха на експлозия от ослепително ярки цветове.

— Градът е толкова бял, че просто ме заслепява — каза Катерин.

Апартаментът им в хотела беше просторен и прелестен, с изглед към Синтагма — големия площад в центъра на града. В стаята имаше свежи цветя и огромна купа пресни плодове.

— Прекрасно е, любими — рече Катерин, докато разглеждаше апартамента.

Пиколото остави куфарите, Лари му даде бакшиш и той си тръгна. Когато затвори вратата, Лари се приближи към Катерин и я прегърна.

— Добре дошла в Гърция.

Жадно я целуна, тя почувства, че е твърде възбудена, разбра колко ѝ е липсвал и беше щастлива. Той я заведе в спалнята. На тоалетката имаше малко пакетче.

— Отвори го — подкани я Лари.

Пръстите ѝ разкъсаха обвивката — в кутийката имаше миниатюрна птичка от нефрит. Въпреки голямата си заетост Лари се беше сетил — Катерин беше трогната. Птичката беше талисман, добро

предзнаменование, че всичко ще бъде наред, че с проблемите от миналото вече е свършено.

Докато се любеха, Катерин изрече молитва на благодарност, признателна, че се намира в обятията на съпруга си, когото толкова обича, в един от най-интересните градове на света, че започват нов живот. Това беше старият Лари, а проблемите само бяха заздравили брака им.

Вече нищо лошо не можеше да им се случи.

На следващата сутрин Лари беше уредил един посредник по продажбата на недвижими имоти да покаже на Катерин няколко апартамента. Посредникът Димитропулос се оказа нисък мургав мъж с огромни мустаци, говореше много бързо на някакъв език, който смяташе съвсем искрено за перфектен английски, но който се състоеше от гръцки думи, примесени от време на време с някоя и друга неразбираема английска фраза.

Оставяйки се изцяло в негова власт — хватка, която често щеше да използва в следващите месеци, — тя го убеди да говори много бавно, така че да долавя някои от английските думи и смътно да се досеща какво иска да й каже.

Четвъртият апартамент, който й показа, беше светъл и слънчев, с четири стаи и се намиреше в квартал „Колонаки“ — модното предградие на Атина с красиви жилищни сгради и изискани магазини.

Вечерта, когато Лари се прибра в хотела, тя му каза за апартамента и след два дни те се пренесоха.

През деня Лари отсъстваше, но вечерно време се стараше да се прибере, за да вечеря с Катерин. В Атина вечеряха между девет часа и полунощ. Между два и пет следобед всички почиваха, после магазините отново се отваряха чак до късно вечерта. Катерин установи, че е напълно завладяна от града. На третата вечер Лари доведе вкъщи един приятел, грък. Граф Йоргос Папас беше привлекателен, около четиридесет и пет годишен, висок, слаб, с тъмна коса, прошарена на слепоочията. Притежаваше някакво необичайно старомодно достойнство, което хареса на Катерин. Заведе ги на вечеря

в малка таверна в Плаката — старинната част на града. Обхващаше няколко акра от стръмен хълм в сърцето на Атина, небрежно застроени, с виещи се улички и рушащи се изтъркани стъпала, които водеха към къщички, строени още по време на турското робство, когато Атина е била просто едно село. Там бе пълно с варосани клюмнали постройките, пресни плодове и сергии с цветя, с прекрасния аромат на печено кафе, с мяукащи котки и с гръмогласни улични кавги. Беше очарователно. Катерин си мислеше, че във всеки друг град такъв квартал би бил гето, но тук той беше паметник.

Таверната, в която ги отведе граф Папас, беше върху покрив с изглед към града. Келнерите бяха в колоритни костюми.

— Какво ще си поръчате? — попита граф Папас.

Катерин безпомощно изучаваше листа с чуждите ястия.

— Бихте ли избрали вместо мен? Страхувам се, че може да си поръчам собственика.

Граф Папас поръча пищен банкет: избра разнообразни ястия, за да опита Катерин от всичко. Ядоха сарми с лозов лист, мусака от патладжани, задушен заек с лукчета — казаха й какво е, когато вече беше изяла половината, и тя не можа да хапне повече — гръцки хайвер, разбит със зехтин и лимон. Графът поръча бутилка рецина.

— Това е националното ни вино — обясни той.

Докато Катерин отпиваше от него, Папас я гледаше развеселен. Виното имаше смолист, боров дъх — Катерин смело преглътна и ахна.

— И да съм била болна от нещо, току-що се излекувах.

Докато се хранеха, трима музиканти започнаха да свирят на бузуки. Музиката беше жива, весела и заразителна и някои от гостите станаха да танцуват на дансинга. Катерин беше поразена — всички бяха само мъже и танцуваха великолепно. Тя чудесно се забавляваше.

Тръгнаха си чак в три часа след полунощ. Графът ги откара до новия им апартамент.

— Разгледахте ли вече забележителностите? — попита той Катерин.

— Всъщност не — призна тя. — Чакам Лари да се освободи.

Графът се обърна към Лари.

— Бих могъл да покажа някои забележителности на Катерин, докато намериш време.

— Чудесно — отвърна Лари, — ако това няма да те затрудни.

— За мен ще бъде удоволствие. — Папас се обърна към Катерин.
— Имате ли нещо против да ви бъда екскурзовод?

Тя го погледна и се сети за Димитропулос, дребния посредник на недвижими имоти, който перфектно говореше безсмислици.

— Много ще се радвам — отвърна искрено Катерин.

Следващите няколко седмици бяха прекрасни. Сутрин Катерин подреждаше апартамента, а следобед, ако Лари отсъстваше, графът я вземаше и я развеждаше.

Отидоха на Олимпия.

— Това е мястото на първите Олимпийски игри — обясни ѝ графът. — Били са провеждани всяка година в продължение на хилядолетия, дори по време на войни, чумни епидемии или глад.

Катерин гледаше с благоговение останките от голямата арена и мислеше за величието на състезанията, провеждани тук векове наред, за победите и пораженията.

— А говорят за игрищата на Итън! — каза тя. — Всъщност тук се е родил спортният дух, нали?

Графът се разсмя и рече:

— Опасявам се, че не. Истината е малко неудобна.

Катерин го погледна с интерес.

— Защо?

— Първото състезание, проведено тук, е било нагласено.

— Нагласено ли?

— Ами да — призна Папас. — Виждате ли, имало един легендарен герой — Пелопс, който враждувал на смърт със своя съперник. Решили да проведат тук състезания с колесници, за да видят кой е по-добър. Нощта преди състезанието Пелопс повредил колесницата на съперника си. Когато надпреварата започнала, хората от цялата област се стекли, за да приветстват своя любимец. При първия завой колелото изхвъркнало, колесницата се преобърнала, съперникът на Пелопс се заплел в юздите и намерил смъртта си, влачен от конете. Пелопс победил.

— Ужасно — промълви Катерин. — А какво му направили?

— Всъщност това е позорната част от историята. Вече всички знаели какво е сторил Пелопс. Станал такъв герой, че в негова чест

бил издигнат огромен фронтон в Храма на Зевс в Олимпия. Още си е там. — Той се усмихна иронично. — Нашият злодей преуспял и живял честит до дълбоки старини. — И добави: — Всъщност цялата област на юг от Коринт е наречена в негова чест Пелопонес.

— Кой е казал, че злодеянията не се възнаграждат? — запита Катерин.

Винаги, когато Лари беше свободен, двамата с нея се разхождаха из града. Откриха чудни магазинчета, където се пазаряха с часове, затънтени ресторантчета, където започнаха да ходят, Лари постоянно беше весел и очарователен другар и Катерин се радваше, че е напуснала работата си в Щатите, за да бъде със съпруга си.

Лари Дъглас бе по-щастлив от всякога. Работата при Демирис беше мечтата на живота му.

Заплащането беше добро, но Лари не се интересуваше от това. Интересуваха го само великолепните машини, с които летеше. Беше му необходим точно един час, за да се научи да управлява „Хокър-Сидли“ и след още пет полета вече го владееше майсторски. Летеше главно с Пол Метаксас — безгрижния дребен грък, втори пилот при Демирис. Метаксас беше изненадан от внезапното напускане на Йън Уайтстоун и изпитваше опасения кой ще го замести. Беше чувал разни истории за Лари Дъглас и те не му харесваха особено. Дъглас обаче изглеждаше искрено запален от новата си работа и когато за пръв път летя с него, Метаксас оцени, че Лари е превъзходен пилот.

Малко по малко свали гарда и двамата станаха приятели.

Когато нямаше полети, Лари през цялото време изучаваше до най-малките подробности самолетите на Демирис. Не след дълго ги управляваше по-вещо от всичките си предшественици.

Разнообразието на работата го очароваше. Летеше с подчинени на Демирис в служебни командировки до Бриндизи, Корфу и Рим, взимаше гости и ги докарваше за някое празненство на неговия остров или на вилата му в Швейцария да карат ски. Свикна да превозва хора, чиито снимки постоянно срещаше на първите страници на вестниците и списанията, и забавляваше Катерин с разкази за тях. Летя с президента на една балканска страна, с британския министър-председател, с арабски петролен шейх и целия му харем. Превозваше

оперни певици, една балетна труппа и целия актьорски състав на пиеса, поставена на Бродуей, който отиваше в Лондон само за едно представление по случай рождения ден на Демирис. Летя със съдии от Върховния съд, с един конгресмен и с бивш президент на Съединените щати. По време на полетите стоеше главно в пилотската кабина, но понякога отиваше в салона да провери дали на пътниците им е удобно. Случваше се да дочуе спорове между магнати за предстоящи сливания на компании или за борсови операции. От тази информация би могъл да натрупа състояние, но това не го интересуваше. Вниманието му бе приковано от самолета, който управляваше — мощен, жив, подчинен на него.

Чак след два месеца Демирис се качи на самолета на Лари. Американецът трябваше да закара с „Пайпъра“ своя работодател от Атина до Дубровник. Денят беше облачен, по маршрута се очакваха силни ветрове и бури. Лари грижливо избра най-спокойния маршрут, но не можа да избегне турбулентността.

Един час след излитането от Атина той запали сигнала „Затегни коланите“ и рече на Метаксас:

— Дръж се, Пол, този полет може да струва работата и на двамата.

За изненада на Лари Демирис се появи в пилотската кабина.

— Мога ли да дойда при вас? — попита той.

— Заповядайте — отвърна американецът. — Ще бъде напечено.

Метаксас отстъпи мястото си на Демирис и той закопча колана. Лари предпочиташе до него да седи вторият пилот, готов да действа, ако се наложи, но самолетът беше на Демирис.

Бурята продължи почти два часа. Лари заобиколи огромната облачна планина, надигнала се пред тях — чудно бяла и смъртоносна.

— Красиво е — промълви Демирис.

— Това са кълбести облаци. Убийци — каза Лари. — Изглеждат хубави и пухкави, защото в тях има вятър. Ако попадне в такъв облак, самолетът може да бъде разрушен за десет секунди. Губиш контрол над машината и за някаква си минута тя може да хлътне десет хиляди метра надолу.

— Сигурен съм, че няма да го допуснете — спокойно рече Демирис.

Ветровете сграбчваха самолета и се опитваха да го подхвърлят в небето, но Лари се бореше и го овладяваше. Забрави за Демирис, насочи цялото си внимание към машината, използваше всичко, което беше научил някога. Най-после излязоха от бурята. Изтощен, се обърна и видя, че Демирис го няма в пилотската кабина. Метаксас седеше на мястото си.

— Как пък се случи точно първия път, когато пътува той! — каза Лари. — Зле ни се пише.

Самолетът се движеше бавно по малката, оградена с планини писта на летището в Дубровник, когато на вратата на кабината застана Демирис.

— Бяхте прав — обърна се той към Лари. — Вие сте много добър в работата си. Доволен съм.

И си отиде.

Една сутрин, когато Лари се готвеше за полет до Мароко, граф Папас се обади и предложи да разходи Катерин в провинцията. Лари настоя тя да приеме.

— Не ме ли ревнуваш? — попита го Катерин.

— От графа ли? — разсмя се Лари.

Изведнъж Катерин проумя. Докато двамата бяха заедно, графът нито веднъж не се опита да се сблизат, дори не я беше поглеждал многозначително.

— Хомосексуалист ли е? — попита тя.

Лари кимна.

— Затова съм те оставил на нежните му грижи.

Папас взе Катерин рано ѝ потеглиха към широката равнина на Тесалия. Край пътя вървяха облечени в черно селянки, приведени под тежък товар дърва.

— Защо мъжете не вършат тежката работа? — попита Катерин.

Графът ѝ хвърли развеселен поглед.

— Жените не им дават — отвърна той. — Искат мъжете им да бъдат бодри през нощта за друга работа.

„Ето ти урок за всички нас“ — помисли Катерин.

Късно следобед приближиха страховитата планина Пинд. Високо в небето се издигаха каменисти зъбери. Шосето беше задръстено от

стадо овце. Гонеха ги овчарят и едно мършаво овчарско куче. Граф Папас спря колата, докато чакаха овците да освободят пътя. Учудена, Катерин наблюдаваше как кучето хапе по задните крака отклонилите се от пътя овце и ги подкарва в желаната от него посока.

— Като човек е — ахна възторжено тя.

Графът ѝ хвърли поглед. Катерин не разбра защо и попита:

— Какво има?

Папас се поколеба.

— Това е неприятна история.

— Вече съм голяма.

— Областта е дива — започна той. — Почвата е камениста и неплодородна. В най-добрия случай реколтата е слаба, но ако времето е лошо, не се ражда нищо и настъпва глад.

— Продължавайте — подкани го Катерин.

— Преди няколко години тук имаше лоша буря и реколтата загина. Храната не достигаше. Овчарските кучета в областта се разбесуваха. Избягаха от господарите и се събраха в голяма глутница.

— Графът продължи, като се опитваше да скрие ужаса в гласа си. — Започнаха да нападат стопанствата.

— И да давят овците!

Настъпи миг тишина, после той отвърна:

— Не. Убиваха господарите си и ги изяждаха.

Катерин го гледаше ужасена.

— Наложил се да изпратят от Атина войска, за да възстанови властта на хората тук. Беше нужен почти един месец.

— Какъв ужас!

— Гладът предизвиква ужасни неща — тихо рече граф Папас.

Овците вече бяха пресекли шосето. Катерин отново погледна овчарското куче и потръпна.

Седмиците минаваха и нещата, които ѝ се струваха чужди и непознати, започнаха да ѝ стават близки. Намираще, че хората са открити и приветливи. Научи се къде да пазарува, къде да си купува дрехи. Гърция беше върхът на организирания хаос, човек трябваше да се отпусне и да му се наслаждава. Никой не бързаше, ако Катерин попиташе някого за пътя, много често той беше готов направо да я

отведе дотам. Или отвърщаше, че е „на една цигара път“. Тя се разхождаше по улиците, разглеждаше града и пиеше топлото тъмно вино на гръцкото лято.

Двамата с Лари посетиха Миконос с живописните вятърни мелници и Мелос, където е била открита Венера Милоска. Но на Катерин най-много ѝ хареса Парос — изящен златен остров, над който се издигаше покрита с цветя планина. Когато слязоха от кораба, един екскурзовод ги попита дали искат да се разходят с мулета до върха на планината и те се покатериха на две мършави мулета.

Катерин беше със сламена шапка с широка периферия, да я пази от палещото слънце. Докато яздеха по стръмната пътека нагоре към върха, облечени в черно жени ги поздравяваха и подаряваха на Катерин свежи китки риган и босилек, за да ги сложи под лентата на шапката. След два часа стигнаха едно плато — красива равнина, осеяна с дървета и с милион пищно разцъфнали цветя. Екскурзоводът спря мулетата и всички се вторачиха в невероятното изобилие от цветове.

— Това е Долината на пеперудите — обясни неуверено на английски екскурзоводът.

Катерин се огледа, но не видя никакви пеперуди.

— Защо се казва така? — попита тя.

Мъжът се ухили, сякаш очакваше този въпрос.

— Ще ви покажа.

Слезе от мулето и взе паднал клон. Приблужи се до едно дърво и го удари силно. Изведнъж „цветята“ от стотици дървета литнаха, оголиха ги и образуваха пъстра дъга. Въздухът се изпълни с хиляди пъстроцветни пеперуди, танцуващи на слънчевата светлина.

Катерин и Лари гледаха с благоговение. Екскурзоводът ги наблюдаваше, на лицето му беше изписана голяма гордост, сякаш той беше сътворил красивото чудо пред тях. Това беше един от най-хубавите дни в живота на Катерин и ако трябваше да избере ден, който да преживее отново, щеше да се спре на деня, който прекараха заедно с Лари на Параос.

— Хей, днес ще караме важна личност — засмя се Пол Метаксас. — Само почакай да я видиш!

— Кого?

— Ноел Паж — дамата на шефа. Можеш да гледаш, но не бива да пипаш.

Лари си спомни, че я е зърнал за миг в дома на Демирис сутринта, когато пристигна в Атина. Беше красавица и му се стори позната, но защото, разбира се, я беше гледал в един френски филм, на който го беше замъкнала Катерин. Нямаше нужда да му повтарят правилата за самосъхранение. Дори светът да не гъмжеше от жени, които му се натискаха, пак нямаше да докосне и с пръст приятелката на Константин Демирис. Харесваше твърде много работата си, за да я рискува толкова глупаво. Е, може би щеше да вземе автограф за Катерин.

Лимузината, с която Ноел отиваше на летището, се забави на няколко места поради ремонт на пътя, но за нея това беше добре дошло. За пръв път след срещата им в дома на Демирис тя щеше да види Лари Дъглас. Беше дълбоко потресена от случилото се. Или по-точно от това, което не се беше случило.

През последните шест години Ноел си беше представяла срещата им по стотици различни начини. Разиграваше наум тази сцена отново и отново. Единственото, за което изобщо не бе помисляла, беше, че Лари няма да се сети коя е. Най-важното събитие в нейния живот за него беше поредната дребна любовна история — като стотици други. Е, преди да си разчисти сметките с него, той ще си спомни коя е.

Лари пресичаше пистата с плана на полета в ръка, когато голямата лимузина спря пред самолета и от нея слезе Ноел Паж. Американецът се приближи към колата и любезно каза:

— Добър ден, мис Паж. Аз съм Лари Дъглас. Ще откарам вас и гостите ви до Кан.

Ноел се обърна и мина покрай него, сякаш не беше продумал, сякаш не съществуваше. Лари я изгледа.

След половин час останалите десетина пътници се качиха на самолета и Лари и Пол Метаксас излетяха. Трябваше да откарат пасажерите си на Лазурния бряг, откъдето те щяха да продължат за яхтата на Демирис. Полетът беше лек, ако не се брой турбулентността, обичайна през лятото за южния бряг на Франция. Лари приземи плавно самолета и го придвижи до лимузините, които чакаха

пътниците. Когато слезе с втория пилот от самолета, Ноел се приближи към Метаксас, без да обръща внимание на Лари, и с изпълнен с прозрение глас рече:

— Новият пилот е аматьор, Пол. Трябва да му даваш уроци по летене.

Качи се в колата и замина, оставяйки го смаян, обхванат от безпомощен гняв.

Той си рече, че е кучка и сигурно не е в настроение. Но седмица по-късно следващият инцидент го убеди, че проблемът е сериозен.

По нареждане на Демирис трябваше да вземе Ноел от Осло и да я откара в Лондон. Подготви се за полета особено грижливо. На север имаше област с високо атмосферно налягане, на изток се очакваше да се образуват гръмотевични облаци. Лари избра маршрут встрани от тези райони и полетът мина съвсем гладко. Приземи безукорно самолета и двамата с Пол Метаксас влязоха в салона за пътниците. Ноел Паж си слагаше червило.

— Надявам се, че полетът ви е бил приятен, мис Паж — учтиво поде Лари.

Ноел го погледна безизразно, после се обърна към Пол Метаксас:

— Моля те, кажи му в бъдеще да се обръща към мен само ако го заговоря аз.

Вторият пилот преглътна и промърмори:

— Да, госпожо.

Побеснял, Лари гледаше втренчено Ноел, която стана и слезе от самолета. Идеше му да я удари, но знаеше, че това ще е краят. Работата му допаднаше повече от всичко, което беше вършил досега, и нямаше намерение да я губи. Ако бъдеше уволнен, никога вече нямаше да го назначат. Не, трябваше много да внимава.

Когато се прибра, разказа за случилото се на Катерин.

— Тя ми е вдигнала мерника.

— Както разправяш, е ужасна — отвърна Катерин. — Дали пък не си я засегнал по някакъв начин, Лари?

— Не съм разменил и десетина думи с нея.

Катерин взе ръката му.

— Не се тревожи. Ще видиш, че скоро ще я очароваш — утеши го тя.

На следващия ден имаше кратък полет до Турция, където Константин Демирис отиваше по работа. Богаташът влезе в пилотската кабина и седна на мястото на Метаксас. Махна с ръка на втория пилот да излезе, останаха сами с Лари. Седяха и мълчаливо гледаха малките слоести облаци, които очертаваха пухкави геометрични десени.

— Мис Паж не ви е харесала — продума най-после Демирис.

Лари почувства, че се вкопчва в лоста за управление, и си наложи да се отпусне. Постара се гласът му да прозвучи спокойно.

— Каза ли ви защо?

— Каза, че се държите грубо с нея.

Лари понечи да възрази, но размисли. Трябваше да се справи сам.

— Съжалявам, ще се постарая да бъда по-внимателен, мистър Демирис — спокойно промълви той.

Демирис се изправи.

— Постарайте се. Съветвам ви да не обиждате повече мис Паж.

И излезе от пилотската кабина.

Лари се мъчеше да си спомни с какво е могъл да я обиди. Вероятно не беше нейният тип. Или тя го ревнуваше, защото Демирис го харесваше и му се бе доверил — но това беше глупаво. Лари не се сещаше за нищо, което да има смисъл. И все пак Ноел Паж се опитваше да направи така, че да го уволнят.

Спомни си как се е чувствал без работа — унижението да попълва молби като ученик, събеседванията, чакането, безкрайните часове, когато се мъчеше да убие времето в евтини барове с уличници дилетантки. Сети се колко търпелива и толерантна е била Катерин и колко я мразеше за това. Не, не, нямаше да го понесе отново. Нямаше да преживее още един провал.

Няколко дни по-късно при един престой в Бейрут мина покрай някакво кино и видя, че дават филм с Ноел Паж. Кой знае защо, влезе да го гледа, готов да не хареса нито филма, нито звездата, но Ноел се оказа толкова блестяща, че беше изцяло завладян от изпълнението ѝ. Отново изпита странното чувство, че я познава. Следващият понеделник трябваше да лети с нея и няколко съдружници на Демирис до Цюрих. Изчака я да остане сама и се приближи. Колебаеше се дали

да я заговори, защото помнеше предупреждението ѝ, но реши, че единственият начин да пречупи враждебността ѝ беше да се постарее да бъде любезен с нея. Всички актриси бяха нафукани и обичаха да им се казва, че са добри, затова той се доближи до нея и внимателно и вежливо поде:

— Извинете, мис Паж, просто искам да ви кажа, че онзи ден гледах филм с вас. „Третото лице“. Мисля, че сте една от най-големите актриси, които съм гледал.

За миг Ноел се втрени в него, после отвърна:

— Бих искала да вярвам, че сте по-добър като критик, отколкото като пилот, но силно се съмнявам, че притежавате достатъчно интелигентност или вкус.

И се отдалечи.

Лари остана като гръмнат, сякаш го бяха ударили. Проклета мръсница! Изкуши се да я настигне и да ѝ каже какво мисли за нея, но знаеше, че тя цели точно това. Не. Отсега нататък просто щеше да си гледа работата и да стои колкото се може по-далече от нея.

Следващите седмици Ноел пътува няколко пъти с него. Лари изобщо не разговаря с нея, полагаше отчаяни усилия да не ѝ се мярка пред очите. Не влизаше в салона и оставяше наложителните контакти с пътниците на Метаксас. Нямаше коментари от страна на Ноел Паж и Лари се поздрави, че е решил проблема.

Оказа се, че радостта му е била прибързана.

Една сутрин Демирис го извика във вилата.

— Мис Паж отива в Париж във връзка с едни мои поверителни задачи. Искам да бъдете постоянно до нея.

— Слушам, мистър Демирис.

Гъркът го изгледа, понечи да добави нещо, но се отказа.

— Това е всичко.

Ноел беше единствената пътничка за Париж и Лари реши да лети с „Пайпъра“. Накара Пол Метаксас да се погрижи за удобството на Ноел и по време на целия полет стоя в пилотската кабина. Когато кацнаха, отиде при нея и каза:

— Извинете, мис Паж, мистър Демирис ми нареди да ви придружавам, докато сте в Париж.

Тя презрително го погледна и рече:

— Добре, но се постарайте да не ви забелязвам.

Той кимна в ледено мълчание.

От летище Орли до града пътуваха в частна лимузина. Лари седеше отпред до шофьора, Ноел Паж — отзад. Не му проговори по време на пътуването. Първата им спирка беше в „Банк дьо Пари е де Ба“. Лари влезе във фоайето с Ноел и изчака да я отведат в кабинета на президента, а после в подземиято, където се намираха сейфовете. Ноел се забави около тридесет минути и когато се върна, мина покрай Лари, без да каже и дума. Той се втренчи за миг в гърба ѝ, сетне я последва.

Следващата им спирка беше улица „Фобур Сент-Оноре“. Ноел освободи колата. Лари я последва в един универсален магазин, където изчака да избере каквото ѝ трябва, след което му връчи пакетите, за да ги носи. Тя обиколи пет-шест магазина — „Ермес“ за чанти и колани, „Герлен“ за парфюми, „Селин“ за обувки, докато накрая Лари едвам носеше пакетите. Жената изобщо не показваше, че забелязва неудобството му.

Когато излязоха от „Селин“, заваля. Пешеходците се разбързаха да се подслонят.

— Чакайте ме тук — нареди Ноел.

Лари я видя да влиза в ресторант на отсрещната страна на улицата. Два часа чака на поройния дъжд, отрупан с пакетите, проклинаше и нея, и себе си, че се примирява с отношението ѝ към него. Беше влязъл в капана и не знаеше как да се измъкне. Освен това имаше ужасното предчувствие, че ще става още по-лошо.

Катерин видя за пръв път Константин Демирис в неговата вила. Лари трябваше да остави един пакет, който беше донесъл от Копенхаген, и Катерин влезе заедно с него. Стоеше в огромната приемна и се възхищаваше от една картина, когато някаква врата се отвори и се появи Демирис. Той я гледа известно време, после попита:

— Харесвате ли Мане, мисис Дъглас?

Катерин бързо се обърна и се намери лице в лице с легендата, за която толкова беше слушала. Веднага ѝ направиха впечатление две неща: Константин Демирис беше по-висок, отколкото си го представяше, и от него се излъчваше непреодолима енергия, която почти я плашеше. Тя беше смаяна, че гъркът знае името ѝ. Той явно правеше всичко възможно, за да я накара да се чувства добре. Разпита

я дали ѝ харесва Гърция, дали апартаментът им е удобен, дали той би могъл да стори нещо, за да бъде пребиваването ѝ по-приятно. Дори бе в течение — Бог знае откъде! — че тя събира миниатюрни птички.

— Видях една, която беше чудесна. Ще ви я изпратя — каза Демирис.

Лари се появи и двамата с Катерин си тръгнаха.

— Какво ще кажеш за Демирис? — попита той.

— Чаровен е. Не се учудвам, че ти е приятно да работиш при него.

— И ще продължавам да работя.

В гласа му имаше непреклонност, която Катерин не разбра.

На другия ден тя получи красива порцеланова птичка.

Срещна се с Демирис още два пъти след това — веднъж, когато отиде с Лари на конни надбягвания, и втори път — на Коледното празненство във вилата му. Всеки път той полагаше усилия да е изключително мил с нея. Като цяло Катерин го смяташе за изключителна личност.

През август започна Атинският фестивал. Два месеца в Иродос Атикус — древния амфитеатър в подножието на Акропола — имаше представления на пиеси, балети и опери, концерти. Катерин ходи на няколко представления с Лари, а когато той отсъстваше — с граф Папас. Беше увлекателно да гледа антични пиеси в оригиналната им среда, представени от нацията, която ги беше създала.

Една вечер след представлението на „Медея“ Катерин и граф Папас се заприказваха за Лари.

— Той е интересен човек — рече граф Папас. — „Полимеханос“.

— Какво означава това?

— Трудно е да се преведе — отговори замислено графът. — Означава „богат на идеи“.

— Искате да кажете „изобретателен“?

— Да, но нещо повече от това. Някой, който винаги има нова идея, нов план.

— „Полимеханос“ — повтори Катерин. — Такова е момчето ми.

Над тях грееше красива, почти пълна луна. Нощта беше благоуханна и топла. Те вървяха през Плаката към площад „Омония“.

Точно когато пресичаха улицата, за ъгъла изскочи кола и се устреми право към тях. Графът бързо дръпна Катерин.

— Идиот! — извика той след изчезващия шофьор.

— Тук май всички карат така — каза Катерин.

Папас печално се усмихна.

— Знаете ли защо? Гърците така и не успяха да свикнат с автомобилите. В сърцата си те все още яздят магарета.

— Шегувате се.

— За съжаление не. Ако искаш да ги разбереш, не бива да четеш пътеводителите, а само древногръцките трагедии. Истината е, че все още принадлежим на други векове. Емоционално сме много първични. В нас има велики страсти, огромна радост и дълбоки страдания и не сме се научили как да ги прикриваме цивилизовано.

— Не съм убедена, че е лошо — отвърна Катерин.

— Може би не е. Но то изопачава действителността. Когато ни наблюдават чужденците, не виждат това, което си мислят, че виждат. Все едно гледат далечна звезда. Всъщност се вижда не звездата, а отражение на миналото.

Стигнаха площада. Поеха покрай редица магазинчета с табели на витрините: „Предсказване на бъдещето.“

— Тук има много гадатели, нали? — попита Катерин.

— Ние сме суеверен народ.

Катерин поклати глава.

— Аз не вярвам.

Минаха покрай малка таверна. На витрината имаше написана на ръка табела:

„МАДАМ ПИРИС — ГЛЕДАЧКА.“

— Вярвате ли във вещици? — попита граф Папас.

Катерин го погледна, за да види дали се шегува. Лицето му беше сериозно.

— Само в нощта на Все светии.

— Под вещица или магьосница нямам предвид летящи метли, черни котки и врящи котлета.

— А какво?

Папас кимна към табелата.

— Мадам Пирис е магьосница. Може да познава миналото и бъдещето.

Той видя скептичното изражение на Катерин.

— Ще ви разкажа една история. Преди много години началник на полицията беше един човек на име Софоклис Василис. Беше ми приятел и аз използвах влиянието си, за да му помогна да получи служба. Беше много честен човек. Някои хора се опитаха да го подкупят и като не успяха, решиха, че трябва да бъде премахнат. — Графът хвана Катерин за ръка, пресякоха улицата към парка. — Един ден Василис дойде да ми каже, че го заплашват със смърт. Беше смел човек, но тази заплаха го безпокоеше, защото идваше от един могъщ безмилостен гангстер. Бяха определени детективи, които да охраняват Василис, но въпреки това той имаше тревожното чувство, че му остава още малко да живее. Тогава дойде при мен.

Катерин го слушаше омаяна.

— Какво направихте?

— Посъветвах го да отиде при мадам Пирис.

Той замълча, мислите му блуждаеха в тъмните лабиринти на миналото.

— И отиде ли? — попита най-накрая Катерин.

— Какво? О, да. Тя му каза, че смъртта ще го настигне неочаквано и бързо, и го предупреди да се пази от лъв по пладне. В Гърция няма лъвове освен няколко крастави лъва в зоологическата градина и каменните лъвове на Дилос.

Катерин усещаше напрежението в гласа му.

— Василис отиде лично в зоологическата градина, за да провери сигурни ли са клетките, проучи дали наскоро в Гърция не са докарани други диви животни — нямаше такова нещо. Мина една седмица, без да се случи нищо, и Василис реши, че старата магьосница не е познала и че той е суеверен глупак, защото ѝ е повярвал. Една събота сутрин минах покрай полицейския участък, за да го взема. Синът му имаше рожден ден — ставаше на четири годинки и щяхме да отидем с кораб до Кирос, да празнуваме. Спрях пред участъка точно когато часовникът на кметството биеше дванадесет часа. Щом стигнах входа, вътре в сградата се чу страхотен взрив. Втурнах се към кабинета на Василис. — Графът говореше трудно и мъчително. — Нищо не беше останало — и от кабинета, и от Василис.

— Какъв ужас! — промълви Катерин.

Продължиха да вървят мълчаливо.

— Но магьосницата не е познала, нали? — попита Катерин. — Не е бил убит от лъв.

— Напротив. Полицаяте пресъздадоха случилото се. Както ви казах, беше рожденият ден на сина му. Бюрото на Василис било отрупано с подаръци за детето. Някой донесъл за подарък една играчка и я сложил на писалището.

Катерин почувства, че пребледнява.

— Играчка лъвче.

Граф Папас кимна.

— Да.

„Пази се от лъв по пладне.“ Катерин потръпна.

— Направо настръхвам.

Той я погледна съчувствено.

— При мадам Пирис не се ходи за забавление.

Бяха пресекли парка и излязоха на улица „Пиреос“. Минаваше свободно такси, графът го спря и след десет минути Катерин си беше у дома.

Докато се приготвяше за лягане, разказа историята на Лари и отново я побиха тръпки. Лари я прегърна силно, люби я, но тя дълго не можа да заспи.

15. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Ако не беше Ноел Паж, Лари Дъглас нямаше да има никакви грижи. Намираще се там, където иска, правеше това, което иска. Изпитваше удоволствие от работата си, от хората, с които се срещаше, от човека, от когото бе нает. Когато нямаше полети, също се чувстваше доволен. Прекарваше по-голямата част от свободното си време с Катерин, но тъй като работата му бе свързана с доста движение, Катерин невинаги знаеше къде ходи и той разполагаше с безброй възможности да излиза сам. Ходеше с граф Папас и с втория пилот Пол Метаксас на разни тържества, повечето от които завършваха с оргии. Гъркините бяха изпълнени със страст и плам. Лари беше открил една нова — Елена, стюардеса при Демирис, и когато имаха престой далече от Атина, двамата спяха в една стая в хотелите. Елена беше красиво, стройно, тъмнооко и ненаситно момиче. Да, като теглеше чертата, Лари Дъглас виждаше, че животът му е чудесен.

Стига да я нямаше оная руса кучка, любовницата на Демирис.

Лари нямаше никаква представа защо го ненавижда, но каквато и да беше причината, това застрашаваше начина му на живот. Опита се да бъде учтив, сдържан, приветлив, но всеки път Ноел Паж успяваше да го направи за смях. Лари знаеше, че може да се обърне към Демирис, ала не си правеше илюзии какво ще стане, ако се стигне до избор между него и Ноел. На два пъти уреди Пол Метаксас да поеме полетите с Ноел, но малко преди самолетът да излети, секретарката на Демирис се обаждаше да му каже, че мистър Демирис държи с нея да лети Лари.

Рано една сутрин в края на ноември беше уведомен, че следобед трябва да откара Ноел Паж до Амстердам. От летището получи информация, че времето в Амстердам е лошо. Започваше да пада мъгла и следобед очакваха лоша видимост. Лари телефонира на секретарката на Демирис, за да ѝ каже, че този ден е изключено да летят до

Амстердам. Жената отговори, че ще му се обади по-късно. След петнадесет минути го уведоми, че мис Паж ще бъде на летището с надеждата времето да се е оправило, но сведенията бяха същите.

— Боже Господи! — възкликна Пол Метаксас. — Сигурно ѝ е страшно наложително да отиде в Амстердам.

Но Лари имаше чувството, че въпросът не е в Амстердам. Борбата беше кой от двамата ще се наложи. Не го беше грижа дали Ноел Паж ще се блъсне в някой планински връх — чудо голямо! Нямаше никакво намерение да рискува главата си заради тази тъпачка. Обади се на Демирис, искаше да разговаря лично с него, но той беше в заседание. Бесен, тресна слушалката. Нямаше друг избор, освен да отиде на летището и да се опита да разубеди пасажерката си. Пристигна там в един и половина следобед. До три часа Ноел Паж все още не се беше появила.

— Сигурно се е отказала — рече Метаксас.

Лари обаче се съмняваше. Времето течеше, той ставаше все по-бесен, докато накрая разбра, че тя цели точно това. Тласкаше го да направи нещо прибързано, което да му струва работата. Лари беше в сградата на аерогарата и разговаряше с директора, когато познатият сив ролс-ройс на Демирис пристигна и от него слезе Ноел Паж. Лари излезе да я посрещне.

— Опасявам се, че полетът ще трябва да се отложи, мис Паж — отсече той. — Летището в Амстердам е затворено поради мъгла.

Ноел погледна покрай Лари, сякаш той не съществуваше, и каза на Пол Метаксас:

— Нали самолетът има уреди за автоматично приземяване?

— Да — отвърна смутено Метаксас.

— Наистина съм изненадана, че мистър Демирис е наел страхливец за пилот — тросна се тя. — Ще поговоря с него.

Обърна се и се отправи към самолета. Метаксас погледна след нея и рече:

— Боже Господи! Какво ѝ става? Никога не се е държала така. Съжалявам, Лари.

Лари гледаше Ноел, която пресичаше пистата с развяваща се от вятъра руса коса. Никога в живота си не беше мразил толкова силно никого.

Метаксас го наблюдаваше.

— Ще вървим ли?

— Тръгваме.

Вторият пилот въздъхна дълбоко и многозначително и двамата поеха бавно към самолета.

Ноел Паж седеше в салона за пътниците и спокойно разлистваше модно списание. За миг Лари се втренчи в нея. Беше обхванат от такъв гняв, че се боеше да проговори. Влезе в пилотската кабина и започна проверката на уредите преди полета. След десет минути получи от кулата разрешение за излитане и пое към Амстердам.

Първата половина на полета мина спокойно. Швейцария се простираше под тях, покрита със снежна пелена. Щом стигнаха над Германия, вече се здрачаваше. Лари се свърза с Амстердам, за да провери какво е времето. Отговориха му, че от Северно море нахлува мъгла, която става все по-гъста. Той проклинаше лошия си късмет. Ако вятърът бе сменил посоката и беше издухал мъглата, нямаше да има проблем, но сега Лари трябваше да реши дали да рискува да се приземи слепешката в Амстердам, или да кацне някъде другаде. Изкушаваше се да обсъди въпроса с пътничката си, но си представи презрителното ѝ изражение.

— Извънреден полет сто и девет, моля, съобщете маршрута си.

Обаждаха се от кулата в Мюнхен. Лари трябваше бързо да вземе някакво решение. Все още можеше да се приземи в Брюксел, Кьолн или Люксембург.

Или в Амстердам.

Гласът отново изпраця в говорителите.

— Извънреден полет сто и девет, моля, съобщете маршрута си.

Лари включи микрофона.

— Извънреден полет сто и девет до кулата в Мюнхен. Летим за Амстердам.

Изключи копчето. Усещаше, че Метаксас го гледа.

— Май трябваше да удвоя застраховката си за живот — продума вторият пилот. — Наистина ли мислиш, че ще успеем?

— Да ти кажа ли истината? — с горчивина отвърна Лари. — Изобщо не ми пука!

— Страхотно! Попаднал съм в самолет с двама побъркани манияци! — простена Метаксас.

Един час Лари беше изцяло погълнат от управлението на самолета, слушаше без коментар честите съобщения за времето. Все още се надяваше, че вятърът ще мени посоката си, но на тридесет минути път от Амстердам положението оставаше без промяна. Гъста мъгла. Летището беше затворено освен за извънредни случаи. Лари се свърза е диспечерската кула.

— Извънреден полет сто и девет до кулата в Амстердам. Приближаваме летището на седемдесет и пет мили източно от Кьолн. Разчетено време на пристигане — деветнадесет нула нула.

Почти веднага по радиото изпраща отговорът:

— Кулата в Амстердам до извънреден полет сто и девет. Летището е затворено. Предлагаме да се върнете в Кьолн или да кацнете в Брюксел.

Лари каза в микрофона:

— Извънреден полет сто и девет до кулата в Амстердам. Отговорът е отрицателен. Имаме извънредни обстоятелства.

Метаксас се обърна и го зяпна изненадан. По говорителя прозвуча нов глас.

— Извънреден полет сто и девет, тук е ръководителят на движението на Летище Амстердам. Поради мъглата сме затворени. Видимостта е нула. Повтарям — видимост нула. Какви са извънредните обстоятелства?

— Свършваме горивото — отговори Лари. — Имаме точно колкото да кацнем в Амстердам.

Метаксас насочи очи към уредите за отчитане на горивото — резервоарите бяха пълни до половината.

— За Бога, та ние можем да стигнем до Китай! — възкликна той. Радиото мълчеше. Изведнъж отново оживя и прогърмя.

— Кулата в Амстердам до извънреден полет сто и девет. Имате разрешение за аварийно кацане. Ние ще ви водим.

— Разбрано. — Лари изключи копчето и се обърна към Метаксас. — Изхвърли горивото — нареди той.

Метаксас преглътна и заекна от възмущение:

— Да... изхвърля горивото ли?

— Нали ме чу, Пол. Остави само колкото да кацнем.

— Но, Лари...

— По дяволите, недей да спориш! Ако кацнем с наполовина пълен резервоар, ще ни вземат документите за летци, преди да сме се усетили.

Метаксас намръщено кимна и посегна към ръчката за изпомпване на горивото. Започна да го изхвърля, следейки внимателно уредите. След пет минути навлязоха в мъглата — мек бял памук, който обгръщаше всичко, виждаше се само мъждиво осветената пилотска кабина. Усещането беше зловещо — бяха откъснати от времето, от пространството, от останалия свят. За последен път Лари беше преживявал такова нещо в тренажора. Но там нямаше рискове. Тук беше въпрос на живот и смърт. Запита се какво ли чувства пасажерката им. Надяваше се да получи сърдечна криза. Диспечерската кула в Амстердам отново се включи.

— Кулата в Амстердам до извънреден полет сто и девет. Ще ви водя на ваша отговорност. Моля следвайте точно указанията ми. Следим ви на нашия радар. Завийте три градуса на запад и поддържайте тази височина до по-нататъшни указания. При сегашната ви скорост трябва да се приземите след осемнадесет минути.

Гласът по радиото звучеше напрегнато. Има основание, мрачно си помисли Лари. Една малка грешка, и самолетът ще се вреже в морето. Направи корекцията на курса и отстрани от съзнанието си всичко освен гласа — единствената му надежда за оцеляване. Управляваше самолета, сякаш той беше част от самия него, управляваше го със сърцето си, с душата и разума си. Смътно усещаше Пол Метаксас, който се потеше до него и непрестанно съобщаваше показанията на приборите с тих, напрегнат глас. Ако се измъкнеха живи, заслугата щеше да е на Лари. Лари никога не беше виждал такава мъгла. Тя беше призрачен враг, който го нападаше от всички страни, заслепяваше го, привличаше го, подмамваше го да направи една-единствена фатална грешка. Летеше в небето с двеста и петдесет мили в час, без да вижда нищо отвъд прозорците на кабината. Пилотите мразеха мъглата и основното им правило гласеше: издигни се над нея или слез под нея, но никога не оставай в нея! Сега обаче нямаше никакъв изход, защото летеше към невъзможна цел по прищявка на една разглежена уличница. Беше безпомощен — във властта на приборите, които можеха да се повредят, и на мъжете на

земята, които можеха да сгрешат. Безплътният глас отново прозвуча и на Лари му се стори, че дочува в него нови, неспокойни нотки.

— Кулата в Амстердам до извънреден полет сто и девет. Навлизате в първия етап на насоката за приземяване. Пуснете задкрилките и започнете слизане. Слезте на две хиляди фута... на хиляда и петстотин... на хиляда фута...

Все още не се забелязваше нищо от летището под тях. Намираха се дявол знае къде. Той чувстваше земята, която се надигаше да срещне самолета.

— Намалете скоростта на сто и двадесет... спуснете колесника... намирате се на шестстотин фута... скорост сто... намирате се на четиристотин фута...

Все още нито знак от проклетото летище! Обгръщащата ги памучна пелена изглеждаше още по-гъста. Челото на Метаксас лъщеше от пот.

— Къде, по дяволите, е това летище? — прошепна той.

Лари хвърли бърз поглед към високомера. Стрелката слизаше към триста фута. Слезе под триста. Земята се приближаваше към тях със скорост сто мили в час. Високомерът показваше само сто и петдесет фута. Имаше някаква грешка. Би трябвало вече да е забелязал светлините на летището. Напрягаше се да види нещо пред самолета, но срещу тях летеше само коварната заслепяваща мъгла.

Лари чу гласа на Метаксас — напрегнат и дрезгав:

— Вече сме на шестдесет фута. Все още нищо.

— Четиридесет фута.

Нищо нямаше да излезе от това. Още две секунди, и щяха да преминат предела за безопасност и да се разбият в земята. Лари трябваше да вземе незабавно решение.

— Ще се издигнем отново — каза той.

Ръцете му на лоста се напрегнаха. Лари го издърпа назад и точно в този миг на земята пред тях просветна редица електрически стрелки, очертаващи пистата за кацане. След десет секунди вече се движеше по земята към сградата на аерогара Схипхол.

Когато спряха, Лари изключи моторите с безчувствени пръсти и дълго седя неподвижен. Най-после се изправи на крака и с изненада установи, че пръстите му треперят. Усети странна миризма и се обърна към Метаксас. Той смутено се ухили и рече:

— Извинявай, посрах се.

— И за двама ни — кимна Лари.

Обърна се и влезе в салона за пътниците. Кучката си седеше и спокойно прелистваше списанието. Лари я разглеждаше и му идеше да я наругае, умираше от желание да разбере подбудите ѝ. Сто на сто беше разбрала, че през последните няколко минути животът ѝ е висял на косъм, но въпреки това седеше спокойна, сякаш това не я засяга, и окото ѝ не трепваше.

— Амстердам — съобщи Лари.

Пътуваха към Амстердам в пълно мълчание. Ноел седеше на задната седалка на мерцедеса, а Лари при шофьора отпред. Метаксас остана на летището, за да се погрижи за зареждането на самолета. Мъглата още беше гъста и пътуваха бавно, но когато стигнаха Линденплац, започна да се вдига.

Пресякоха градския площад, река Амстел и спряха пред хотел „Амстел“. Във фойето Ноел каза на Лари:

— Ще ме вземете довечера точно в десет часа.

После се обърна и се отпрати към асансьора: директорът на хотела се кланяше и раболепничеше по петите ѝ. Пиколото отведе Лари в малка неудобна стаичка на първия етаж, откъм вътрешния двор. Намираше се точно до кухнята и през стената се чуваше тракането на съдове, долавяха се смесени миризми на готвено.

Лари я огледа и отсече:

— Тук не бих сложил и кучето си!

— Съжалявам — извини се пиколото. — Мис Паж поиска за вас най-евтината стая, която имаме.

„Добре — рече си Лари, — ще намеря начин да се преборя с нея. Константин Демирис не е единствен в света с частни самолети. От утре ще се разтърся. Познавам мнозина от богатите му приятели. Поне пет-шест ще бъдат адски доволни да ме вземат на работа. — Но после си помисли: — Не и ако Демирис ме уволни. Допусна ли го, никой няма да ме погледне. Горе главата!“ Банята се намираше в дъното на коридора. Лари разопакова багажа си и тръгна да се къпе, после си каза: „По дяволите, защо трябва да се къпя заради нея? Нека ѝ мириша на пръч!“ Испитваше силна нужда да пийне нещо и отиде в бара на

хотела. Пиеше третото мартини, когато погледна часовника и видя, че е десет и петнадесет. Тя беше казала: „Точно в десет часа.“ Изведнъж го обхвана паника. Хвърли бързо няколко банкноти на тезгяха и тръгна към асансьора. Ноел беше настанена в императорския апартамент на петия етаж. Той се усети, че тича по дългия коридор, и се нахока, че ѝ позволява да го разиграва. Почука на вратата, в ума му се въртяха извинения за закъснението. Никой не отговори. Лари натисна бравата — беше отключено. Влезе в голямата, луксозно обзаведена дневна, огледа се колебливо и извика:

— Мис Паж!

Никакъв отговор. Ето какво е целяла.

„Коста, мили, много съжалявам, но те предупредих, че на него не може да се разчита. Казах му да ме вземе в десет часа, а той се напи в бара. Ща, не ща, трябваше да тръгна без него.“

Лари дочу шум в банята и се отправи натам. Вратата беше отворена. Влезе вътре точно когато Ноел Паж излизаше от душа. Беше гола, с хавлиена кърпа, увита около главата ѝ.

Обърна се и го видя. Лари понечи да се извини, изпреварвайки негодуванието ѝ, но преди да проговори, Ноел каза с безразличие:

— Подайте ми тази хавлия.

Все едно, че беше камериерка или евнух. Би могъл да приеме възмущението или гнева ѝ, но от наглото ѝ безразличие направо избухна.

Приближи се към нея и я сграбчи, даваше си сметка, че захвърля на вятъра всичко, което беше желал, заради евтиното удовлетворение от дребнавото отмъщение, но вече нищо не можеше да го спре. Гневът му се беше трупал месеци наред, подклаждан от нейните подмятания, от неоснователните оскърбления, от униженията, от риска за живота му. Ето какво го изгаряше, когато той посегна към голото ѝ тяло. Ако Ноел беше извикала, щеше да я просне с един удар. Но тя видя безумния израз на лицето му и не гъкна, когато Лари я вдигна и я отнесе в спалнята.

Един вътрешен глас му викаше да престане, да се извини, да каже, че е пиан, да се махне, преди да е станало късно, но той разбираше, че вече е твърде късно. Нямаше връщане назад. Разярено я хвърли на леглото и посегна към нея.

Насочи вниманието си към тялото, пропъждайки мисълта за наказанието, което го чакаше. Изобщо не си правеше илюзии — себелюбивият Демирис няма да се задоволи само с това, да му покаже вратата. Лари познаваше достатъчно добре магната, та да съзнава, че отмъщението му ще бъде далеч по-ужасно, и пак не можеше да спре. Ноел лежеше на леглото и го гледаше, очите ѝ горяха. Той ѝ се нахвърли, облада я и чак тогава разбра, че през цялото време е копнял за това. Желанието му се смеси с омразата, Лари почувства, че ръцете ѝ обгръщат шията му, притискат го силно, сякаш никога няма да го пуснат, и чу гласа ѝ:

— Добре дошъл отново!

В съзнанието му проблясна, че Ноел е превъртяла или че го бърка с някого, но това не го интересуваше, защото тялото ѝ под него се извиваше и гърчеше. Той забрави всичко друго. Изведнъж го обхвана прекрасната увереност, че оттук нататък всичко ще бъде наред.

16. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Необяснимо как времето се превърна във враг на Катерин. В началото тя не го съзнаваше и едва ли би могла да каже точно кога е започнало да работи против нея. Не разбра кога, как и защо си е отишла любовта на Лари, По един ден тя просто изчезна някъде в безкрайния лабиринт на времето, за да остави след себе си студено, кухо ехо. Ден след ден Катерин седеше сама в жилището и се опитваше да проумее какво е станало, къде е сбъркала. Не можеше да си припомни нищо по-конкретно, някакъв определен миг на откровение, когато би могла да каже: „Ето тогава Лари престана да ме обича!“ Може би всичко започна, след като той се върна от сафари в Африка, където беше заедно с Демирис три седмици. Липсваше й повече, отколкото беше предполагала. Тя си мислеше: „Непрекъснатото отсъства. Точно както през войната, само че сега няма враг.“

Но Катерин грешеше. Враг имаше.

— Не съм ти съобщил добрата новина — рече Лари. — Повишиха ми заплатата — седемстотин долара месечно. Какво ще кажеш?

— Чудесно — отвърна тя. — Ще можем по-скоро да се върнем у дома. — Забеляза, че лицето му се опъва. — Какво има?

— Тук сме си у дома — рязко каза Лари.

Катерин го изгледа недоумяващо.

— Засега да — нерешително се съгласи тя. — Но едва ли искаш да живееш тук винаги.

— Никога не си живяла по-добре — отвърна Лари. — Все едно, че си непрекъснато на курорт.

— И въпреки всичко не е като в Америка, нали?

— Майната й на Америка! — викна Лари. — Четири години рискувах главата си за нея и какво получих? Шепа евтини медали! След войната дори работа не ми дадоха.

— Не е вярно — възрази Катерин. — Ти...

— Какво аз?

Тя не искаше да предизвиква свада, особено първата вечер след завръщането му.

— Нищо, любими. Изморен си. Хайде да си легнем по-рано.

— Не искам. — Той отиде до бара и си наля една чаша. — Довечера в бар „Аржентина“ ще има нова програма. Ще бъдат Пол Метаксас и още няколко приятели. Казах му, че и ние ще отидем.

Катерин го погледна.

— Лари — опита тя да говори спокойно. — Лари, не сме се виждали почти цял месец. Все нямаме възможност просто да седнем да си поговорим.

— Не съм виновен — работата ми е такава, трябва да пътувам — отвърна той. — Да не мислиш, че не искам да бъда с теб?

Катерин поклати глава.

— Не знам. Трябва да попитам масичката за спиритични сеанси.

Лари я прегърна и се усмихна невинно, по момчешки.

— По дяволите Метаксас и всички останали! Довечера ще си останем у дома — само двамата. Става ли?

Катерин погледна лицето му, съзнала, че не е била права. Разбира се, не е виновен, че работата му е такава. Естествено е, когато си дойде вкъщи, да иска да се види и с други хора.

— Ще отидем, ако кажеш — реши тя.

— Не — притисна я той. — Ще бъдем само двамата.

Не излязоха от апартамента целия уикенд. Катерин готвеше, любеха се, седяха пред огъня, разговаряха, играха карти, четеха. Тя не би могла да иска нищо повече.

В неделя вечерта след вкусната вечеря, която приготви, си легнаха и отново се любиха. Тя лежеше в леглото и гледаше Лари, който се отправи гол към банята. Мислеше си колко красив е и каква късметлийка е, загдето ѝ принадлежи. Усмивката все още грееше на лицето ѝ, когато Лари се обърна на вратата и небрежно подметна:

— Следващата седмица уреди повече срещи, за да не стоим така само двамата и да се чудим какво да правим.

Влезе в банята. Усмивката замръзна на лицето на Катерин.

А може би бедата започна от Елена — красивата гъркиня, стюардесата. Един горещ летен следобед Катерин отиде на пазар. Лари не беше в града. Тя го очакваше да се върне на следващия ден и реши да го изненада с любимите му ястия. Точно когато си тръгваше от пазара, натоварена с продукти, покрай нея мина такси. На задната седалка беше Лари, обгърнал с ръка момиче в униформа на стюардеса. За миг Катерин зърна засмените им лица, после таксито зави зад ъгъла и изчезна.

Катерин остана като втрещена и чак когато към нея се спуснаха няколко хлапетии, разбра, че безчувствените ѝ пръсти са изпуснали чантите с продукти. Помогнаха ѝ да ги събере и тя се дотътри до дома. Не бе в състояние да мисли. Опитваше се да си втълпи, че мъжът в таксито е бил не Лари, а някой, който прилича на него. Но, честно казано, никой на света не приличаше на Лари. Той беше изключителен — истинско творение на Бога, безценно създание на природата. И изцяло ѝ принадлежеше. На нея, на brunetката в таксито и още на колко други?

Катерин не легна цялата нощ, чакаше Лари. След като мъжът ѝ не се прибра, разбра, че няма извинение, което да спаси брака им. Лари беше изпечен лъжец и Катерин не можеше да остане и занаяпред негова съпруга.

Лари се прибра чак на другия ден следобед.

— Здравей — весело викна той, влизайки в апартамента. Остави чантата си и видя лицето ѝ. — Какво е станало?

— Кога се върна в града? — хладно попита Катерин.

Лари я погледна озадачен.

— Преди час. Защо?

— Видях те вчера с едно момиче в такси.

Катерин си помисли: „Колко е просто. Тези думи сложиха край на брака ми. Той ще отрече, аз ще го нарека лъжец, ще го напусна и никога повече няма да го видя.“

Лари стоеше и я гледаше втренчено.

— Хайде, кажи, че не си бил ти — рече Катерин.

Лари кимна.

— Разбира се, че бях аз.

От внезапната остра болка, пронизала я в стомаха, тя разбра колко е искала той да отрече.

— Господи, какво си си втълпила? — попита Лари.

Тя понечи да заговори, гласът ѝ трепереше от гняв:

— Аз...

Лари вдигна ръка.

— Не казвай нищо, за което после ще съжаляваш!

Катерин го погледна невярваща.

— Аз ли ще съжалявам?

— Вчера се върнах в Атина за петнадесет минути, да взема едно момиче — Елена Мерелис, и да я откарам при Демирис на Крит. Елена работи при него като стюардеса.

— Но...

Беше възможно. Може би Лари казваше истината — или отново беше „полимеханос“ — изобретателен?

— Защо не ми се обади? — попита Катерин.

— Обаждах се — рязко отвърна Лари. — Нямахте никой. Нали си била навън?

Катерин преглътна.

— Бях да напазарувам, за да ти приготвя вечеря.

— Не съм гладен — сопна се Лари. — От заяждания винаги губя апетит.

Обърна се и излезе. Катерин остана с вдигната дясна ръка, сякаш го умоляваше да се върне.

Малко след това започна да пие. В началото бе съвсем безобидно. Чакаше Лари да си дойде за вечеря в седем часа, но щом станеше девет и той все още не се бе обадил, тя си сипваше едно бренди, колкото да минава времето. До десет часа вече бе изпила няколко чашки, а когато Лари се прибереше, ако изобщо си дойдеше, вечерята отдавна беше изстинала, а Катерин беше леко пийнала. Така много по-лесно приемаше това, което ставаше с живота ѝ.

Не можеше повече да крие от самата себе си, че Лари я мами и вероятно го е правил през целия им брак. Един ден, докато проверяваше униформените му панталони, за да ги даде на химическо чистене, намери дантелена кърпичка със засъхнала сперма. На гащетата му имаше следи от червило.

Представи си Лари в обятията на друга жена.

И пожела да го убие.

17.

НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Както времето се бе превърнало във враг на Катерин, така за Лари то бе станало приятел. Нощта в Амстердам беше направо едно вълшебство. Лари беше предизвикал съдбата и невероятно, но така беше разрешил всичките си проблеми. „Късметлия съм си“ — мислеше със задоволство той.

Ала съзнаваше, че това е нещо повече от късмет. Беше някакъв тъмен опърничав инстинкт, който го тласкаше да предизвиква Съдбата, да се докосва до границата на смъртта и унищожението, да си мери силите с орисията, където залог бяха животът и смъртта.

Спомняше си едно утро на островите Трук: ескадрила японски изстребители изскочиха от облаците. Лари летеше встрани, беше патрул и те насочиха атаката си срещу него. Три японски изстребители „Зиро“ успяха да го откъснат от ескадрилата и откриха огън срещу него. Както често му се случваше в мигове на опасност, той ослепително ясно виждаше острова под него, множеството кораби, полюшващи се по вълните, ревящите самолети, които разсичаха яркосиньото небе. Това беше един от най-щастливите мигове в живота му — тържество на Живота и присмех над Смъртта.

Той завъртя самолета, спусна се направо надолу и се озова зад опашката на един от японците. Откри огън с картучницата и го видя как експлодира. Другите два изстребителя го атакуваха от двете страни. Лари ги гледаше как стремително го нападат и в последния миг изпълни имелман, а двата японски изстребителя се сблъскаха във въздуха. Лари често си припомняше с наслада тези мигове.

Припомни си ги, кой знае защо, и онази нощ в Амстердам. Люби Ноел диво и необуздало, после тя лежеше в обятията му и говореше как са били заедно в Париж преди войната. Изведнъж се сети за едно пламенно младо момиче, но, Господи, оттогава беше срещнал стотици

пламенни момичета, а Ноел беше само неуловим, смътен спомен от миналото.

„Какъв късмет — мислеше си Лари, — че пътищата ни случайно се пресичат отново след толкова години.“

— Ти ми принадлежиш — каза Ноел. — Сега си мой.

Нещо в тона ѝ смути Лари. „Но какво губя!“ — рече си той.

Докато владееше Ноел, щеше да остане колкото си иска при Демирис.

Тя го гледаше, сякаш четеше мислите му, и в очите ѝ имаше странен израз, който Лари не разбираше.

И добре, че не го разбираше.

Веднъж, след като се върна от Мароко, заведе Елена на вечеря и прекара нощта в нейния апартамент.

Сутринта отиде до летището да провери самолета и обядва с Пол Метаксас.

— Май си ударил къравото — рече Метаксас. — Няма ли нещо и за мен?

— Не можеш да излезеш на глава с тях, момчето ми — ухили се Лари. — За тая работа се иска майсторлък.

Обядът мина приятно и Лари се върна в града, за да вземе Елена, която трябваше да лети с него.

Почука на вратата на апартамента ѝ и след доста време тя отвори. Беше гола. Лари се вираше в нея и не можеше да я познае. Лицето и тялото ѝ бяха покрити с грозни синини и подутини. Очите ѝ се бяха превърнали в две болезнени цепки. Беше бита от професионалисти.

— Господи! Какво се е случило? — възкликна Лари.

Елена отвори уста и Лари видя, че три от предните ѝ горни зъби липсват.

— Двама мъже — изфъфли тя. — Дойдоха веднага щом си тръгна.

— Извика ли полиция? — ужасен запита Лари.

— Заплашиха, че ще ме убият, ако гъкна. Наистина ще го направят, Лари. — Тя беше в шок, подпираше се на вратата, за да не падне.

— Обраха ли те?

— Не. Нахлуха, изнасилиха ме и после ме пребиха.

— Облечи нещо — нареди ѝ той. — Ще те закарам в болница.

— Не мога да изляза в такъв вид.

Беше права. Лари се обади на един свой приятел лекар и го помоли да дойде.

— Съжалявам, че не мога да остана — каза Лари. — Трябва да летя след половин час с Демирис. Веднага щом се върна, ще дойда да те видя.

Никога вече не я видя. След два дни, когато се върна, апартаментът ѝ беше празен, а хазяйката му каза, че младата дама се е преместила и не е оставила новия си адрес. Дори тогава Лари все още не подозираше истината. Едва след няколко вечери, когато се любеше с Ноел, изпита леко подозрение.

— Фантастична си — каза той. — Не познавам друга като теб.

— Давам ли ти всичко, което искаш? — попита го тя.

— Да — простена той. — О, Боже, да.

Ноел прекъсна това, което правеше.

— Тогава да не си посмял да спиш с друга жена — тихо рече тя. — Следващия път ще я убия.

Лари си спомни думите ѝ: „Ти ми принадлежиш.“ Внезапно те придобиха нов, зловещ смисъл. За първи път му се стори, че това не е някаква временна връзка, от която ще се измъкне, когато си поиска. Усети студената, смъртоносна недостижима същина на Ноел Паж и потръпна от страх. Пет-шест пъти през нощта понечи да заговори за Елена, но се отказваше, боеше се да разбере истината, боеше се да я назове с думи, сякаш думите бяха по-силни от самото деяние. Щом Ноел беше способна на това...

На другата сутрин Лари се взираше в нея, търсеше признаци на жестокост и садизъм, но виждаше само една любяща, красива жена, която му разказваше забавни анекдоти, предугаждаше всяко негово желание и го изпълняваше. „Сигурно не съм прав“ — мислеше той. Но вече внимаваше да не се среща с други момичета, а след броени седмици изгуби всякакво желание за това, беше изцяло завладян от Ноел.

Още от началото тя го предупреди, че най-важното е да пазят връзката си в тайна от Константин Демирис.

— Не бива да съществува и най-малкото подозрение за нас двамата — каза му.

— Да наема ли апартамент? — предложи Лари. — Някъде, където ще...

Ноел поклати глава.

— Не и в Атина. Все някой ще ме познае. Чакай да помисля.

След два дни Демирис извика Лари. Той беше неспокоен — питаше се дали гръцкият магнат не е дочул нещо за него и Ноел, но Демирис го поздрави приветливо и започна да обсъжда новия самолет, който смяташе да купи.

— Това е преустроен бомбардировач „Мичъл“ — обясни му гъркът. — Искам да го видите.

Лицето на Лари светна.

— Страхотен е! С това тегло и размери е най-добрата машина.

— Колко пътници може да вози?

Лари се позамисли.

— Девет души при луксозни условия плюс пилот, щурман и борден инженер. Развива скорост до четиристотин и осемдесет мили в час.

— Струва ми се интересно. Бихте ли проучили въпроса и после да ми докладвате?

— Ще го сторя час по-скоро — засмя се Лари.

Демирис се изправи.

— Между другото, Дъглас, утре трябва да пътувате до Берлин с мис Паж.

— Да, сър — отвърна Лари и невинно попита: — Каза ли ви мис Паж, че се разбираме по-добре?

Демирис го погледна озадачен.

— Не. Всъщност тази сутрин ми се оплака от вашата дързост.

Лари го зяпна изненадан, но постепенно разбра за какво става дума и бързо замаза положението.

— Старая се, мистър Демирис — искрено рече той. — Ще бъда по-внимателен.

Демирис кимна.

— Постарайте се. Вие сте най-добрият пилот, който съм имал, Дъглас. Ще бъде жалко да...

Той не довърши, но мисълта му беше ясна.

Докато се прибираше, Лари се ругаеше, че е кръгъл глупак. Не биваше да забравя, че вече се състезава в по-висока категория. Ноел беше достатъчно умна и разбираше, че една внезапна промяна на отношението ѝ към Лари би предизвикала подозрението на Демирис. Досегашните отношения между двамата бяха чудесно прикритие на връзката им. Демирис се опитваше да ги сближи. При тази мисъл Лари се изсмя на глас. Беше му приятно, че притежава нещо, което един от най-могъщите мъже в света смяташе единствено за свое.

По време на полета до Берлин предаде управлението на Пол Метаксас и му каза, че отива да поговори с Ноел Паж.

— Не се ли страхуваш, че ще ти откъсне главата? — попита Метаксас.

Лари се поколеба, изкушавайки се да се похвали, но се овладя.

— Голяма кучка е, ала ако не намеря начин да я предразположа, току-виж съм останал без работа.

— Желая ти успех — трезво рече Метаксас.

— Благодаря.

Лари внимателно затвори вратата на пилотската кабина и отиде в салона при Ноел. Двете стюардеса бяха в задната част на самолета. Лари понечи да седне срещу Ноел.

— Внимавай — тихо го предупреди тя. — Всички, които работят за Константин, му докладват.

Лари погледна стюардесата и се сети за Елена.

— Намерих местенце за нас — каза Ноел.

В гласа ѝ се усещаха удоволствие и възбуда.

— Апартамент ли?

— Къща. Знаеш ли къде се намира Рафина?

Лари поклати глава.

— Това е малко селце на морския бряг, на сто километра северно от Атина. Там имаме усамотена вила.

Той кимна.

— На чие име я нае?

— Купих я — отвърна Ноел. — Чрез подставено лице.

Лари се запита как ли се чувства човек, който може да си позволи да купи вила, в която от време на време да прави любов.

— Страхотно! Нямам търпение да я видя — рече той.

Ноел го изгледа.

— Ще имаш ли проблеми да се измъкваш от Катерин?

Лари я погледна изненадан. За пръв път споменаваше жена му. Той естествено не криеше, че е женен, но изпита странно чувство, щом чу името на Катерин от устата на Ноел. Очевидно беше потърсила информация. Вече я познаваше достатъчно и беше уверен, че сведенията са били много подробни. Ноел очакваше отговора му.

— Не — отвърна Лари. — Връщам се и излизам, когато поискам. Доволна, Ноел кимна.

— Добре. Константин заминава по работа в Дубровник. Казах му, че не мога да пътувам с него. Ще прекараме десет чудесни дни. А сега по-добре тръгвай.

Лари се върна в пилотската кабина.

— Как мина? — попита Метаксас. — По-мила ли е вече?

— Не бих казал — внимателно отвърна Лари. — Искане повече време.

Имаше ситроен, но по настояване на Ноел нае автомобил от малка агенция в Атина. Беше заминала сама за Рафина и Лари трябваше да я последва. Пътуването беше приятно — прашното шосе се виеше високо над морето. След два часа и половина пристигна в малко очарователно селце, сгушено до брега. Ноел внимателно му беше обяснила пътя, за да не спира и да не разпитва селяните. След селото той зави наляво по тесен черен път, който водеше към морето. Имаше няколко вили, скрити зад високи каменни огради. На края на пътя, на скалист нос, издигащ се над водата, се виждаше голяма луксозна вила.

Лари позвъни на външната врата. След миг електрическата порта се отвори. Той вкара колата и портата се затвори след него. Озова се в голям двор с шадраван по средата. Покрай зидовете растяха какви ли не цветя. Самата къща беше в типичен средиземноморски стил — приличаше на непревземаема крепост. Вратата се отвори и се появи Ноел, облечена в бяла памучна рокля. Двамата стояха усмихнати и изведнъж тя се намери в прегръдките му.

— Ела да видиш новия си дом — нетърпеливо рече Ноел и го въведе вътре.

Къщата беше като пещера — огромни просторни стаи с високи сводести тавани. На долния етаж имаше голяма дневна, библиотека,

официална трапезария и старомодна кухня с кръгла готварска печка по средата. Спалните бяха на горния етаж.

— А прислужници? — попита Лари.

— Те са пред теб.

Лари я гледаше изненадан.

— Ти ли ще готвиш и ще чистиш?

Тя кимна.

— Ще идват двама души да почистват, когато си отиваме, но никога няма да се срещаме с тях. Уредих го чрез една агенция.

Лари иронично се усмихна.

В гласа на Ноел прозвуча предупредителна нотка.

— Не прави грешката да подценяваш Константин Демирис. Ако разбере за нас, ще ни убие и двамата.

— Преувеличаваш — усмихна се Лари. — На стареца може и да не му харесва, но...

Виолетовите ѝ очи се впиха в неговите.

— Ще ни убие и двамата.

Нещо в гласа ѝ го стресна.

— Сериозно ли говориш?

— Никога в живота си не съм била по-сериозна. Той е безжалостен.

— Но чак да ни убие! — възрази Лари. — Той не би...

— Няма да използва куршуми — отсече Ноел. — Ще измисли нещо сложно и заплетено и никога няма да бъде наказан. — Тонът ѝ остана безгрижен. — Но той няма да разбере, скъпи. Хайде, ела да ти покажа спалнята. — Хвана го за ръка и се качиха по широките стълби. — Имаме четири стаи за гости. Може да ги опитаме всичките — добави тя с усмивка.

Заведе го в голямата спалня — просторна ъглова стая с изглед към морето. От прозореца Лари видя широка тераса и къса пътека, която водеше към водата. Имаше кей, на който бяха вързани голяма платноходка и моторна лодка.

— Чии са лодките?

— Твои — отвърна Ноел. — Подарък за добре дошъл.

Той се обърна към нея и видя, че е смъкнала памучната си рокля. Беше гола. Прекараха останалата част от следобеда в леглото.

Следващите десет дни просто отлетяха неусетно. Ноел беше като живак, нимфа, добър дух, десетина красиви прислужнички, изпълняваше всяко желание на Лари още преди той да е разбрал какво иска. Библиотеката във вилата беше пълна с любимите му книги и плочи. Ноел безупречно готвеше всичките му любими ястия, караше платноходката заедно с него, плуваше в топлото синьо море заедно с него, любеше се с него, вечер му правеше масаж, докато заспи. В известен смисъл двамата бяха като затворници, не смееха да се срещнат с никого. Всеки ден Лари откриваше някоя нова черта на Ноел. Тя го забавляваше с анекдоти за известни личности, които познаваше. Опита се да разговаря с него за бизнес и политика, но разбра, че той не се интересува от това.

Играеха покер и Лари беснееше, защото все не можеше да я победи. Ноел го научи на шах и табла, но и на тях винаги го побеждаваше. В първия неделен ден на вилата приготви вкусни закуски и двамата хапнаха с наслаждение на слънчевия плаж. Ноел вдигна поглед и видя двама мъже в далечината. Вървяха по брега към тях.

— Хайде да се прибираме — каза тя.

Лари погледна към двамата.

— За Бога, не се стряскай толкова. Просто селяни, които се разхождат.

— Тръгвай! — заповяда тя.

— Добре — грубо отвърна той, подразнен от случката и от тона ѝ.

— Помогни ми да съберем нещата.

— А защо не ги оставим така? — попита Лари.

— Защото ще бъде подозрително.

Бързо набутаха всичко в кошницата и тръгнаха към къщата. Целият следобед Лари мълча. Седеше загрижен в библиотеката, докато Ноел се трудеше в кухнята.

Късно следобед тя влезе в библиотеката и седна в краката му. Със свръхестествената си способност да чете мислите му рече:

— Престани да мислиш за тях.

— Проклети селяни! — озъби се Лари. — Мразя да се крия като престъпник. — Погледна я и тонът му се промени. — Не искам да се

крива от никого. Обичам те.

Ноел разбираше, че този път казва истината. Замисли се за годините, когато бе замисляла да унищожи Лари, за жестокото удоволствие, което изпитваше, щом си го представеше. И все пак в мига, в който отново го видя, разбра, че у нея още е живо нещо, по-силно от омразата. Когато го тласна на ръба на смъртта, заставяйки го да рискува живота и на двамата по време на онзи ужасен полет до Амстердам, сякаш изпитваше любовта му, като предизвикваше съдбата. Беше до Лари в пилотската кабина, управляваше самолета заедно с него, страдаше с него, знаеше, че ако умрат, ще умрат заедно. А той бе спасил и двамата. И когато дойде в стаята ѝ в Амстердам и я любил, омразата и любовта ѝ се преплетоха както телата им. Те се пренесоха назад във времето в малката хотелска стаичка в Париж, Лари ѝ казваше: „Хайде да се оженим. Ще намерим някой кмет в провинцията, който ще ни венчае.“ Сегашно и минало се смесиха в ослепителна експлозия и Ноел разбра, че са извън времето, че всъщност нищо не се е променило и че дълбоката ѝ омраза към Лари идва от силната ѝ любов. Ако го унищожеше, щеше да унищожи и себе си, защото му се беше отдала изцяло много отдавна и нищо не би могло да се промени.

Струваше ѝ се, че всичко, което е постигнала в живота, дължи на омразата. Предателството на баща ѝ я беше променило, беше я калило и ожесточило, беше я изпълнило с жажда за мъст, която Ноел можеше да утоли само ако си създаде свое царство, където да се чувства всемогъща, където никога никой нямаше да я предаде и тя никога нямаше да се почувства наранена. Най-после го беше постигнала. А сега беше готова да се откаже от него заради този мъж. Защото разбираше, че винаги е желала Лари да има нужда от нея, да я обича. Най-сетне той я обичаше и имаше нужда от нея. И в крайна сметка това беше истинското ѝ царство.

18. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

За Лари следващите три месеца бяха от редките идилични периоди, когато всичко върви добре, дните вълшебно се преливат един в друг и на хоризонта няма нито едно облаче. Работеше това, което обичаше — управляваше самолети. Винаги, когато имаше свободно време, отиваше във вилата в Рафина и прекарваше с Ноел ден, уикенд или седмица. В началото се опасяваше това да не се превърне във воденичен камък, който да го привърже към толкова омразната домашна атмосфера, но всеки път, щом срещнеше Ноел, тя го омайваше все повече и той започна да очаква с нетърпение часовете с нея. Веднъж се наложи тя неочаквано да замине с Демирис, Лари отиде сам на вилата и откри, че го обземат гняв и ревност, щом си представи Ноел с Демирис. Когато се видяха следващата седмица, Ноел беше изненадана и доволна от неговото нетърпение.

— Явно съм ти липсвала — каза тя.

— Много — кимна той.

— Това е чудесно.

— Как е Демирис?

Ноел се подвоуми за миг.

— Добре е.

Лари забеляза колебанието ѝ.

— Какво има?

— Спомних си нещо, което си ми казвал.

— Какво?

— Каза, че не обичаш да се криеш като престъпник. Аз също не обичам. Докато бях с Константин, исках да съм с теб. Веднъж ти казах, Лари, че те искам целия. Не се шегувам. Не искам да те делия с никого. Искам да се оженим.

Той се втренчи изненадан в нея — не беше очаквал това.

Ноел го наблюдаваше.

— Искаш ли да се ожениш за мен?

— Знаеш, че искам. Но как? Непрекъснато ми повтаряш какво ще направи Демирис, ако разбере за нас.

Тя поклати глава.

— Няма да разбере, ако сме умни и действаме както трябва. Той не ме притежава, Лари. Ще го напусна. Тогава не може да направи нищо. Прекалено горд е, за да се опита да ме спре. Един-два месеца по-късно ще напуснеш работа. Ще заминем някъде — поотделно, може би в Съединените щати. Там ще се оженим. Имам достатъчно пари. Ще ти купя чартърна авиокомпания или училище за летци, каквото поискаш.

Той слушаше думите ѝ и претегляше какво би загубил и спечелил. Какво ли толкова губеше? Въшливото си място на пилот. При мисълта, че би могъл да притежава собствени самолети, бе обзет от трепет. Ще има свой „Мичъл“. Или може би един от новите „ДС-6“, току-що пуснати в производство. Четири звездообразни двигателя, осемдесет и пет пътници. И Ноел, да, той искаше Ноел. Господи, но защо изобщо се колебаеше.

— Ами жена ми? — попита Лари.

— Кажй ѝ, че искаш развод.

— Не знам дали ще се съгласи.

— Не я питай — отвърна Ноел. — Кажй ѝ го.

В гласа ѝ прозвучаха категорични и неумолими нотки. Лари кимна.

— Добре.

— Няма да съжаляваш, любими. Обещавам ти.

За Катерин времето беше изгубило своя ритъм — денят и нощта се сливаха в едно. Лари почти непрекъснато отсъстваше, а тя отдавна беше престанала да се среща с приятелите им, защото вече нямаше сили да измисля извинения, нито да гледа хората в очите. Граф Папас настоя пет-шест пъти да я види, но най-после се отказа. Катерин установи, че може да общува с хората само индиректно — по телефона, с писма или телеграми. Видеше ли някого, се вцепеняваше и разговорите отскачаха от нея като искри от кремък. И времето, и хората ѝ причиняваха болка и тя намираше утеха само в прекрасната

забрава на алкохола. Той притъпяваше страданието, заглаждаше остриите ръбове на обидата, укротяваше безмилостното слънце на действителността.

В началото, след като дойде в Атина, Катерин и Уилям Фрейзър често си пишеха писма, осведомяваха се за свои общи приятели и врагове. Но откакто започнаха проблемите ѝ с Лари, тя не намираше сили да пише на Фрейзър. Не отговори на последните му три писма, а четвъртото изобщо не отвори. Просто не намираше сили за нищо извън микрокосмоса на самосъжалението, от който не можеше да се измъкне.

Беше получила телеграма и седмица по-късно тя все още лежеше неотворена на масата, когато на вратата се позвъни. Беше Уилям Фрейзър. Катерин го зяпна невярваща.

— Бил! — пресипнало възкликна тя. — Бил Фрейзър!

Той понечи да заговори и Катерин видя как възторгът в очите му премина в изненада и стъписване.

— Бил, скъпи, какво правиш тук?

— Дойдох в Атина по работа — обясни Фрейзър. — Не си ли получила телеграмата ми?

Катерин го гледаше и се опитваше да си спомни.

— Не знам — рече най-накрая тя и го покани в дневната, осеяна със стари вестници, пълни пепелници и чинии с остатъци от храна. Махна неопределено с ръка. — Извинявай, че е толкова разхвърляно, но бях заета.

Фрейзър загрижено я разглеждаше.

— Добре ли си, Катерин?

— Аз ли? Чувствам се фантастично. Ще пийнеш ли нещо?

— Часът е едва единадесет преди обяд.

Тя кимна.

— Прав си. Абсолютно прав си, Бил. Много е рано за алкохол и да ти кажа истината, ще пийна колкото да отпразнуваме идването ти. Ти си единственият човек на света, заради когото бих пила в единадесет преди обяд.

Фрейзър наблюдаваше ужасен Катерин, която стигна, залитайки, до бара и наля пълна чаша за себе и по-малко аз него.

— Харесва ли ти гръцкият коняк? — попита тя, докато му подаваше чашата. — По-рано го мразех, но човек свиква.

Фрейзър взе чашата и я остави.

— Къде е Лари? — тихо попита той.

— Лари? О, добрият стар Лари си лети някъде. Нали знаеш, че работи за най-богатия човек на света? Демирис притежава всичко, включително и Лари.

— Лари знае ли, че пиеш?

Катерин остави с трясък чашата и застана, олюлявайки се, пред него.

— Какви ги дрънкаш? — попита с възмущение. — Кой е казал, че пия? Не ме нападай само защото искам да отпразнувам среща със стар приятел!

— Катерин — поде Фрейзър, — аз...

— Как смееш да идваш тук и да ме обвиниш, че съм пияница?

— Извинявай, Катерин — мъчително изрече той. — Виждам, имаш нужда от помощ.

— Грещиш — отвърна тя. — Нямам нужда от никаква помощ. Знаеш ли защо? Защото съм само... само... — Тя се замъчи да си спомни думата, но накрая се отказа. — Нямам нужда от помощ.

Фрейзър я изгледа и рече:

— Сега трябва да отида на една конференция. Хайде да вечеряме заедно.

— Добре — кимна тя.

Изпрати Бил Фрейзър, сетне с несигурни стъпки се отправи към спалнята, бавно отвори вратата на гардероба и се вгледа в огледалото от вътрешната страна. Застина като попарена. Не можеше да повярва на очите си, беше сигурна, че това е някаква ужасна оптическа измама. Още се чувстваше хубавото момиченце, обожавано от баща си, младата колежанка, на която Рон Питърсън каза в мотелската стая: „Господи, Кати, ти си най-красивото създание, което някога съм виждал!“ Бил Фрейзър я прегръщаше и ѝ повтаряше: „Колко си красива, Катерин!“ Лари казваше: „Остани все така красива, Кати, ти си фантастична!“ Сега, както гледаше отражението си в огледалото, тя дрезгаво изграчи:

— Коя си ти?

И тъжната безформена жена в огледалото заплака — по противното, подпухнало лице потекоха безнадеждни, безсмислени сълзи.

След няколко часа на вратата се позвъни. Катерин чу гласа на Уилям Фрейзър.

— Катерин! Катерин, тук ли си?

После той отново натисна звънеца. Накрая се отказа и Катерин остана сама с непознатата в огледалото.

На другата сутрин в десет часа взе такси до улица „Патисион“. Лекарят се казваше Никодес, беше едър мъжага с бяла рунтава грива, мъдро лице, ласкави очи и непринудени обноски. Сестрата въведе Катерин в кабинета и доктор Никодес ѝ посочи един стол.

— Седнете, мисис Дъглас.

Катерин седна — нервна и напрегната, като се опитваше да успокои треперенето на тялото си.

— Какво ви тревожи?

Тя понечи да отговори, но безпомощно млъкна. О, Господи, откъде да започне?

— Имам нужда от помощ — рече най-после.

Гласът ѝ беше сух и дрезгав, мъчеше я жажда.

Лекарят се облегна, без да сваля очи от нея.

— На колко години сте?

— На двадесет и осем.

Катерин наблюдаваше израза му. Никодес се опита да скрие учудването си, но тя го забеляза и кой знае защо, ѝ стана приятно.

— Американка ли сте?

— Да.

— В Атина ли живеете?

Тя кимна.

— От колко време живеете тук?

— От хиляда години. Дойдохме още преди пелопонеските войни.

Лекарят се усмихна.

— И аз понякога имам същото чувство.

Предложи ѝ цигара. Тя посегна да я поеме, като се мъчеше да овладее разтрепераните си пръсти. Дори и да го забеляза, доктор Никодес не каза нищо. Подаде ѝ огънче.

— От каква помощ имате нужда, мисис Дъглас?

Катерин го погледна безпомощно.

— Не знам — прошепна тя. — Не знам.

— Чувствате ли се болна?

— Аз съм болна. Мисля, че съм много болна. Станала съм толкова грозна. — Уж не плачеше, а усещаше сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ.

— Пиете ли, мисис Дъглас? — внимателно я попита лекарят.

Катерин го изгледа паникьосана, чувстваше се хваната натясно, нападната.

— Понякога.

— Колко?

Тя пое дълбоко дъх.

— Немного. Зависи.

— Днес пили ли сте?

— Не.

Лекарят я разглеждаше.

— Знаете ли, съвсем не сте грозна — внимателно каза той. — Напълнели сте, подпухнали сте и не сте полагали грижи за кожата и за косата си. Под тази фасада се крие много привлекателна млада жена.

Катерин избухна в сълзи и той я остави да се наплаче. През разтърсващите я ридания тя смътно дочу, че уредбата на бюрото му иззвъня няколко пъти, но лекарят не ѝ обърна внимание. Най-после Катерин се успокои. Извади кърпичка и издуха носа си.

— Съжалявам — извини се тя. — Можете ли да ми помогнете?

— Зависи само от вас — отвърна доктор Никодес. — Все още не знаем истинския ви проблем.

— Погледнете ме — рече му Катерин.

Той поклати глава.

— Това не е проблем, мисис Дъглас, това е симптом. Извинете, че ще бъда откровен, но ако искате да ви помогна, трябва да бъдем съвсем честни един към друг. Когато една привлекателна млада жена се изостави като вас, сигурно има много сериозни основания. Съпругът ви жив ли е?

— През отпуските и уикендите.

Той я изучаваше.

— Живеете ли с него?

— Когато си е у дома.

— Какво работи?

— Той е личният пилот на Константин Демирис. — Видя реакцията му, но не можеше да каже дали е предизвикана от името на

Демирис, или лекарят знае нещо за Лари. — Чували ли сте за моя съпруг?

— Не. — Може би лъжеше. — Обичате ли съпруга си, мисис Дъглас?

Тя понечи да отговори, но размисли. Разбираше, че това, което ще каже, е много важно не само за лекаря, а и за самата нея. Да, обичаше съпруга си. Да, мразеше го. Да, понякога изпитваше такъв гняв към него, че ѝ идеше да го убие. Да, понякога я обземаше такава нежност, че с радост бе готова да умре за него. И с какви думи да го опише? Може би това беше любовта.

— Да — промълви Катерин.

— Той обича ли ви?

Катерин се замисли за другите жени в живота на Лари, за изневерите му, за ужасната непозната, която беше видяла миналата вечер в огледалото, и не можа да упрекне Лари, че не я желае. Но кой бе в състояние да посочи първопричината? Дали жената в огледалото беше в дъното на изневярата, или неговата изневяра беше създавала жената в огледалото? Усети, че бузите ѝ отново са мокри от сълзи.

Безпомощно поклати глава.

— Не знам.

— Някога имали ли сте проблеми с нервите?

Сега Катерин го гледаше предпазливо.

— Не. Според вас трябва ли да имам?

Лекарят не се усмихна. Говореше бавно, внимателно подбираше думите.

— Човешката психика е твърде крехка, мисис Дъглас. Издържа на болка до определен момент и щом болката стане непоносима, тя търси изход в скритите бездни на съзнанието, които все още изследваме. Вашите нерви са прекалено обтегнати. Постъпвайте добре, че търсите помощ.

— Знам, че съм малко нервна — започна да се оправдава Катерин. — Затова пия. Да се отпусна.

— Не — рече без заобикалки лекарят. — Пиете, за да избягате. — Никодес стана и се приближи до нея. — Можем да направим много, за да ви помогнем. Имам предвид ние двамата с вас. Няма да бъде лесно.

— Какво трябва да сторя?

— Като начало ще ви изпратя в една клиника за пълни изследвания. Смятам, че няма да намерят нещо, което да не е в ред. Второ, трябва да спрете да пиете. Тогава ще ви подложат на диета. Съгласна ли сте с всичко дотук?

Катерин се поколеба, после кимна.

— Ще се запишете в гимнастически салон, за да възвърнете формата си. Имам много добър физиотерапевт, който ще ви прави масажи. Един път седмично ще ходите на козметик. Всичко това изисква време, мисис Дъглас. Не сте стигнали до това състояние за една нощ и няма да се оправите за една нощ. — Той окуражаващо ѝ се усмихна. — Но ви обещавам, че след няколко месеца, дори след няколко седмици ще изглеждате и ще се чувствате като друга жена. Когато се погледнете в огледалото, ще бъдете горда, а съпругът ви ще ви намери отново за привлекателна.

Катерин го гледаше внимателно, на сърцето ѝ олекна. Сякаш от плещите ѝ падна непоносим товар и отново ѝ даваха възможност да живее.

— Трябва да сте наясно, че аз мога само да ви предложа тази програма — продължи лекарят, — но вие сте тази, която ще я изпълни.

— Ще го направя — трескаво изрече Катерин. — Обещавам.

— Най-трудно ще бъде да престанете с пиенето.

— Не, няма да е трудно.

Докато го казваше, Катерин разбра, че това е истината. Лекарят беше прав — тя пиеше, за да избяга. Но сега вече имаше цел, знаеше към какво се стреми. Стремеше се отново да спечели Лари.

— Вече никога няма да пийна и капка — отсече тя.

Лекарят видя изражението ѝ и доволен кимна.

— Вярвам ви, мисис Дъглас.

Катерин се изправи. Беше удивена колко тромаво и недодялано е тялото ѝ, но всичко щеше да се промени.

— Ще трябва да си купя дрехи по-малък размер — усмихна се тя.

Лекарят написа нещо на едно картонче.

— Това е адресът на клиниката. Ще ви очакват. След резултатите от изследванията отново ще се видим.

На улицата Катерин се огледа за такси, после си рече: „По дяволите, я по-добре да свиквам с физическите упражнения.“ И тръгна

пеша. Пред една витрина спря, за да разгледа отражението си.

На бърза ръка беше обвинила Лари за разпадането на брака им, без изобщо да се замисли каква е нейната вина. Как той да има желание да се връща у дома при жена, която изглежда така? Колко бавно и неусетно се беше промъкнала тази непозната! Катерин се запита колко ли бракове са загинали по този начин — не с гръм и трясък, а с хленч, както е казал добрият стар Т. С. Елиът. — Е, това вече беше минало. Отсега нататък тя вече нямаше да се обръща назад, щеше да гледа само към прекрасното бъдеще.

Стигна модния квартал „Колонаки“. Минаваше покрай козметичен салон и внезапно ѝ хрумна да влезе. Чакалнята беше от бял мрамор — просторна и елегантна. Една високомерна администраторка, която записваше клиентките, изгледа с неодобрение Катерин и я попита:

— С какво мога да ви услужа?

— Искам час за утре сутрин — каза Катерин. — За всички манипулации. — Изведнъж в съзнанието ѝ изплува името на известния стилист фризьор. — Искам час и при Алеко.

Жената поклати глава.

— Ще ви запиша час, госпожо, но при някой друг.

— Слушайте — отсече Катерин, — ще кажете на Алеко, че ако не ме вземе, ще тръгна да разправам на всички в Атина, че съм негова редовна клиентка.

Жената ококори очи от изненада и бързо рече:

— Ще видя какво мога да направя. Заповядайте в десет сутринта.

— Благодаря — засмя се Катерин. — Ще дойда.

И излезе.

Пред себе си видя малка таверна с надпис на витрината: „МАДАМ ПИРИС — ГЛЕДАЧКА.“ Стори ѝ се познат, най-неочаквано тя си припомни разказа на граф Папас за мадам Пирис. Беше нещо за някакъв полицай и лъв — но не се сецаше за подробностите. Не вярваше на гледачки, но не устоя на порива да влезе. Имаше нужда някой да ѝ вдъхне вяра, да потвърди усещането ѝ за прекрасното ново бъдеще, да ѝ каже, че животът отново ще бъде хубав, че си струва да живее. Отвори вратата и влезе.

След ярката слънчева светлина ѝ трябваша няколко мига, за да свикне с мрачното като пещера помещение. Различи в ъгъла тезгях и

дузина маси и столове. Един уморен келнер я приближи и я заговори на гръцки.

— Няма да пия нищо, благодаря — каза Катерин. Изпита удоволствие от тези думи и ги повтори: — Няма да пия нищо. Искам да видя мадам Пирис. Тук ли е?

Келнерът посочи една празна маса в ъгъла на помещението и Катерин седна там. След няколко минути почувства, че някой застава до нея, и вдигна очи.

Жената бе облечена в черно, бе невероятно стара и слаба, с изсушено от времето ъгловато лице.

— Търсели сте ме — неуверено попита тя на английски.

— Да — отвърна Катерин. — Искам да ми гледате.

Жената седна и вдигна ръка. Келнерът донесе чаша гъсто черно кафе на малка табла. Постави го пред Катерин.

— За мене не — рече тя. — Аз...

— Пийте — каза мадам Пирис.

Катерин изненадано я погледна, после взе чашата и отпи глътка. Беше силно и горчиво. Тя остави чашката.

— Още — промълви жената.

Катерин понечи да възрази, после си помисли: „По дяволите, това, което губят от гледането, печелят от кафето.“ Отпи отново. Беше отвратително.

— Още — повтори мадам Пирис.

Катерин сви рамене и изпи последната глътка. На дъното на чашата остана гъста лепкава утайка. Мадам Пирин кимна, пресегна се и взе чашата от Катерин. Дълго време безмълвно се вираше в нея. Катерин се чувстваше глупаво. „И таз добра, интелигентно, свястно момиче като мен да наблюдава как една стара побъркана гъркиня се вира в празна чаша от кафе!“

— Идвате от много далече — изведнъж промълви жената.

— Как познахте? — насмешливо рече Катерин.

Мадам Пирис я погледна в очите и нещо в погледа на старата жена смрази Катерин.

— Вървете си у дома.

Катерин преглътна.

— Аз... съм си у дома.

— Вървете си там, откъдето сте дошли.

— Искате да кажете в Америка?

— Където и да е. Махнете се оттук, бързо!

— Защо? — попита Катерин, Постепенно я обхвана ужас. —
Какво има?

Старицата поклати глава. Гласът ѝ беше дрезгав, трудно произнасяше думите.

— Тя е навсякъде около вас.

— Коя?

— Махнете се!

В гласа ѝ имаше настойчивост, някакъв тънък, остър, пронизителен звук като на измъчващо се от болка животно. Катерин почувства, че косата ѝ настръхва.

— Плашите ме — простена тя. — Моля ви, кажете ми какво има!
Старата жена клатеше глава, очите ѝ бяха безумни.

— Махнете се, преди да ви настигне.

Катерин почувства, че я обзема паника. Беше ѝ трудно да диша.

— Кой да ме настигне?

Лицето на старицата се изкриви от болка и ужас.

— Смъртта. Тя идва към вас.

Жената стана и изчезна в задната стаичка.

Катерин седеше неподвижна, сърцето ѝ силно биеше, ръцете ѝ трепереха и тя здраво ги стисна, за да ги успокои. Улови погледа на келнера и понечи да си поръча пиене, но се въздържа. Нямаше да позволи на една луда жена да провали светлото ѝ бъдеще. Седя там, дишайки дълбоко, докато се овладя; след доста време се изправи, взе чантата и ръкавиците си и излезе от таверната.

Вън, на ослепително ярката слънчева светлина отново се почувства по-добре. Беше глупаво да се плаши от някаква бабичка. Това чудовище трябва да бъде арестувано, за да не плаши хората. „Отсега нататък ще си гадая само на сладки“ — помисли си Катерин.

Щом се прибра в апартамента и погледна дневната, сякаш я видя за пръв път. Гледката беше отчайваща. Всичко бе потънало в прах, из цялата стая бяха разхвърляни дрехи. Струваше ѝ се невероятно, че в пиянския си унес не е забелязвала всичко това. Щеше да започне гимнастиката, като почисти основно. Отправи се към кухнята, когато чу шум от спалнята. Сърцето ѝ тревожно се сви и тя предпазливо тръгна натам.

В стаята беше Лари. На леглото имаше затворен куфар, а той подреждаше багаж в друг куфар. Катерин го гледа известно време, после рече:

— Ако е за Червения кръст, вече им дадох.

Лари вдигна поглед.

— Заминавам.

— Пак ли с Демирис?

— Не — отговори той, без да спира. — Сам. Махам се отгук.

— Лари...

— Няма какво да обсъждаме.

Тя влезе в спалнята, мъчеше се да се овладее.

— Но, но... трябва да поговорим за много неща. Днес бях на лекар и той ми каза, че ще се оправя. — Думите ѝ се изливаха като порой. — Ще спра да пия и...

— Кати, всичко е свършено. Искam развод.

Думите му ѝ подействаха така, сякаш някой я бе цапардосал в стомаха. Стоеше и стискаше силно зъби, за да не избълва жлъчката, надигаща се към гърлото ѝ.

— Лари — бавно промълви тя, за да не трепери гласът ѝ. — Не те обвинявам за това, което изпитваш. И аз съм виновна, може би повече от теб, но всичко ще се промени. Ще се променя, наистина. — Катерин умоляващо протегна ръка. — Моля те само да ми дадеш възможност.

Лари я погледна в лицето — очите му бяха студени и презрителни.

— Влюбен съм в друга. От теб искам само да ми дадеш развод.

Катерин дълго стоя така, после се обърна, върна се в дневната и седна на дивана. Докато той събираше багажа си, тя разглеждаше гръцко модно списание. Чу гласа му:

— Моят адвокат ще се свърже с теб.

После вратата се трясна.

Седеше и внимателно разгръщаше страниците. Когато свърши, грижливо сложи списанието в средата на масата, отиде в банята, отвори аптечката, извади един бръснач и си преряза вените.

19. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Призраци в бяло плаваха около нея, отдалечаваха се с тих шепот на език, който Катерин не разбираше, но затова пък разбираше, че е в ада и трябва да си плати за греховете. Бяха я вързали за леглото, това вероятно влизаше в наказанието, но тя пак беше доволна, защото усещаше как Земята се върти във Вселената и се страхуваше да не би без връзките да падне от планетата. Най-сатанинското беше, че всичките ѝ нерви бяха извадени от тялото ѝ. Катерин усещаше хилядократно по-силно всичко и вече не издържаше. От тялото ѝ се разнасяха ужасяващи непознати шумове. Тя чуваше кръвта си, която течеше във вените като бучаща червена река. Чуваше ударите на сърцето си, като че ли великани биеха огромен барабан. Нямаше клепачи, бяла светлина струеше в мозъка ѝ, заслепявайки я с яростта си. Всички мускули на тялото ѝ потрепваха неспокойно като кълбо змии под кожата ѝ, готови да нападнат.

Пет дни, след като я бяха докарали в болница „Евангелисмос“, Катерин отвори очи и видя, че се намира в малка бяла болнична стая. Сестра в колосана бяла престилка оправяше леглото ѝ, а доктор Никодес беше допрял стетоскоп до гърдите ѝ.

— Хей, студенее — отпаднало запротестира тя.

Той я погледна и рече:

— Я виж кой се е събудил!

Катерин бавно огледа стаята. Светлината изглеждаше нормална, тя вече не чуваше бученето на кръвта си, нито биенето на сърцето и агонията на тялото си.

— Мислех, че съм в ада. — Гласът ѝ беше като шепот.

— Наистина бяхте.

Тя погледна китките на ръцете си. Кой знае защо бяха превързани.

— Откога съм тук?

— От пет дни.

Изведнъж си спомни защо е превързана.

— Май направих глупост.

— Да.

Катерин затвори очи и промълви:

— Съжалявам.

Когато отново ги отвори, беше вечер. Бил Фрейзър седеше на стол до леглото ѝ и я гледаше. На нощното шкафче имаше цветя и бонбони.

— Здравей — бодро рече той. — Изглеждаш много по-добре.

— По-добре от кога? — вяло попита тя.

Той хвана ръката ѝ.

— Наистина ме изплаши, Катерин.

— Толкова съжалявам, Бил.

Усети, че се задавя, и се изплаши, че ще заплаче.

— Донесох ти цветя и бонбони. Когато се почувстваш по-силна, ще ти донеса и книги.

Тя гледаше милото му силно лице и си мислеше: „Защо не обичам него? Защо съм влюбена в мъжа, когото мразя? Защо Бог трябваше да се превърне в палячо?“

— Как попаднах тук? — попита Катерин.

— С линейка.

— Кой ме намери?

Фрейзър помълча.

— Аз. Няколко пъти се опитвах да ти се обадя, не отговаряше, разтревожих се и разбих вратата.

— Май трябва да съм ти благодарна, но да ти кажа честно, още не съм убедена в това.

— Искаш ли да поговорим за случилото се?

Катерин поклати глава и от движението главата ѝ започна да пулсира.

— Не — прошепна тя с тих глас.

Фрейзър кимна.

— Утре трябва да замина. Ще се обаждам.

Катерин усети нежна целувка на челото си и притвори очи, за да не вижда нищо. Когато отново ги отвори, бе полунощ и тя беше сама.

Рано на другата сутрин Лари дойде да я види. Катерин го наблюдаваше как влиза в стаята и сяда на стола до леглото ѝ. Очакваше, че ще е измъчен и нещастен, но той изглеждаше прекрасно — слаб, загорял и спокоен. Катерин ужасно съжаляваше, че не е успяла да срещне косата си и да си сложи червило.

— Как си, Кати? — попита я Лари.

— Страхотно. Самоубийството винаги ми се отразява добре.

— Страхувах се, че няма да оживееш.

— Съжалявам, че съм те разочаровала.

— Това, което казваш, е много мило.

— Но е истина, нали, Лари? Щеше да се отървеш от мен.

— За Бога, не искам да се отърва от теб по този начин, Катерин. Искам само развод.

Тя гледеше този загорял красив мъж, за когото се беше омъжила — сега лицето му бе малко по-посърнало, устата му — малко по-сурова, момчешкото му очарование се беше поизтъркало. За какво толкова се измъчваше тя? За седемте години мечти? Беше му се отдала с толкова любов и надежди, че не можеше да понесе мисълта да се откаже от тях, да признае, че е направила грешка, превърнала живота ѝ в безплодна пустиня. Спомни си Бил Фрейзър, общите им познати във Вашингтон, приятно прекараното време с него. Не можеше да си спомни кога за последен път се е смяла или дори усмихвала. Но всичко това всъщност беше без значение. В крайна сметка не пускаше Лари, защото все още го обичаше. Той чакаше отговора ѝ.

— Не — каза Катерин. — Никога няма да ти дам развод.

Същата вечер Лари се срещна с Ноел в запустелия манастир Кайсариани в планината и ѝ предаде разговора си с Катерин.

Ноел го изслуша съсредоточено и попита:

— Смяташ ли, че ще промени решението си?

Лари поклати глава.

— Понякога е страшно вироглава.

— Трябва отново да говориш с нея.

И Лари опита пак. През следващите три седмици той изчерпа всички доводи, които можа да измисли. Моли я, придумва я, бесня от яд, предлага ѝ пари, но нищо не я трогваше. Катерин още го обичаше и беше сигурна, че ако той се опита, също ще се влюби в нея отново.

— Ти си мой съпруг — упорито повтаряше тя. — И ще останеш мой съпруг, докато умра.

Лари предаде думите ѝ на Ноел.

Ноел кимна.

— Да.

Той я погледна озадачен.

— Какво „да“?

Лежах на плажа на вилата, върху пухкави бели хавлии, метнати на напечения пясък. Небето беше дълбоко и блестящо синьо, осеяно тук-там с бели слоести облачета.

— Трябва да се отървеш от нея.

Тя се изправи и закрачи към вилата, дългите ѝ грациозни крака се движеха плавно по пясъка. Лари остана да лежи смутен, мислеше, че сигурно не е разбрал думите ѝ. Сто на сто тя не иска от него да убие Катерин. Тогава си спомни за Елена.

Двамата вечеряха на терасата.

— Нима не виждаш? Тя не заслужава да живее — каза Ноел. — Не те пуска, за да ти отмъсти. Иска да съсипе живота, нашия живот, любими.

Лежах в леглото и пушеха, светещите огънчета на цигарите мигаха, отразени в огледалата на тавана.

— Ще ѝ направиш услуга. Тя вече се опита да се самоубие. Иска да умре.

— Не съм в състояние да го направя, Ноел.

— Не си ли?

Тя започна да го гали по голия крак, нежно продължи нагоре към корема, като правеше малки кръгове с върховете на ноктите си.

— Аз ще ти помогна.

Лари отвори уста, за да възрази, ала Ноел го сграбчи с двете ръце и започна да го гали — едната леко и бавно, с другата — бързо и с натиск. Лари простена, посегна към нея и спря да мисли за Катерин.

По някое време през нощта се събуди, облян в студена пот. Беше му се присънило, че Ноел е избягала и го е изоставила. Тя лежеше до него в леглото. Лари я взе в обятията си и силно я притисна. До сутринта лежа буден, мислеше си какво ще стане с него, ако я загуби. Не съзнаваше, че е взел решение, но докато Ноел приготвяше закуската, внезапно рече:

— Ами ако ни хванат?

— Стига да действаме умно, няма да ни хванат.

И да беше доволна от капитулацията му, Ноел не го показва.

— Всеки клюкар в Атина знае, че двамата с Катерин не се разбираме — поде мрачно Лари. — Ако ѝ се случи нещо, полицията ще ме заподозре.

— Разбира се — спокойно се съгласи Ноел. — Затова всичко ще бъде обмислено много внимателно.

Тя пренесе закуската, седна и започна да яде. Лари бутна чинията настрана, без да опита храната.

— Не ти ли е вкусно? — загрижено го попита Ноел.

Той я гледаше втренчено и се питаше що за човек е, щом ѝ е вкусно, докато обмисля убийството на друга жена.

По-късно, докато караха платноходката, продължиха да го обсъждат и колкото повече говореха, толкова по-реална ставаше случайно хрумналата идея, вплътена чрез думите във факт.

— Трябва да прилича на нещастен случай — каза Ноел, — за да няма полицейско разследване. Атинските полицаи са много умни.

— Ами ако все пак направят разследване?

— Няма. Нещастиято няма да стане тук.

— А къде?

— В Янина.

Тя се наведе и продължи да говори. Лари я слушаше как доразвива плана си, как отговаря на всяко негово възражение и импровизира блестящо. Когато най-после свърши, той трябваше да признае, че планът е безупречен. Можеха наистина да успеят.

Пол Метаксас беше неспокоен. Обикновено веселото му лице сега беше измъчено и напрегнато, ъгълчето на устата му нервно потрепваше. Нямаше насрочена среща с Константин Демирис, а при такова величие човек не се намъква току-така, но Метаксас каза на иконома, че въпросът е спешен, и ето че сега стоеше в огромния хол на вилата, зяпнал в Демирис.

— Извинявайте... че ви безпокоя, мистър Демирис.

Метаксас скришно изтри потните си длани в униформения панталон.

— Да не се е случило нещо с някой от самолетите?

— О, не. Аз... такова... въпросът е личен.

Демирис го гледаше равнодушно. Беше му правило никога да не се занимава с личните истории на своите служители. С това се занимаваха секретарите му. Чакаше Метаксас да продължи.

Пол Метаксас ставаше все по-нервен. Беше прекарал много безсънни нощи, преди да стигне до решението, довело го тук. Това, което правеше, му беше чуждо и противно, но той беше много предан най-вече на Константин Демирис.

— Става дума за мис Паж — рече той най-последно.

За миг настъпи тишина.

— Влезте — каза Демирис.

Отведе летеца в облицованата с ламперия библиотека и затвори вратата. Взе плоска египетска цигара от платинената кутия и я запали. После погледна в плувналия в пот Метаксас и разсеяно попита:

— Какво за мис Паж?

Метаксас преглътна, чудейки се дали не е сбъркал. Ако беше разбрал правилно ситуацията, информацията му би трябвало да бъде оценена, но ако беше сбъркал...

Проклинаше се, че е избързал да дойде тук, но вече нямаше друг избор, освен да кара без заобикалки.

— Става дума за нея и Лари Дъглас.

Наблюдаваше лицето на Демирис, опитваше се да разчете израза му, но не видя и следа от интерес. Господи! Метаксас направи усилие да продължи.

— Те... живеят заедно в една вила в Рафина.

Демирис тръсна пепелта от цигарата в златен куполовиден пепелник. Метаксас усещаше, че ще го отпрати, че е направил ужасен

гаф и това ще му струва работата. Трябваше да убеди Демирис, че казва истината. Думите му потекоха като порой.

— Сестра ми е икономка в една от вилите там. Много често ги виждала двамата на плажа. Познала мис Паж от снимките във вестниците, но не обърнала особено внимание. Преди няколко дни дойде на летището да вечеря с мен и аз я запознах с Лари Дъглас. Тогава тя ми каза, че това е мъжът, с когото живее мис Паж.

Черните като маслини очи на Демирис го гледаха втренчено и напълно безизразно.

— Аз... просто си помислих, че бихте искали да знаете — неуверено довърши Метаксас.

Когато Демирис проговори, гласът му звучеше глухо.

— Личният живот на мис Паж си е нейна работа. Едва ли ще се зарадва, че някой я шпионира.

Челото на Метаксас се покри с капчици пот. Господи, беше преценил положението съвсем погрешно. А искаше само да бъде лоялен.

— Уверявам ви, господин Демирис, исках само да...

— Сигурен съм, смятате, че го правите в мой интерес. Грешите. Има ли нещо друго?

— Не, няма.

Метаксас се обърна и избяга.

Константин Демирис се облегна на стола и вдигна неவிждащи очи към тавана.

В девет часа на другата сутрин Пол Метаксас получи нареждане да се яви в мините на Демирис в Конго. Десет дни трябваше да превозва оборудване от Бразавил до мината. В сряда сутринта при третия полет самолетът се разби в гъстата зелена джунгла. Не бяха открити следи нито от трупа на Метаксас, нито от самолета.

Две седмици, след като изписаха Катерин от болницата, Лари дойде да я види. Беше събота вечер. Катерин си приготвяше омлет в кухнята. Затова не чу отварянето на външната врата и не усети

присъствието на Лари, докато не се обърна и не го видя на прага. Неволно подскочи. Мъжът ѝ рече:

— Извинявай, че те изплаших. Просто минах да видя как си.

Катерин усети, че сърцето ѝ бие по-бързо, и се презря, задето Лари още ѝ действа така.

— Добре съм. — Обърна се и извади омлета от тигана.

— Мирише на хубаво — каза Лари. — Нямах време да вечерям. Ако няма да те затрудни много, ще ми направиш ли и на мен един?

Тя го изгледа, после сви рамене.

Пригответи му вечеря, но присъствието му я разстрои толкова много, че не можа да хапне и зальк. Той ѝ разказваше за полета, който току-що беше извършил, и някакъв забавен анекдот за един от приятелите на Демирис. Беше старият Лари — сърдечен, очарователен и завладяващ, сякаш между тях не се бе случило нищо лошо, сякаш не беше разбил съвместния им живот.

След вечеря ѝ помогна да измие и да изсуши съдовете. Стоеше до нея край умивалника и близостта му пораждаше у Катерин силен физически копнеж. Колко време беше минало? Дори мисълта за това ѝ беше непоносима.

— Наистина ми беше много приятно — каза Лари с момчешката си усмивка — Благодаря, Кати.

И с това приключи — мислеше си Катерин.

След три дни телефонът иззвъня — Лари се обаждаше от Мадрид, за да ѝ каже, че се връща, ѝ я питаше дали ще вечеря с него същата вечер. Катерин стискаше телефонната слушалка и го слушаше колко приветливо и непринудено говори.

— Довечера съм свободна — каза тя.

Вечеряха в Турколиmano, Пирея. Катерин почти не докосна храната. Присъствието на Лари твърде болезнено ѝ напомняше други ресторанти, в които бяха вечеряли заедно, редица вълнуващи вечери в отдавна мъртвото минало, любовта, която щеше да стигне и на двамата за цял живот.

— Ти не ядеш, Кати. Искаш ли да ти поръчам нещо друго? — загрижено я попита той.

— Обядвах късно — излъга Катерин.

„Сигурно няма да ме покани друг път, но и да ме покани, ще откажа“ — мислеше си тя.

След няколко дни Лари ѝ се обади и двамата вечеряха в чудесен ресторант в потайните лабиринти около площад „Синтагма“. Казваше се „Старото палмово дърво“ и в него се влизаше през дълъг прохладен пасаж, пред който растеше палма. Вечеряха отлично и пиха „Хима“ — леко сухо гръцко вино. Лари беше страшно забавен.

Следващата неделя я покани да дойде със самолета до Виена. Вечеряха в хотел „Захер“ и се върнаха в Атина същата вечер. Вечерта наистина беше прекрасна — с вино, музика, запалени свещи, но Катерин изпитваше мрачното чувство, че тя не ѝ принадлежи, че е предназначена за онази, другата Катерин Дъглас, която отдавна беше умряла и забравена. Когато се прибраха в жилището, тя рече:

— Благодаря, Лари, беше прекрасен ден.

Той се приближи към нея, прегърна я и понечи да я целуне. Катерин се дръпна, тялото ѝ се скова, обхвана я внезапна паника.

— Не — промълви тя.

— Кати...

— Не!

Той кимна.

— Добре. Разбирам.

Катерин трепереше цялата.

— Нима?

— Знам, че се държах много лошо — промълви Лари. — Ако ми дадеш възможност, бих искал да си оправим отношенията, Кати.

„Господи“ — рече си тя. Стисна устни, за да не заплаче, и поклати глава. Очите ѝ блестяха от сълзи.

— Твърде късно е — прошепна Катерин.

И остана загледана във вратата след него.

През седмицата Лари отново ѝ се обади. Изпрати ѝ цветя с малка бележка, а след това миниатюрни птички от различни страни, до които пътуваше със самолета. Очевидно беше положил доста усилия, защото разнообразието беше удивително — птичките бяха от порцелан, от нефрит, от тиково дърво и Катерин беше трогната, че той не е забравил за тази нейна страст.

Един ден телефонът иззвъня и тя чу гласа на Лари:

— Хей, намерих един гръцки ресторант с най-добрата китайска кухня извън Пекин.

Тя се разсмя и отвърна:

— Нямам търпение да я опитам.

Тогава всъщност всичко започна отначало. Бавно, внимателно, колебливо, но все пак беше едно начало. Лари не се опитваше да я целува, нито пък тя щеше да му го позволи, защото знаеше, че ако се остави на чувствата си, ако искрено се отдаде на този мъж, когото обича, а той отново я предаде, с нея е свършено. Веднъж завинаги. И така вечеряше, смееше се с него, но през цялото време вътрешно се сдържаше, беше нащрек — неуязвена и неуязвима, безразлична и недосегаема.

Бяха заедно почти всяка вечер. Понякога Катерин приготвяше вечеря вкъщи, друг път Лари я извеждаше. Веднъж тя спомена жената, за която ѝ беше казал, че обича, и той отсече:

— С това е свършено.

Катерин не заговори никога повече за нея. Непрекъснато търсеше признаци, че Лари се среща с друга жена, но не ги намираше. Вниманието му беше насочено изцяло към нея, без той да бъде настойчив или възискателен. Сякаш изкупваше миналите си грехове.

И все пак дълбоко в себе си Катерин признаваше, че има още нещо. Май наистина го привличаше като жена. Вечер заставаше гола пред огледалото, изучаваше отражението си и се питаше с какво. Лицето ѝ не беше зле — лице на някога хубаво момиче, преживяло мъка, с тъга в сериозните сиви очи, които я гледаха втренчено. Кожата ѝ беше малко посърнала, брадичката ѝ беше отпусната повече, отколкото трябва, но тя не откриваше в тялото си нищо, което да не може да се оправи с диета и масаж. Спомни си, че последния път, когато се е замисляла за това, си е прерязала вените. Потръпна. „Дяволите да го вземат Лари — предизвикателно си помисли тя. — Ако наистина ме иска, да ме приеме такава, каквата съм!“

Бяха ходили на гости и Лари я изпрати в четири часа сутринта.

Прекараха прекрасно. Катерин беше с нова рокля и изглеждаше доста привлекателна, хората се смееха на остроумията ѝ и Лари се

гордееше с нея. Когато влязоха в апартамента, Катерин посегна към ключа на лампата. Лари я хвана за ръката и рече:

— Почакай. По-лесно ми е да ти го кажа в тъмното.

Беше до нея, не я докосваше, но тя усещаше физическите вълни на привличането.

— Обичам те, Кати. Всъщност никога не съм обичал друга. Дай ми още една възможност.

Запали светлината и я погледна. Тя стоеше вцепенена и изплашена, на ръба на паниката.

— Разбирам, може би още не си готова за това, но защо да не започнем бавно. — Той се усмихна с милата си момчешка усмивка. — Нека започнем, като се държим за ръка.

Посегна и я хвана за ръката. Катерин го привлече към себе и се целунаха. Устните му бяха нежни, деликатни и внимателни, нейните — настойчиви и обезумели от копнежа, трупан през дългите самотни месеци. Любиха се, сякаш изобщо не беше минало толкова време, сякаш още караха медения си месец. Но имаше и нещо повече. Страстта им беше все така силна и неутолима, ала освен нея имаха общите преживявания, съзнанието, че този път всичко ще бъде наред и няма да се нараняват взаимно.

— Какво ще кажеш да заминем за втори меден месец? — попита я Лари.

— Да, любими. Ще можем ли?

— Разбира се. Имам да взимам отпуска. Ще тръгнем в събота. Знам едно великолепно място. Нарича се Янина.

20.

НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

До Янина пътуваха десет часа с кола. На Катерин пейзажът ѝ изглеждаше почти библейски, сякаш от друго столетие. Минаха покрай Егейско море, покрай малки белосани къщурки с кръстове на покривите и безкрайни овощни градини — лимони, череши, ябълки и портокали. Всяка педя земя беше терасирана и обработена. Прозорците и покривите на къщите бяха боядисани в яркосиньо сякаш напук на тежкия живот, изтръгнат с много усилия от каменистата почва. По стръмните склонове на планината бяха избуяли високи красиви кипариси.

— Погледни, Лари, нали са красиви! — възкликна Катерин.

— Не и за гърците — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го тя.

— За тях те са лоша поличба. Обикновено ги засаждат на гробищата.

Минаха покрай множество плашила, направени съвсем надвнатри.

— Тук гаргите сигурно са много лековерни — смееше се Катерин.

Пътуваха през селца с невъзможни названия — Месолонги, Агелкастрон, Етоликон и Амфилохия.

Късно следобед стигнаха село Рион, което полегато се спускаше към река Рио. Тук трябваше да се качат на ферибот за Янина. След пет минути вече плаваха към Ипирос и Янина.

Седнаха на пейка на горната палуба. В далечината пред тях от следобедната мараня изникна сушата. На Катерин ѝ се стори пуста и злокобна. Имаше праисторически вид, сякаш беше създадена за гръцките богове и простосмъртните бяха нежелани натрапници. Докато се приближаваха към брега, тя видя, че дъното е осеяно с остри скали. Злокобната планина беше наранена и разцепена там, където

човекът беше издълбал път в нея. Подир двадесет и пет минути фериботът пристигна в малкото пристанище на Ипирос, не след дълго Катерин и Лари вече пътуваха нагоре из планината на Янина.

Катерин четеше на Лари пътеводителя:

— Разположена високо в планината Пинд, в дълбока котловина, оградена от стръмни алпийски зъбери, отдалеч Янина прилича на двуглав орел, сграбчил в ноктите си бездънното езеро Памвотис. Екскурзионни корабчета прекарват пътниците по тъмнозелените води до острова в средата на езерото и до отсрещния бряг.

— Звучи прекрасно — рече Лари.

Пристигнаха късно следобед и спряха направо пред хотела, стара, добре запазена сграда на хълм над града с множество бунгала, пръснати из градината. Един старец в униформа излезе да ги посрещне, видя щастливите им лица и рече:

— Младоженци.

Катерин погледна Лари и се усмихна.

— Как познахте?

— Винаги си личи — заяви старецът.

Отведе ги във фойето, където се регистрираха, а после в бунгалото. В него имаше дневна, спалня, баня, кухня и голяма, покрита с мозайка тераса. Над върховете се разкриваше великолепна гледка към селото и езерото долу — тъмно и мрачно. Беше невероятно красиво — като на пощенска картичка.

— Не е много, но всичко е твое — усмихна се Лари.

— Приемам! — възкликна Катерин.

— Щастлива ли си?

Тя кимна.

— Не помня да съм била по-щастлива. — Приблужи се до него и го прегърна пламенно. — Никога не ме пускай — пошепна Катерин.

Силните му ръце я притиснаха.

— Няма — обеща той.

Докато Катерин подреждаше багажа, Лари отиде във фойето да поговори с администратора.

— Какво може да се прави тук? — попита той.

— Всичко — гордо отвърна администраторът. — В хотела имаме минерални бани. В околностите има условия за туризъм, за риболов, за плуване и гребане.

— Каква е дълбочината на езерото? — нехайно попита Лари.
Администраторът повдигна рамене.

— Никой не знае, сър. Езерото е с вулканичен произход и е бездънно.

Лари замислен кимна.

— А пещерите?

— Пещерите на Перама ли? Те са само на няколко километра оттук.

— Изследвани ли са?

— Някои от тях да, някои още са затворени.

— Ясно.

— Ако обичате да се катерите по планините, бих ви препоръчал връх Цумерка. Стига мисис Дъглас да не се бои от височината.

— Не — усмихна се Лари. — Тя е опитна планинарка.

— В такъв случай ще ѝ хареса. Имате късмет с времето. Очаквахме мелтеми, но ни се размина.

— Какво е мелтеми? — попита Лари.

— Ужасен вятър, северняк. Нещо като вашия ураган. Задуха ли, никой не излиза навън. В Атина дори на океанските лайнери се забранява да излизат от пристанището.

— Радвам се, че ни се е разминало — рече Лари.

Лари се върна в бунгалото и предложи на Катерин да отидат да вечерят в селото. Тръгнаха по стръмната камениста пътека, която се спускаше към селото. Янина имаше една главна улица — „Крал Георг“, и две-три по-малки, успоредни на нея. От тези улици към къщите водеше лабиринт от черни пътища. Сградите бяха стари и порутени, иззидани от камъни, докарани с каруци от планината.

Главната улица беше разделена по средата с възета, така че колите минаваха от лявата страна, а пешеходците — от дясната.

— Трябва да опитат тоя номер и на Пенсилвания Авеню — рече Катерин.

При градския площад имаше чудесен парк и в средата му висока кула с голям осветен часовник. Към езерото водеше улица с чинари от двете страни. Катерин имаше чувството, че всички улици водят към водата. Изпитваше някакъв страх от езерото. В него имаше нещо

странно и зловещо. Навсякъде покрай брега растяха високи тръстики, които приличаха на алчни пръсти, посегнали да сграбчат някого.

Катерин и Лари се разходиха из живописната търговска част с магазини, наредени един до друг. До бижутерския магазин имаше хлебарница, до нея — месарница, до нея — таверна, после обуцарница. Пред бръснарницата стояха хлапетии и мълчаливо наблюдаваха как бръснат един клиент. Катерин си помисли, че не е виждала по-красиви деца.

Навремето бе разговаряла с Лари да имат бебе, но той все не се съгласяваше, не се чувствал готов. Ала може би вече не мислеше така.

Катерин го погледна. Вървеше до нея — по-висок от другите мъже, хубав като гръцки бог. Реши, че ще поговори с него за това, преди да заминат. Все пак бяха на меден месец.

Минаха покрай някакво кино — „Паладиан“. Даваха два много стари американски филма. Катерин и Лари спряха да разгледат афишите.

— Имаме късмет — пошегува се тя. — „На юг от Панама“ с Роджър Прайър и Вирджиния Вейл и „Господин окръжният прокурор и делото Картър“.

— Не съм и чувал за такива филми — изсумтя Лари. — Това кино сигурно е по-старо, отколкото изглежда.

Вечеряха мусака, седнали отвън на площада под невероятната пълна луна. После се върнаха в хотела и се любиха. Беше прекрасен ден.

На сутринта тръгнаха с колата из красивата околност.

Поеха по тесен път, който се виеше край езерото и скалистия бряг, после лъкатушеше нагоре по хълма. По стръмния планински склон бяха накацали каменни къщи. Високо над езерото в гората съзряха бяла сграда, която приличаше на отколешен замък.

— Какво е това? — попита Катерин.

— Нямам представа — отвърна Лари.

— Хайде да видим.

— Добре.

Лари зави по черния път, който водеше към сградата. Минаха през поляна, по която пасяха кози. Пастирът ги изпроводи с поглед. Спряха пред пустия вход. Отблизо сградата приличаше на стара порутена крепост.

— Сигурно е изоставен замък на великан човекоядец — рече Катерин. — Като от приказките на братя Грим.

— Наистина ли искаш да разбереш какво е? — попита я Лари.

— То се знае. Може би идваме точно навреме, за да спасим изпаднала в беда девойка.

Лари ѝ хвърли бърз странен поглед.

Слязоха от колата и се приближиха към масивната дървена порта, на която имаше огромно желязно чукало. Лари почука няколко пъти, зачакаха. Не се чуваше никакъв звук освен жуженето на летните насекоми в ливадата и шепота на вятъра в тревите.

— Сигурно няма никой — каза Лари.

— Или крият труповете — прошепна Катерин.

Изведнъж огромната порта започна да се отваря бавно със скърцане. Пред тях се появи облечена в черно монахиня.

Катерин се стресна и промълви:

— Извинете. Не знаехме каква е тази сграда. Няма никакъв надпис.

Монахинята ги изгледа, после с жест ги покани да влязат. Прекрачиха прага и се намериха в голям двор в средата на постройката. Беше странно тихо и Катерин изведнъж разбра какво ѝ липсва — човешки гласове.

Обърна се към монахинята и я попита:

— Какво е това тука?

Жената поклати глава и им направи знак да почакаат. Те я наблюдаваха как се отправя към стара каменна постройка в края на двора.

Зад сградата на нос, врязан в морето, се виждаше гробище, оградено с високи кипариси.

— Тук направо ме побиват тръпки — рече Лари.

— Като че ли попаднахме в друго столетие — отвърна Катерин.

Несъзнателно шепнеха от страх да не нарушат дълбоката тишина. По прозореца на главната сграда виждаха любопитни лица, които ги разглеждаха — все на жени, до една облечени в черно.

— Това е някаква лудница за набожни — отсъди Лари.

От сградата излезе висока слаба жена и бързо тръгна към тях. Беше в монашески одежди и имаше приятно приветливо лице.

— Аз съм сестра Тереза — каза тя. — С какво мога да ви помогна?

— Просто минавахме оттук — отвърна Катерин — и мястото събуди любопитството ни. — Тя погледна лицата, надничачи от прозорците. — Не искаме да ви безпокоим.

— Нямаме честта да приемаме често гости — каза сестра Тереза. — Почти нямаме връзка с външния свят. Ние сме монахини от Кармелитския орден. Дали сме обет за мълчание.

— За колко време? — попита Лари.

— Завинаги — до края на живота. Аз съм единствената тук, на която е позволено да говори, и то само когато се налага.

Катерин огледа големия тих двор и се опита да не трепери.

— Никой ли не излиза оттук?

Сестра Тереза се усмихна.

— Не. Няма за какво. Живеем между тези стени.

— Извинете, че ви обезпокоихме — рече Катерин.

Монахинята кимна.

— Няма защо. Бог да ви пази.

Катерин и Лари излязоха, огромната порта бавно се затвори след тях. Катерин се обърна да я погледне. Беше като затвор. Но това място ѝ се струваше дори по-лошо, може би младите жени сами бяха дошли тук да търсят покаяние. Спомни си лицата им — момичетата се бяха зазидали зад тези стени, далече от останалия свят, за да живеят до сетния си дъх в дълбоко постоянно мълчание — досущ като в гроб. Знаеше, че никога няма да забрави това място.

21. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Рано на другата сутрин Лари слезе в селото. Извика и Катерин да отиде с него, но тя отказа — искала да си поспи. Веднага щом мъжът ѝ тръгна, тя стана, бързо се облече и отиде във физкултурния салон на хотела, който беше открила предния ден. Инструкторката — една гръцка амазонка — ѝ каза да се съблече, после критично огледа тялото ѝ.

— Била сте мързелива, мързелива — сгълча жената Катерин. — Тялото ви е било хубаво. Стига да имате желание да поработите усилено, ако е рекъл Бог, пак ще стане хубаво.

— Имам желание — отсече Катерин. — Така че да видим какво е рекъл и Господ.

Под ръководството на гъркинята Катерин работеше всеки ден, понасяше мъките на масажа за оформяне на тялото, спартанска диета и изтощителна гимнастика. Криеше това от Лари, но в края на четвъртия ден промяната у нея беше достатъчно очевидна и той рече:

— Мястото ти се отрази добре. Приличаш на друго момиче.

— Аз съм друго момиче — отвърна Катерин неочаквано свенливо.

В неделя сутрин отиде на черква. Не беше присъствала на православна служба. Смяташе, че в малко селище като Янина и черквата ще бъде тясна и провинциална. Беше изненадана, когато влезе в голяма, богато украсена черква с красива резба по стените и тавана ѝ с мраморен под. Пред олтара имаше десетина огромни сребърни свещника, по стените — стенописи с библейски сцени. Свещеникът беше слаб и мургав, с черна брада. Беше в широко расо, извезано със сърма и червена коприна, на главата бе с висока черна шапка. Покрай стените имаше дървени столове, а по тях редици от седалки. Мъжете седяха в предната част на черквата, жените — отзад. „Мъжете сигурно ще отидат първи в ада“ — помисли си Катерин. Запяха на гръцки,

свещеникът слезе от подиума и се приближи към олтара. Една червена завеса се разтвори и зад нея се появи пищно облечен патриарх с бяла брада. На маса пред него имаше символично украсена със скъпоценни камъни корона и златен кръст. Старецът запали три свещи, завързани в едно и олицетворяващи, както предположи Катерин, Светата Троица, и ги подаде на свещеника.

Службата продължи един час. Катерин седеше и поглъщаше видяното и чутото, замислена за късмета си, и отправяше молитва за благодарност.

На другата сутрин двамата с Лари закусваха на терасата на бунгалото, която гледаше към езерото. Беше прекрасен ден. Слънцето грееше, от водата полъхваше лек ветрец. Симпатичен млад келнер донесе храната. Катерин беше по negliже и когато келнерът влезе, Лари я прегърна и я целуна по шията.

— Каква чудесна нощ — промърмори той.

Келнерът се опита да скрие усмивката си и дискретно се оттегли. Катерин се почувства малко неудобно. Не беше в стила на Лари да проявява чувствата си пред непознати. „Той наистина се е променил“ — помисли тя. Всеки път, когато в стаята влезеше камериерката или пиколото, Лари я прегръщаше и показваше своята привързаност, сякаш искаше целият свят да разбере колко много я обича. Бе трогната.

— Планирал съм страхотна сутрин — рече Лари. Посочи на изток, където в небето се издигаше гигантски връх. — Ще се качим на връх Цумерка.

— Имам си принципи — заяви Катерин. — Никога не се катеря за нещо, което не знам как се пише.

— Хайде, хайде, казват, че оттам се разкрива чудесна гледка.

Катерин видя, че Лари говори сериозно. Пак погледна нагоре към планината. Имаше чувството, че се издига отвесно нагоре.

— Не ме бива в катеренето, мили — каза тя.

— Лесно е. Чак до горе има пътека. — Той се поколеба. — Ако не искаш да дойдеш с мен, мога да отида сам. — В гласа му се усещаше силно разочарование.

Беше толкова просто да откаже, да си остане и да се наслаждава на деня. Но Лари искаше и тя да бъде с него. За Катерин това беше достатъчно.

— Добре, трябва да си потърся шапка — заяви тя.

На лицето на Лари се изписа огромно облекчение и Катерин се зарадва, че е решила да тръгне. Освен това сигурно щеше да е интересно.

Никога досега не бе изкачвала планински връх.

Стигнаха ливада в края на селото, откъдето започваха планинските пътеки, и паркираха колата. Край пътя имаше малък павилион и Лари купи сандвичи, плодове, захаросани пръчки и голям термос с кафе.

— Ако там горе е хубаво, можем с жена ми да останем и през нощта — каза той на продавача и прегърна Катерин, а човекът се засмя.

Тръгнаха към началото на пътеката. Всъщност пътечките бяха две и водеха в противоположни посоки. Катерин си призна, че изглеждат леки — бяха широки и немного стръмни. Вдигна поглед към върха, беше зловещ и неприветлив, но те нямаше да се качват толкова високо. Щяха да повървят и да си направят пикник.

— Оттук — рече Лари и поведе Катерин по пътеката наляво.

Когато поеха нагоре, гъркът на павилиона ги изгледа загрижено. Дали да не изтича и да им каже, че са тръгнали по грешния път? Той беше опасен, по него вървяха само опитни алпинисти. Ала в този момент към щанда се приближиха купувачи и той забрави за двамата американци.

Слънцето припичаше, но колкото по-високо се изкачваха, толкова по-прохладен ставаше вятърът и съчетанието според Катерин беше великолепно. Денят беше хубав и тя беше с любимия човек. От време на време поглеждаше надолу и се изненадваше колко високо са се качили. Въздухът сякаш ставаше по-рядък и дишането се затрудняваше. Тя вървеше след Лари, защото пътеката беше станала твърде тясна, за да крачат един до друг. Чудеше се кога ли ще спрат за пикника.

Лари усети, че Катерин изостава, и спря да я изчака.

— Извинявай — едва си пое дъх тя. — Височината вече ми тежи. — Катерин погледна надолу. — Има да слизаме цяла вечност.

— Не е толкова далеч — отвърна Лари.

Обърна се и отново пое по тясната пътека. Катерин погледна след него, въздъхна и упорито продължи нагоре.

— Трябваше да се омъжа за шахматист — викна тя след него.

Лари не отговори. Беше стигнал внезапен остър завой на пътеката, където над дълбоката клисура беше прехвърлен малък дървен мост с едно-единствено въже вместо перила. Мостчето се клатеше от вятъра и изглеждаше твърде паянтово, за да издържи и един човек. Лари стъпи върху прогнила дъска, която хлътна под тежестта му, но все пак не се счупи. Той погледна надолу. Клисурата беше дълбока триста метра. Лари тръгна по моста, като мереше всяка своя стъпка. Катерин го извика. Беше стигнала моста.

— Хайде да не минаваме отгук! Мостът няма да издържи и котка!

— Няма откъде другаде да минем, освен ако не желаеш да летиш.

— Струва ми се опасно.

— Хората минават по него всеки ден.

Лари се обърна и продължи, а Катерин остана пред моста. Стъпи на него и той се олюля. Погледна надолу към дълбоката клисура и я обзе страх. Това вече не беше забавно — беше опасно. Вдигна очи и видя, че Лари е стигнал до края на моста. Стисна зъби, вкопчи се във въжетото и тръгна над пропастта по моста, който се люлееше при всяка нейна крачка. Лари я наблюдаваше от другата страна. Катерин се придвижваше бавно, стиснала въжетото, опитваше се да не поглежда към пропастта под нея. Лари виждаше изписания на лицето ѝ страх. Когато стигна при него, Катерин трепереше от ужас или от хладния вятър, който духаше от заснежените планински върхове.

Тя рече:

— От мен няма да излезе алпинистка. Хайде вече да се връщаме, любими!

Лари я погледна изненадано.

— Но още не сме видели гледката, Кати.

— Това, което видях, ми стига за цял живот.

Той я хвана за ръцете.

— Виж какво — усмихна ѝ се, — малко по-нататък има хубаво спокойно местенце за пикник. Ще спрем там. Става ли?

Катерин кимна без желание.

— Добре.

— Така те искам, момичето ми!

Обърна се и отново потегли нагоре. Катерин го последва. Трябваше да признае, че гледката към долината и селото бе невероятна — ведра и идилична като на пощенска картичка. Наистина се радваше, че е тръгнала. Отдавна не беше виждала Лари така изпълнен с енергия. Сякаш колкото по-високо се изкачваха, толкова повече нарастваше възбудата му. Лицето му пламтеше, той непрестанно бърбеше за незначителни неща, сякаш за да се разтовари от нервно напрежение. Изпаднаше във възторг от всичко — от катеренето, от гледката, от цветята край пътеката. Всичко придобиваше изключително значение, като че ли сетивата му бяха прекалено възбудени. Той се катереше без усилие, дори не се задъхваше, а Катерин едва си поемаше дъх заради все по-разредения въздух.

Краката ѝ натежаха като олово. Дишаше трудно и тежко. Нямаше представа от колко време се катерят, но когато погледна надолу, селото се виждаше като миниатюра. Струваше ѝ се, че пътеката става все по-стръмна и все по-тясна. Виеше се по ръба на пропастта и Катерин се притискаше колкото може по-плътно до планинския склон. А Лари ѝ бе казал, че изкачването било леко. „За дива коза“ — помисли си Катерин. Пътеката почти не се забелязваше, нямаше никакви признаци, че по нея са минавали други летовници. Цветята постепенно намаляха, вече имаше само мъх и някакъв странен на вид кафеникав бурен, избуял между камъните. Катерин не знаеше колко още ще издържи. Зад един остър завой пътеката изведнъж изчезна и под краката ѝ зейна главозамайваща пропаст.

— Лари! — изпищя тя.

Той моментално се появи до нея. Сграбчи я за ръката и я издърпа назад, показвайки ѝ пътя през камъните, докато отново се появи пътеката.

Сърцето на Катерин биеше лудо. „Трябва да съм полудяла — мислеше си тя. — Прекалено стара съм, за да ходя по чукарите.“ Беше замаяна от височината и напрежението, виеше ѝ се свят. Обърна се към Лари и над него съзря върха на планината. Бяха пристигнали.

Катерин лежеше на земята и възвръщаше силите си. Чувстваше хладния ветрец, който рошеше косата ѝ. Ужасът бе преминал. Вече

нямаше от какво да се страхува. Лари беше казал, че слизането е лесно. Той седна до нея.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да — кимна тя.

Сърцето ѝ биеше спокойно, тя отново започна да диша нормално.

Пое си дълбоко дъх и му се усмихна.

— Трудното мина, нали? — попита го.

Лари дълго я гледа и промълви:

— Да, мина, Кати.

Катерин се изправи на лакът. На малкото плато беше скована дъсчена площадка, оградена със стари перила. От нея се разкриваше величествена гледка към главозамайващата панорама долу. Няколко крачки по-нататък Катерин видя пътеката, слизаща от другата страна на планината.

— О, Лари, наистина е красиво — промълви тя. — Чувствам се като Магелан.

Усмихна му се, но той гледаше на другата страна и Катерин разбра, че не я чува. Изглеждаше угрижен, напрегнат, сякаш нещо го тревожеше. Тя погледна нагоре и викна:

— Виж!

Към тях се носеше пухкав бял облак, пришпорван от режещия планински вятър.

— Идва насам. Никога досега не съм била в облаците. Сигурно е като в рая.

Лари наблюдаваше как Катерин се изправя и се насочва към разнебитената дървена площадка на ръба на скалата. Облегна се замислен на лакти и загледа как облакът се приближава към Катерин. Вече беше почти до нея, започна да я обгръща.

— Ще застана в него и ще го оставя да мине през мен! — извика тя.

След миг изчезна във въртящите се сиви валма.

Лари се изправи тихо. За момент остана съвсем неподвижен, после тръгна крадешком към нея. След секунди потъна в мъглата. Спря, не беше сигурен къде е Катерин. Сетне чу гласа ѝ пред себе си.

— О, Лари, прекрасно е! Ела при мен.

Той бавно започна да се придвижва напред, воден от звука на гласа ѝ, който бе приглушен от мъглата.

— Като нежен дъжд е — викаше тя. — Усещаш ли?
Сега гласът ѝ беше по-близо, само на хвърлей от него.
Той пристъпи, търсейки я пипнешком с протегнати ръце.
— Лари! Къде си?

Вече можеше да различи фигурата ѝ, подобна на призрак в мъглата, точно на ръба на скалата. Протегна ръце към нея и в този миг облакът отмина. Катерин се обърна и двамата се озоваха лице в лице едва на метър един от друг.

Изненадана, тя отстъпи назад, десният ѝ крак беше на самия ръб на пропастта.

— Ох, стресна ме! — възкликна Катерин.

Усмехнат Лари направи още една крачка, посегна с две ръце към нея и в този миг силен глас изрече.

— За Бога, в Денвър имаме по-високи планини!

Извърна се смразен, бе пребледнял като платно. По пътеката от другата страна на планината се появила група туристи с гръцки водач. Гъркът спря, щом видя Катерин и Лари, и изненадано рече:

— Добър ден! Сигурно сте се изкачили по източния склон.

— Да — напрегнато отвърна Лари.

Водачът поклати глава.

— Те са луди. Трябваше да ви предупредят, че тази пътека е опасна. По другия склон е много по-лесно.

— Ще го запомня за следващия път — каза прегракнало Лари.

Възбудата му бе изчезнала, сякаш бяха изключили захранването му.

— Да се махаме оттук! — рече той.

— Но нали току-що дойдохме. Случило ли се е нещо?

— Не — отсече той. — Просто не обичам гълпите.

Тръгнаха обратно по лекия път и Лари не проговори през цялото време. Сякаш бе обзет от смразяваща ярост. Катерин не разбираше защо. Бе убедена, че не е казала и направила нищо, с което да го обиди. Когато дойдоха другите туристи, държането му рязко се промени. Внезапно на Катерин ѝ хрумна, че се досеща за причината за лошото му настроение, и се засмя. Сигурно е искал да я люби в облака! Затова беше тръгнал към нея с протегнати ръце. Но туристите му провалиха планове. Тя почти се разсмя от радост. Гледаше Лари, който вървеше

надолу по пътеката пред нея, и я обземаше топлота. Обеща си, че ще го възнагради, когато се приберат в хотела.

Но щом се върнаха в бунгалото и Катерин го прегърна и целуна, Лари ѝ каза, че е уморен.

В три часа през нощта тя лежеше в леглото, прекалено развълнувана, за да заспи. Денят беше дълъг и страшен. Катерин мислеше за планинската пътека, за паянтовия мост, за катеренето по скалите. Най-после заспа.

На другата сутрин Лари отиде да поговори с администратора.

— Пещерите, които споменахте онзи ден... — започна той.

— А, да. Пещерите на Перама. Много са живописни и интересни. Непременно трябва да ги видите.

— Сигурно — нехайно рече Лари. — Не съм много по пещерите, но жена ми е чула за тях и непрекъснато моли да я заведе. Обича такива неща.

— Сигурен съм, че и на двамата ще ви хареса, мистър Дъглас. Ала на всяка цена вземете екскурзовод.

— Необходимо ли е? — попита Лари.

Администраторът кимна.

— Препоръчително е. Там се случиха няколко трагедии, изгубиха се хора. — Той понижи глас. — Двама младежи и до днес не са открити.

— Щом е толкова опасно, защо пускат вътре? — поинтересува се Лари.

— Опасна е само новооткритата част. Все още не е проучена добре и няма осветление. Но с екскурзовод няма от какво да се безпокоите.

— В колко часа затварят пещерите?

— В шест.

Лари намери Катерин, която четеше, облегната на огромен красив дъб.

— Как е книгата?

— Нищо особено.

Лари се приведе над нея.

— Администраторът ми разказа за едни пещери тук наблизо.

Тя го погледна малко неспокойно.

— Пещери ли?

— Непременно трябвало да ги видим. Всички младоженци ходели там. Вътре си пожелаваш нещо и то се сбъдвало. — Гласът му беше по момчешки нетърпелив. — Какво ще кажеш?

Катерин се поколеба за миг, мислеше си, че Лари наистина е като малко момче.

— Щом искаш.

Той се усмихна.

— Страхотно! Ще отидем следобед. Ти си чети. Аз ще отскоча до града да взема някои неща.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не — непринудено отвърна Лари. — Веднага ще се върна. Не се притеснявай.

Тя кимна.

Той се обърна и замина.

В града намери малък универсален магазин, където купи джобно фенерче, батерии и кълбо канап.

— В хотела ли сте отседнали? — попита продавачът, докато му връщаше рестото.

— Не — отговори Лари. — Просто минавам на път за Атина.

— На ваше място бих внимавал — посъветва го човекът.

Лари го стрелна с очи.

— Защо?

— Приближава буря. Нали чувате как бляят овцете.

Лари се прибра в хотела в три аса. В четири двамата с Катерин тръгнаха към пещерите. Беше излязъл силен вятър, на север започваха да се трупат буреносни облаци, които скриха слънцето.

Пещерите на Перама са на тридесет километра източно от Янина. През вековете огромните сталагмити и сталактити са приели формата на животни, на дворци, на накити, а пещерите са се превърнали в туристическа забележителност.

Катерин и Лари пристигнаха в пет часа — час преди края на работното време. На входа Лари купи билети и една брошура за

пещерите. Бедно облечен екскурзовод се приближи и предложи услугите си.

— Само петдесет драхми — напевно подхвана той, — и ще ви разведа по най-хубавия маршрут.

— Не ни трябва водач — отсече Лари.

Катерин го погледна, изненадана от острия му тон. Той я хвана за ръка.

— Да вървим.

— Убеден ли си, че не ни трябва водач?

— За какво ни е? Това е изнудване. Само ще влезем и ще разгледаме пещерата. Ще прочетем каквото трябва в брошурата.

— Добре — любезно се съгласи Катерин.

Входът на пещерата беше по-голям, отколкото беше очаквала, и бе ярко осветен с прожектори. Беше пълно с туристи. Стените и таванът бяха осеяни с внушителни фигури, изваяни от камък: птици, великани, цветя и корони.

— Фантастично е! — възкликна Катерин. Разлисти брошурата. — Никой не знае колко стари са тези пещери.

Гласът ѝ звучеше глухо и отекуваше под каменния таван. Над главите им висяха сталактити. Издълбан в скалата тунел водеше към втора, по-малка зала, осветена от голи крушки на жици. И тук беше пълно с невероятни фигури — безумни, разточителни творения на природата. В дъното имаше табела, на която пишеше: „Опасно за живота. Не влизай.“

Зад табелата зееше черна дупка. Лари небрежно се запъти натам и се огледа. Катерин разглеждаше изваянията около входа. Лари взе табелата и я метна встрани, после се върна при Катерин.

— Влажно е — каза тя. — Тръгваме ли?

— Не!

Тонът на Лари беше твърд. Тя го погледна изненадана.

— Има още за разглеждане — обясни той. — Администраторът ми каза, че най-интересна е новооткритата част. На всяка цена трябвало да я видим.

— Къде е? — попита Катерин.

— Ето там.

Лари я хвана за ръка и двамата се отправиха към зеещата черна бездна в дъното на пещерата.

— Не можем да влезем — рече Катерин. — Тъмно е.

Той я потупа по ръката.

— Не се безпокой. Администраторът ме предупреди да взема фенерче. — Извади го от джоба си. — Ето заповядай — виждаш ли?

Запали го и тънкият лъч освети дълъг тъмен коридор в древната скала. Катерин стоеше и се взираше в тунела.

— Изглежда толкова голяма — плахо каза тя. — Сигурен ли си, че не е опасно?

— Разбира се — отвърна Лари. — Тук водят ученици.

Катерин все още се колебаеше, искаше ѝ се да останат при другите туристи. Струваше ѝ се някак си опасно.

— Добре — продума тя.

Тръгнаха по прохода. Бяха изминали само няколко метра, но тъмнината погълна кръга светлина, идващ от главната пещера. Проходът рязко завиваше наляво, после надясно. Бяха сами в един студен, вечен, прастар свят. В светлината на фенерчето Катерин зърна лицето на Лари и отново забеляза предишното оживление. Точно такъв израз имаше и в планината. Стисна по-здраво ръката му.

Пред тях тунелът се разделяше на две. Катерин виждаше грубия камък на ниския таван там, където се разделяше в две посоки. Спомни си за Тезей и Минотавъра и се запита дали няма да се натъкнат на тях. Отвори уста да предложи да се връща, но преди да проговори, Лари каза:

— Ще вървим наляво.

Тя го погледна с надежда, че гласът ѝ звучи нормално, и рече:

— Скъпи, не смяташ ли, че трябва да тръгваме обратно? Става късно. Ще затворят пещерите.

— Отворени са до девет — отвърна Лари. — Искам да намеря една пещера. Току-що открита. Казват, че наистина била фантастична.

Той продължи напред. Катерин се поколеба, търсеше извинение да не ходят нататък. Но в края на краищата защо пък да не разгледат и другите пещери? На Лари му доставяше удоволствие. Ако това му бе необходимо, за да бъде щастлив, тя бе готова да стане най-големият — как ли се казваше? — спелеолог на света.

Лари беше спрял и я чакаше.

— Идваш ли? — нетърпеливо подвикна той.

Тя се опита да се покаже ентузиазизирана.

— Да. Само гледай да не ме изгубиш.

Лари не отговори. Тръгнаха по отклонението вляво, стъпвайки внимателно по камъчетата, които се ронеха под краката им. Лари бръкна в джоба си и след миг Катерин чу, че нещо пада на земята. Той продължи да върви.

— Не изпусна ли нещо? — попита тя. — Стори ми се, че чух...

— Ритнах един камък — отвърна Лари. — Да вървим по-бързо.

Продължиха напред, а Катерин не разбра, че след тях се размотава кълбото канап.

Тук таванът на пещерата беше по-нисък, стените — по-влажни и — Катерин се засмя на мислите си — по-злокобни. Тунелът пред тях сякаш започваше да се стеснява заплашително и злокобно.

— Това място май не ми харесва — проговори тя.

— Не ставай смешна, Кати, това е просто пещера.

— Как смяташ, защо сме единствените тук?

— Малко хора знаят за тази част — колебливо отвърна Лари.

Продължиха да вървят, докато Катерин загуби всякакво чувство за време и пространство.

Проходът отново започна да се стеснява, скалите от двете страни се нахвърляха върху тях с остри неочаквани издатини.

— Къде, мислиш, се намира това място? — попита Катерин. — Вече сигурно приближаваме Китай.

— Остава още малко.

Гласовете им звучаха неясно и глухо като повтарящо се, заглъхващо ехо. Застудя, но студът беше влажен и лепкав. Катерин потръпваше. В лъча на фенерчето откриха, че проходът пред тях отново се раздвоява. Спряха. Тунелът вляво беше по-голям от този вдясно.

— Трябва да сложат светоотразяващи пътни знаци — рече Катерин. — Вероятно сме отишли прекалено далеч.

— Не — отвърна Лари. — Сигурен съм, че е този вдясно.

— Наистина започна да ми става студено, скъпи. Хайде да се връщаме.

Той се обърна да я погледне.

— Почти стигнахме, Кати. — Стисна ръката ѝ. — Ще те стопля, когато се върнем в бунгалото. — Видя нежеланието, изписано на

лицето ѝ. — Слушай, ако в следващите две минути не открием залата, ще се върнем. Става ли?

Катерин почувства, че на сърцето ѝ олеква и признателно каза:

— Добре.

— Да вървим.

Завиха по тунела вдясно. Лъчът на фенерчето рисуваше тайнствени трептящи десени по сивата скала пред тях. Катерин погледна назад — беше тъмно като в рог. Сякаш фенерчето изрязваше светлина от ужасния мрак и я придвижваше няколко стъпки напред, затваряйки ги в малка светла утроба. Внезапно Лари спря.

— По дяволите!

— Какво има?

— Май преди малко сбъркахме на разклонението.

Катерин кимна.

— Добре, да се връщаме.

— Нека проверя. Чакай ме тук.

Тя го погледна изненадана.

— Къде отиваш?

— Ще се върна само няколко крачки. — Гласът му беше напрегнат и неестествен.

— Ще дойда с теб.

— Ако съм сам, ще стане по-бързо, Катерин. Само ще проверя при последното разклонение — рече нетърпеливо той. — След десет секунди съм тук.

— Добре — смутено рече тя.

Наблюдаваше как Лари се обръща и поема обратно в тъмнината, откъдето бяха дошли, обгърнат в ореол светлина като ангел в недрата на земята. След миг светлината изчезна и тя беше потопена в непрогледен мрак. Стоеше трепереща и броеше секундите. После минутите.

Лари не се връщаше.

Катерин чакаше, усещайки как мракът се плиска край нея като злокобни невидими вълни.

— Лари! — извика тя — гласът ѝ беше дрезгав и несигурен. Прокашля се и изкреця по-силно: — Лари!

Чу как звукът заглъхва на хвърлей от нея, убит от мрака. Сякаш нищо не можеш да живееш на това място. Катерин усети първите тръпки на ужаса. Казваше си: „Разбира се, Лари веднага ще се върне, просто трябва да стоя където съм и да не се паникьосвам.“

Минутите в тъмнината едва се влачеха и тя започна да осъзнава, че се е случило нещо ужасно. С Лари сигурно е станало злополука, може би се е подхлъзнал на някой камък и си е ударил главата в острите издатини по стените на пещерата. Сигурно в този миг лежи само на няколко крачки от нея и кръвта му изтича. Или се е загубил. Или фенерчето е угаснало и той не може да се измъкне от недрата на тази пещера, както и тя.

Изпита чувството, че се задушава, че се дави, обзе я безумна паника. Обърна се и бавно тръгна в посоката, от която бяха дошли. Тунелът беше тесен и ако Лари лежеше на земята ранен и безпомощен, имаше вероятност да го намери. Скоро щеше да стигне разклонението. Движеше се предпазливо, под краката ѝ се търкаляха камъчета. Стори ѝ се, че чува далечен звук, и спря, за да се послуша. Лари! Беше тихо и тя отново тръгна, после пак го чу. Беше бръмчене, сякаш някой превърташе касетофон. Тук имаше някой.

Извика и чу как гласът ѝ заглъхва в тишината. Ето пак! Бръмченето, Приближаваше към нея. Ставаше все по-силно, движеше се бързо като свистящ полъх на вятъра. Идваше все по-близо и по-близо. Изведнъж връхлетя върху нея в мрака — студена, лепкава кожа докосна бузите ѝ, целуна устните ѝ, запълзя по главата ѝ, тя усети остри нокти в косата и по лицето си, задуши я лудешко пляскане на крила, някакъв неописуем ужас я нападна в тъмнината.

Катерин припадна.

Лежеше на остър камък, който ѝ убиваше, и това ѝ помогна да се свести. Бузата ѝ беше топла и лепкава — чак след минута Катерин разбра, че е от собствената ѝ кръв. Спомни си крилата и ноктите нападнали я в мрака, и се разтрепери.

В пещерата имаше прилепи.

Опита се да си припомни какво знае за прилепите. Беше чела, че са летящи мишки и се събират с хиляди. Единствената друга информация, която изрови от паметта си, беше, че има прилепи

вампири, но тя бързо отпъди тази мисъл. Седна без желание, дланите на ръцете ѝ пареха от болка, издрани в остриите камъни.

„Не можеш да седиш тук със скръстени ръце. Стани и направи нещо“ — рече си тя. Мъчително се изправи на крака. Беше изгубила обувката си, роклята ѝ беше скъсана, но Лари щеше да ѝ купи утре друга. Представи си как двамата влизат в магазинчето в селото, как се смеят и щастливи ѝ купуват бяла лятна рокля, но кой знае как, роклята се превърна в покров и отново започна да я обхваща паника. Трябваше да мисли за утрешния ден, не за кошмара, който я обгръщаше в момента. Трябваше да върви. Но накъде. Бе изгубила посоката. Ако тръгнеше в погрешна посока, щеше да навлезе по-навътре в пещерата, ала разбираше, че не може да стои така. Опита се да прецени колко време е изминало, откакто бяха влезли в пещерата. Сигурно един час, може би два. Нямаше начин да разбере колко време е била в безсъзнание. Сигурно ще започнат да ги търсят двамата с Лари. Ами ако никой не забележи, че ги няма? Не се отбелязваше кой влиза или излиза от пещерата. Тя можеше да остане тук завинаги.

Събу и другата си обувка и започна да върви, стъпваше бавно и внимателно, протегнала напред парещите си ръце, за да се предпази от неравните стени на тунела. „Най-дългото пътуване започва с една-единствена крачка — сети се тя. — Казали са го китайците, а те са толкова умни. Измислили са фойерверките и имат достатъчно ум в главата си, за да не се натикват в някаква тъмна дупка в земята, където никой няма да ги открие. Ако продължа да вървя, ще попадна на Лари или на туристи, ще се върнем в хотела, ще си пийнем и ще се посмеем на всичко това.“

Изведнъж спря. В далечината отново се чу бръмченето, което се движеше към нея като призрачен експресен влак. Разтрепери се и запищя. Само след миг я връхлетяха — стотици прилепи се блъскаха в нея, удряха я със студените си лепкави крила, душаха я с покритите си с козина тела, всичко се превърна в неописуем кошмар.

Последното, което си спомняше, преди да изгуби съзнание, беше, че вика Лари.

Лежеше на студения, влажен под на пещерата. Очите ѝ бяха затворени, но съзнанието ѝ изведнъж се пробуди и тя си помисли:

„Лари иска да ме убие.“ Сякаш мисълта се беше съхранила в подсъзнанието ѝ. В миг на просветление тя чу думите на Лари: „Влюбен съм в друга... Искам развод.“ Лари, който се приближава към нея в облака на върха на планината с протегнати ръце. Сети се как е погледнала надолу и е казала: „Има да слизаме цяла вечност“, а Лари бе отвърнал: „Не е толкова далеч“... Думите на Лари: „Не ни трябва водач... Май сбъркахме на разклонението. Чакай ме... След десет секунди съм тук...“ И после ужасяващата тъмнина.

Лари изобщо нямаше намерение да се връща. Помирението, меденият месец... всичко беше измама, част от плана му да я убие. През цялото време, докато тя самодоволно благодареше на Бога, че ѝ е дал още една възможност, Лари е замислял как да я убие. И беше успял, защото Катерин знаеше, че никога няма да се измъкне оттук. Беше погребана жива в мрачна ужасна гробница. Прилепите си бяха отишли, но тя усещаше миризмата на гадната им слуз по лицето и тялото си и знаеше, че ще се върнат. Не бе сигурна, че ще запази разсъдъка си при още едно нападение. От тази мисъл отново се разтрепери и си наложи да диша бавно и дълбоко.

После отново чу звука и разбра, че няма да го понесе още веднъж. Започна като тихо бучене, но звуковата вълна се засилваше. Внезапно в тишината прокънтя мъчителен писък — пак и пак, а другият шум все повече се засилваше, в тъмния тунел се появи светлина. Катерин чу гласове, към нея се протягаха ръце, вдигнаха я, тя искаше да ги предупреди за прилепите, ала не можеше да спре да пици.

22. НОЕЛ И КАТЕРИН

Атина, 1946 година

Лежеше тиха и неподвижна, за да не я намерят прилепите, и стиснала здраво очи, се заслушваше да долови бръмченето на крилата им.

Мъжки глас каза:

— Цяло чудо е, че я открихме.

— Ще се оправи ли?

Беше гласът на Лари.

Изведнъж Катерин отново бе обзета от ужас. Сякаш всички клетки в тялото ѝ крещяха и я предупреждаваха да бяга. Убиецът беше дошъл да я търси. Тя простена:

— Не...

И отвори очи. Беше в леглото си в бунгалото. В краката ѝ стоеше Лари, а до него — някакъв непознат. Лари тръгна към нея.

— Катерин...

— Не ме докосвай! — Гласът ѝ беше слаб и пресипнал. Тя се дръпна.

— Катерин! — По лицето на Лари се изписа отчаяние.

— Махнете го оттук — замоли Катерин.

— Още е в шок — каза непознатият. — По-добре почакайте в другата стая.

Лари се вторачи в Катерин, лицето му беше безизразно.

— Разбира се. Ще направя всичко за нея.

Обърна се и излезе. Непознатият се приближи. Беше нисък, дебел мъж с приятно лице и мила усмивка. Говореше английски със силен акцент.

— Аз съм доктор Казомидес. Преживели сте много неприятни моменти, мисис Дъглас, но ви уверявам, че ще се оправите. Леко сътресение на мозъка и силен шок, но след няколко дни ще бъдете

съвсем добре. — Той въздъхна. — Би трябвало да затворят тези проклетите пещери. Това е трети нещастен случай за последната година.

Катерин понечи да поклати глава, но спря, усетила пулсираща болка.

— Не беше нещастен случай — глухо промълви тя. — Той се опита да ме убие.

Докторът я погледна.

— Кой се опита да ви убие?

Устата ѝ беше суха, езикът ѝ бе надебелял. Трудно изговаряше думите.

— М-моят съпруг.

— Ами, какво говорите!

Не ѝ вярваше. Катерин преглътна и отново опита:

— Той ме остави в пещерата, за да умра.

Лекарят поклати глава.

— Било е нещастен случай. Ще ви дам успокоително и когато се събудите, ще се чувствате много по-добре.

Обхвана я страх.

— Не! — примоли се тя. — Не разбирате ли? Аз няма да се събудя. Отведете ме отгук.

Докторът успокоително се усмихна.

— Казах ви, ще се оправите, мисис Дъглас. Имате нужда само от хубав дълъг сън.

Бръкна в черна лекарска чанта и затърси спринцовка.

Катерин се опита да седне, но изгаряща болка прониза главата ѝ и тя изведнъж потъна в пот. Падна на леглото, главата ѝ пулсираше непоносимо.

— Все още не бива да правите опити да се движите — предупреди я доктор Казомидес. — Преживели сте ужасно изпитание. — Извади спринцовката, напълни я с кехлибарена течност от един флакон и каза: — Обърнете се, моля. Когато се събудите, ще се чувствате нов човек.

— Няма да се събудя — прошепна Катерин. — Той ще ме убие, докато спя.

Лицето на лекаря бе угрижено. Той се приближи към нея.

— Моля ви, обърнете се, мисис Дъглас.

Тя се взираше в него, в очите ѝ се четеше упорство. Доктор Казомидес внимателно я обърна настрана, вдигна нощницата ѝ и тя почувства убождане в хълбока.

— Готово.

Катерин се обърна по гръб и прошепна:

— Вие току-що ме убихте. — Очите ѝ се напълниха със сълзи на безсилие.

— Мисис Дъглас, знаете ли как ви намерихме? — попита тихо лекарят.

Тя понечи да поклати глава, но си спомни за болката. Гласът му беше внимателен.

— Мъжът ви ни заведе при вас.

Катерин го зяпна — не го разбираше.

— Завил погрешно и се загубил в пещерата. Не могъл да ви намери и обезумял. Извикал полицията и ние незабавно организирахме спасителна група.

Тя го гледаше все така неразбиращо.

— Лари... е извикал помощ?

— Беше в ужасно състояние. Обвиняваше себе си за случилото се.

Тя лежеше и се опитваше да осмисли, да свикне с тази нова информация. Ако Лари се беше опитал да я убие, той нямаше да организира спасителна група за търсенето ѝ и да се тревожи за нейната безопасност. Почувства се ужасно объркана. Докторът я наблюдаваше съчувствено.

— Сега спете — рече той. — Ще дойда да ви видя утре сутринта.

Катерин беше повярвала, че мъжът, когото обича, е убиец. Разбираше, че трябва да каже на Лари и да помоли да ѝ прости, но главата ѝ натежа, очите ѝ започнаха да се затварят. „Ще му кажа по-късно — помисли си. — Когато се събудя. Той ще разбере и ще ми прости. И всичко отново ще бъде чудесно, точно както преди...“

Събуди я внезапен остър гръм. Очите ѝ широко се разтвориха, сърцето ѝ бързо заби. По прозореца на спалнята яростно барабанеше пороен дъжд, светкавица заля всичко с бледосиня светлина, от която стаята заприлича на преекспонирана фотография. Вятърът блъскаше

къщата, мъчеше се с писък да се промъкне вътре, дъждът трополеше като хиляди малки барабани по покрива и прозорците. През няколко секунди се чуваше зловеща гръмотевица, последвана от светкавица.

Катерин се беше събудила от гръмотевиците. Помъчи се да седне и погледна малкия часовник на нощното шкафче. Беше замаяна от успокоителното, което докторът ѝ сложи, и трябваше да се напегне, за да различи цифрите на циферблата. Беше три часа през нощта. Беше сама. Лари сигурно бе в другата стая, бдеше, разтревожен за нея. Трябваше да го види, да му се извини. Внимателно спусна крака от леглото и се опита да се изправи. Главата ѝ се завъртя. Започна да пада, но се хвана за таблата на леглото, докато ѝ мина. Тръгна неуверено към вратата. Усещаше мускулите си схванати и непривикнали. Главата ѝ болезнено бумтеше. За миг постоя така, подпряла се на бравата, после отвори вратата и влезе в дневната.

Лари не беше там. В кухнята светеше и тя тръгна натам, залитайки. Лари стоеше прав с гръб към нея и тя го повика, но силна гръмотевица заглуши гласа ѝ. Преди отново да го извика, в ползрението ѝ се появи жена. Лари каза:

— За теб е опасно да... — виещият вятър отнесе останалите думи.

— Трябваше да дойда. Трябваше да се уверя, че...

— ... ни видят заедно. Никой няма да...

— ... казах ти, че това е моя грижа...

— Няма нищо, което да ни...

— ... сега, докато спи.

Катерин стоеше като попарена, не можеше да помръдне. Сякаш чуваше стробоскопични звуци, бързи, пулсиращи фрази. Останалата част от изреченията се губеше във виещия вятър и гръмотевиците.

— ... трябва да действаме бързо, преди тя да...

Катерин пак бе обзета от ужас, от неописуема сковаваща паника. Кошмарът е бил истина. Лари се опитваше да я убие. Трябваше да се махне отук, преди да я открият, преди да я убият. Разтреперана, тя заотстъпва бавно назад. Блъсна една лампа, но успя да я хване, преди да е паднала на пода. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че Катерин се страхуваше да не го чуят въпреки гръмотевиците и дъжда. Стигна външната врата, отвори я и вятърът почти я изтръгна от ръцете ѝ.

Излезе в нощта и затвори вратата след себе си. Студеният шибащ дъжд веднага я измокри до кости и чак сега тя осъзна, че е само по нощница. Но какво от това! Сега важното беше да избяга. През проливния дъжд виждаше светлините във фойето на хотела. Би могла да отиде там и да помоли за помощ. Но дали ще ѝ повярват? Спомни си изражението на доктора, когато му каза, че Лари иска да я убие. Не, ще помислят, че е истеричка, и ще я предадат на Лари. Трябваше да се махне от това място. Тя се отправи към стръмната камениста пътека, която водеше към селото.

Поройната буря я беше превърнала в кално хлъзгаво тресавище, което всмукваше босите ѝ крака и я забавяше. Катерин имаше чувството, че тича в някакъв кошмар, че напразно се опитва да избяга със забавени движения, докато преследвачите ѝ я гонят. Непрекъснато се подхлъзваше и падаше на земята, стъпалата ѝ кървяха от острите камъни по пътеката, но тя дори не ги усещаше. Беше изпаднала в шок, движеше се като робот, падаше, повалена от някой порив на вятъра, ставаше и пак тръгваше надолу по пътеката към селото, без да знае къде отива. Вече не усещаше и дъжда.

Пътеката внезапно я изведе на тъмна пуста улица на края на селото. Катерин продължаваше да залита напред като подгонено животно, несъзнателно правеше стъпка след стъпка, ужасена от страхотните шумове, раздиращи нощта, и светкавиците, които превръщаха небето в пъкъл.

Стигна езерото, спря и втренчено се загледа в него, а вятърът развяваше тънката ѝ нощница. Спокойните води се бяха превърнали в кипящ, разпенен океан, шибан от демонични ветрове, които вдигаха високи вълни, разбиващи се жестоко една в друга.

Катерин стоеше и се опитваше да си спомни какво прави там. Изведнъж се сети. Отиваше на среща с Бил Фрейзър. Той я чакаше в красивата си къща, за да се оженят. Над водите Катерин зърна жълта светлинка сред поройния дъжд. Бил беше там и я чакаше. Но как да стигне до него? Погледна надолу и видя лодки с гребла, които се въртяха в бурните води и се дърпаха от кея.

Тя разбра какво трябва да направи. Излази до една лодка и скочи в нея. Борейки се да запази равновесие, развърза въжетото, което я държеше за кея. Лодката веднага отскочи навътре, устремена към свободата. Катерин падна. Привдигна се на пейката и взе веслата, като

се мъчеше да си спомни как ги използва Лари. Но нямаше никакъв Лари. Сигурно е бил Бил. Да, спомняше си как Бил гребеше, а тя седеше в лодката. Щяха да се срещнат с майка му и баща му. Катерин се опита да раздвижи веслата, но гигантските вълни подхвърляха и въртяха лодката, греблата се изплъзнаха от ръцете ѝ и водата ги погълна. Тя седеше и гледаше как изчезват от погледа ѝ. Лодката се носеше към средата на езерото. Зъбите на Катерин затракаха от студ, тя започна да трепери, обхваната от неудържими спазми. Почувства, че нещо се плиска в краката ѝ, погледна и видя, че лодката се пълни с вода. Разплака се, защото сватбената ѝ рокля щеше да се намокри. Бил Фрейзър ѝ я беше купил и сега щеше да се ядоса.

Тя беше с булчинска рокля, защото двамата с Бил бяха в черква, и свещеникът, който приличаше на бащата на Бил, рече: „Ако някой е против този брак, да каже сега или...“, и тогава женски глас добави: „Сега, докато тя спи“, светлините угаснаха и Катерин отново беше в пещерата, Лари я държеше, а жената плискаше срещу нея вода, за да я удави. Затърси жълтата светлинка в дома на Бил, но тя беше изчезнала. Той вече не искаше да се ожени за нея и сега Катерин си нямаше никого.

Брегът вече беше много далеч, скрит в шибация пороен дъжд, Катерин беше сама в бурната нощ с вятъра мелтеми, който пищеше в ушите ѝ. Лодката започна да се люлее коварно, големите вълни се разбиваха в нея. Ала Катерин вече не се страхуваше. По тялото ѝ се разливаше приятна топлина, тя усещаше дъжда като меко кадифе по кожата си. Сключи ръце пред гърдите си и започна да казва една молитва, която беше научила като малко момиченце.

— Сега лягам да спя... и моля Бог душата ми да пази... и ако умра в съня... моля Бог душата ми да прибере.

Обзе я чудно щастие, защото знаеше, че най-после всичко е наред. Отиваше си у дома.

В този миг голяма вълна подхвана лодката и тя бавно започна да се преобръща в черното бездънно езеро.

КНИГА ТРЕТА

23. ПРОЦЕСЪТ

Атина, 1947 година

Пет часа преди началото на процеса за убийство срещу Ноел Паж и Лари Дъглас зала № 33 на съдебната палата Арсакион в Атина вече беше претъпкана. Съдебната палата се помещаваше в огромно сиво квадратно здание между улица „Университетска“ и „Стада“. Углавни дела се гледаха само в три от тридесетте зали на сградата; в зали № 21, № 30 и № 33. За този процес бяха избрали зала № 33, защото беше най-голяма. В коридорите нямаше къде игла да падне и на двата входа на залата стояха полицаи в сиви униформи, които възпираха тълпата. Щандът за сандвичи в коридора беше опразнен още първите пет минути, пред телефонната кабина чакаше дълга опашка.

Началникът на полицията Йоргос Скури лично се бе заел с мерките за сигурност. Беше пълно с фоторепортери, които за негова радост го снимаха доста. Пропуските за залата вървяха на висока цена. От седмици гръцките съдии бяха обсипвани с молби от приятели и близки. Вътрешните хора, успели да получат пропуски, ги разменяха срещу различни услуги или ги продаваха на чакалите, които ги пласираха с печалба по петстотин драхми на парче.

Обстановката за процеса беше съвсем обикновена. От години арена на хиляди съдебни битки, зала № 33 на втория етаж беше запусната и стара. Бе широка десетина метра и дълга към дванадесет. Имаше три реда места с разстояние от два метра между тях, на всеки ред имаше по девет дървени пейки.

В предната част на залата зад полираната махагонова преграда се издигаше подиум с кожени столове с високи облегалки за тримата председателстващи съдии. Над средния стол — зад председателя на съда, висеше мръсно квадратно огледало, в което се отразяваше част от залата.

Пред подиума беше свидетелското място — малка издигната площадка с катедра и дървена поставка за документи. На катедрата бе

сложено разпятие, изработено от златно фолио — Христос на кръста с двама от учениците си отстрани. В дъното беше ложата на съдебните заседатели, където вече седяха десетимата заседатели. Най-вляво беше скамейката на обвиняемите. Пред подсъдимите беше масата на адвокатите.

Стените на залата бяха гипсови, а подът беше покрит с линолеум за разлика от протритите дъсчени подове в залите на първия етаж. От тавана висяха дузина електрически крушки със стъклени глобуси. В единия ъгъл имаше старомодна печка с кюнци, които влизаха в тавана. Част от залата беше отделена за журналисти. Имаше представители на Ройтер, на Юнайтед Прес, на Интернешънъл Нюз Сървис, на Китайската телеграфна агенция, на Франс Прес, на ТАСС.

Обстоятелствата около един процес за убийство са достатъчно сензационни, но тук действащите лица бяха толкова прочути, че развълнуваните зяпачи не знаеха къде да гледат по-напред. Беше като цирк с три арени. На първия ред седеше звездата Филип Сорел, за когото се говореше, че е бивш любовник на Ноел Паж. На път към залата Сорел беше счупил един фотоапарат и категорично беше отказал да говори пред репортерите. Седеше затворен и мълчалив, издигнал невидима стена около себе си. Зад Сорел бе Арман Готие. Високият мрачен режисьор непрекъснато оглеждаше залата, сякаш трупаше материал за следващия си филм. До него седеше Израел Кац — прочутият френски хирург и герой от Съпротивата.

През два стола седеше Уилям Фрейзър — съветник на президента на Съединените щати. Мястото до Фрейзър се пазеше и в залата мълниеносно плъзна слух, че ще се появи Константин Демирис.

Накъдето и да погледнеха, зяпачите виждаха познати лица — политик, певец, известен скулптор, прочут писател. Но въпреки че сред публиката имаше знаменитости, вниманието беше насочено напред.

В единия край на подсъдимата скамейка седеше Ноел Паж. Беше изумително красива, медената ѝ кожа беше по-бледа от обичайното, бе облечена, сякаш току-що излизаше от салон на Шанел. В нея имаше нещо царствено, аристократично, засилващо драматизма на онова, което я бе сполетяло, и изострящо възбудата и кръвожадността на зрителите.

Един американски седмичник писа: „Вълнението, което струеше към Ноел Паж от тълпата, дошла на процеса ѝ, беше толкова силно, че

сякаш присъстваше физически в залата. Не че хората изпитваха симпатия или враждебност, те просто чакаха. Съдената за убийство беше супержена, богиня на златен пиедестал, извисил се над тях. Те бяха дошли да видят своя идол смъкнат до тяхното равнище и унищожен. В залата витаеха същите чувства, изпълвали сърцата на простолюдието, стекло се да види как Мария-Антоанета поема в двуколката към своята гибел.“

Ноел Паж не беше единственото действащо лице. В другия край на подсъдимата скамейка седеше Лари Дъглас, обзет от стаен гняв. Красивото му лице беше бледо, той беше отслабнал, но това само подчертаваше изваяните му черти и много от присъстващите жени копнееха да го прегърнат и някак да го утешат.

След като го арестуваха, Лари получи стотици писма от жени от цял свят, много подаръци и предложения за женитба.

Третата звезда беше Наполеон Котас. В Гърция той бе не по-малко известен от Ноел Паж. Беше признат за един от най-големите адвокати криминалисти в света. Клиентелата му обхващаше от глава на правителството, хванат да бърка в държавната хазна, до убиец, заловен от полицията на местопрестъплението, и той никога не бе губил важно дело. Слаб и изпит, Котас седеше в залата и наблюдаваше зрителите с големи, тъжни, кръвясали очи, изпъкващи на съсипаното му лице. В съда говореше бавно и колебливо, изразявайки се с големи затруднения. Понякога толкова се мъчеше да намери думата, че някой от съдебните заседатели услужливо му я подсказваше и тогава върху лицето на адвоката се изписваха такова облекчение и неизразима благодарност, че всички съдебни заседатели изпитваха прилив на симпатия към него. Извън съдебната зала той говореше ясно и хапливо, със съвършено владееене на езика и синтаксиса. Знаеше седем езика и ако му позволяваше голямата заетост, четеше лекции пред юристи по целия свят.

Недалеч от Котас на масата на адвокатите седеше Фредерик Ставрос — защитник на Лари Дъглас. Специалистите бяха единомисленици, че Ставрос може би е достатъчно компетентен да води обикновени дела, но в дадения случай е напълно безпомощен.

Във вестниците и в съзнанието на масите Ноел Паж и Лари Дъглас вече бяха осъдени като виновни. Никой нито за миг не се съмняваше в тяхната вина. Професионалните комарджии залагаха

тридесет срещу едно, че обвиняемите ще бъдат съдени. Това внасяше допълнителна възбуда — да видят как най-големият адвокат криминалист в Европа ще извърши своето вълшебство при такива изключително неблагоприятни обстоятелства.

Новината, че Котас ще защитава Ноел Паж — жената, която бе изменила на Константин Демирис и го бе направила за смях пред всички, — предизвика фурор. Котас беше могъщ, но Константин Демирис беше стократно по-могъщ и никой не можеше да си представи какво е накарало адвоката да застане срещу Демирис. Истината беше много по-интересна от невероятните слухове, които се носеха.

Адвокатът беше поел защитата на Ноел Паж по лична молба на Демирис.

Три месеца преди началото на процеса в килията на Ноел в затвора на улица „Свети Никодemos“ влезе надзирателят и й каза, че Константин Демирис е поискал разрешение за свиждане. Ноел се питаше кога ли ще получи вест от него. Не й се беше обаждал от арестуването й. Мълчанието му не вещаеше добро.

Беше живяла достатъчно дълго с Демирис и знаеше колко е себичен, знаеше, че няма да се спре пред нищо, за да отмъсти и за най-малката обида. Беше го унизила както никой дотогава, а той беше достатъчно могъщ, за да получи ужасно възмездие. Само не се знаеше какво ще предприеме. Ноел беше сигурна, че е под достойнството му да подкупва съдебните заседатели или съдиите. Щеше да се задоволи единствено с някакъв сложен план за отмъщение. Нощи наред Ноел лежеше будна в килията си, поставяше се на мястото на Демирис, отхвърляше стратегиите една след друга, търсеше безукорен план, точно както би постъпил той. Сякаш играеше наум шах с Демирис, в който двамата с Лари бяха пионките, а залог бе животът им.

Може би Демирис искаше да премахне и двамата, ала Ноел познаваше по-добре от всеки друг коварството му и смяташе, че е възможно да унищожи само единия от тях, за да накара другия да живее в мъки. Ако уредеше да бъдат екзекутирани, щеше да получи възмездието си, но прекалено бързо — нямаше да може да му се наслади. Ноел внимателно обмисляше всяка възможност, всеки

вариант на играта. Константин Демирис би могъл да организира нещата така, че Лари да умре, а тя да остане да живее — в затвора или под неговия контрол, това щеше да е най-сигурният начин да удължи безкрайно отмъщението си. Първо Ноел щеше да изживее скръбта от загубата на любимия човек, после — да понася всички изтънчени мъчения, които Демирис ще ѝ измисли. Част от удоволствието той щеше да изпита, като я предупреди за това и тя изпие до дъно чашата на отчаянието.

Затова Ноел не беше изненадана, когато надзирателят влезе в килията да я предупреди, че Константин Демирис иска свиждане.

Беше първа. Въведоха я в кабинета на директора и тактично я оставиха, с чантичката с гримове, донесена от прислужницата ѝ, за да се подготви за свиждането с Демирис.

Ноел не обърна внимание на козметиката, гребените и четките върху масата и се приближи до прозореца. За пръв път от три месеца можеше да погледа света навън, ако не се броят миговете, когато я заведоха от затвора в съда, за да прочетат обвинението срещу нея. Откараха я в затворническа камионетка с решетки, свалиха я в мазето, откъдето заедно с надзирателите тя се качи с тесния асансьор до коридора на втория етаж. След предварителното следствие я върнаха в затвора до началото на процеса.

Сега Ноел се вираше навън към движението по улица „Университетска“, където мъже, жени и деца бързаха към домовете и семействата си. За пръв път в живота си изпита страх. Не хранеше илюзии, че ще бъде оправдана. Четеше вестниците и разбираше, че процесът няма да е обикновен. Щеше да е кървава баня, в която двамата с Лари щяха да бъдат жертвани, за да бъде успокоена съвестта на възмутената общественост. Гърците я мразеха, защото тя се беше подиграла със светостта на брака, завиждаха ѝ, защото беше млада, красива и богата, презираха я, защото усещаха безразличието ѝ към техните чувства.

В миналото се бе отнасяла безгрижно към живота, неразумно бе пиляла времето, сякаш то нямаше край, ала сега нещо у нея се беше променило. Пред заплахата да умре Ноел за пръв път разбра колко много ѝ се искаше да живее. Страхът ѝ набъбваше като скоротечен рак

и ако можеше, тя беше готова да направи компромис, за да запази живота си, макар да разбираше, че Демирис ще намери начин да го превърне в ад. Щеше да мисли за това, когато му дойде времето. Тогава щеше да намери начин да го надхитри.

Но сега имаше нужда от помощта му, за да остане жива. Имаше само едно предимство. Винаги беше приемала мисълта за смъртта безгрижно, така че Демирис нямаше представа колко много означаваше животът за нея сега. Ако разбереше, сто на сто щеше да я остави да умре. Ноел отново се запита какви ли мрежи е изплел около нея през последните няколко месеца, но чу, че вратата на кабинета се отваря, обърна се и видя Константин Демирис, застанал на прага. Погледна го стъписано и си даде сметка, че вече няма от какво да се страхува.

Само за няколко месеца Константин Демирис беше остарял с десет години. Изглеждаше измъчен и изпит, дрехите му висяха. Но вниманието ѝ бе привлечено от очите му — очите на душа, минала през ада. Нямаше и следа от мощта, която се излъчваше от него, от енергичната му непреодолима жизненост. Сякаш беше угасена някаква лампа, от която беше останало бледо сияние след някогашния ослепителен блясък. Той стоеше и се взираше в нея, а очите му бяха изпълнени с болка.

За части от секундата Ноел се запита дали това не е някакъв номер, част от плана му, но никой на света не би могъл да бъде толкова добър артист. Ноел наруши дългото мълчание.

— Извинявай, Коста — промълви тя.

Демирис бавно кимна, сякаш това му струваше голямо усилие.

— Исках да те убия — уморено проговори той със старчески глас. — Бях пресметнал всичко.

— Защо не го направи?

— Защото ти ме уби преди това. Никога досега не съм имал нужда от никого. Мисля, не съм и страдал истински — отвърна тихо той.

— Коста...

— Не. Остави ме да довърша. Аз не съм човек, който прощава. Ако можех да живея без теб, щях да го направя. Но не мога. Не издържам повече. Искам да се върнеш при мен, Ноел.

Тя се бореше да не издаде чувствата си.

— Това вече не зависи от мен.

— Ако можех да те освободя, би ли се върнала при мен?
Завинаги?

Завинаги. През съзнанието на Ноел в миг преминаха хиляди образи. Никога вече нямаше да види Лари, никога нямаше да го докосне, да го прегърне. А докато беше жива, винаги щеше да има някаква възможност. Ноел погледна Демирис.

— Да, Коста.

Демирис не откъсваше очи от нея, по лицето му се разля вълнение. Проговори с дрезгав глас:

— Благодаря ти. Ще забравим миналото. То вече не може да се промени. — Оживено добави: — Интересува ме бъдещето. Ще ти намеря адвокат.

— Кой?

— Наполеон Котас.

И в този миг Ноел разбра, че наистина е спечелила партията.

Шах. Мат.

Наполеон Котас седеше на дългата дървена маса за адвокатите и си мислеше за предстоящата битка.

Предпочиташе делото да се гледа в Янина, не в Атина, но бе невъзможно, тъй като според гръцките закони делото не можеше да се гледа в окръга, където е извършено престъплението. Котас изобщо не се съмняваше във вината на Ноел Паж, но това не беше важно за него, защото като всички адвокати, защитаващи криминални престъпници, смяташе вината или невинността на клиента за несъществуващи. Всеки имаше право на справедлив съд.

Но предстоящият процес беше нещо съвсем различно. За пръв път в професионалната си практика Наполеон Котас си беше позволил да се ангажира емоционално с клиент — беше влюбен в Ноел Паж. Срецна се с обвиняемата по молба на Константин Демирис и въпреки че имаше представа за нея, беше съвсем неподготвен за действителността. Тя го прие като гост. Не прояви нито безпокойство, нито страх. В началото Котас отсъди, че Ноел не си дава сметка в каква безизходица е. Но се оказа точно обратното. Беше най-умната и очарователна жена, която беше срещал, и определено най-красивата.

Външността му лъжеше, но адвокатът беше познавач на жените и можеше да оцени изключителните качества на клиентката си. За него беше радост просто да седи и да разговаря с нея. Приказваха за право, за престъпления, за история и тя непрекъснато го смайваше. Котас напълно оценяваше връзката ѝ с мъж като Константин Демирис, ала отношенията ѝ с Лари го озадачаваха. Чувстваше, че Ноел стои много над Дъглас, но предполагаше, че някаква необяснима химична реакция кара хората да се влюбват в най-невероятни партньори. Блестящи учени се женеха за празноглави блондинки, големи писатели — за глупави актриси, умни държавници — за уличници.

Котас си спомни срещата с Демирис. Двамата се познаваха, но юридическата фирма на Котас никога не беше работила за Демирис. Той покани адвоката в дома си във Варкиза. Започна разговора без заобикалки:

— Сигурно знаете, че процесът ме интересува много. Мис Паж е единствената жена, която съм обичал истински в целия си живот.

Говориха шест часа, обсъждаха всички страни на делото, всяка възможна стратегия. Решиха: Ноел трябва да твърди, че е невинна. Наполеон Котас щеше да получи два пъти по-голям хонорар, а фирмата му ставаше главен юридически съветник на обширната империя на Демирис — завидно положение, което щеше да носи милиони печалба.

— Не ме интересува как ще го направите — ожесточено завърши Демирис. — Само внимавайте нещо да не се обърка.

Котас прие сделката. После по ирония на съдбата се влюби в Ноел Паж. Беше ерген, въпреки че имаше много любовници, и сега, когато намери единствената жена, за която би искал да се ожени, тя беше недостижима. Погледна Ноел на подсъдимата скамейка — беше красива и спокойна. Носеше обикновен черен вълнен костюм и проста бяла блуза с висока яка, приличаше на принцеса от приказките.

Тя се обърна, видя, че Котас я гледа, и топло му се усмихна. Той ѝ отвърна, но съзнанието му вече беше заето с трудната задача, която му предстоеше. Разсилният призоваваше за тишина — влизаше съдът.

Зрителите се изправиха, влязоха двамата съдии в цивилни костюми и заеха местата си. Председателят на съда ги последва и зае централното място.

Процесът започна.

Прокурорът Петрос Демонидес неспокойно се изправи, за да прочете пред съда обвинението. Беше опитен и способен прокурор, но и друг път — всъщност много пъти — беше заставал срещу Наполеон Котас и резултатът винаги беше един и същ. Старият проклетник беше непобедим. Почти всички адвокати притискаха до стената свидетелите на другата страна, докато Котас ги глезеше — отрупваше ги с внимание и преди да свърши с въпросите към тях, те си противоречаха във всичко в стремежа си да му помогнат. Той имаше дарбата да превръща сигурните доказателства в предположения, а предположенията — в измислици. Притежаваше най-блестящия юридически ум и най-добрите познания за юриспруденцията, които Демонидес беше срещал, но силата му не беше в това. Силата му беше в познаването на хората. Веднъж един репортер го бе попитал как е научил толкова много за човешката природа.

— Не знам абсолютно нищо за човешката природа — бе отговорил Котас. — Аз просто познавам хората.

Това негово изказване се цитираше често. Отгоре на всичко този процес беше като по поръчка за Котас — блясък, страст и убийство. Демонидес беше уверен в едно — Наполеон Котас нямаше да се спре пред нищо, за да спечели делото. Но той също нямаше да отстъпи. Разполагаше с убедителни доказателства срещу подсъдимите и дори Котас да омагьосваше съдебните заседатели, та те да пренебрегнат доказателствата, нямаше как да повлияе на тримата съдии. И така с решителност, примесена със — страх, прокурорът започна речта си.

Вещо, с размах изложи обвинението срещу двамата подсъдими. По закон председателят на десетимата съдебни заседатели беше юрист, затова Демонидес се обръщаше към него по правната същност на въпроса, а към останалите — по общите моменти.

— До края на процеса ще докажем, че обвиняемите са замисляли да убият предумишлено Катерин Дъглас, защото е пречела на плановете им. Нейната единствена вина е, че е обичала своя съпруг, и за това е била убита. Двамата подсъдими са се намирали на местопрестъплението. Те единствени са имали подбудите и възможността да го направят. Ще докажем безспорно...

Демонидес говори кратко и по същество. След него беше ред на адвокатата на подсъдимите.

Зрителите в залата наблюдаваха как Наполеон Котас непохватно събира материалите си и се подготвя за встъпителното си слово. Бавно и колебливо се приближи към ложата на съдебните заседатели, сякаш изпълнен със страхопочитание пред всичко наоколо.

Докато го наблюдаваше, Уилям Фрейзър не можеше да не се възхити от ловкостта му. Ако не беше прекарал една вечер в английското посолство заедно с Котас, също щеше да се заблуди от държането му. Видя как съдебните заседатели услужливо се навеждат напред, за да чуят думите, които тихо се отронваха от устата на Наполеон Котас.

— Тази жена не е съдена за убийство — обърна се адвокатът към съдебните заседатели. — Убийство не е имало. Ако е било извършено убийство, сигурен съм, че блестящият ми колега, обвинителят, щеше да бъде така добър да ни покаже тялото на жертвата. Той не го е направил, значи няма труп. Следователно няма и убийство. — Той спря, почеса се по темето и се загледа в пода, сякаш се опитваше да си спомни докъде е стигнал. Кимна на себе си, после вдигна поглед към заседателите. — Не, господа, този процес е за друго. Моята клиентка я съдят, защото е нарушила друг закон — неписан закон, според който не трябва да прелюбодейства със съпруга на друга жена. Пресата вече я осъди като виновна, обществото — също и сега искат наказанието ѝ. — Котас се спря, извади голяма бяла носна кърпа, вгледа се за миг в нея, сякаш се питаше откъде се е взела, издуха носа си и я прибра в джоба си. — Добре. Щом е нарушила закона, да я накажем. Но не и за убийство, господа. Не и за убийство, каквото не е било извършено. Ноел Паж не е виновна, че е била любовница на... — той замълча деликатно — ... много известен човек. Името му е тайна, но ако искате да го научите, можете да го намерите на първа страница във всички вестници.

Публиката се засмя одобрително.

Огюст Ланшон се обърна и гневно изгледа зрителите. Малките му свински очички блестяха гневно. Как смееха да се присмиват на неговата Ноел! Демирис не значеше нищо за нея — нищо! Жената винаги изпитва обич към мъжа, на който е отдала девствеността си. Дебелият дребен търговец от Марсилия все още не беше успял да се

свърже с Ноел, но беше платил четиристотин драхме за скъпоценния пропуск за съдебната зала и можеше всеки ден да вижда жената, която толкова обичаше. Когато я оправдаеха, той щеше да се намеси и да поеме живота ѝ в свои ръце. Насочи вниманието си към адвоката.

— Обвинението посочи, че двамата подсъдими — мис Паж и мистър Лорънс Дъглас — са убили съпругата на мистър Дъглас, за да се оженят. Погледнете ги — Котас се обърна към Ноел Паж и Лари Дъглас, всички погледи в залата — също. — Влюбени ли са един в друг? Възможно е. Но означава ли това, че са замисляли убийство? Не. Ако в делото има жертви, те са пред вас. Много внимателно проучих всички доказателства и се убедих, а мисля, ще убедя и вас, че тези двама души са невинни. Трябва да обясня на съдебните заседатели, че аз не представлявам Лорънс Дъглас. Той си има адвокат, много способен колега. Но обвинението твърди, че подсъдимите заедно са замисляли и извършили убийство. Значи, ако единият е виновен — и двамата ще бъдат виновни. Сега аз ви казвам, че и двамата са невинни. И само наличието на труп би ме накарало да променя мнението си. А такъв няма. — Котас говореше все по-ядосано. — Това е измислица. Дали Катерин Дъглас е мъртва или жива, клиентката ми знае толкова, колкото и вие. Откъде да знае? Никога не се е срещала с нея, камо ли да ѝ причини зло. Представете си колко чудовищно е да ви обвинят, че сте убили някого, когото изобщо не сте виждали. Има много предположения какво е могло да се случи с мисис Дъглас. Това, че е била убита, е само едно от тях. Най-вероятно тя е разбрала по някакъв начин за любовта между съпруга ѝ и мис Паж и от обида — не от страх, господа, — от обида е избягала. Това е толкова просто, а за такава неща не може да се екзекутират невинни хора.

Фредерик Ставрос — адвокатът на Лари Дъглас — тайно въздъхна от облекчение. Непрекъснато го преследваше кошмарът, че оправдават Ноел Паж, а неговият клиент го осъждат. Ако това се случеше, той щеше да стане за посмешище сред колегите си. Ставрос търсеше начин да се закачи за звездата на Котас, но Котас го свърши вместо него. Свърза двамата подсъдими и така превърна защитата на Ноел и в защита на неговия клиент. Спечелването на делото щеше да промени бъдещето на Фредерик Ставрос, да му даде всичко, което е искал. Той почувства, че го обзема топла благодарност към стария вещ адвокат.

Доволен, отбеляза, че съдебните заседатели поглъщат всяка дума на Котас.

— Тази жена не се интересува от материалните неща — с възхищение говореше адвокатът. — Била е готова без колебание да се откаже от всичко заради човека, когото обича. Скъпи приятели, това положително не е характерно за една хладнокръвна, пресметлива убийца.

Котас продължаваше и съдебните заседатели явно чувстваха все по-голямо състрадание и разбиране към Ноел. Бавно и умело адвокатът изграждаше облика на красивата жена, любовница на един от най-могъщите и богати мъже в света, отрупвана с разкош и привилегии, която в крайна сметка се е поддала на любовта си към беден млад пилот, когото познава отскоро. Котас въздействаше върху чувствата на съдебните заседатели като музикант виртуоз — размиваше ги, просълзяваше ги, изяло владееше вниманието им. Щом завърши встъпителната си реч, Котас тромаво се затътри към дългата маса и непохватно седна, а зрителите едвам се сдържаха да не изръкопляскаат.

Лари Дъглас слушаше защитата на Котас и беснееше. Нямахше нужда да го защитават. Не беше направил нищо. Целият процес беше глупава грешка и за всичко беше виновна Ноел. Идеята беше нейна. Лари я погледна — красива и спокойна, но не усети тръпка, страстта се бе превърнала в бледа сянка на чувство и той се удиви, че е рискувал живота си заради нея. Погледът му се спря на ложата на журналистите. Привлекателна двадесетгодишна репортерка го гледаше втренчено. Леко ѝ се усмихна и видя как лицето ѝ засия.

Петрос Демонидес разпитваше един свидетел.

— Бихте ли казали името си пред съда?

— Алексис Минос.

— Вашата професия?

— Адвокат.

— Моля ви, погледнете подсъдимите, господин Минос, и кажете на съда дали сте срещали някой от тях.

— Да, сър.

— Кого?

- Мъжа.
- Мистър Лорънс Дъглас?
- Точно така.
- Бихте ли ни казали при какви обстоятелства се срещнахте с него?
- Преди половин година той дойде в моята кантора.
- За професионален съвет ли?
- Да.
- С други думи, искаше от вас някаква правна услуга.
- Да.
- Бихте ли ни казали, какво точно искаше?
- Да получи развод.
- И вие наехте ли се да му помогнете?
- Не. Когато ми обясни ситуацията, му казах, че е невъзможно да получи развод в Гърция.
- А какви бяха обстоятелствата?
- Първо, спомена, че не бивало да се разчува, и второ, че жена му не му дава развод.
- С други думи, е поискал развод от жена си, а тя не се е съгласила?
- Така каза.
- И вие му обяснихте, че не можете да му помогнете? Че щом жена му не е съгласна да му даде развод, ще бъде трудно или невъзможно да го получи и историята сто на сто ще се разчуе?
- Точно така.
- Значи освен с крайни действия подсъдимият не би могъл да...
- Възраждавам!
- Възражението се приема.
- Можете да разпитате свидетеля.

Наполеон Котас се надигна с въздишка от стола и бавно се запъти към свидетеля. Демонидес беше спокоен. Минос бе адвокат, и то доста обигран, че да се хване на номерата на Котас.

- Вие сте адвокат, господин Минос.
- Да.

— Сигурен съм, че сте отличен адвокат. Изненадан съм, че професионалните ни пътища не са се пресичали досега. Моята фирма работи в много области на правото. Може и да сте работили с някой от съдружниците ми?

— Не работя с други адвокати.

— Извинете. Все пак не сте ли сътрудничили по някое данъчно дело?

— Не се занимавам с данъчни дела.

— О! — Котас вече изглеждаше объркан, сякаш бе станал за смях. — Ами с осигуровки?

— Не.

Минос започваше да се наслаждава на унижителната ситуация, в която беше изпаднал Котас. На лицето му се изписа самодоволство и Демонидес бе обзет от тревога. Неведнъж беше виждал този израз върху лицата на свидетели, които Наполеон Котас подготвяше за заклание. Котас объркано се чешеше по главата.

— Предавам се — чистосърдечно рече ой. — Е, коя област на правото сте специализирали?

— Бракоразводни дела.

Отговорът изплющя като плесница. Котас оклюма и поклати глава.

— Би трябвало да се досетя, че моят добър приятел Демонидес ще намери специалист.

— Благодаря.

Алексис Минос не се опитваше да скрие самодоволството си. Не всеки свидетел успяваше да направи Котас за смях и в съзнанието си Минос вече разкрасяваше случката, за да я разкаже вечерта в клуба.

— Никога не съм се занимавал с бракоразводни дела — призна смутено Котас, — така че ще трябва да се съобразявам с вашето мнение.

Старият адвокат се признаваше за победен. Минос имаше какво да разправя.

— Сигурно сте много зает — рече Котас.

— Приемам толкова дела, с колкото мога да се справя.

— Значи имате достатъчно работа!

В гласа на Котас се долавяше неприкрито възхищение.

— Понякога и повече от достатъчно.

Петрос Демонидес сведе поглед — не можеше да гледа това, което ставаше. Тонът на Котас изразяваше страхопочитание.

— Не бих искал да се бъркам в личните ви работи, господин Минос, но само от професионално любопитство — колко души минават годишно през вашата кантора?

— Ами трудно е да се каже.

— Хайде, мистър Минос, оставете скромността. Приблизително колко?

— Предполагам, двеста — приблизително, нали?

— Двеста развода годишно! Само канцеларската работа трябва да е страшно голяма.

— Е, всъщност разводите не са двеста.

Котас потърка брадата си озадачен.

— Как така?

— Не всички получават развод.

Лицето на Котас изразяваше недоумение.

— Нали казахте, че се занимавате само с бракоразводни дела?

— Да, но... — Гласът на Минос потрепери.

— Но какво? — объркано попита Котас.

— Искам да кажа, че не всички се развеждат.

— Нали за това идват при вас?

— Да, някои обаче се отказват по една или друга причина.

Внезапно разбрал, Котас кимна.

— А, в смисъл, че се помиряват или нещо такова?

— Точно така — отвърна Минос.

— Значи казвате, че — колко? — десет на сто не стигат до развод?

Минос неспокойно се размърда на стола.

— Процентът е малко по-висок.

— Колко? Петнадесет? Двадесет на сто?

— Към четиридесет.

Наполеон Котас го зяпна изумен.

— Господин Минос, нима почти половината от хората, които идват при вас, решават, че не искат развод?

— Да.

Челото на Минос се покри с капчици пот. Той се обърна към Петрос Демонидес, но Демонидес съсредоточено разглеждаше една

пукнатина на пода.

— Е, убеден съм, че не от недоверие към вашите способности — рече. Котас.

— Разбира се, че не — отбранявайки се, отвърна Минос. — Много често хората идват поради някакво глупаво хрумване. Съпрузите се скарват, решават, че се мразят, и искат развод, но когато се стигне до съд, в повечето случаи променят намерението си. — Внезапно той млъкна, разбрал напълно значението на думите си.

— Благодаря ви — любезно рече Котас. — Много ми помогнахте.

Петрос Демонидес разпитваше една свидетелка.

— Моля, вашето име?

— Каста. Ирини Каста.

— Госпожица или госпожа?

— Госпожа. Вдовица съм.

— Какво работите, госпожо Каста?

— Икономка съм.

— Къде?

— При богато семейство в Рафина.

— Това е село край морето, нали? На сто километра северно от Атина?

— Да.

— Моля, разгледайте двамата подсъдими. Виждали ли сте ги?

— Разбира се. Много пъти.

— Бихте ли казали при какви обстоятелства?

— Живеят в съседната вила. Често съм ги виждала на плажа.

Голи.

Присъстващите зашушкаха и се раздвижиха. Демонидес погледна дали Котас няма да възрази, но старият адвокат седеше със замечтана усмивка, от която прокурорът се почувства още по-неспокоен. Отново се обърна към свидетелката.

— Сигурна ли сте, че сте видели точно тях? Знаете, че сте се заклели, нали?

— Те са.

— На плажа приятелски ли се държаха?

— Е, не се държаха като брат и сестра.

Смях от публиката.

— Благодаря. — Демонидес се обърна към Котас. — Можете да разпитате свидетелката.

Наполеон Котас дружелюбно кимна, изправи се и спокойно се приближи към огромната жена на свидетелското място.

— От колко време работите в тази вила?

— От седем години.

— Седем години! Сигурно много добре си вършите работата.

— Разбира се.

— Може би ще ми препоръчате добра икономка. Смятам да купя къща на плажа в Рафина. Проблемът е, че имам нужда от уединение, за да работя. А доколкото си спомням, тези вили са строени много близо една до друга.

— О, не! Всяка вила е с висока ограда.

— А, добре. Но не са ли прекалено наблизко?

— Съвсем не. Между вилите има поне петдесет метра. Знам една, която се продава. Съвсем усамотена, а за икономка ще ви препоръчам сестра си — добра, изпълнителна, може да готви.

— Благодаря, госпожо Коста. Това е чудесно. Сигурно ще ѝ се обадя още следобед.

— През деня е на работа. Ще се прибере в шест часа.

— Сега колко е?

— Нямам часовник.

— Там на стената има голям часовник. Колко показва?

— Трудно ми е да го видя. Чак в дъното на залата е.

— Колко според вас е разстоянието оттук до часовника?

— Около... двадесет метра.

— Десет, госпожо Каста. Нямам повече въпроси.

Беше петият ден на процеса. Ампутираният крак на доктор Израел Кац отново го болеше. Когато оперираше, той можеше да стои с часове прав на протезата, без да изпитва болка. Но сега без напрегнатото съсредоточаване, което да поглъща вниманието му, окончанията на нервите изпращаха запомнени сигнали от крайника, който липсваше. Кац се размърда неспокойно на стола, за да облекчи

напрежението в бедрото си. Откакто беше в Атина, се опитваше всеки ден да се срещне с Ноел, но безуспешно. Разговаря с Наполеон Котас и адвокатът му обясни, че Ноел е много разстроена, за да се среща със стари приятели, и че е по-добре той да изчака края на делото. Израел Кац помоли да ѝ предаде, че е дошъл да ѝ помогне с каквото може, но не беше сигурен, че тя е получила съобщението. Седеше в залата ден след ден с надеждата, че Ноел ще погледне към него, ала тя изобщо не поглеждаше към залата.

Дължеше ѝ живота си и се чувстваше безсилен, че не може да ѝ се отплати. Нямаше представа как се развива делото и дали Ноел ще бъде осъдена или оправдана. Котас беше добър адвокат. Ако някой можеше да освободи Ноел, това беше той. И все пак Израел Кац бе обзет от тревога. До края на процеса имаше още много време. Може би предстояха изненади.

Заклеваше се един свидетел на обвинението.

— Вашето име?

— Кристиан Барбе.

— Французин ли сте по националност, господин Барбе?

— Да.

— Местоживеене?

— Париж.

— Бихте ли казали на съда какво работите?

— Собственик съм на частна детективска агенция.

— Къде се намира тази агенция?

— Централната кантора е в Париж.

— С какви случаи се занимавате?

— С най-различни... дребни кражби, изчезнали хора, проследяване по желание на ревнив съпруг или съпруга...

— Господин Барбе, огледайте залата и ни кажете дали тук има ваши клиенти.

Барбе огледа бавно залата.

— Да.

— Бихте ли ги посочили на съда.

— Дамата, която седи там. Мис Ноел Паж.

Зрителите зашумяха.

— Значи мис Паж ви е наемала за детективска работа?

— Да.

— Бихте ли ни обяснили за какво по-точно?

— Интересуваше се от един мъж на име Лари Дъглас. Трябваше да събирам всички сведения за него.

— Това същият Лари Дъглас ли е — подсъдимият по това дело?

— Да.

— И мис Паж ви плащаше?

— Да.

— Ако обичате, разгледайте веществените доказателства, които държа. Това ли са разписките за изплатените ви възнаграждения?

— Точно така.

— Кажете, господин Барбе, как получаваште информацията за Дъглас?

— Беше много трудно. Разбирате ли, аз бях във Франция, а Дъглас в Англия, после в Съединените щати, а Франция беше окупирана от Германия...

— Моля?

— Казах, че Франция беше окупирана...

— Извинете за момент. Искам да бъда сигурен, че ви разбирам правилно. Адвокатът на Ноел Паж ни каза, че двамата с Лари Дъглас се запознали едва преди няколко месеца и лудо се влюбили един в друг. Сега вие казвате на съда, че любовната им връзка е започнала преди колко време?

— Най-малко преди шест години.

Настъпи пълен хаос. Демонидес хвърли тържествуващ поглед към Котас.

— Можете да разпитате свидетеля.

Наполеон Котас разтърка очи, стана от дългата маса и тръгна към свидетеля.

— Няма да ви задържам дълго, господин Барбе. Знам, че сигурно нямате търпение да се върнете при семейството си във Франция.

— Не се притеснявайте — самодоволно рече Барбе.

— Благодаря. Извинете за интимната забележка, но имате много хубав костюм. Шит е в Париж, нали?

— Да.

— Стои ви прекрасно. На мен нещо не ми върви с костюмите. Опитвали ли сте с английски шивачи? Казват, че те също са големи майстори.

— Не.

— Сигурно много пъти сте били в Англия?

— Ами не.

— Никога ли?

— Не, сър.

— А някога били ли сте в Съединените щати?

— Не.

— Никога?

— Не, сър.

— А в южната част на Тихия океан?

— Не, сър.

— Тогава вие наистина трябва да сте невероятен детектив, господин Барбе. Свалям ви шапка. Вашите сведения се отнасят за действията на Лари Дъглас в Англия, САЩ, Тихия океан — а вие ни казвате, че никога не сте ходили там. Мога само да предполагам, че имате способности на ясновидец.

— Разрешете ми да ви поправа. Не е било нужно да посещавам тези места. Поддържам връзки със съответни агенции в Англия и Америка.

— А, извинете, не се сетих. Разбира се! Значи всъщност други хора са проследявали Лари Дъглас по тези места?

— Точно така.

— Значи остава фактът, че вие лично не сте запознат с действието на Лари Дъглас?

— Ами... не, сър.

Котас се обърна към съдиите.

— Уважаеми съдии, предлагам показанията на този свидетел изцяло да отпаднат, тъй като се основават на нещо, чуто от други лица.

Петрос Демонидес скочи на крака.

— Възраждам! Ноел Паж е наела Барбе, за да получи информация за Лари Дъглас. Това не са показания, основани на нещо, чуто от другото...

— Моят многоуважаван колега представя разписките като веществен доказателство — мило рече Котас. — Готов съм да го

приема, стига той да призове тук хората, проучвали Дъглас. В противен случай трябва да помоля съда да приеме, че той не е бил следен, и да отхвърли показанията на свидетеля.

Председателят на съда се обърна към Демонидес.

— Готов ли сте да призовете тук тези свидетели?

— Това е невъзможно — запелтечи Демонидес. — Господин Котас знае, че ще ни трябват седмици, за да ги открием!

Председателят се обърна към Котас.

— Искането ви се приема.

Петрос Демонидес разпитваше поредния свидетел.

— Моля, кажете си името.

— Йоргос Мусон.

— Какво работите?

— Администратор в хотел „Палас“ в Янина.

— Моля, разгледайте двамата подсъдими. Виждали ли сте ги друг път?

— Виждал съм мъжа. Бе отседнал в хотела ни миналия август.

— Имате предвид Лорънс Дъглас?

— Да.

— Сам ли отседна в хотела?

— Не.

— Бихте ли ни казали с кого?

— Със съпругата си.

— Катерин Дъглас ли?

— Да.

— И се регистрираха като господин и госпожа Дъглас?

— Да.

— Разговаряхте ли с Дъглас за пещерите на Перама?

— Да, сър.

— Вие ли повдигнахте този въпрос или господин Дъглас?

— Доколкото си спомням, той. Попита ме за тях и каза, че жена му много искала да я заведе там. Обичала пещерите. Стори ми се необичайно.

— Защо?

— Ами жените не се интересуват от такива работи.

— Говорихте ли за пещерите с госпожа Дъглас?

— Не. Само с господина.

— И какво казахте?

— Спомням си, обясних му, че пещерите на места са опасни.

— Говорихте ли за екскурзовод?

Администраторът кимна.

— Да, сигурен съм, че му предложих да наеме екскурзовод.

Препоръчвам това на всички гости.

— Нямам повече въпроси. Заповядате, господин Котас.

— Откога работите в хотел, господин Мусон?

— Повече от двадесет години.

— А преди това психиатър ли сте били?

— Аз? Не.

— Може би психолог?

— Не.

— О! Значи не сте специалист по женската психика?

— Е, може и да не съм психиатър, но и по хотелите човек научава доста за жените.

— Знаете ли коя е Оса Джонсън?

— Не.

— Световноизвестна изследователка. Чували ли сте за Амилия Бърхарт?

— Не.

— За Маргарет Мийд?

— Не.

— Женен ли сте, господин Мусон?

— В момента не. Но съм бил женен три пъти, така че познавам добре жените.

— Напротив, господин Мусон, смятам, че ако наистина ги разбирахте, щяхте да имате поне един успешен брак. Нямам повече въпроси.

— Вашето име, моля?

— Христофор Кокиянис.

— Бихте ли казали какво работите?

— Екскурзовод в пещерите на Перама.

— Откога работите там?

— От десет години.

— Върви ли бизнесът?

— Много добре. Всяка година хиляди туристи посещават пещерите.

— Моля, разгледайте мъжа, който седи там. Виждали ли сте господин Дъглас друг път?

— Да. Посети пещерите през август.

— Сигурен ли сте?

— Съвсем.

— Аз пък съм сигурен, че всички ще бъдат озадачени, господин Кокиянис. От хилядите туристи, които идват в пещерите, да запомните точно него!

— Не бих могъл да го забравя.

— Защо?

— Първо, защото не искаше екскурзовод.

— Всички посетители ли наемат екскурзовод?

— Французите и германците са прекалено стиснати, но всички американци наемат екскурзовод.

Смях.

— Разбирам. Имаше ли друга причина да запомните господин Дъглас?

— И още как! Нямах да му обърна внимание, ако не беше историята с екскурзовода, а и жената с него изглеждаше смутена, когато той отказа. После около час по-късно го видях да излиза, бързаше, беше сам и изглеждаше ужасно разстроен. Помислих си дали не се е случило нещо с жената. Приблжих се и го попитах дали дамата е добре, а той ме зяпна много странно и рече: „Каква дама?“ Казах: „Тази, която беше с вас.“ Той пребледня, помислих, че ще ме удари. После се развика: „Изгубих я! Трябва ми помощ!“, и започна да се държи като луд.

— Но не викаше за помощ, докато не го попитахте къде е жената?

— Точно така.

— Какво стана след това?

— Ами организирахме се с другите екскурзоводи и започнахме издирването. Някой проклет глупак беше махнал табелата с надписа

„Опасност“ от входа към новата част, която не е отворена за туристи. Именно там намерихме жената след три часа. Беше в доста тежко състояние.

— Последен въпрос. Внимавайте. Когато господин Дъглас излезе от пещерата, оглеждаше ли се за помощ или просто си тръгна?

— Отиваше си.

— Можете да разпитате свидетеля.

Гласът на Наполеон Котас беше много любезен.

— Господин Кокиянис, вие психиатър ли сте?

— Не, екскурзовод.

— Не сте и ясновидец?

— Не.

— Питам ви, защото миналата седмица вече имахме администратор, експерт по човешка психология, очевидци, които са късогледни, сега вие ни казвате, че можете да погледнете човек, привлякъл вниманието ви, защото е бил развълнуван, и да прочетете мислите му. Как разбрахте, че не търси помощ, когато се приближихте и го заговорихте?

— Нямаше такъв вид.

— Толкова добре ли си спомняте как се държеше?

— Да.

— Очевидно имате забележителна памет. Искам да огледате залата. Виждали ли сте някого от присъстващите и друг път?

— Подсъдимия.

— Да. Освен него? Не бързайте.

— Не.

— Ако бяхте виждали някой друг, щяхте ли да си спомните?

— Положително.

— Мен виждали ли сте ме друг път?

— Не.

— Погледнете тази хартийка. Какво е това?

— Билет.

— За къде?

— За пещерите на Перама.

— И каква е датата върху билета?

— Понеделник, отпреди три седмици.

— Да. Това е моят билет, господин Кокиянис. Бяхме група от пет души. Вие ни бяхте екскурзовод. Нямам повече въпроси.

— Какво работите?

— Пиколо в хотел „Палас“ в Янина.

— Моля, погледнете подсъдимата. Виждали ли сте я друг път?

— Да. На кино.

— Виждали ли сте я на живо?

— Да. Тя дойде в хотела и ме попита в коя стая е настанен Дъглас. Казах ѝ, че трябва да попита на рецепцията, но тя рече, че не иска да ги безпокои, и аз ѝ дадох номера на бунгалото.

— И кога беше това?

— Първия ден от месец август. В деня на мелтеми.

— Сигурен ли сте, че е същата жена?

— Как бих могъл да я забравя? Тя ми даде двеста драхми бакшиш!

Започваше четвъртата седмица от процеса. Всички бяха единомисленици, че не са виждали по-добре защита от тази на Наполеон Котас. Но въпреки това примката на обвинението се затягаше все повече.

Петрос Демонидес рисуваще картината на двама влюбени, готови на всичко, за да бъдат заедно и да се оженят, а на пътя им стои единствено Катерин Дъглас. Бавно, ден след ден, Демонидес доразвиваше с подробности плана за убийството ѝ.

Фредерик Ставрос — адвокатът на Лари Дъглас, с радост се бе отказал от правата си и разчиташе изцяло на Наполеон Котас. Но сега дори той започваше да чувства, че трябва да се случи чудо, за да бъдат оправдани. Втрещено гледаше свободното място в претърпаната зала и се питаше дали Константин Демирис наистина ще се появи. Ако осъдеха Ноел Паж, гръцкият магнат вероятно нямаше да дойде, защото така щеше да се признае за победен. Но, от друга страна, ако знаеше, че тя ще бъде оправдана, сигурно би се появил. Празното място се превръщаше в символ на това, в каква посока ще се развие процесът.

Мястото оставаше празно.

Бомбата избухна един петък следобед.

— Моля, вашето име?

— Доктор Казомидес.

— Някога срещали ли сте се с господин и госпожа Дъглас, докторе?

— Да, и с двамата.

— По какъв повод?

— Извикаха ме в пещерите на Перама. Една жена се изгубила и когато спасителната група я открила, била в шок.

— Имаше ли физически наранявания?

— Да. Многобройни контузии. Дланите, ръцете и бузите ѝ бяха изподрани от скалите. Беше падала и бе ударила главата си. Предположих, че има мозъчно сътресение. Незабавно ѝ бих морфин за болките и разпоредих да я откарат в местната болница.

— И закараха ли я там?

— Не.

— Бихте ли обяснили пред съда защо?

— По настояване на съпруга ѝ беше откарана в бунгалото им в хотел „Палас“.

— Това не ви ли се стори странно, докторе?

— Той обясни, че иска сам да се грижи за нея.

— И така госпожа Дъглас е била отведена в хотела. Придружихте ли я дотам?

— Да, настоявах да бъда до нея, когато дойде на себе си.

— И бяхте там?

— Да.

— Госпожа Дъглас каза ли ви нещо?

— Да.

— Бихте ли го повторили пред съда?

— Каза ми, че съпругът ѝ се е опитал да я убие.

Цели пет минути не стихваше врявата, чак когато председателят заплаши, че ще опразни залата, настъпи тишина. Наполеон Котас беше отишъл до скамейката на подсъдимите и обсъждаше бързо нещо с Ноел Паж. За пръв път тя изглеждаше разтревожена. Демонидес продължаваше разпита на свидетеля.

— Докторе, в своите показания вие посочвате, че госпожа Дъглас е била в шок. Смятате ли от професионална гледна точка, че е била в нормално състояние, когато Ви е казала, че мъжът ѝ иска да я убие?

— Да. В пещерата вече ѝ бях дал успокоително и състоянието ѝ беше относително добро. Но когато ѝ казах, че пак ще ѝ дам успокоително, тя стана изключително неспокойна и ме замоли да не го правя.

Председателят на съда се наведе и попита:

— Защо? Обясни ли ви защо?

— Да. Каза, че мъжът ѝ ще я убие, докато спи.

Председателят замислено се облегна на стола и рече на Демонидес:

— Продължавайте.

— Доктор Казомидес, всъщност дадохте ли втори път успокоително на госпожа Дъглас?

— Да.

— Докато тя лежеше будна в бунгалото?

— Да.

— По какъв начин?

— Под формата на инжекция в хълбока.

— И когато си тръгнахте, тя спеше?

— Да.

— Има ли вероятност госпожа Дъглас да се е събудила по някое време в следващите часове, да е станала без чужда помощ, да се е облякла и да е излязла?

— В нейното състояние? Не. Изключено. Беше поела силни успокоителни.

— Това е всичко, благодаря, докторе.

Съдебните заседатели гледаха Ноел Паж и Лари Дъглас студено и враждебно. Дори случайно попаднал в залата човек би разбрал каква насока взима делото.

Очите на Бил Фрейзър блестяха от задоволство. След свидетелските показания на доктор Казомидес не оставаше и най-малкото съмнение, че Катерин е била убита от Лари Дъглас и Ноел Паж. Наполеон Котас не би могъл да заличи от съзнанието на съдебните заседатели образа на една ужасена жена, замаяна от

успокоителните, беззащитна и молеща да не бъде оставяна в ръцете на убиеца.

Фредерик Ставрос беше в паника. С радост бе отстъпил главната роля на Котас и следваше указанията му със сляпа доверчивост, уверен, че адвокатът ще успее да получи оправдателна присъда за клиентката си, а следователно и за неговия клиент. Сега той се чувстваше измамен. Всичко се рушеше. Показанията на лекаря бяха нанесли непоправима вреда — и като доказателствено, и като емоционално въздействие. Ставрос огледа залата. С изключение на тайнственото свободно място тя беше препълнена. Присъстваха журналисти от цял свят, които очакваха развоя на събитията.

За миг Ставрос си представи как скача на крака, изправя се срещу лекаря и блестящо опровергава свидетелските му показания. Клиентът му бива оправдан, а той — Ставрос — става герой. Знаеше, че това му е шансът. От изхода на делото зависеше дали ще се покрие със слава, или ще потъне в забвение. Ставрос усети как мускулите на бедрата му се напрягат, подканят го да се изправи. Но той не можеше да помръдне. Седеше, скован от непреодолимия призрак на поражението. Обърна се да погледне Котас. Дълбоките му тъжни очи изучаваха лекаря — той явно търсеше някакво решение.

Наполеон Котас бавно се изправи. Но се насочи не към свидетеля, а към съдиите и тихо проговори:

— Господин председател, уважаеми господа заседатели, не желая да разпитвам този свидетел. Ако съдът ми позволи, бих помолил за почивка, за да се посъветваме извън съдебното заседание със съда и обвинението.

Председателят на съда се обърна към прокурора.

— Господин Демонидес?

— Нямам възражения — предпазливо отвърна Демонидес.

Съдът прекъсна заседанието. Никой не помръдна от мястото си.

След тридесет минути Наполеон Котас се върна сам в съдебната зала. В мига, в който прекрачи прага, всички в залата усетиха, че е станало нещо важно. Лицето на адвоката изразяваше скрито задоволство, походката му беше по-бърза и по-пъргава, сякаш някаква шарада беше приключила и вече не беше нужно да играе. Приблужи се към скамейката на подсъдимите и загледа втренчено Ноел. Тя вдигна поглед към него. Виолетовите ѝ очи бяха питащи и нетърпеливи.

Изведнъж по устните на адвоката трепна усмивка и от светлината в погледа му Ноел разбра, че по някакъв начин е успял, направил е чудото въпреки неблагоприятните изгледи. Справедливостта бе победила, но справедливостта на Константин Демирис. Обзет от страх и надежда, Лари Дъглас също се беше втренчил в Котас. Каквото и да е направил, направил го е за Ноел. А какво щеше да стане с него?

Стараяйки се гласът му да звучи безразлично, Котас се обърна към Ноел.

— Председателят на съда ми разреши да поговоря с вас в неговия кабинет. — Той се обърна към Фредерик Ставрос, който се измъчваше от неизвестността. — Вие и вашият клиент също имате разрешение да се присъедините към нас, ако желаете.

Ставрос кимна.

— Разбира се.

Той скочи на крака, едва не събори стола от нетърпение. Двама съдебни пристави ги отведоха до кабинета на председателя. Когато останаха сами, Котас се обърна към Фредерик Ставрос.

— Това, което ще кажа — тихо промълви той, — е за доброто на моята клиентка. Но тъй като двамата са подсъдими в едно дело, успях да уредя същите привилегии и за вашия клиент.

— Говорете! — настоя Ноел.

Котас се обърна към нея. Говореше бавно, много внимателно подбираше думите си.

— Току-що говорих със съдиите. Обвинението срещу вас им е направило много силно впечатление. Обаче — деликатно замълча — успях да ги убедя, че няма да е законно да ви осъждат.

— Какво ще стане? — запита Ставрос с трескаво нетърпение.

С дълбоко задоволство Котас продължи:

— Ако подсъдимите се признаят за виновни, съдиите се съгласиха да им дадат по пет години. — Той се усмихна и прибави: — От които четири условно. В действителност ще трябва да излежите най-много половин година. — Адвокатът се обърна към Лари. — Тъй като вие сте американец, мистър Дъглас, ще бъдете депортиран. Никога няма да ви бъде разрешено да се върнете в Гърция.

Лари кимна, обзет от облекчение. Котас се обърна отново към Ноел.

— Не беше лесно. Трябва да ви призная честно, че съдът прояви снизходителност главно поради интереса, проявен от вашия... покровител. Смятат, че прекалено много е пострадал от цялата тази шумотевица, и желаят да се сложи край на всичко.

— Разбирам — каза Ноел.

Наполеон Котас смутен се поколеба.

— Има още едно условие.

— Да? — погледна го тя.

— Ще ви бъде отнет паспортът. Няма да ви се разрешава да напускате Гърция. Ще останете тук под закрилата на вашия приятел.

И така приключи всичко.

Константин Демирис беше устоял на думата си. Нито за миг Ноел не повярва, че съдиите са толкова снизходителни само защото са загрижени, че около Демирис се шуми прекалено много. Не, той е трябвало да заплати за свободата ѝ и Ноел разбираше, че цената е била висока. Но срещу това Демирис получаваше нея и го беше уредил така, че тя никога да не може да го напусне. Нито пък да види Лари. Обърна се към Лари и съзря облекчението, изписано по лицето му. Щеше да бъде свободен и за него само това имаше значение. Не съжеляваше, че я губи, нито че се е разиграло всичко това. Ала Ноел го разбираше, той беше второто ѝ аз, нейният двойник — двамата изпитваха еднаква ненаситна жажда за живот, имаха еднакви неутолими стремежи. Бяха сродни души, не се плашеха от смъртта, от законите, които не бяха създали и никога не бяха спазвали. Лари щеше да ѝ липсва, а когато той замине, част от нея щеше да си иде с него. Но тя вече знаеше колко ѝ е скъп животът и какъв ужас е изпитвала, че ще умре. И така в крайна сметка сделката беше добра и тя с благодарност я приемаше.

— Това е приемливо за мен.

Котас я погледна — в очите му се четяха тъга и задоволство. Ноел разбираше и това. Той беше влюбен в нея, а трябваше да използва цялото си умение, за да я спаси за друг мъж. Ноел съзнателно насърчаваше Котас да се влюби в нея, защото имаше нужда от него, трябваше да бъде сигурна, че той не ще се спре пред нищо, за да я спаси. И всичко се беше уредило.

— Това е прекрасно — дърдореше Ставрос. — Направо прекрасно!

Всъщност смяташе, че е чудо, почти като оправдателна присъда. Наистина Наполеон Котас щеше да намаже най-много, но и за Ставрос щеше да остане нещичко. Отсега нататък щеше да има достатъчно клиенти, а всеки път, когато разправяше за процеса, ролята му щеше да става все по-голяма.

— Струва ми се, че споразумението е добро — каза Лари. — Само дете не сме виновни. Не сме убили Катерин.

Фредерик Ставрос се нахвърли върху него.

— Кой го е грижа, по дяволите, дали сте виновни или не? — развилия се той. — Подаряваме ви живота!

Хвърли бърз поглед към Котас, за да види как реагира на това „ние“, но адвокатът слушаше съдържано и безпристрастно.

— Искам да разберете — обърна се Котас към Ставрос, — че аз само съветвам своята клиентка. Вашият клиент може да вземе друго решение.

— А какво би станало, ако не приемем това споразумение? — попита Лари.

— Съдиите ще... — започна Фредерик Ставрос.

— Искам той да ми каже — рязко го прекъсна Лари и се обърна към Котас.

— При един процес, господин Дъглас, най-важното не е вината или невинността, а впечатлението за вина или невинност — отвърна Котас.

— Не съществува абсолютна истина, съществува само тълкуване на истината. В случая е без значение дали сте невинен или убиец, съдиите имат впечатлението, че сте виновен. Именно затова щяха да ви осъдят и в крайна сметка щяхте да бъдете мъртъв.

Лари дълго го гледа, после кимна.

— Добре. Да свършваме.

След петнадесет минути двамата подсъдими стояха — пред съда. Председателят седеше по средата, съдебните заседатели бяха от двете му страни. Наполеон Котас стоеше до Ноел Паж, Фредерик Ставрос — до Лари Дъглас. Залата бе стаила дъх от напрежение. Мълниеносно се бе разпространил слухът, че се очаква драматичен развой на събитията. Но това, което последва, не бе очаквано от абсолютно никого.

Тържествено и педантично, сякаш изобщо не беше уреждал тайно споразумение с тримата юристи, Наполеон Котас изрече:

— Господин председател, уважаеми съдебни заседатели, моята клиентка желае да се признае за виновна.

Председателят на съда се облегна и зяпна изненадано Котас, сякаш чуваше това за пръв път.

„Вживява се напълно — помисли си Ноел. — Иска да си заслужи парите или онова, с което го е купил Демирис.“

Съвсем сличан, председателят се наведе и се посъветва шепнешком със съдиите. Те кимнаха, той погледна надолу към Ноел и попита:

— Желаете ли да се признаете за виновна?

Ноел кимна и твърдо отвърна:

— Да, желая.

Фредерик Ставрос заговори бързо, сякаш се страхуваше, че някой може да се включи в процедурата.

— И моят клиент желае да се признае за виновен.

Председателят се обърна към Лари.

— Желаете ли да се признаете за виновен?

Лари погледна Котас, после кимна.

— Да.

Председателят изучаваше подсъдимите, лицето му беше сериозно.

— Вашите адвокати предупредиха ли ви, че според гръцкия закон наказанието за предумишлено убийство е екзекуция?

— Да. — Гласът на Ноел беше силен и ясен.

Председателят се обърна към Лари.

— Да — каза той.

Съдиите отново се засъвещаваха шепнешком. Председателят на съда се обърна към Демонидес.

— Обвинението има ли някакви възражения?

Демонидес дълго гледа Котас, после отвърна:

— Нямам.

Ноел се запита дали и той е получил подкуп, или само го използват като пионка.

— Добре — каза председателят. — Съдът няма друг избор, освен да приеме това признание. — Той се обърна към съдебните заседатели.

— Господа, поради новото развитие на събитията от този момент вие сте освободени от задълженията си на съдебни заседатели. По същество делото приключи. Съдът ще прочете присъдата. Благодаря за работата и съдействието ви. Съдебното заседание се прекъсва за два часа.

В следващия миг репортерите се втурнаха навън към телефоните и телетайпите да съобщят последното сензационно развитие на процеса за убийството срещу Ноел Паж и Лари Дъглас.

След два часа в съдебната зала нямаше къде игла да падне. Съдебното заседание започваше. Ноел огледа лицата в залата. Всички я наблюдаваха с нетърпеливо очакване и тя едва се сдържа да не се разсмее на глас на тяхната наивност. Такива си бяха простолюдието, масите, вярваха, че законът стои над всички, че при демокрацията всички са равни, че беднякът има същите права и привилегии като богатата.

— Моля подсъдимите да станат и да се приближат.

Ноел грациозно се изправи и отиде при съдиите, Котас застана до нея. С крайчеца на окото тя видя Лари и Ставрос, те също се приближиха.

Председателят на съда заговори:

— Процесът беше дълъг и труден — започна той. — В углавните дела, когато съществува основание за съмнение във вината, съдът винаги изхожда от презумпцията за невинност. Трябва да призная, че в това дело съществуваше такова съмнение. Фактът, че обвинението не беше в състояние да представи трупа като веществен доказателство, накланяше везните в полза на подсъдимите. — Той се обърна и погледна Наполеон Котас. — Сигурен съм, уважаемият адвокат на подсъдимата много добре знае, че гръцкият съд никога не е издавал смъртна присъда, ако категорично не се докаже извършването на убийство.

Ноел почувства съвсем леко безпокойство, още нищо тревожно, просто слаб шепот, едва загатнат намек. Председателят продължи:

— Затова с моите колеги бяхме искрено изненадани, когато подсъдимите решиха да се признаят за виновни по средата на процеса.

Сега Ноел усети как я присвива под лъжичката, как тревогата ѝ се надига, стяга гърлото ѝ и тя едва си поема дъх. Лари беше зяпнал съдията, все още не разбираше докрай какво става.

— Ние оценяваме мъчителната борба на съвестта, която са изживели подсъдимите, за да решат да признаят вината си пред съда и пред хората. Но това, че облекчиха съвестта си, не може да се приеме като изкупление за ужасното престъпление, което признаха, че са извършили — хладнокръвното убийство на една безпомощна, беззащитна жена.

В този миг с внезапна съкрушителна сигурност Ноел разбра, че е била измамена. Демирис беше измислил този капан, за да я залъже, да приспи бдителността ѝ и после да я унищожи. Това беше неговата игра, това беше клопката, която ѝ бе заложил. Знаел е, че Ноел изпитва ужас от смъртта, затова ѝ беше вдъхнал надеждата, че ще живее, и тя му бе повярвала, ала Демирис я беше надхитрил. Искаше да си отмъсти сега, незабавно. Животът ѝ можеше да бъде спасен. Котас, разбира се, е знаел, че тя няма да получи смъртна присъда, ако не бъде представен труп като доказателство за престъплението. Не е уреждал нищо със съдиите. Беше нагласил цялата си защита така, че да я подмами към смъртта. Ноел се обърна и го погледна. Той срещна погледа ѝ, в очите му се четеше искрена тъга. Обичаше я, но я беше убил и ако трябваше пак да го направи, щеше да постъпи по същия начин, защото в крайна сметка беше човек на Демирис, така както тя беше жена на Демирис и никой от тях не може да се бори с могъществото му.

Председателят каза:

— ... и така, упълномощен от държавата и в съответствие със законите, обявявам присъдата срещу двамата подсъдими Ноел Паж и Лари Дъглас — смърт чрез разстрел... Присъдата следва да бъде изпълнена в срок до деветдесет дни, считано от днес.

Вдигна се врява до небето, ала Ноел не виждаше и не чуваше нищо. Кой знае защо, се обърна. Празният стол вече беше зает. Там седеше Константин Демирис. Беше гладко обръснат и сресан. Носеше син копринен костюм, който му стоеше безупречно, светлосиня риза и копринена връзка. Черните му като маслини очи живо блестяха. Нямаше и помен от сломения, рухнал мъж, дошъл да я види в затвора. Той изобщо не беше съществувал.

Константин Демирис беше дошъл да види Ноел в момента на поражението ѝ, да се наслади на ужаса ѝ. Черните му очи се впиха в нейните и за миг тя видя в тях дълбоко отмъстително задоволство. Ала имаше и друго. Съжаление може би, то обаче изчезна, преди тя да го улови, но и без това вече беше прекалено късно.

Партията шах беше приключила.

Лари чу смаян последните думи на председателя, не можеше да повярва на ушите си, а когато съдебният пристав се приближи и го хвана за ръката, го блъсна и се обърна към съдиите.

— Чакайте малко! — извика той. — Не съм я убил! Изиграха ме!

Приближи се бързо още един пристав и двамата хванаха Лари. Единият извади белезници.

— Не! — крещеше Лари. — Чуйте ме! Не съм я убил!

Опита се да се отскубне от приставите, но белезниците щракнаха на китките му и мъжете го измъкнаха от залата.

Ноел почувства, че я хващат за ръката. Една полицейска инспекторка чакаше да я изведе от залата.

— Хайде, мис Паж.

Сякаш я викаха на сцената в театъра. Хайде, мис Паж. Само че този път завесата щеше да падне завинаги. Внезапно Ноел осъзна, че за последен път в живота си е пред публика, за последен път е сред хора, въвн от килията. Това беше прощалното ѝ излизане пред публика и тази мръсна мрачна съдебна зала — последната ѝ сцена. „Е — предизвикателно си рече тя, — поне имам много публика.“ За последен път огледа препълнената зала. Видя Арман Готие, който се бе вторачил в нея слисан и мълчалив, за пръв път изгубил цинизма си.

Ето го Филип Сорел, който напразно се опитваше да ѝ се усмихне окуражително.

В дъното на залата беше Израел Кац — очите му бяха затворени, устните му се движеха, сякаш безмълвно се молеше. Ноел си спомни нощта, когато го беше измъкнала в багажника на генералската кола под носа на албиноса от Гестапо, и страха, който бе изпитвала тогава. Но той беше нищо в сравнение с ужаса, който я владееше сега.

Погледът ѝ обхождаше залата. Спря се на търговеца Огюст Ланшон. Не можеше да си спомни името му, но помнеше свинското му лице, дебелилото му тумбесто тяло, мрачната хотелска стая във Виан. Когато улови погледа ѝ, той премига и сведе очи.

Висок привлекателен мъж с прошарени коси, който приличаше на американец, стоеше прав и я гледаше, сякаш искаше да ѝ каже нещо. Ноел нямаше представа кой е.

Инспекторката я дърпаше за ръката.

— Да вървим, мис Паж...

Фредерик Ставрос беше потресен. Беше не само свидетел, но и участник в едно инсценирано обвинение. Би могъл да отиде при председателя на съда и да му каже какво е станало — какво е обещал Котас. Но дали щяха да му повярват? Щяха ли да приемат неговото твърдение срещу Наполеон Котас? Всъщност нямаше никакво значение — с горчивина си мислеше Ставрос. Сега с него беше свършено като адвокат. Никой повече нямаше да го наеме. Чу името си, обърна се — до него стоеше Котас. Каза му:

— Ако утре си свободен, заповядай да обядваме заедно, Фредерик. Бих искал да те запозная със съдружниците си. Мисля, че те очаква добро бъдеще.

Над рамото на Котас Фредерик Ставрос видя, че председателят на съда се отправя през изхода към кабинета си. Сега беше моментът да поговори с него, да му обясни случилото се. Ставрос се обърна към Наполеон Котас, все още ужасен от направеното от този човек, и се чу да казва:

— Много мило от ваша страна. Кога ще ви бъде удобно?

Според гръцкия закон екзекуциите се изпълняваха на малкия остров Егина, на един час път от пристанището на Пирея. Специален кораб превозваше осъдените до острова. Множество малки сиви скали обграждаха пристанището, високо на хълма на една гола скала беше построен фар. Затворът се намираше в северната част на острова и не се виждаше от малкото пристанище, където екскурзионните кораби редовно стоварваха възторжени туристи. Те прекарваха час-два в

пазаруване и разглеждане и продължаваха към следващия остров. Затворът не беше включен в екскурзионните маршрути и към него освен по работа не се приближаваше никой.

Беше четири часът сутринта, неделя. Екзекуцията на Ноел беше насрочена за шест.

Бяха ѝ донесли да облече любимата си рокля — виненочервена, от кардирана вълна от модна къща „Диор“ — и подходящи обувки от червен велур. Бельото ѝ беше ново, копринено, с ръчна бродерия. Около шията си носеше бяло жабо от венецианска дантела. Константин Демирис беше изпратил нейната фризьорка, за да ѝ направи прическата. Сякаш Ноел се готвеше за някакво празненство.

С ума си разбираше, че смъртта ѝ няма да бъде отменена в последния миг, че скоро тялото ѝ ще бъде жестоко простреляно, а кръвта ѝ ще се плисне по земята, ала дълбоко в себе си още се надяваше, че Константин Демирис ще направи чудо и ще запази живота ѝ. Дори нямаше нужда от чудо — достатъчни бяха само едно телефонно обаждане, една дума, един жест на златната му ръка. Стига да я пощадеше, щеше да му се отплати. Бе готова на всичко. Само ако можеше да го види, щеше да му каже, че никога няма да погледне друг мъж, ще посвети целия си живот на това, да го направи щастлив. Ала разбираше, че няма смисъл да моли. Ако Демирис дойдеше при нея — да. Но ако трябваше тя да отиде при него — не.

Имаше само два часа.

Лари се намираще в друга част на затвора. След присъдата пощата му се беше увеличила десетократно. Валяха писма от жени от всички краища на света. Директорът на затвора, който се смяташе за човек с опит, бе смаян от някои от тях.

Лари Дъглас може би щеше да изпита удоволствие, ако ги беше прочел. Но натъпкан с успокоителни, той живееше в полумрак, нищо не го засягаше. През първите дни на острова не беше на себе си, буйстваше, денонощно крещеше, че е невинен, и искаше нов процес. Най-накрая лекарят на затвора нареди постоянно да му дават успокоителни.

В пет без десет сутринта, когато директорът на затвора и четирима надзиратели влязоха в килията му, Лари Дъглас седеше на

леглото кротък, потънал в себе си. Директорът трябваше два пъти да повтори името му, докато Лари разбере, че са дошли за него. Изправи се на крака — движеше се вяло, като сомнамбул.

Директорът го изведе в коридора и бавната процесия се отправи към охраняваната врата в дъното. Щом стигнаха до нея, надзирателят отвори и те излязоха в ограден със стени двор. Утринният въздух беше хладен и Лари потръпна. На небето имаше пълна луна и ярки звезди. Това му напомняше утрините на тихоокеанските острови, когато летците напускаха топлите си легла и се събираха под хладните звезди за последни инструкции преди полета. Чуваше морето в далечината и се опита да си спомни на кой остров се намира и каква е задачата му. Някакви мъже го отведоха до един стълб пред стената и вързаха ръцете му на гърба.

У него вече нямаше гняв, само сънливо учудване от начина, по който се провеждаше инструктажът. Бе обзет от дълбока умора, но разбираше, че не бива да заспива, защото трябва да ръководи мисията. Вдигна глава и видя строени униформени мъже. Прицелваха се в него. Започна да се пробужда старият му забравен инстинкт. Щяха да нападнат от различни посоки и да се опитат да го отделят от ескадрилата, защото се страхуваха от него. Забеляза движението долу вдясно и разбра, че го атакуват. Очакваха да направи вираж, за да излезе от обсега им, но той избута лоста до край и направи лупинг, който едва не откъсна крилата на самолета. Изтегли напред след пикирането и рязко направи двойно преобръщане през крило вляво. Нямаше и следа от тях. Беше ги надхитрил. Започна да се издига, но под себе си забеляза японски изстребител. Засмя се и зави надясно, така че изстребителят дойде в центъра на мерника му. После пикира като ангел отмъстител, скъсявайки разстоянието с главоломна скорост. Пръстът му тъкмо щеше да натисне спусъка, когато внезапна остра болка прониза тялото му. После отново. И отново. Почувства, че плътта му се разкъсва, вътрешностите му се изсипват, и помисли: „О, Боже, откъде се появи този?... Значи има по-добър пилот от мен... Кой ли е той?...“

После рязко се завъртя в пространството и всичко потъна в мрак и тишина.

Правеха прическата на Ноел в килията ѝ, когато отвън долетя гръм.

— Ще вали ли? — попита тя.

Фризьорката я изгледа странно, но видя, че тя наистина не знае какъв е този гръм.

— Не — тихо отвърна жената. — Денят ще бъде хубав.

Тогава Ноел разбра.

Беше следващата.

В пет и половина — тридесет минути преди определения за екзекуцията час — чу, че към килията се приближават стъпки. Сърцето ѝ се сви. Беше сигурна, че Константин Демирис е поискал да я види. Знаеше, че никога не е изглеждала по-красива, и може би когато той я види... може би... Влезе директорът на затвора, придружен от медицинска сестра с чанта. Ноел потърси Демирис зад тях. Коридорът беше пуст. Надзирателят отвори вратата на килията, директорът и медицинската сестра влязоха. Ноел почувства, че сърцето ѝ бие силно, вълните на страха отново я заливаха, удавяйки пробудилата се слаба надежда.

— Нима вече е време? — попита тя.

Директорът на затвора изглеждаше смутен.

— Не, мис Паж. Сестрата ще ви направи клизма.

Ноел го погледна неразбиращо.

— Не искам клизма.

Той се смути още повече.

— Това ще ви спести... неудобството.

Тогава тя разбра. Страхът ѝ се превърна в страшна агония, разкъсваща стомаха ѝ. Ноел кимна, директорът се обърна и излезе от килията. Пазачът заключи вратата и тактично се отдалечи към дъното на коридора.

— Не искаме да повредим тази хубава рокля — гукаше сестрата. — Защо не я свалите и не легнете тук? Ще ни отнеме само минутка.

Сестрата започна да се занимава с нея, но Ноел не чувстваше нищо.

Беше с баща си, който казваше: „Погледнете я, всеки ще ви каже, че има царска кръв“, а хората се боричкаха да я вземат в ръцете си и да

я подържат. В стаята имаше свещеник, който я попита:

— Искате ли да се изповядате пред Бога, дете мое?

Ала Ноел нетърпеливо поклати глава, защото баща ѝ казваше нещо и тя искаше да чуе думите му. „Ти си родена принцеса и това е твоето царство. Щом пораснеш, ще се омъжиш за красив принц и ще живееш в разкошен дворец.“

Вървеше по дълъг коридор с някакви мъже, някой отвори една врата и тя се намери навън в студен двор. Баща ѝ я вдигна към прозореца и Ноел видя високите мачти на корабите, поклащащи се на водата.

Мъжете я отведоха до един стълб пред стената, завързаха ръцете на гърба ѝ, привързаха я през кръста към стълба, а баща ѝ рече: „Виждаш ли тези кораби, принцесо? Това е твоята флотилия. Един ден те ще те отведат до всички прекрасни места по света.“ Притискаше я към себе си и тя се чувстваше в безопасност. Не можеше да си спомни защо ѝ се е ядосал, но сега всичко беше наред, той отново я обичаше. Ноел се обърна към него, ала лицето му не се виждаше добре, а тя не можеше да си спомни как изглежда. Не можеше да си спомни лицето на баща си.

Изпълни я непреодолима тъга, сякаш беше изгубила нещо ценно. Знаеше, че трябва да си го спомни, иначе ще умре. Помъчи се да се съсредоточи, но преди да го види, се чу внезапен гърмеж и хиляди ножове болезнено разкъсаха плътта ѝ, а разсъдъкът ѝ изкрепя: „Не! Не още! Нека видя лицето на баща си!“

Ала мракът го погълна завинаги.

ЕПИЛОГ

Мъжът и жената вървяха през гробищата, сенките на високите стройни кипариси край пътеката се мяркаха по лицата им. Крачеха бавно в трептящата мараня на пладнешкото слънце.

Сестра Тереза каза:

— Бих искала отново да повторя колко сме благодарни за вашата щедрост. Не знам какво щяхме да правим без вас.

Константин Демирис махна с ръка в знак на протест.

— Това е нищо, сестро.

Но сестра Тереза знаеше, че без този спасител манастирът щеше да бъде затворен още преди години. И това, че сега можеха да му се отплатят с нещичко, положително беше победоносен знак от Бога. Тя отново благодари на Свети Дионисий, че е помогнал сестрите да спасят американката, приятелка на Демирис, от водите на езерото в ужасната нощ на бурята. Наистина с разсъдъка ѝ се беше случило нещо и тя беше като дете, но те щяха да се грижат за нея. Демирис беше помолил сестра Тереза да държи жената зад тези стени — скрита и защитена от външния свят — до края на живота ѝ. Беше толкова добър и мил.

Бяха стигнали края на гробищата. Пътеката слизаше надолу към носа, където стоеше жената, загледана в спокойното изумрудено езеро.

— Ето я — рече сестра Тереза. — Сега ще ви оставя.

Демирис изпрати с поглед сестра Тереза, която се отправи обратно към манастира, после се спусна надолу по пътеката към жената.

— Добър ден — внимателно рече той.

Тя се обърна бавно и го погледна. Очите ѝ бяха мъртви и безучастни, по лицето ѝ нямаше признак, че го познава.

— Донесох ви нещо — каза Демирис.

Извади кутийка и ѝ я подаде. Жената се взираше в нея като малко дете.

— Хайде, вземете я.

Тя бавно посегна и взе кутийката. Отвори я — вътре върху памук лежеше изящно изработена миниатюрна птичка от злато, с очи от рубини, разперила криле за полет. Демирис гледаше как жената дете вади птичката от кутията и я вдига нагоре. Яркото слънце се отрази в златото и рубините и във въздуха пробляснаха малки дъги. Тя я въртеше на всички страни и разглеждаше танцуващите около нея светлинки.

— Повече няма да ви видя — рече Демирис. — Но е излишно да се безпокоите. Вече никой няма да ви причини нищо лошо. Лошите хора са мъртви.

Докато говореше, лицето ѝ беше обърнато към него и за миг му се стори, че в очите ѝ съзира проблясък на разум, израз на радост, ала след малко изчезна всичко — остана само празният, безсмислен поглед. Може би беше илюзия, оптическа измама от слънчевата светлина, отразила блясъка на златната птичка в очите ѝ.

Демирис мислеше за това, докато бавно се качваше по хълма и излизаше през голямата каменна порта, пред която го чакаше лимузината, за да го откара в Атина.

Чикаго

Лондон

Париж

Атина

Янина

Лос Анджелис

Издание:

ИК „Бард“, София, 1999

Оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 1999

ISBN 954-585-008-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.